

ΑΝΑΓΕΝΝΥΣΗ

- ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΓΣΕΕ, ΣΤΗΡΙΓΜΕΝΗ ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ
- Η Δ' ΜΑΡΑΘΩΝΕΙΑ ΠΟΡΕΙΑ, ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΠΟΥΣ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΦΙΛΕΙΡΗΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ
- ΤΟ Γ' ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΕΦΕΕ (Μιά κριτική έπισκόπηση των έργων του)
- ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ 10ης ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ Δ.Ε. ΤΗΣ Ε.Δ.Α
- ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΥΝΕΠΕΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
- ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ ΑΝΑΠΤΥΣΣΕΤΑΙ ΣΑ ΘΥΕΛΛΑ: ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΟΝΟΜΕΥΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
- Η ΚΙΝΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΛΗΜΜΥΡΙΔΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ
- «ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ Ή ΑΣΤΟΙ ΜΟΝΑΡΧΙΚΟΙ»; ("Άρθρο της «Λαϊκής Ήμερησίας»)
- ΖΗΤΩ Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ("Άρθρο της «Κόκκινης Σημαίας»)

20-21

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 1966

μηνιαία πολιτική επιθεώρηση

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 (ΤΗΛ. 634-070) - ΑΘΗΝΑΙ (141)

Διευθύνεται από 'Επιτροπή. — Χρόνος Β', 'Αρ. Τεύχους 20—21, ΜΑ·Ι·ΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ 1966

Σ Υ Ν Δ Ρ Ο Μ Ε Σ

Εσωτερικού { 'Ετήσια δρχ. 120 'Εξάμηνη . 60 'Εξωτερικού { 'Ετήσια δρχ. 240 'Εξάμηνη . 120 Κύπρου { 'Ετήσια δρχ. 150 'Εξάμηνη . 75

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

— Για μιὰ νέα ΓΣΕΕ, στηριγμένη στη γραμμή της ταξικής πάλης	Σελ. 1
— Συγκρούσεις και «διενθιτήσεις»	» 10
— 'Η Δ' Μαραθώνεια Πορεία, νίκη του συνεπούς αντιϊμπεριαλιστικού φιλειση- νικού κινήματος	» 12
— Τò Γ' Συνέδριο της ΕΦΕΕ (Μιὰ κριτική επισκόπηση τών εργασιών του)	» 14
— 'Η τρίτη κινέζικη πυρηνική έκρηξη και οί ρεβιζιονιστές	» 20
— 'Ο βιετναμέζικος τόπος καταδικάζει τούς γιουγκοσλάβους ρεβιζιονιστές	» 21
— Γύρω από τίς αποφάσεις της 10ης Συνόδου της ΔΕ της ΕΔΑ	» 22
— Για ένα πραγματικά συνεπές εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα (ή συνέχεια του άρθρου στη σ. 77)	» 30
— Καί πάλι για τόν Φ. Κάστρο (άνοιχτή επιστολή της Κ.Ε. του Κ.Κ. Βραζι- λίας στο Φ. Κάστρο)	» 33
— 'Ενας λόγος του Κάστο, όπου τò ύβρεολόγιο και οί συκοφαντίες αποτελεῦν τὰ μόνα επιχειρήματα του ρεβιζιονισμού ('Αρθρο του Ζ. Γκριππᾶ)	» 38
— Μήνυμα της 'Ενωσης 'Επαναστατικῶν Νεολαίων του Κογκὸ στο Κ.Κ. Βελγίου	» 41
— Λεονάρντ Μιουντίντι (Ένας ήρωας της επαναστατικής νεολαίας του Κογκὸ)	» 42
— 'Ανασυστήθηκε τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Πολωνίας	» 43
— Παλιὰ τραγούδια καὶ καινούργια συνωμοσία	» 46
— Νέο ισχυρὸ πλήγμα κατὰ της ἱμπεριαλιστικῆς καὶ ρεβιζιονιστικῆς πολιτικῆς του πυρηνικοῦ ἐκβιασμοῦ. Νέα σπουδαία συνεισφορὰ στην παγκόσμια εἰρή- νη — 'Η Κίνα πραγματοποίησε με ἐπιτυχία τὴν τρίτη πυρηνικὴ δοκιμὴ της	» 50
— 'Ο Μαλινόφσκυ εἶναι ἕνας ψεύτης (Δήλωση ἐκπροσώπου του 'Τπουργείου 'Εξωτερικῶν της Α. Δ. Κίνας)	» 51
— Θρίαμβος της ἀγωνιστικῆς Πρωτομαγιάς — Στὸ Σαρλερουά, Στὶς Βρυ- ξέλλες	» 52
— 'Ο ἰσπανικὸς λαὸς ἀγωνίζεται σταθερὰ ἐναντίον της φασιστικῆς τυραννίας	» 55
— Τὰ Μεγάλα διδάγματα της Κομμούνας του Παρισιῦ	» 56
— Τὸ Βιετναμέζικο πρόβλημα	» 59
— «Κάθε δουλειὰ μας νὰ ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐπανάσταση»	» 63
— Μιὰ μεγάλη ἐκστρατεία ἐναντίον της ἀστικῆς ἰδεολογίας καὶ τῶν ὑπονομευ- τῶν του σοσιαλιστικοῦ συστήματος	» 65
— Νέα νίκη της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ	» 66
— 'Η Κίνα μέσα στην πλημμυρίδα της μεγάλης προλεταριακῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης	» 67
— «Προλεταριακοὶ ἐπαναστάτες ἢ ἀστοὶ μοναρχικοί»;	» 70
— Ζήτω ἡ μεγάλη προλεταριακὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση	» 71
— Για ἕνα πραγματικά συνεπές εργατικὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα (συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 32)	» 77

Ἐκδότης: **ΙΣΑΑΚ ΙΟΡΔΑΝΙΔΗΣ**
Νικομηδείας 46 — Νίκαια - Πειραιεύς

Ἑπεύθυνος Συντάκτης: **ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΤΖΕΑΣ**
Λυσισμαχίας 50 — Ἀθήναι (409)

Τυπογραφικὸν Συγκρότημα: **ΕΜΜ. ΡΟΔΑΚΗΣ & Σία**
Γερανίου 7, Τηλ. 533.965 — Ἀθήναι (112)

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου: **ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΝΤΟΣ**
Ταυγέτου 4 — Γλυφάδα

ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ Γ.Σ.Ε.Ε.

ΣΤΗΡΙΓΜΕΝΗ

ΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Το πραξικόπημα των μακρήδων στο ΕΚΑ

Στά μέσα του Ιούνη, ο Μακρής και η κλίκα του πραγματοποίησαν το από πολύ καιρό προετοιμαζόμενο «συνέδριο» του Ε.Κ.Α. Το συνέδριο αυτό ήταν ένα συνέδριο αποκάλυπτης βίας και νοθείας, μια άθλια παρασυναγωγή των εργατοκαπλήλων Μακρή και Σία — πρακτόρων της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και όρισμένων έχθρων της εργατικής τάξης. Με την άμεση ενίσχυση του κράτους και των εργοδοτών, καταπατώντας όμα κι' αυτή, ακόμα την ισχύουσα νομοθεσία σχετικά με τον τρόπο διεξαγωγής των αρχαιρεσιών στις συνδικαλιστικές οργανώσεις, ο Μακρής απέκλεισε, εντελώς παράνομα, πάνω από 700 αντιπροσώπους εκλεγμένους από τις πρωτοβάθμιες εργατικές οργανώσεις και έστησε ένα συνέδριο αντάξιο της φήμης του και των σκοπών του, που τον «άνεδειξε» και πάλι στην ηγεσία του ΕΚΑ. Έτσι, οι εργατοκάπηλοι-πρακτορες της ολιγαρχίας «σταθεροποιήθηκαν» στο μεγαλύτερο και σπουδαιότερο εργατικό Κέντρο της χώρας και τώρα έτοιμάζουν δραστήρια την τελική τους εξόρμηση για ένα παρόμοιο «συνέδριο» της ΓΣΕΕ. Για να ελοκληρώσουν την αποδιοργάνωση και την ουσιαστική διάλυση του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος της εργατικής τάξης, για να μετατρέψουν γενικά τα εργατικά συνδικάτα σε άνοιχτα όργανα κατάπνιξης των εργατικών αγώνων και εξυπηρέτησης της κεφαλαιοκρατίας, σε «προπύργια» του αντικομμουνιστικού αγώνα.

Μπροστά στην κατάσταση αυτή μπαίνει επιτακτικά το καθήκον για την εργατική τάξη και τις συνεπείς δυνάμεις της να ξεκαθαρίσουν τον προσανατολισμό τους και να υιοθετήσουν μια ενεργητική γραμμή για την ανατροπή των σχεδίων των μακρικο-θεοωρικών, και την ανάπτυξη ενός συνεπούς, ρωμαλέου συνδικαλιστικού κινήματος της εργατικής τάξης της χώρας μας. Χρειάζεται, όμως, να εξετασθεί προηγουμένα: πώς αντιμετώπισαν ως τώρα την επίθεση του Μακρή και Σία στο ΕΚΑ και γενικότερα, οι δυνάμεις εκείνες που θέλουν να εμφανίζονται σε δημοκρατικές και προοδευτικές.

Η κατεύθυνση της ρεφορμιστικής κεντρώας «Αλλαγής»

Από την πλευρά της κεντρώας «Δημοκρατικής Συνδικαλιστικής Αλλαγής», ακολουθήθηκε μια τέτοια

γραμμή και κατεύθυνση, που απέβλεπε ουσιαστικά όχι σε πραγματικό εκδημοκρατισμό του συνδικαλιστικού μας κινήματος, αλλά απλώς στη δική της αναρρίχηση στα ανώτερα πόστα (ΕΚΑ, ΓΣΕΕ) των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Μια απόδειξη γι' αυτό είναι το αδιάφυστο γεγονός ότι ο αρχηγός της «Αλλαγής» Παπαγεωργίου, όταν, στη διάρκεια της διακυβέρνησης της χώρας από την Ε.Κ., είχε διοριστεί Γενικός Γραμματέας της ΓΣΕΕ, υιοθέτησε και άπαίτησε κι' αυτός τους περιβόητους φασιστικούς «όρκους πίστωσης». Η ηγετική κορυφή της «Αλλαγής» αποδεχόταν τη «συνεργασία» με τις άριστερες συνδικαλιστικές δυνάμεις μόνο τότε που αυτό της ήταν χρήσιμο για την προώθηση των δικών της ιδιαίτερων σχεδίων για κατάληψη των καθοδηγητικών θέσεων στα συνδικάτα (συνέδριο ΕΚΑ) ή για τη γενικότερη στήριξη της πολιτικής ηγεσίας της (του Παπανδρέου μετά το πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου 1965). Φυσικά, στις περιπτώσεις αυτές, εκείνο που επιδιώκει ή «Αλλαγή» δεν είναι η ισότιμη συνεργασία πάνω σε ένα, έστω, μίνιμουμ πρόγραμμα κοινών στόχων και διεκδικήσεων, δημόσια διακηρυγμένων, αλλά η απορρόφηση των άριστερων δυνάμεων, ή ρυμούλκηση τους στη δική της γραμμή και η χρησιμοποίησή τους σε «δύναμης κρούσης» για την εξυπηρέτηση και προώθηση αυτής ακριβώς της γραμμής.

Η γραμμή και η πρακτική των όππορουνιστών

Ποιά ήταν και είναι η στάση των δυνάμεων που λέγονται από την ΕΔΑ;

Οι δυνάμεις αυτές, έχοντας εγκαταλείψει το συνεπή ταξικό προσανατολισμό του συνδικαλιστικού κινήματος της εργατικής τάξης, κινούνται πάνω σε μια γραμμή υποταγής και στους κεντρώους ρεφορμιστές και στους μακρήςδες-θεοωρικούς. Στις περιόδους που η «Αλλαγή» προβάλλει πιδέοντα το «διμέτωπο», οι δυνάμεις που λέγονται από την ΕΔΑ εκδηλώνουν ακόμα πιο έντονα το συμβιβασμό και τη συνθηκολόγησή τους προς τους μακρήςδες-θεοωρικούς, ενώ στις περιόδους που η «Αλλαγή» έχει «ζόρια» και «θέλει τη συνεργασία» ή συνδικαλιστική έκφραση της ΕΔΑ είναι πρόθυμη για κάθε παραχώρηση απέναντί της, αρκεί να εξασφαλιστεί μια «πιδέοντα ενότητα», ανεξάρτητα από το περιεχόμενο και τους σκοπούς της. Αυτή η χωρίς αρχές θέση των συνδικαλιστών ηγετών

της ΕΔΑ (στην πραγματικότητα, της ίδιας της ήγασίας της ΕΔΑ) αποκαλύπτει ολοκάθαρα τον όποροτουισμό τους. Έκείνο που τους ενδιαφέρει είναι, μπροστά στην έπιθεση της ολιγαρχίας, να θρούν κάποιο «κάλυμα», μια στέγη κάτω από οποιαδήποτε άστική ταμπέλλα, και όχι, φυσικά, να στηριχθούν στην κινητοποίηση των εργαζομένων και στην ανάπτυξη των δικών τους δυνάμεων. Αυτό λένε τα γεγονότα.

Όπως είναι γνωστό, μια από τις βασικές απαιτήσεις που πρόβαλε ο Μακρής για να αναγνωρίσει τη «νομιμότητα» οποιασδήποτε συνδικαλιστικής οργάνωσης είναι ή επίσημη καταδίκη «του κομμουνισμού και των παραφύδων αυτού», Δ.Σ.Κ., «115» κλπ. Οι συνδικαλιστές ήγέτες της ΕΔΑ είχαν βλητή διάθεση να συμβιβάσθουν με την άπαιτηση αυτή του Μακρή, άρκει να τους αναγνωρίζεται ή «νομιμότητα». Δέν μπορούσαν όμως να θγούν άνοιχτά και να πουν «καταδικάζουμε τον κομμουνισμό, το Δ.Σ.Κ., τα «115» κλπ. Φρόντισαν γι' αυτό να το κάνουν κατά έμμεσο τρόπο. Άποδέχθηκαν άνεπιφύλακτα όλόκληρα τα καταστατικά του ΕΚΑ και της ΓΣΕΕ, μαζί και τα γνωστά φασιστικά άρθρα τους, με τα οποία ανέλαμβαναν την ύποχρέωση «...να μη άσχοιιν άντεθνική ή κομμουνιστική προπαγάνδα και θρούν κατά τρόπον ζημιούντα τα συμφέροντα των μισθωτών» (άρθρο 11 του Καταστατικού του ΕΚΑ), ίσχυριζόμενοι ότι αυτό είναι άπλως «νομοτυπικό ζήτημα»! Ξεσήκωσαν όλόκληρη έκστρατεία για να έξαναγκάσουν έκατοντάδες εργατικές οργανώσεις να άποδεχθούν τα κατάπτυστα αυτά άντικομμουνιστικά άρθρα, με την έλπίδα ότι ο Μακρής θα τους δεχθεί στο ΕΚΑ. Στα πλαίσια της ίδιας ατήης γραμμής έξευμενισμού του Μακρή, παραμερίζοντας ουσιαστικά τα «115», δημιούργησαν ένα νέο, «πιό πλατύ» και «λιγώτερο χρωματισμένο», σχήμα, την «Εύρεία Δημοκρατική Συνδικαλιστική Συνεργασία Άθηνων» (Φλεβάρης 1965). Είναι χαρακτηριστικό, από την άποψη αυτή, το γεγονός ότι στην προγραμματική Διακήρυξη της ή «Εύρεία», ύστερα φαίνεται από τις «δημοκρατικές» ήρονομιές του Μακρή να θεχθεί στο ΕΚΑ όσους θα υιοθετούσαν τα άντικομμουνιστικά άρθρα του Καταστατικού του, προσάλλει τον Θεοδώρου σαν τον κύριο κίνδυνο και παραμερίζει τον Μακρή σε δεύτερο πλάνο, γράφοντας: «Με τους άγώνες όλων των εργατών και υπαλλήλων των Άθηνων ή Διοικήσεις του ΕΚΑ άπεφάσισε την έγγραφή όλων των έκτός του ΕΚΑ σωματείων στη δύναμη του Έργατικού Κέντρου. Ο ή θεοδωρικός, κήρυκες της διασπίσεως του συνδικαλιστικού κινήματος, άπομονώνοντα». (Υπογράμμιση «Άναγέννησης») Παρ' όλα αυτά, ο Μακρής ούτε έγγραψε ούτε επανέγγραψε τα έκτός του ΕΚΑ και τα διαγραμμένα σωματεία. Έτσι, ο κύριος σκοπός της δημιουργίας της «Εύρείας» άπέτυχε. Οι όποροτουιστές έμπνευστές της όμως δέν άπελπίστηκαν να πείσουν το Μακρή για τη «νομιμοφροσύνη» τους. Προχώρησαν στη δημιουργία ενός «άκόμα πιό πλατειού» σχήματος, της «Ένωτικής Συνδικαλιστικής Κίνησης Άθηνων». Στην έδρυτική Διακήρυξη της ΕΣΚΑ (Φλεβάρης 1966) ύπήρχε ή δήλωση ότι: «Δέν

ύπηρετούμεν καμμία πολιτική σκοπιμότητα, δέν έξουμε έξάρτησιν από πολιτικά κόμματα ή παρατάξεις...». Είναι φανερό ότι έδω καταδικάζοταν ή «κομμουνιστική πολιτική σκοπιμότητα» και άποκηρυσσόταν ή «έξάρτηση» από τέτοια σχήματα ή παρατάξεις, όπως το Δ.Σ.Κ., τα «115». Στην πραγματικότητα, ή δήλωση αυτή άποτελούσε επίσημη ύπογραφή των φασιστικών «θρκων πίστεως» του Μακρή και Σία. Κι' αυτή όμως ή «προσφορά» έμεινε χωρίς άποτέλεσμα. Ό Μακρής την «άγνόησε» και προχώρησε άχαλίνωτος στην πραγματοποίηση των σχεδίων του.

Για όποιον έχει μια στοιχειώδη πείρα της ταξικής πάλης και των μεθόδων που χρησιμοποιούν οι πράκτορες της κεφαλαιοκρατίας στα εργατικά συνδικάτα, ήταν από την άρχή ξεκάθαρο ότι ο Μακρής, άκόμα και με «άντάλλαγμα» την άποδοχή των άντικομμουνιστικών άρθρων του Καταστατικού του ΕΚΑ, δέν έπρόκειτο να «δεχθεί» καμιά προοδευτική εργατική οργάνωση στο ΕΚΑ. Η άπόφαση της Διοικήσης του ΕΚΑ για έγγραφή στη δύναμη του Κέντρου όλων των έκτός αυτού σωματείων ήταν μια καθαρή άπάτη, ένας πονηρός έλιγμός. Ποντάροντας στο συμβιβάστικό, ήττοπαθές πνεύμα των όποροτουιστών, ο Μακρής έπεδίωξε με τον έλιγμό αυτό να τους άποκοιμίσει όλότελα, να τους δημιουργήσει την άταπάτη ότι θα μπορούσαν να μπουν στο ΕΚΑ «άπό την πίσω πόρτα», να τους σύρει άκόμα πιό μακριά στο δρόμο της άνοιχτής προδοσίας των ταξικών θέσεων του προλεταριάτου, άποσπώντας άπ' αυτούς δημόσιες δηλώσεις ύποταγής και να τους άπομακρύνει άκόμα περισσότερο από το δρόμο της κινήτοποίησης των εργαζομένων. Αυτός ήταν και ο κύριος σκοπός του. Και τον πέτυχε.

Πραγματικά, επί ένα όλόκληρο χρόνο οι όποροτουιστές ήγέτες είχαν «άπορροφηθεί» από την προσπάθεια να σκαρώνουν διάφορα «σχήματα» που θα ήταν «άνεκτά» από το Μακρή και τους πάτρωνές του, να προσάινουν σε κάθε είδους «έλιγμούς» και παραχωρήσεις που θα έξευμένιζαν το Μακρή και τους πάτρωνές του, να πραγματοποιούν κάθε είδους «έπαφές» με τις διάφορες «συνδικαλιστικές κορυφές» για την «άποκατάσταση της ενότητας» του συνδικαλιστικού κινήματος στα πλαίσια ενός «δημοκρατικού, ένωτικού συνεδρίου» του ΕΚΑ και της ΓΣΕΕ, ενώ ταυτόχρονα είχαν ουσιαστικά παραιτηθεί από κάθε προσπάθεια κινήτοποίησης των δυνάμεων της εργατικής τάξης, είχαν άδρανοποιήσει τις δυνάμεις αυτές.

Η έπιδίωξη των μακρικοθεωδωρικών να οργανώσουν συνέδρια - πραξικοπήματα στα εργατικά Κέντρα, τις Όμοσπονδίες και τη ΓΣΕΕ, άποτελούσε και άποτελεί βασικό τμήμα της γενικής επίθεσης της κεφαλαιοκρατίας, των ντόπιων και ξένων μονοπωλίων, έναντι της εργατικής τάξης και των οικονομικών και πολιτικών δικαιωμάτων της, για την ουσιαστική διάλυση των οργανώσεών της, την κατάπνιξη των άγώνων της και την έξασφάλιση συνθηκών μιας άκόμα πιό άγριας καταπίεσης και έκμετάλλευσής της. Αυτή

ή επίθεση της οικονομικής ολιγαρχίας και των πρακτόρων της έπρεπε να αντιμετωπισθεί με μια π λ α τ ε ι α ά ν τ ι ε π ί θ ε σ η της έργατικής τάξης, με την πιό ένεργητική, την πιό μαζική κινητοποίηση των δυνάμεών της στην πάλη για την ικανοποίηση των οικονομικών και πολιτικών διεκδικησών της, με τη μαζικοποίηση και ισχυροποίηση των συνδικαλιστικών της οργανώσεων και το ξεκαθάρισμά τους από τους πράκτορες της κεφαλαιοκρατίας μέσα στην πορεία της πάλης αυτής. Αυτή ήταν και εξακολουθεί να παραμένει η μοναδικά σωστή δόση για την πραγματοποίηση και της συνδικαλιστικής ένότητας της εργατικής τάξης — ένότητας πάνω στη γραμμή της ταξικής πάλης, στηριγμένης στη μεγάλη μάζα των εργατοπαλλήλων. Οι όππορτουνιστές όμως, ακολουθήσαν μια έντελώς αντίθετη κατεύθυνση. Γι' αυτούς η ένότητα έσημαινε «ένότητα» με τους μακρῆδες και θεοωρικούς, έστω κι' αν αυτή θα οδηγούσε σε πλήρη ύποταγή στην άντεργατική γραμμή των τελευταίων. Και άκριβῶς γι' αυτό, όχι μόνο δέν έπεδίωξαν την κινητοποίηση των εργαζομένων, αλλά και προσπάθησαν να ευνουχίσουν τις εκδηλώσεις τους, όταν δέν μπορούσαν να τις άποτρέψουν. Είνοι, από την άποψη αυτή, ένδεικτικός ο τρόπος πού αντιμετώπισαν την τελευταία Πρωτομαγιά.

Μέσα σε συνθήκες άποχαλίνωσης κράτους και έργοδοτών, όλομέτωπης επίθεσής τους κατά των εργαζομένων, ή φετινή Πρωτομαγιά έπρεπε να άποτελέσει μια μέρα γενικής μαχητικής και επιδλητικής κινητοποίησης των εργαζομένων της χώρας μας. Τί έγινε όμως στην πράξη; Η Έργατική Πρωτομαγιά ύπονομεύθηκε και ευνουχίσθηκε. Ακολουθώντας την τακτική πού καθιέρωσαν στα τελευταία χρόνια, οι όππορτουνιστές, άρχισαν, στις παραμονές της Πρωτομαγιάς, να εξαγγέλλουν «μεγάλες κινητοποιήσεις» για την περίοδο... μετά την Πρωτομαγιά! Ένώ την ήμέρα της Πρωτομαγιάς περιορίστηκαν στην όργάνωση μιας συγκέντρωσης στην πλατεία Δημαρχείου. Τόσο στα συνθήματα πού έδωσε από πριν ή όργανωτική έπιτροπή της συγκέντρωσης όσο και στο ψήφισμα πού παρουσιάστηκε στη συγκέντρωση, δέν υπήρχαν παρά μόνο οικονομικά αίτήματα. Ούτε λόγος για τα έγκλήματα του ιμπεριαλισμού στο Βιετνάμ και όλες τις καταπιεζόμενες χώρες, ούτε λόγος για το άμερικανόπνευστο πραξικόπημα στην Ελλάδα, για τη σημερινή του κυδέρνηση και την άντεργατική, άντιλαϊκή και άντεθνική πολιτική της! Την παραμονή της Πρωτομαγιάς (30.4.66), ή «Αύγή», στην πρώτη σελίδα της, με ένα τεράστιο σκίτσο με ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ, έδινε τον τόνο και το πνεύμα του «γιορτασμού» της επομένης. Πραγματικά, οι όππορτουνιστές άφαίρεσαν το άγωνιστικό περιεχόμενο από την Πρωτομαγιά και τη μετέτρεψαν σε μια «γιορτή λουλουδιών», στην όποια, όπως ήταν έπόμενο, πήραν μέρος έλάχιστες χιλιάδες εργαζομένων!

Την ίδια τύχη είχαν και οι «μεγάλες κινητοποιήσεις» πού είχαν εξαγγελθεί για την άμέσως μετά την Πρωτομαγιά περίοδο. Για τις 17 Μαΐου είχε «προγραμματισθεί» και άναγγελθεί με τυμπανοκρουσίες 2 4 ω ρ η π α ν ε λ λ α δ ι κ ή ά π ε ρ γ ί α. Γρή-

γορα όμως ή «ιδέα» αυτή έγκατελείφθηκε και προδλήθηκε το σύνθημα του «άγωνιστικού είκοσαήμερου» (άπό 17) 5—5) 6), δηλ. της όργάνωσης διαφόρων εκδηλώσεων (άπεργιών, στάσεων εργασίας) στη διάρκεια των είκοσι αυτών ήμερών. Για άλλη μια φορά οι όππορτουνιστές έδειξαν το πραγματικό τους πρόσωπο. Έδειξαν ότι είναι άνίκανοι (γιατί δέν τους άφίνει ή όππορτουνιστική - συνθηκολόγα φύση τους) να όργανώσουν μια πραγματική εργατική κινητοποίηση, ότι με τυχοδιωκτικές διακηρύξεις πάνε να σκεπάσουν την ήττοπάθεια και την προδοσία τους. Όπως και το 1964 έπαιξαν πάλι με την πανελλαδική άπεργία. Χωρίς καμιά προετοιμασία, κυριολεκτικά στο πόδι, την εξέγηγαιλαν και με τον ίδιο τρόπο την έγκατέλειψαν. Ο σκοπός τους ήταν να ματαιώσουν τις πανεργατικές κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις την ήμέρα της Πρωτομαγιάς με την... ύπόσχεση «κινητοποιήσεων» μετά την Πρωτομαγιά. Ο σκοπός τους ήταν, και μετά την Πρωτομαγιά, όχι να όργανώσουν πραγματικά άγωνιστικές εκδηλώσεις των εργαζομένων, αλλά να εξαπατήσουν τους εργαζομένους με ύποσχέσεις και διακηρύξεις, δηλ. με κ ο ύ φ ι α λ ό γ ι α για άγώνες, άδιαφορώντας αν έτσι ξευτελίζουν και χρεωκοπούν το μεγάλο έπλο της πανελλαδικής άπεργίας, αλλά και κάθε άπεργίας. Γι' αυτό και εκφυλίσαν και το «άγωνιστικό είκοσαήμερο», κατέδωσαν σε άπεργία μ ό ν ο τους οικοδόμους και δυό-τρείς ακόμα κλάδους, για να φτάσουν τελικά σε μια χωρίς προηγούμενο γελοιοποίηση: Τις μέρες πού ο Μακρής και ή κλίκα του όλοκλήρωσαν το πραξικόπημά τους στο ψευτοσυνέδριο του ΕΚΑ, όπότε, σύμφωνα με το άρχικό «σχέδιο» των όππορτουνιστών, το «είκοσαήμερο» θα έπρεπε να κορυφωθεί άγωνιστικά, κατέδωσαν σε ώ ρ ι α ί α (μιας ώρας) στάση εργασίας τους οικοδόμους και ύποδηματεργάτες της Αθήνας (17.6.66)! Και χωρίς έχνος ντροπής πρόβαλαν με πηχιούς τίτλους στην πρώτη σελίδα της «Αύγης» το «γεγονός»: «οι εργαζόμενοι άπαντούν με άπεργία στο πραξικόπημα των μακρῆδων»! (Βλ. «Αύγή», 15.6.66). Τελικά, οι «κινητοποιήσεις τους δέν ήταν παρά διαδήματα εκπροσώπων της ΕΣΚΑ στον ύπουργό Έργασίας και στις θικαστικές άρχές, για ένα «δημοκρατικό συνέδριο». Με τέτοια «προετοιμασία» έφτασαν οι όππορτουνιστές στο ψευτοσυνέδριο του Μακρῆ. Ήταν φανερό ότι ο Μακρής και ή κλίκα του είχαν πετύχει το σκοπό τους, μπορούσαν σχεδόν άνεόχλητοι να πραγματοποιήσουν το πραξικόπημά τους στο ΕΚΑ.

Όταν οι όππορτουνιστές «τό πήραν» πιά άπόφαση» ότι οι «έλιγμοι» και οι παραχωρήσεις πρὸς τους μακρῆδες - θεοωρικούς «δέν άποδίδουν» άμεσα, πέρασαν σε περισσότερο «άντιμαχρικές θέσεις». Φυσικά, ο «άντιμαχρικός» τους δέν είχε καμιά ούσιαστική έφαρμογή στους δύο πόλους της κύριας αντίθεσης: εργατική τάξη - πράκτορες της κεφαλαιοκρατίας μακρῆδες και θεοωρικοί, δέν εκφράστηκε δηλαδή σαν ένας ούσιαστικός άγώνας κατά του Μακρῆ και Σία από τις συνεπείς ταξικές θέσεις του προλεταριάτου. Όπως σημείωσαμε παραπάνω, οι «άντιμαχρικές» «κινητοποιήσεις» των εργαζομένων πού εξαγγέλλαν και προγραμ-

μάτιζαν οι όμπορτουμιστές αποδείχθηκαν στην πράξη «κούφια λόγια» που αποσκοπούσαν να καλύψουν την προδοσία τους. Ο «αντιμακρισμός» τους εκδηλώθηκε τώρα με μιὰ ακόμα μεγαλύτερη, με ανοιχτή και αποκλειστική πρόσδεση στους κεντρώους ρεφορμιστές της «Αλλαγής». Όλοένα και πιο έντονα και πιο πλατειά άρχισαν να προβάλλουν από τις στήλες του τύπου τους τις «θέσεις» της «Αλλαγής» και των ήγετών της, ιδιαιτέρως του Ν. Παπαγεωργίου, που έκθειάζονταν σαν ο «άρχηγός του αντιμακρικού μετώπου», ενώ ταυτόχρονα άπλωναν συστηματικά τον ψίθυρο ότι, παρά τις διαγραφές και τους αποκλεισμούς αντιπροσώπων, ο Παπαγεωργίου διέθετε «μεγάλη επιρροή», θά αποσπούσε δυνάμεις από τον Μακρή και θά τον πετούσε από το ΕΚΑ! Από την άλλη πλευρά δεν έπαυαν να καλλιεργούν πλατειά την αυταπάτη ότι «οι δικαστές θά κάνουν το καθήκον τους» για να εξασφαλισθεί ένα «γνήσιο συνέδριο»! Αυτό το πνεύμα της «αίσιδοξίας» (διάβαζε, μακρυότητας) διοχέτευε και η «Αύγη». Στις 22) 4) 66, αναφερόμενη στη συγκέντρωση όλων των έκλεγμένων για το συνέδριο του ΕΚΑ αντιπροσώπων, που είχε πραγματοποιηθεί την προηγούμενη με πρωτοβουλία της Ε.Σ.Κ.Α., έγραφε: «...έγκριθηκε η προσφυγή του ΣΕΗ στον Πρόεδρο Πρωτοδικών που εξετάζεται σήμερα και δ ι α δ η λ ώ θ η κ ε ή π ε π ο ί θ η σ η ετι ή έκπτωτη μακρική διοίκηση θά αντικατασταθεί από αντιπροσωπευτική». (Όπως είναι γνωστό, ύστερα από την προσφυγή αυτή διορίστηκε πάλι η μακρική διοίκηση στο ΕΚΑ). Και στις παραμονές του ψευτοσυνεδρίου του Μακρή, στις 10.6.66, διακήρυσσε: «...η καθολική εξέγερση της εργατικής τάξης υποχρέωσε τη μακρική διοίκηση να εγκαταλείψει τους περιλάλητους «δρκους πίστωσης» (!). Το γεγονός χαρακτηρίζεται σαν μιὰ σημαντική νίκη των εργαζομένων». «Όλα λοιπόν πήγαιναν καλά, και οι μακρήδες ήταν έτοιμοι να παραδοθούν. Γι' αυτό και συνδικαλιστικά στελέχη της ΕΔΑ, την παραμονή του συνεδρίου, έκφωνούσαν ύμνους και ένθουσιώδεις λόγους έξω από το κτίριο του ΕΚΑ (μπροστά σε μερικές δεκάδες στελεχών της ΕΔΑ) και δήλωναν πανηγυρικά: «Τη Δευτέρα δεν θά υπάρχει Μακρής στο ΕΚΑ» και η «Αύγη», την ημέρα της έναρξης του ψευτοσυνεδρίου (12.6.66) διακήρυσσε πομπωδώς: Σήμερα στο συνέδριο του ΕΚΑ ο μακρισμός θά συντριβεί»!

Η πάλη των συνεπών προοδευτικών στελεχών

Απέναντι στην όμπορτουμιστική αυτή γραμμή και πρακτική, οι συνεπείς προοδευτικοί συνδικαλιστές πρόβαλαν τη σωστή γραμμή της ταξικής πάλης και αγωνίστηκαν δραστήρια για την εφαρμογή της στη ζωή. Υπερασπίζοντας την πολιτική άρχων, τις συνεπείς ταξικές θέσεις του προλεταριάτου, οι συνεπείς προοδευτικοί συνδικαλιστές αντιτάχθηκαν αποφασιστικά στην αποδοχή των αντικομμουνιστικών - αντιδημοκρατικών άρθρων του καταστατικού του ΕΚΑ, από την πρώτη στιγμή που τέθηκε το ζήτημα αυτό. Στα εργοστάσια και τις επιχειρήσεις, σε εργατικές συγκεντρώσεις και συνελεύσεις, μαστίγωσαν ανέλεγκτα τους όμπορτουμιστές για την προδοτική τους θέση της ά-

ποδοχής του καταστατικού Μακρή, καλώντας τους εργαζόμενους να απορρίψουν τη γραμμή αυτή της υποταγής και συνθηκολόγησης και να αναλάβουν αποφασιστικό αγώνα έναντίον των πρακτόρων της ολιγαρχίας μακρήδων - θεοδωρικών και των συμμάχων τους όμπορτουμιστών. Αυτή η αποφασιστική στάση των συνεπών συνδικαλιστικών στελεχών και η πλατειά καμπάνια τους, έφερε σε πολύ δύσκολη θέση τους όμπορτουμιστές, αποτέλεσε σοβαρό πλήγμα στα σχέδιά τους. Ανάμεσα στους εργαζόμενους σημειώθηκαν πλατειές συμώσεις και ισχυρές αντιδράσεις. Σε μιὰ σειρά περιπτώσεις, οι όμπορτουμιστές, μπροστά στην αντίθεση των εργαζομένων και των συνδικαλιστικών στελεχών, υποχρεώθηκαν να αποσύρουν τις κατ'άπτυστες «προτάσεις αποδοχής του καταστατικού του ΕΚΑ». Σε άλλες περιπτώσεις κατέφυγαν σε καθαρές μέθοδες άπάτης: στη συνέλευση των εργαζομένων η «πρόταση» έλεγε: «αποδεχόμαστε το Καταστατικό με επιφύλαξη», το έγγραφο όμως που έστειλε στο ΕΚΑ το Δ. Συμβούλιο δεν μιλούσε για επιφύλαξη! Τελικά, η έκστρατεία και η «θέση» αυτή των όμπορτουμιστών χρεωκόπησε οίκοι και σήμερα, χωρίς να την καταδικάζουν ανοιχτά, την έχουν σιωπηρά αποσύρει. Αναπτύσσοντας παραπέρα την καμπάνια τους, οι συνεπείς προοδευτικοί συνδικαλιστές πρόβαλαν πλατειά τις θέσεις τους πάνω στα βασικά προβλήματα του συνδικαλιστικού κινήματος της εργατικής τάξης, την ανάγκη για ένα σωστό ταξικό προσανατολισμό του συνδικαλιστικού κινήματος και για τη συγκέντρωση της κύριας προσοχής του στην πάλη κατά των εργοδοτών και της κυβέρνησής τους, για την ικανοποίηση των οικονομικών και πολιτικών αιτημάτων των εργαζομένων, ξεσκέπασαν τις ψεύτικες θεωρίες των όμπορτουμιστών γύρω από το θέμα της συνδικαλιστικής ενότητας, κατήγγειλαν τις προσπάθειες των τελευταίων για «συνένωση» με τους μακρήδες και τόνισαν ότι ενότητα με τους πράκτορες της ολιγαρχίας δεν μπορεί να υπάρξει, ότι η πραγματική ενότητα των συνδικαλιστικών οργανώσεων μπορεί και πρέπει να πραγματοποιηθεί με το ξεκαθάρισμά τους από τους μακρήδες - θεοδωρικούς και την υιοθέτηση και εφαρμογή της γραμμής της ταξικής πάλης. Όταν τέθηκε επί τάπητος το θέμα της στάσης των προοδευτικών συνδικαλιστικών οργανώσεων απέναντι στο συνέδριο του ΕΚΑ που ετοίμαζε ο Μακρής, οι συνεπείς συνδικαλιστές συγκεκριμενοποίησαν ακόμα περισσότερο τη θέση τους.

Στη συγκέντρωση των έκλεγμένων για το συνέδριο του ΕΚΑ αντιπροσώπων, που πραγματοποιήθηκε με πρωτοβουλία της Ε.Σ.Κ.Α. στις 21) 4) 66, οι συνεπείς συνδικαλιστές κατήγγειλαν το ρόλο των μακρήδων-θεοδωρικών και την ολοφάνερη επιδίωξη των άδιστακτων αυτών οργάνων της κεφαλαιοκρατίας να οργανώσουν ένα συνέδριο - πραξικόπημα, ξεσκέπασαν σαν εξαιρετικά επικίνδυνη αυταπάτη την άποψη των όμπορτουμιστών ότι τελικά οι δικαστές θά επενέδαιναν για να εξασφαλισθεί γνήσιο συνέδριο, αποκάλυψαν με συγκεκριμένα στοιχεία και γεγονότα το ρόλο του αστικού κράτους και τη μόνιμη προσπάθειά του για την καθυστάση, με όλα τα μέσα, των συνδικαλιστικών όρ-

γνώσεων και την πλήρη υπαγωγή τους κάτω από τον έλεγχο του, και κατέληξαν στη θέση ότι: κάτω από τις συνθήκες αυτές, το καθήκον των προοδευτικών και δημοκρατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων είναι να καταγγείλουν από τώρα σά νόθο και παράνομο το συνέδριο που πάει να σκαρώσει ο Μακρής και η κλίκα του, να υιοθετήσουν τη θέση της ΑΠΟΧΗΣ από το ψευτοσυνέδριο αυτό και την ημέρα της σύγκλησής του να οργανώσουν χωριστή σύσκεψη όλων των εκλεγμένων αντιπροσώπων τους, αποκλεισμένον και μή, όπου και να καθορισθεί η παραπέρα αντιμετώπιση του προβλήματος, ενώ ταυτόχρονα, σ' όλο το διάστημα που μένει ως την ημέρα αυτή, να ξεσηκώσουν μια πλατεία εκστρατεία κινητοποίησης της εργατικής τάξης στον αγώνα.

Η θέση αυτή προκάλεσε άμέσως τη μακασμένη αντίδραση των όππορτουμιστών, που την απέρριψαν κατηγορηματικά και εξαπολύοντας ανήκουστες επιθέσεις κατά των συνεπών συνδικαλιστών για «προδοσία» κλπ. έφτασαν να απειλήσουν, παρά τις αποδοκιμασίες των συγκεντρωμένων στελεχών, ότι θα σκαφθούν αν θα ξαναεπιτρέψουν στους συνεπείς συνδικαλιστές τη συμμετοχή στις συσκέψεις! Άλλά δεν περιορίστηκαν σ' αυτό. Θορυβημένοι από τη μεγάλη απήχηση που είχε ανάμεσα σά προοδευτικά συνδικαλιστικά στελέχη η πρόταση των συνεπών συνδικαλιστών, έσπευσαν την άλλη κιόλας μέρα να την καταγγείλουν δημόσια με τον τύπο τους. Συγκεκριμένα, η «Αύγη» της 22) 4) 66 έγραψε ότι δήθεν η σύσκεψη αποφάσισε: «Νά λάβουν μέρος στο συνέδριο όλοι οι αντιπρόσωποι και κάτω από χή νά θεωρηθεί φυγομαχία» (ύπογράμ. «Αναγέννησης»).

Όστε, λοιπόν, κάθε αποχή θά έπρεπε να θεωρηθεί φυγομαχία. Άλλά, τί θά πεί φυγομαχία; Φυγομαχία θά πεί ότι μπροστά σέ μια μάχη, μπροστά στις δυσκολίες της μάχης, διστάζεις, δειλιάζεις, δέν τολμάς να αγωνισθείς και τó θάζεις σά πόδια εγκαταλείποντας τη θέση σου στον αντίπαλο. Άν, έπομένως, ή αντίθεση των όππορτουμιστών στην αποχή ήταν αντίθεση στη φυγομαχία, θά έπρεπε να παραμείνουν στο «συνέδριο» του Μακρή, να δώσουν ως τó τέλος τη μάχη!

Συμμετοχή στο ψευτοσυνέδριο του Μακρή, απόρριψη της πρότασης για αποχή απ' αυτό, σά φυγομαχία, θά έπρεπε να σημαίνει ότι πάνε στο «συνέδριο» αυτό και δίνουν εκεί ως τó τέλος τη μάχη, ότι κινητοποιούν τις ήμέρες του συνεδρίου, στον τόπο της πραγματοποίησής του και σ' όλη την Αθήνα, δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες εργαζομένων και μετατρέπουν τις μέρες αυτές σέ μέρες γενικού αγωνιστικού ξεσηκωμού της εργατιάς! Μια τέτοια αντιμετώπιση, χωρίς να δι-

καιώνει τη θέση της συμμετοχής στο ψευτοσυνέδριο του Μακρή, θά έδειχνε, τουλάχιστο, ότι είναι πραγματικά κατά της φυγομαχίας. Άλλά οι όππορτουμιστές ούτε ήθελαν, ούτε μπορούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο. Αύτοι είχαν βάλει βαθειά μέσ' την καρδιά τους ότι οι δικαστές την τελευταία στιγμή, θά έξασφάλιζαν τις «έγγυήσεις» για ένα «γνήσιο συνέδριο». Κι' όταν είδαν ότι ή κεφαλαιοκρατία δέν συγκινήθηκε από τις αυταπάτες τους, όταν βρέθηκαν μέσα στη ζούγκλα του Μακρή, τρόμαξαν, τόβαλαν σά πόδια, φυγομαχήσαν — αποχώρησαν από τó «συνέδριο» και έκήρυξαν άποχή από τις «εργασίες» του! Η «Αύγη», ή ίδια έφημερίδα που λίγο πριν χαρακτήριζε «κάθε άποχή» σαν «φυγομαχία», διακήρυσσε τώρα χωρίς ντροπή, με άρθρο στελέχους της ΕΔΑ (17.6.66): «Μέ την άποχή βοηθάμε την όλη πάλη για την άκύρωση του νόθου συνεδρίου...». Τά άμείλιχτα γεγονότα έσυραν τούς όππορτουμιστές, τελικά, στη θέση της άποχής, αλλά όπως την έφάρμοσαν, ή «άποχή» τους δέν ήταν τίποτε άλλο παρά πραγματικά μια καθαρή φυγομαχία! Μια φυγή μπροστά στον αντίπαλο και όχι μια ενεργητική μορφή πάλης για την άνατροπή των σχεδίων του, όπως θά ήταν αν έφαρμοζόταν με τó πνεύμα και τον τρόπο που την είχαν προτείνει από την αρχή οι συνεπείς συνδικαλιστές.

Για άλλη μια φορά χρεωκόπησε ή όππορτουμιστική γραμμή και γελοιοποιήθηκαν οι φορείς της. Για άλλη μια φορά δικαιώθηκε ή συνεπής αγωνιστική γραμμή και έπιβεβαιώθηκε τó σταθερό πνεύμα και ή καθαρή προοπτική των συνεπών συνδικαλιστικών στελεχών. Και τώρα, μπροστά στην κρίσιμη κατάσταση που διαμορφώθηκε, οι συνεπείς συνδικαλιστές πρέπει να πούν και πάλι τó λόγο τους, να δώσουν ένα σωστό και ξεκάθαρο προσανατολισμό για την παραπέρα πορεία του συνδικαλιστικού κινήματος της εργατικής τάξης.

Ο μοναδικό σωστός προσανατολισμός — ή δημιουργία νέας ΓΣΕΕ, στηριγμένης στη γραμμή της ταξικής πάλης

Πώς έχουν σήμερα τά πράγματα, ποιά είναι ή προοπτική της εξέλιξής τους;

Υστερα από την πραξικοπηματική «σταθεροποίηση» τους και στο ΕΚΑ, οι μακρήδες-θεοδωρικοί θαδίζουν πανέτοιμοι για την «τελική έξορμηση», για την ολοκλήρωση του πραξικοπήματος με ένα παρόμοιο, στηριγμένο στη βία και τη νοθεία «συνέδριο» της Γ.Σ. Ε.Ε. Έχοντας την πλήρη ύποστήριξη και ένίσχυση του κρατικού μηχανισμού και της οικονομικής ολιγαρχίας προχωρούν άδίσταχτοι και αποφασισμένοι στην πραγματοποίηση των άνομων - άντεργατικών επιδιώξεών τους. Όστόσο, τά πράγματα στο στρατόπεδό τους δέν είναι καθόλου ήρεμα. Ο πόλεμος των φατριών μαινεται κυριολεκτικά για τó πώς «θά φάει» ή μια την άλλη. Οι «διαξιφισμοί» Γαλάτη-Μακρή είναι μια μόνο έκφρασή του. Αύτός ό «έσωτερικός πόλεμος», όσο κι' αν δέν έπηρεάζει την κοινή γραμμή τους έναντι των προοδευτικών συνδικαλιστικών δυνάμεων και τούς κοινούς, σέ σχέση με τη γραμμή αυτή, σκοπούς τους, στο ζήτημα της ΓΣΕΕ, δημιουργεί ώστόσο μερικά προβλή-

ματα, πού κάτω από ορισμένες συνθήκες θα μπορούσαν να προσλάβουν σοβαρή μορφή και να θέσουν σε κίνδυνο την κοινή «ἐπιχειρήση». Αυτόν τον κίνδυνο σπεύδει να προλάβει τώρα η Δ.Σ.Ε.Ε.Σ., που αναγγέλλει την κάθοδο στην Ελλάδα, στις 13.7.66, του εκπροσώπου της Μπεκιοῦ.

Ο σκοπός του ἐρχομῶς του Μπεκιοῦ εἶναι ξεκάθαρος και τὸν ὁμολογεῖ κι' ὁ ἴδιος, στὴν ἀπάντησή του πρὸς τὸν Μακρῆ (βλ. ἐφημερίδες 23.6.66). Ἀποβλέπει στὴν ἐπίτευξη μιᾶς «κοινῆς συμφωνίας μεταξὺ βλῶν τῶν Ἑλευθέρων Ἑργατικῶν Ὀργανώσεων...». Στὴν πραγματικότητα ὁ σκοπὸς τοῦ Μπεκιοῦ εἶναι ὅχι μόνον νὰ «συμβιάσει» τίς ἀντιθέσεις μεταξὺ τῶν μακρήδων - θεοδωρικῶν - γαλάτῃδων, ἀλλὰ και νὰ παρασύρει στὴν «κοινὴ συμφωνία» και τὴν κεντρώα «Ἀλλαγὴ», νὰ συμπήξει ἓνα κοινὸ ἀντικομμουνιστικὸ μέτωπο και νὰ πετύχει τὸ χτύπημα τῶν προοδευτικῶν συνδικαλιστικῶν δυνάμεων εἴτε μὲ τὸν ἀνοιχτὸ ἀποκλεισμό τους ἀπὸ τὰ συνδικαλιστικὰ σώματα εἴτε, ἔστω, μὲ ἓνα τσουβάλιασμά τους τοῦ τύπου τοῦ 13ου συνεδρίου τῆς ΓΣΕΕ κι' ἀκόμα χειρότερα. Αὐτοὶ οἱ σκοποὶ δὲν μποροῦν νὰ συγκαλυφθοῦν οὔτε μὲ τίς διακηρύξεις τοῦ Μπεκιοῦ γιὰ «... ἓνα ἐποικοδομητικὸν Συνέδριον βασισμένον ἐπὶ ἀληθῶν Δημοκρατικῶν Ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ καθιερωθοῦν εἰς νέον Καταστατικόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἐγγυᾶται ὅλα τὰ Συνδικαλιστικὰ Δικαιώματα», οὔτε μὲ τοὺς ὑπαινιγμούς του ὅσον ἀφορᾷ τοὺς «προσωπικοὺς λόγους» πού καθορίζουν τὴ στάση τοῦ Μακρῆ.

Ἡ «Αὐγὴ», φυσικά, ἔχει τὴ δική της «ἐρμηνεία» ὅσον ἀφορᾷ τοὺς σκοποὺς τοῦ Μπεκιοῦ. Στις 23) 6) 66, μὲ πηχιαῖο τίτλο διακηρύσσει: «Ὁ Μακρῆς φοβάται τώρα και τὴ Διεθνή», και ὑπογραμμίζει τὸ συμπέρασμα: «... ἡ ἐνέργεια τοῦ Μακρῆ (Σημ. «Ἀναγέννησης», δηλ. ἡ ἄρνησή του νὰ συμμετάσχει στὴ σύσκεψη πού θέλει νὰ ὀργανώσει ὁ Μπεκιοῦ), δείχνει ὅτι ὁ ἀδίστακτος αὐτὸς ἄνθρωπος πού ὀρκιζότανε παλαιότερα στὴ διεθνή, αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν κρίνει σκόπιμη τὴν παρουσία της, γιατί φοβάται ὅτι και αὐτὴ ἡ ρεφορμιστικὴ Δ.Σ.Ε.Ε.Σ. δὲν θὰ ἀνεχθεῖ τὸ αἶσχος τῆς βίας και νοθείας». Γιὰ τοὺς ὁπορτουμιστὲς «μας», λοιπόν, ἡ Δ.Σ.Ε.Ε.Σ. δὲ ν θ ἀ ν ε χ θ ε ῖ τ ὸ α ἰ σ χ ο ς τ ῆ ς β ῖ α ς και ν ο θ ε ῖ α ς! Καὶ θὰ ἐπιδιώξει, ἀσφαλῶς, τὴν ὀργάνωση ἐνὸς «γνήσιου, δημοκρατικοῦ, ἐνωτικοῦ συνεδρίου»! Νά γιατί, μὴ μπορῶντας νὰ κρύψουν τὸν ἐνθουσιασμό τους, ἡ πιὸ σωστὰ, τὸ πραγματικὸ τους πρόσωπο, ἀναφωνοῦν: «Ἡ Διεθνή»! Λές και ἡ Δ.Σ.Ε.Ε.Σ., ὅπου κυριαρχοῦν οἱ γκάγκστερ τοῦ βορειοαμερικάνικου «συνδικαλισμοῦ» — πιστὰ σκυλιὰ τῶν ἱμπεριαλιστικῶν μονοπωλίων, εἶναι ἡ γνήσια και μοναδικὴ διεθνὴς ὀργάνωση τῶν ἐργαζομένων! Εἶναι ἐπίσης πολὺ ἀποκαλυπτικὸ, τὸ γεγονός ὅτι δντας ἀνίκανοι, ἀλλὰ και μὴ θέλοντας νὰ κάνουν μιὰ ταξικὴ ἀνάλυση τῶν ἀντιθέσεων στὸ στρατόπεδο τῶν ἀντιπάλων, ἔφτασαν νὰ ἐξωραίσουν τὸ Γαλάτῃ, γράφοντας στὴν «Αὐγὴ» τῆς 24) 6) 66: «Γενικώτερο συμπέρασμα ἀπὸ τὴν πρὸς - κόνφερανς (Σημ. «Ἀναγ», πού ὀργάνωσε ὁ Γαλάτῃς στὰ γραφεῖα τῆς ΓΣΕΕ) εἶναι ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμή ἐπιχειρεῖται ἀπὸ τὸ Γαλάτῃ και τοὺς συνεργάτες του μιὰ ἀπόκρουση τῆς

ἐπιδρομῆς τοῦ Φ. Μακρῆ, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ γνωστὰ φασιστικὰ μέσα προσπαθεῖ νὰ ἐπικαθίσει και πάλι στὴ ΓΣΕΕ. Φυσικά αὐτὴ ἡ ἐκδηλούμενη μέσα στοὺς κόλπους τῆς ΓΣΕΕ «δύναμη ἀντιστάσεως» κατὰ Μακρῆ, εἶναι περιορισμένης ἰσχύος, διότι και αὐτοὶ πού τὴν ἐκδηλώνουν εἶναι ἐπιδεκτικοὶ ἐξωσυνδικαλιστικῶν ἐπιδράσεων». Ἔτσι, ἡ μάχη τῆς φατρίας τοῦ Γαλάτῃ προβάλλεται: σὰ «δύναμη ἀντιστάσεως κατὰ Μακρῆ», ἀσφαλῶς μὲ τὸ σκοπὸ τῆς ἐξασφάλισης ἐνὸς δημοκρατικοῦ συνεδρίου τῆς ΓΣΕΕ!

Οἱ ὁπορτουμιστὲς κοιμοῦνται μὲ τὸ γλυκὸ ὄνειρο ὅτι «ἡ Διεθνή» θὰ δάλει στὴ θέση του τὸ Μακρῆ και θὰ τοὺς ἀνοίξει δημοκρατικά και γενναϊόφυχα τὴν πόρτα γιὰ τὴ ΓΣΕΕ! Μὰ κι' ἂν αὐτὸ δὲν γίνε, θὰ παρηγοροῦνται μὲ τὴν «ὑπόσχεση-ἐγγύηση» πού τοὺς ἔδωσε γνωστὸ συνδικαλιστικὸ και πολιτικὸ στέλεχος τῆς Ε.Κ.: «Ὅταν θάρθῃ στὴν ἐξουσία ὁ Παπανδρέου θὰ γίνω ὑπουργὸς και θὰ τοὺς ξηλώσω (τοὺς μακρήδες - θεοδωρικούς) ἀπὸ τὰ Κέντρα και τὴ ΓΣΕΕ!». Αὐτό, ἡ κάτι παρόμοιο μ' αὐτό, πραγματικά μπορεῖ νὰ γίνε. Τὸ ζήτημα ὅμως πού ἔμπαινε, μπαίνει και θὰ μπαίνει εἶναι ὅχι τὸ ποιὸς θὰ κατέχει τίς ἀνώτερες ὀργανώσεις τοῦ συνδικαλιστικοῦ μας κινήματος (αὐτὴ ἡ ἄλλη ὁμάδα ὀργάνων τῆς ἀστικῆς τάξης, ἡ ἀνοιχτὰ γκαγκστερικὴ ἡ ἡ ψευδοδημοκρατικὴ ρεφορμιστικὴ), ἀλλὰ ποιὰ πολιτικὴ θὰ ἐφαρμόζουν οἱ ὀργανώσεις αὐτὲς, τὴν ταξικὴ πολιτικὴ τοῦ προλεταριάτου ἡ τὴν πολιτικὴ τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων ἡ πιὸ σωστὰ τὴν ἀντεργατικὴ πολιτικὴ τῆς ἀστικῆς τάξης. Τὸ ζήτημα δηλ. δὲ ν ε ἰ ν α ἰ ζ ῆ τ η μ α π ρ ο σ ω π ω ν ἀ π λ ῶ ς, ἀ λ λ ὸ ζ ῆ τ η μ α π ρ α ξ ι κ ο ὗ π ε ρ ι ε χ ο μ ε ῖ α ς και γ ρ α μ μ ῆ ς. Καί, φυσικά, μιὰ συνεπὴ ταξικὴ προλεταριακὴ γραμμὴ μόνον οἱ συνεπεῖς ἐκπρόσωποι τῆς ἐργατικῆς τάξης μποροῦν νὰ ἐφαρμόσουν.

Αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ὄνειρα κι' αὐτὲς οἱ προσδοκίες τῶν ὁπορτουμιστῶν — πού δείχνουν ὅχι μόνον τὴν ἔλλειψη ὁποιασδήποτε διάθεσης ἀπὸ μέρους τους νὰ ἀκολουθήσουν μιὰ συνεπὴ προλεταριακὴ γραμμὴ, ἀλλὰ τὸ ὀλοκληρωτικὸ κατρακύλισμά τους στὸ δούρειο τοῦ ρεφορμισμού και τῆς συνθηκολόγησης — τοὺς κάνουν νὰ γαντζώνονται μὲ πείσμα και μαγία στὴν «ἐνωτικὴ» γραμμὴ γιὰ «ἓνα Σωματεῖο, ἓνα Κέντρο, μιὰ Ὁμοσπονδία, μιὰ Γ.Σ.Ε.Ε.».

Ἄς δοῦμε, ὅμως, ποιὰ εἶναι τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ὁπορτουμιστῶν ὑπὲρ τῆς γραμμῆς αὐτῆς;

Τὸ π ρ ῶ τ ο τους ἐπιχειρήματα εἶναι «ἡ ἀνάγκη τῆς ὑπερνίκησης τῆς διάσπασης και τῆς ἀποκατάστασης τῆς ἐνότητας τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος». Μπαίνει τὸ ἐρώτημα: ἀνάμεσα σὲ ποιούς ἔχει ἐπέλθει ἡ «διάσπαση» και μὲ ποιούς θὰ ἀποκατασταθεῖ ἡ «ἐνότητα»; Εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι ἐδῶ ἐννοεῖται ἡ «διάσπαση» και ἡ «ἐνότητα» μὲ τοὺς μακρικοθεοδωρικούς και Σία. Τί σημαίνει ὅμως αὐτό; Αὐτὸ σημαίνει πλήρη παραμόρφωση τοῦ ταξικοῦ περιεχομένου τῆς συνδικαλιστικῆς ἐνότητας. Τὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα ἔχει καθορισμένους ταξικούς σκοποὺς και μπορεῖ νὰ ἐνωθεῖ μόνον πάνω στὴ δάση τῆς πάλης γιὰ τὴν πραγματο-

ποίηση των σκοπών αυτών. Με τους μακρήμες και θεοδωρικούς, που δεν αποτελούν ούτε καν μία τάση του συνδικαλιστικού κινήματος, αλλά είναι ανοιχτοί και ξεσκολισμένοι πράκτορες της οικονομικής ολιγαρχίας, όρκισμένοι έχθροι της εργατικής τάξης, όχι μόνο δεν μπορεί να υπάρξει οποιαδήποτε ένότητα, αλλά πρέπει να υπάρξει διάσπαση, ριζική ρήξη και πόλεμος. "Οποιος ενώνεται μ' αυτούς αυτός υποτάσσεται στους σκοπούς τους που είναι οι σκοποί της πιδ μαύρης αντίδρασης.

Το δ ε υ τ ε ρ ο επιχείρημα των όπορτουνιστών είναι ότι «δεν μπορούμε να απομονωθούμε από τη μάζα», «πρέπει να παραμένουμε μέσα στις ίδιες οργανώσεις για να αποσπάσουμε απ' αυτούς (τους μακρήμες-θεοδωρικούς) τις δυνάμεις που κρατούν». Το επιχείρημα αυτό, έγνωείται, αντιφάσκει προς το πρώτο και προβάλλεται από τους όπορτουνιστές όχι γιατί το πιστεύουν, αλλά για να καλύψουν τον πραγματικό σκοπό τους που είναι το πέραςμα της γραμμής για πάση θυσία ένότητα. "Ας το εξετάσουμε όμως:

Πρέπει, πρώτα-πρώτα, να πούμε πως οι μακρήμες-θεοδωρικοί δεν διαθέτουν μία οποιαδήποτε μαζική βάση, έπιρροή. Η «δύναμή» τους βρίσκεται κυρίως στην υποστήριξη που τους παρέχει το Κράτος και η ολιγαρχία, στα ποικίλα μέσα εξαναγκασμού που θέτει στη διάθεσή τους και με τα όποια μπορούν και «κρατούν» έναν άριθμό εργατών. Η «ιδεολογική» έπιρροή τους είναι εξαιρετικά έλάχιστη και στηρίζεται στην πολιτική αντικομμουνιστική ψύχωση που έχει δημιουργήσει η αντίδραση σε μία πολύ μικρή μερίδα εργατοπαλλήλων.

"Αν οι όπορτουνιστές ενδιαφέρονταν να «αποσπάσουν» από τους μακρήμες-θεοδωρικούς «τις δυνάμεις που κρατούν», θα ξεσκέπαζαν αποτελεσματικά το πραγματικό «ιδεολογικό», δηλ. το άστικό τους πρόσωπο, με μία πλατειά, επίμονη, συνεχή, συστηματική δουλειά εναντίον της άστικής ρεφορμιστικής ιδεολογίας και πρακτικής, θα όργάνωναν αδιάκοπα σταθερούς και αποτελεσματικούς αγώνες για τα προβλήματα των εργαζομένων δείχνοντας έτσι μία π ρ α γ μ α τ ι κ ή, στην πράξη και όχι στα λόγια, διαφορά από τους μακρήμες-θεοδωρικούς, για να π ε ί σ ο υ ν τους έλάχιστους παρασυρμένους και να τους απελευθερώσουν από την άστική πνευματική σκλαδιά. Θα μετέτρεπαν τις οργανώσεις που έλέγχουν οι ίδιοι σε πραγματικά ταξικές προλεταριακές συνδικαλιστικές οργανώσεις, θα ανέπτυσσαν ένα π λ α τ ύ, μ α ζ ι κ ό, μ α χ η τ ι κ ό συνδικαλιστικό κίνημα, ικανό να επενεύσει την πίστη και το θάρρος στους εργατές εκείνους που ταλαντεύονται μπροστά στις απειλές των μακρήδων και θεοδωρικών, ικανό να παραλύσει το χέρι των τραμπούκων - τρομοκρατών και να απομονώσει τους άρχηγούς τους. Οι όπορτουνιστές όμως ακολουθούν στην πραγματικότητα τον άκριβως αντίθετο δρόμο, το δρόμο της εξάλειψης των όριων ανάμεσα στην προλεταριακή και την άστική ιδεολογία, το δρόμο του εύνοχισμού των εργατικών αγώνων και της ούσιαστικής συνθηκολόγησης μπροστά στην πίεση της άστικής τάξης και των πρακτόρων της. Το σύνθημα «να

μή απομονωθούμε από τη μάζα» σημαίνει στην πράξη να κρατούμε τις μάζες μέσα στις οργανώσεις που οι μακρήμες-θεοδωρικοί πραξικοπηματικά διατηρούν την ήγεςία τους και να δίνουμε σ' αυτούς τους τελευταίους το δικαίωμα να χρησιμοποιούν τις «σφραγίδες» και να εμφανίζονται σαν ήγέτες του συνδικαλιστικού κινήματος της χώρας!

Το τ ρ ί τ ο επιχείρημα των όπορτουνιστών είναι ότι «είμαστε οι πολλοί και είναι οι έλάχιστοι, θα τους πάρουμε με δημοκρατικές έκλογές τις διοικήσεις και θα τους αφαιρέσουμε τις «σφραγίδες». Το επιχείρημα αυτό, κατ' αρχήν, ανατρέπει το προηγούμενο, που μιλάει για την ανάγκη «να μή απομονωθούμε από τις μάζες», άφου δέχεται ούσιαστικά ότι οι μακρήμες-θεοδωρικοί δεν διαθέτουν μάζες. Πέρα απ' αυτό όμως, κλείνει ένα μεγάλο ψέμμα. Οι «δημοκρατικές έκλογές», στις «ένιατες» ανώτερες ιδιαίτερα συνδικαλιστικές οργανώσεις, είναι ένα άπραγματοποίητο όνειρο, μία καθαρή και έξαιρετικά επικίνδυνη αυταπάτη στις συνθήκες της κυριαρχίας της άστικής τάξης και της συνεχούς φασιστικοποίησης των μεθόδων διακυβέρνησής της. Έφόσον το κράτος θα βρίσκεται στα χέρια της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και θα τείνει βλοένα και περισσότερο προς την άνοιχτη πολιτική αντίδραση—όπως συμβαίνει σήμερα στη χώρα μας—τέτοιες «δημοκρατικές» έκλογές θα είναι άδύνατο να πραγματοποιηθούν.

Η κατάσταση στους ανώτερους συνδικαλιστικούς οργανισμούς εξαρτάται και καθορίζεται άμεσα από το Πολιτικό καθεστώς που κυριαρχεί στη χώρα και που εκφράζει και ύπηρετεί καθορισμένα οικονομικά-ταξικά συμφέροντα, χωρίς την πραγματοποίηση ριζικών αλλαγών, στο πολιτικό καθεστώς δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί ό εκδημοκρατισμός των ανώτερων συνδικαλιστικών οργανώσεων στη σημερινή σύνθεση και συγκρότησή τους. Η πλουτοκρατική ολιγαρχία και οι πολιτικοί της εκπρόσωποι, το κράτος της και τα διάφορα όργανά του, δεν θα άνεχθούν σε καμία περίπτωση τη δημοκρατική ανατροπή των πρακτόρων τους από τους σημερινούς ανώτερους συνδικαλιστικούς οργανισμούς. Το άποδειχνει αυτό έλη ή ιστορία των τελευταίων 20 χρόνων, το έπιβεβαιώνουν και τα έντελώς πρόσφατα γεγονότα, τα πραξικοπηματικά «συνέδρια» του Θεόδωρου στη Θ) νίκη, του Κασιμάτη στον Πειραιά, του Μακρή στην Άθήνα. Έίτε μακρήμες, είτε θεοδωρικοί, είτε γαλάττες, είτε ό π ο ι ο ι έ λ λ ο ι πάντα εκφραστές των άστικής τάξης, όργανα της πολιτικής της κάθε φορά άστικής Κυβέρνησης θα λυμαίνονται τις ανώτερες συνδικαλιστικές οργανώσεις. Αυτό λέει η αντικειμενική, ψυχρή εκτίμηση των πραγμάτων.

Δεν υπάρχουν λοιπόν, επιχειρήματα ύπέρ της γραμμής για «ένα σωματείο, μία Όμοσπονδία, ένα Κέντρο, μία Συνομοσπονδία». Το έπιβεβαιώνουν αυτό και τα άποτελέσματα από την ως τα σήμερα εφαρμογή της. Πάνω από δέκα χρόνια τώρα έπιμένουν με «πάθος» οι όπορτουνιστές στη γραμμή αυτή της «πλατειάς ένότητας», και το μόνο που «πέτυχαν» είναι να ενώνονται οι ίδιοι έλο και πιδ πολύ με τους παλιούς ρεφορμιστές, να υποτάσσονται έλο και περισσότερο στην άστική ρεφορμιστική ιδεολογία και πρακτική. Οι συνδικαλιστικές όρ-

γανώσεις των εργαζομένων παραμένουν άκεφαλες, χωρίς μιá κεντρική καθοδήγηση, ίκανή νά οργανώσει συντονίσει και κατευθύνει σέ ευρύτερη και γενική κλίμακα τους άγώνες τους, και κάτι χειρότερο ακόμα, με μιá «ήγεςία» που πασχίζει με όλα τά μέσα νά ευνουχίσει και νά χτυπήσει τους άγώνες αυτούς. Τά συνδικάτα που έλέγχονται από προοδευτικά στοιχεία έχουν άποπροσανατολισθεί, έχουν χάσει τó βασικό στόχο τους: αντί νά καταπιάνονται με την όργάνωση άγώνων έναντίον των εργοδοτών και τής κυβέρνησής τους, για τή λύση των προβλημάτων των εργαζομένων συγκεντρώνουν την κύρια προσοχή τους για νά πιάσουν τó άπιαστο «πουλί» του «έκδημοκρατισμού» των μακρικοθεωωρικών όργανώσεων. Άρκει κανείς νά υπολογίσει τή δραστηριότητα που καταναλώθηκε από τά συνδικαλιστικά στελέχη των όργανώσεων αυτών στον τελευταίο π.χ. χρόνο για την ύπόθεση αυτή, για νά έπικυρώσει τó παραπάνω συμπέρασμα. Μιá δραστηριότητα ποσοτικά υπολογίσιμη αλλά ποιοτικά άνώφελη ή και έπιζήμια. Γιατί, ως προς τó περιεχόμενό της, είναι ξεκομμένη από τά καυτά οικονομικά και πολιτικά προβλήματα των εργαζομένων, γιατί, ως προς τή μορφή της, είναι άπλως συσκέψεις, διαδήματα και πάλι συσκέψεις, διαδήματα — μιá δραστηριότητα που περιορίζεται κυρίως μεταξύ των συνδικαλιστικών στελεχών και κρατάει άκίνητοποιημένη τή μεγάλη μάζα των εργαζομένων. Η έμμονή στή γραμμή αυτή τής «ένότητας» έχει δλέθριες συνέπειες για τó συνδικαλιστικό κίνημα τής εργατικής τάξης. Από ιδεολογική άποψη, ύπονομεύει τήν ανάπτυξη τής ανεξάρτητης, ταξικής συνείδησης των εργαζομένων, οδηγεί στον διαρκή «συγχρωτισμό» τους με τήν άστική ρεφορμιστική ιδεολογία και στο δηλητηριασμό τους άπ' αυτή, από πολιτική άποψη διευκολύνει τήν άστική κυβέρνηση στις μανούβρες της για τήν «κρατικοποίηση» του συνδικαλισμού και τήν καθυπόταξη των εργατικών συνδικάτων στήν πολιτική της, από όργανωτική άποψη συντηρεί και έπιτείνει τόν κατακερματισμό των συνδικαλιστικών δυνάμεων τής εργατικής τάξης, τις άποσυνθέτει και τις άποδιοργανώνει. Με δυό λόγια, είναι γραμμή που οδηγεί πραχτικά στον έκφυλισμό και τήν ούσιαστική διάλυση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Τί πρέπει, λοιπόν, νά γίνει;

Τήν άπάντηση στο έρώτημα αυτό τήν έχει δώσει κιόλας ή ζωή: Πρέπει νά αλλάξει ριζικά ή γραμμή των προοδευτικών δυνάμεων στο συνδικαλιστικό κίνημα — όχι μόνο στον ιδεολογικό - πολιτικό αλλά και στον όργανωτικό τομέα. Πρέπει νά πραγματοποιηθεί πλήρης και όριστική ρήξη με τους μακρικοθεωωρικούς και τις ψευτοεργατικές όργανώσεις τους — νά δημιουργηθούν ξεχωριστές, πραγματικά άνεξάρτητες ταξικές συνδικαλιστικές όργανώσεις του προλεταριάτου, νά συγχροτηθεί νέα ΓΣΕΕ, στηριγμένη στέρεα πάνω στή γραμμή τής ταξικής πάλης.

Τήν ανάγκη του τέτοιου προσανατολισμού τήν έχει συνειδητοποιήσει ή τή συνειδητοποιεί κάθε μέρα και περισσότερο, μεγάλη μερίδα των άριστερών συνδικαλιστικών στελεχών. Νά γιατί, ή εισήγηση τής Ε.Ε. στήν τελευταία, 10η, σύνοδο τής Δ.Ε. τής ΕΔΑ, τόνιζε:

«Ταυτόχρονα όμως οι ταλαντεύσεις που σημειώνονται σ' όρισμένες περιπτώσεις στο θέμα τής γραμμής τής ένότητας και ειδικά τής γραμμής για ένα Σωματείο, μιá ΓΣΕΕ, που έδυνατίζουν τήν έπιμονή στήν έναιομετωπική δουλειά και έπομένως τήν άπόδοση τής γραμμής μας. Και αυτό πρέπει νά προσεχθεί ιδιαίτερα» (6λ. «Αύγή», 29) 5) 66). Δέν πρόκειται έδω άπλως για «ταλαντεύσεις» «σ' όρισμένες περιπτώσεις». Πρόκειται, στήν πραγματικότητα, για μιá πλατειά και συνεχώς διογκούμενη και έντεινόμενη αντίθεση των συνδικαλιστικών στελεχών, που ζούν καθημερινά τά προβλήματα και άνησυχούν για τήν τύχη του κινήματος, στήν δλέθρια γραμμή των όπορτουνιστών.

Οι όπορτουνιστές άπορρίπτουν τήν ιδέα τής δημιουργίας νέας ΓΣΕΕ γιατί έτσι, λένε, θά γίνει «διάσπαση του συνδικαλιστικού κινήματος». Διάσπαση όμως με ποιούς; με τους πατενταρισμένους πράκτορες τής πλουτοκρατικής ολιγαρχίας; Ναι! χίλιες φορές, ναι! νά γίνει μιá τέτοια διάσπαση! γιατί είναι προς όφελος τής εργατικής τάξης! Άλλά, και εκτός άπ' αυτό, που είναι τó βασικό: ύπάρχει σήμερα μήπως ούσιαστική ένότητα (δέν μιλούμε έδω για τήν ούσιαστική συμμαχία των όπορτουνιστών του άριστερου κινήματος με τους κάθε λογής ρεφορμιστές); Μά και πάρα πέρα: «Αν πραγματοποιούνταν τó όνειρο των όπορτουνιστών για μιá «δημοκρατική κατάληψη» τής ΓΣΕΕ, τί θά κάναν οι μακρήδες — θεωωρικοί; θά ύποτάσσονταν «δημοκρατικά» σ' αυτήν; Ποιός μπορεί νά άμφιβάλλει πώς ή θά έπαυελάμβαναν αυτό που έκαναν μετά τήν άπελευθέρωση, όταν άρνήθηκαν νά πάρουν μέρος στο πραγματικά δημοκρατικό συνέδριο τής ΓΣΕΕ και, σέ συνέχεια, κατέλαβαν τή ΓΣΕΕ με τήν άμεση επέμβαση του άστικού κράτους,* ή θά προχωρούσαν άμέσως στή δημιουργία δικής τους ΓΣΕΕ, ακολουθώντας τó δρόμο τής άνοιχτής και τυπικής διάσπασης, που χάραξαν οι «πατέρες» τους ρεφορμιστές των δυτικοευρωπαϊκών χωρών, και που άκριβώς δημιούργησαν διασπαστικές Γενικές Συνομοσπονδίες; Μήπως, έντοιαύτη περιπτώσει, για νά άποτρέψουμε τόν κίνδυνο τής «διάσπασης», θά πρέπει νά ανεχόμαστε αιώνια στο σδέρχο τής εργατικής τάξης τους ρεφορμιστές - πράκτορες τής κεφαλαιοκρατίας; Η ένότητα του συνδικαλιστικού κινήματος είναι πολύτιμο και άπαράκλητο όργανο στήν πάλη τής εργατικής τάξης για τά δικαιώματά της. Άλλά αυτή δέν άφορά τους πράκτορες του κεφαλαίου, αυτή άφορά και ένδιαφέρει τή μεγάλη μάζα τής εργατικής τάξης, όλους τους τίμιους εργαζομένους που θέλουν και αξίζουν μιá καλύτερη ζωή.

Για νά «στηρίξουν» τήν αντίθεσή τους στή δημιουργία νέας ΓΣΕΕ, οι όπορτουνιστές αναφέρουν έπίσης τó έπιχείρημα: «μά σ' αυτό μάς έξωθούν και οι μακρήδες, που μάς λένε: φτιάξτε δικά σας συνδικάτα!». Τό

(*) Ο Φόστερ, στήν «Ιστορία του παγκόσμιου συνδικαλιστικού κινήματος» γράφει: «Όλόκληρη ή πείρα των ταξικών άγώνων, θά έπρεπε νά πείσει τους εργάτες ότι οι έκμεταλλευτές σέ στιγμή κρίσης, θά προτιμήσουν νά χρησιμοποήσουν χωρίς δισταγμούς τήν τεράστια δύναμη που διαθέτουν, παρά νά ύποχωρήσουν μπροστά στο άνερχόμενο εργατικό κύμα».

ἐπιχείρημα αὐτὸ δὲν ἔχει καμιά βάση. Ἡ τοποθέτηση τοῦ ζήτηματός ποὺ ἔγινε παραπάνω ἀποδείχνει πειστικά ὅτι ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἐμμονή στὴ σημερινή γραμμὴ τῆς «ἐνότητας» ὀφελούνται οἱ μακρῆδες καὶ Σία, ἐνῶ ἡ δημιουργία νέας ΓΣΕΕ θὰ ἐξυπηρετήσει τὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ θὰ ἀποτελέσει πλήγμα γιὰ τοὺς μακρῆδες καὶ Σία ἀφοῦ θὰ τοὺς ἀπογυμνώσει καὶ θὰ δείξει τὴν πραγματικὴ τους δύναμη καὶ τὸ ἀληθινὸ τους πρόσωπο. Ἄν οἱ μακρῆδες φωνάζουν: «φτιάξτε δικὰ σας συνδικάτα», δὲν εἶναι γιὰ τὸ θέλουν πραγματικά, ἀλλὰ γιὰ τὸ ξέροντας τὴν πεισματικὴ ἐμμονή τῶν ὀμπορτουμιστῶν στὴ γραμμὴ τῆς «ἐνότητας», θέλουν νὰ τοὺς ἐκδιώξουν, νὰ τοὺς σύρουν σὲ ἀκόμα μεγαλύτερες παχωρήσεις καὶ προδοσίες, ἐκμεταλλευόμενοι τὸ ἡτοπαθὲς συνθηκολόγο πνεῦμα τους.

Ἡ συνδικαλιστικὴ ἐνότητα ἐπιτρέπει τὸ σχηματισμὸ πλατειῶν ἐνιαίων μετώπων ποὺ εἶναι ἀπαράτητα γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ πάλη τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐναντίον τῶν ταξικῶν ἐχθρῶν τῆς. Βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἐπιτυχία εἶναι ἡ σταθερὴ σύνδεση τῆς ταξικῆς συνειδητῆς ἀριστερῆς πτέρυγας μὲ τὶς μεγάλες μάζες τῶν ἐργαζομένων καὶ ἡ ἀπομόνωση τῶν κάθε λογῆς ρεφορμιστῶν - ὀμπορτουμιστῶν.

Στὶς συγκεκριμένες συνθῆκες τῆς χώρας μας, συνθῆκες στύγνης κυριαρχίας τοῦ ξένου ἡγεμονισμοῦ καὶ τῶν ντόπιων μονοπωλίων, ἀστυνομικοῦ πολιτικοῦ καθεστώτος καὶ ἀποχαλίνωσης τῶν φασιστικῶν στοιχείων, ἡ συνδικαλιστικὴ ἐνότητα δὲν μπορεῖ νὰ προωθηθεῖ, τὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα δὲν μπορεῖ νὰ ἀναπτυχθεῖ χωρὶς μιὰ ταξικὴ συνειδητοποιημένη, συνεπὴ ἡγεσία, χωρὶς ἀνεξάρτητες συνδικαλιστικὲς ὁργανώσεις ποὺ νὰ φτάνουν ὡς τὴ ΓΣΕΕ. Ἡ δημιουργία μιᾶς νέας ΓΣΕΕ ἀποτελεῖ γι' αὐτὸ ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη. Στὴ νέα αὕτη ΓΣΕΕ θὰ πρέπει νὰ προσχωρήσουν ἀμέσως ὅλες οἱ Ὀμοσπονδίες, Κέντρα καὶ πρωτοβάθμιες ὁργανώσεις, ποὺ ἐλέγχονται σήμερα ἀπὸ τὶς προοδευτικὲς δυνάμεις. Ὅσο γιὰ τὶς ἄλλες πρωτοβάθμιες ὁργανώσεις ποὺ οἱ διοικήσεις τους θρῖσκονται σήμερα σὲ ἄλλα χέρια — πρέπει νὰ υἱοθετηθεῖ μιὰ διπλὴ τακτική: Ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχουν καὶ οἱ πιὸ στοιχειώδεις συνθῆκες, ἔτσι ὥστε μὲ ἐπίμονη, σκληρὴ δουλειὰ νὰ προσανατολιστοῦν σωστὰ τὰ σωματεῖα αὐτά, τὰ προοδευτικὰ στοιχεία θὰ πρέπει νὰ παραμείνουν μέσα σ' αὐτά καὶ νὰ παλαίψουν γιὰ νὰ τὰ κερδίσουν μὲ τὸ μέρος τῆς νέας ΓΣΕΕ. Ὅπου ὅμως τέτοιες συνθῆκες δὲν ὑπάρχουν, οἱ πράκτορες τοῦ κεφαλαίου κρατοῦν μὲ τὸ «ἔτσι θέλω» τὰ σωματεῖα, δὲν ἐπιτρέπουν τὴν συμμετοχὴ τῶν ἐργατῶν στὸ σωματεῖο, κλπ., κλπ., μὲ δυὸ λόγια, κρατοῦν ἀπλῶς τὴ «σφραγίδα» τοῦ σωματεῖου γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τοὺς ἐργάτες νὰ ὁργανωθοῦν καὶ νὰ παλαίψουν, ἐκεῖ δὲν θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχει καὶ ὁ παραμικρότερος δισταγμὸς γιὰ τὴ δημιουργία νέων σωματείων καὶ τὴν ἔνταξή τους στὶς νέες Ὀμοσπονδίες, Κέντρα καὶ ΓΣΕΕ.

Τὸ ζήτημα τῆς δημιουργίας μιᾶς νέας ΓΣΕΕ εἶναι ζήτημα ὅχι μόνο ὁργανωτικό. Ἡ νέα ὁργανωτικὴ μορφή προβάλλει σὰν ἀνάγκη ἀκριβῶς γιὰ νὰ ἐξασφαλισθεῖ συνολικὰ ὁ σωστὸς ταξικὸς προσανατολισμὸς τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος. Ἡ νέα ΓΣΕΕ πρέπει νὰ δημι-

ουργηθεῖ σὰ μιὰ πλατειὰ ἀλλὰ συνεπὴς ταξικὴ ὁργάνωση τοῦ προλεταριάτου καὶ ὅχι νὰ εἶναι προῖον ἐνὸς συμβιβασμοῦ μὲ τὸ «δημοκρατικὸ» κεντρώο ρεφορμισμὸ. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι νὰ ἀποσπαστοῦμε ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν μακρικοθεωδωρικῶν καὶ νὰ ὑποταχθοῦμε στοὺς ἄλλους ρεφορμιστές. Τὸ ζήτημα δὲν εἶναι νὰ δημιουργηθεῖ μιὰ νέα ΓΣΕΕ μὲ τὴ μορφή τοῦ λεγόμενου «ἀντιμακρικοῦ μετώπου», ὅπου θὰ κυριαρχοῦν οἱ κεντρώοι καὶ οἱ ἀριστεροὶ θὰ εἶναι νεροκουβαλητές. Στὴ νέα ΓΣΕΕ μποροῦν νὰ πάρουν μέρος καὶ ἄλλες, πολλές, δυνάμεις, πέρα ἀπὸ τὶς ἀριστερές. Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι ἐντελῶς ξεκαθαρισμένοι οἱ ταξικοὶ σκοποὶ καὶ ὁ προσανατολισμὸς τῆς νέας ΓΣΕΕ καὶ ἡ σύνθεση τῶν ὁργάνων τῆς, ὅπως καὶ τῶν ὁργάνων τῶν Ὀμοσπονδιῶν καὶ τῶν Κέντρων, πρέπει νὰ ἐκφράζει τὸν πραγματικὸ συσχετισμὸ δυνάμεων ποὺ ὑπάρχει στὴν ἐργατικὴ τάξη γενικὰ καθὼς καὶ στοὺς διάφορους κλάδους καὶ πόλεις. Οἱ προοδευτικὲς δυνάμεις ἀποτελοῦν σήμερα τὴν πλειοψηφία στὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα κι' αὐτὸ πρέπει νὰ ὀρεῖ τὴ συγκεκριμένη του ἐκφραση στὴ νέα ΓΣΕΕ, μὲ τὸν καθοδηγητικὸ ρόλο ποὺ πρέπει νὰ ἀναλάβουν καὶ νὰ παίξουν τὰ προοδευτικὰ συνδικαλιστικὰ στελέχη. Ἡ ἴδια ἡ ἰδέα τῆς δημιουργίας μιᾶς νέας, ταξικῆς προσανατολισμένης ΓΣΕΕ ἀντανακλᾷ τὴν ἐπιδίωξη γιὰ τὴν πλήρη χειραφέτηση τῆς ἐργατικῆς τάξης, γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς ἀπὸ κάθε εἶδους προστασίας. Εἶναι καιρὸς ἡ ἐργατικὴ τάξη νὰ δείξει τὸ πραγματικὸ της πρόσωπο, νὰ πᾶψει νὰ ὑπολογίζει στὶς ἀστικές «ταμπέλες» καὶ νὰ στηριχθεῖ γερὰ στὶς δικές της δυνάμεις. Μιὰ νέα ΓΣΕΕ, στηριγμένη στὴ γραμμὴ τῆς συνεποῦς ταξικῆς πάλης, μπορεῖ νὰ συσπειρώσει σὲ μιὰ ἐνιαία, πανίσχυρη δύναμη τὴν τεράστια πλειοψηφία τῶν ἐργαζομένων, νὰ τοὺς ἐμπνεύσει τὴν πίστη στὶς δυνάμεις τους, νὰ τοὺς διαπαιδαγωγῇ ἀγωνιστικά, νὰ τοὺς κινητοποιήσει σὲ πλατειοὺς, μαζικοὺς καὶ ἀποτελεσματικοὺς ἀγῶνες γιὰ τὰ μικρὰ καὶ μεγάλα προβλήματα τους. Θὰ εἶναι ἕνα σοδαρὸ πλήγμα κατὰ τῆς πλουτοκρατικῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῶν κάθε εἶδους πρακτόρων τῆς.

Γιὰ μιὰ τέτοια ΓΣΕΕ θὰ πρέπει νὰ παλαίψουν δραστήρια ὅλα τὰ προοδευτικὰ συνδικαλιστικὰ στελέχη. Ἡ πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς διαθέσεις τῆς ὀμπορτουμιστικῆς ἡγεσίας, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀπόφαση καὶ τὴν πάλη τῶν προοδευτικῶν στελεχῶν. Τὸ σύνθημα ποὺ πρέπει νὰ ἀντηχήσει παντοῦ — στὰ ἐργοστάσια, στὶς ἐπιχειρήσεις, στὰ γιαντὰ, στὶς ἐργατικὲς συγκεντρώσεις καὶ συνελεύσεις εἶναι:

— Μακριὰ ἀπὸ τὸ νόθο συνέδριο ποὺ ἐτοιμάζουν οἱ μακρῆδες - θεωδωρικοὶ καὶ γαλάτηδες μὲ τὴν τέτοια ἢ ἀλλοιώτικη καθοδήγηση καὶ ἐνίσχυση τῆς «Διεθνούς» τῶν γκάγκστερς τοῦ ἀμερικάνικου ἡγεμονισμοῦ!

— Νέα ΓΣΕΕ, στηριγμένη στὴ γραμμὴ τῆς ταξικῆς πάλης, ἱκανὴ νὰ ἀναπτύξει ἕνα πλατὺ συνεπὲς συνδικαλιστικὸ κίνημα, νὰ ὁδηγήσει σταθερὰ στὴν ἐργατικὴ τάξη τῆς Ἑλλάδας πρὸς τὰ ἐμπρός, στὸ δρόμο τῶν ἀποφασιστικῶν ἀγώνων γιὰ τὴ μεγάλη νίκη τῆς ὑπόθεσης τοῦ προλεταριάτου!

Συγκρούσεις και «διευθετήσεις»

Οι δυνάμεις της αντίδρασης βρίσκονται σε πυρετώδη δραστηριότητα. Ο σκοπός τους είναι να αμβλύνουν τις αντιθέσεις τους και να προωθήσουν το πραξικόπημα σε ένα νέο στάδιο. Προς την κατεύθυνση αυτή κινούνται παρασκηνιακά αλλά και δημόσια. Η κίνηση αυτή εκφράζεται και στις συγκρούσεις και «διευθετήσεις» ΕΡΕ - Κυβέρνησης αλλά και στις εξελίξεις στο χώρο της Ε.Κ.

Η σύγκρουση εκδηλώθηκε απ' άφορμή το «σιτικόν». Ξεκίνησε σάν δημαγωγικός έλιγμος του άρχηγού της ΕΡΕ για να δείξει ότι ενδιαφέρεται να δοθεί καλή τιμή στους άγρότες με το άζημίωτο φυσικά γιατί ήξερε πολύ καλά πως δεν έπρόκειτο να δοθεί. Άλλά παίζοντας έντεχνα ένα καλοστημένο παιχνίδι στο έσωτερικό της ΕΡΕ ήθελε ταυτόχρονα να μανουδράρει τὰ πράγματα ώστε να θρεθεί ανάμεσα στις 2 «τάσεις» της παράταξής του: εκείνης που ζητούσε «άποφασιστικές» πρωτοβουλίες κατά της κυβέρνησης και εκείνης που συνιστούσε και συνιστά ύποστήριξη χωρίς χρονικά όρια της κυβέρνησης Στεφανοπούλου (όπως είναι γνωστό στους τελευταίους ανήκει και ο Κ. Μανιαδάκης). Έτσι αύξαινε το κύρος του σάν άρχηγού και εξέθετε τόν «άγαπητόν» του «πρόεδρον» άνακτορικό Πιπινέλη που πρωτοστάτησε τὸ πρᾶγμα να περιοριστεί μόνο στην άπόσυρση τὸυ κ. Βουρδουμπά από την κυβέρνηση. Έπρόκειτο για ένα πυροτέχνημα που άποσκοπούσε να φορτώσει τὰ όσα έγιναν και τὰ όσα θα γίνουν με άξίωση της ΕΡΕ στην κυβέρνηση Στεφανοπούλου και μαζί μ' αυτό να άνεβάσει τὸ κύρος της σημερινής ήγεσίας της ΕΡΕ. Η δυσάρεσκεια που επέδειξε ή γνωστή μυστικοσύμβουλος τῶν Άνακτόρων κ. Ε., για τὸς «έκνευρισμούς» τὸυ κ. Κανελλόπουλου παραχώρησε τή θέση της στην προβολή της θέσης που καθόρισε στην κοινοβουλευτική ομάδα της ΕΡΕ ο Π. Κανελλόπουλος.

Άπέναντι στις πρωτοβουλίες της ΕΡΕ, ο κ. Σ. Στεφανόπουλος άντεπετέθηκε με τή σίγουρη θεδαριότητα ότι «σήμερα δεν μπορεί να τὸν ρίξουν» αλλά ότι γίνεται προετοιμασία για αύριο, ο δε ομάδάρχης ύπουργός Συντονισμού όρῃκε τήν ευκαιρία να προβληθεί σάν άντιερετικὸς και «θαρραλέος» μέσω τὸυ καθημερινού του όργάνου. Έτσι πέρασαν από τή φάση τῶν «συγκρούσεων» στη φάση τῶν «διευθετήσεων». Όλοκλήρωση τὸυ

προγράμματος εφαρμογής αντιλαϊκῶν και αντιδημοκρατικῶν μέτρων, ακόμα μεγαλύτερη προώθηση τῶν έρετικῶν στὸν κρατικό μηχανισμό, προετοιμασία όλόπλευρη για τὸ πέραςμα σε μιὰ νέα φάση τὸυ πραξικοπήματος, προώθηση και ολοκλήρωση τὸυ «έλληνοτουρκικού διαλόγου» — κλείσιμο τὸυ κυπριακού: είτε έκλογές τύπου 1961, είτε «μεταβατική» με άνοιχτὸ τὸ δρόμο για παραπέρα «λύσεις». Τὸ παιχνίδι να παιχθεῖ ως τὸ τέλος και από τὸς «στηρίζοντες» και από τὸς «στηριζόμενους»: αὐτή είναι ή έντολή τῶν αμερικάνων ιμπεριαλιστῶν και τῶν συνεργατῶν τους που στηρίζουν τὸ πραξικόπημα.

Στὸ ίδιο διάστημα, στο χώρο της Ε.Κ. ξέσπασε μιὰ άλλη επίσης σύγκρουση που κατέληξε για τήν ὥρα σε μιὰ «διευθέτηση». Κραδαίνοντας τή σπάθα τὸυ «ύπερανένδοτου» ο Α. Παπανδρέου εξώθηκε τὰ πράγματα ως τή ρήξη με τήν παράταξη που έλέγχει τὸ Συγκρότημα. Άλλά φαινομενικά ως τή «ρήξη». Γιατί για τήν ὥρα μιὰ τέτοια «ρήξη» δεν συνέφερε ούτε στὸν ένα ούτε στὸν άλλο. Έξάλλου δεν είναι κ' άποκλειστικά δική τους ὑπόθεση τὸ αν θα φθάσουν σε πλήρη ρήξη ή όχι. Έτσι μετά από τὸ «διάλογο» Χ. Λαμπράκη - Α. Παπανδρέου («Βήμα» - «Ν. Άνένδοτος») για τὸ «κόμμα όλου τὸυ λαού» και τήν «εἰρηνική επανάσταση», ή ὑπόθεση «διευθετήθηκε» με τήν έκλογή επιτροπῶν στην κοινοβουλευτική ομάδα της ΕΚ και με τή «βόμβα Γ. Μαύρου» που έπισπεύσθηκε ή εξαπόλυσή της όταν έγινε ο έλιγμος Α. Παπανδρέου με τὸν όποιο «χάριν» της έπιβολής ενός «νέου πνεύματος στην ΕΚ» απέσυρε τήν ὑποψηφιότητά του για «εἰσηγητής» στην Κοινοβουλευτική Έπιτροπή Συντονισμού της ΕΚ.

Εἶναι γεγονός πως ή προβολή Γ. Μαύρου κατεθωρύχισε τήν κυβέρνηση και όρισμένα τμήματα της ΕΡΕ. Η προβολή αὐτή άπειλεί περισσότερο τήν ομάδα Στεφανόπουλου και όσους έπιμένουν για τή στήριξή της παρά τήν ομάδα Α. Παπανδρέου, που ή άπειλή από τήν πλευρά τὸυ κ. Μαύρου ήταν δεδομένη και περισσότερο «μακροπρόθεσμη». Άσφαλώς αντιλαμβάνονται όλοι τὸς λόγους για τὸς όποιους άποσύρθηκε από τήν κυβέρνηση Παπανδρέου ο κ. Μαύρος τὸ 1964, και κάθισε επί δύο χρόνια στην Έθνική Τράπεζα, όπως και εκείνους για τὸς όποιους προωθήθηκε τώρα, αὐτή τή

στιγμή, στο πολιτικό προσκήνιο. Ο τόνος των άρθρων του στο «Βήμα» (19—21) 6) δέν αφήνει καμιά αμφιβολία ότι κατευθύνεται στην εκπλήρωση κάποιας συγκεκριμένης αποστολής. Αποφεύγοντας τις φραστικές δ-ξύτητες, (μιλάει πολύ ελάχιστα για πραξικόπημα και αποστάτες), επιμένει στον δρο «ήθική και πολιτική κρίση» και για την καθιέρωση της αναλογικής και αφήνει πολλά περιθώρια για έλιγμούς. Και προς την κατεύθυνση της συγκρότησης μι-ας διάδοχης κυβέρνησης «τεχνοκρατών», «μεταβατικού» τύπου με την υποστήριξη μι-ας μερίδας της ΕΚ, της ΕΡΕ και των αποστατών όπως ήταν και παραμένει ένα από τα σχέδια των οικονομικών κύκλων που εκφράζονται με το Συγκρότημα Λαμπράκη, είτε με τη συγκρότηση ενός «νέου», «δημοκρατικά οργανωμένου Κέντρου» με επικεφαλής δ-μάδα «επιστημόνων, τεχνικών κλπ.» που «δραματίζονται» από καιρό οι ίδιοι κύκλοι, με ή χωρίς τον Γ. Παπανδρέου και υιό, ή ακόμα και με τον κ. Μαύρο και λοιπούς σαν γέφυρα για την προώθηση προσωπικότητας που φαίνεται αρκετά κατατοπισμένη για τα συμβαίνοντα στο έσωτερικό των πολιτικών δυνάμεων (*). Το αν θα επιμείνουν ή όχι στα σχέδια αυτά οι κύκλοι που αναφέραμε, αυτό θα εξαρτηθεί από πολλούς παράγοντες. Για την ώρα απόχτησαν με τον τρόπο αυτό τη δυνατότητα πολλών κινήσεων στη σύγκρουσή τους, με το άλλο τμήμα της μεγαλοαστικής τάξης της χώρας μας και τους πολιτικούς του εκπροσώπους. Το στοιχείο αυτό θάββαρύνει στις παραπέρα εξελίξεις στο έσωτερικό των αστικών δυνάμεων της χώρας. Θα ένθαρρυνθούν τα στοιχεία εκείνα που ευνουσαν και ευνουούν τη συγκρότηση ενός πολιτικού σχήματος «μετριοπαθών» της Δεξιάς και του Κέντρου αλλά και εκείνοι που εργάζονται για άνοιχτες αντικοινοβουλευτικές λύσεις.

Ένα ακόμα στοιχείο που θα προωθήσει τις εξελίξεις είναι ή εκδ-ση του «έλληνοτουρκικού διαλόγου». Υ-πάρχουν δύο αξιοπρόσεκτες πλευρές. Η συνεχιζόμενη «σιωπή» της ΕΚ και ή τακτική της ομάδας Μητσοτάκη και ή «στροφή» του αρχιεπισκόπου Μακαρίου που έπισημαίνει το «αντιμακαριακό» τμήμα της Δεξιάς. Πολ-

(*) Γράφει ή «Μεσημβρινή» στις 20-6: «Την ιδίαν ώρα, εις Λευκωσίαν, ή προσκειμένη εις τον Μακάριον έφημερις «Ο Αγών», έδημοσίευσε χθές: ότι κατά τα πληροφορίας της, δ κ. Μαύρος θα ζητήσει μετά 2-3 μήνας την έντολήν να σχηματίσει κυβέρνησιν. Ότι δ βασιλεύς είναι πρόθυμος να του δώσει την έντολήν και ότι ήδη εις Αθήνας σημειώνονται ζυμώσεις διά μίαν κυβέρνησιν Μαύρου—Ε.Ρ.Ε. Την κυβέρνησιν αυτήν θα έπεδοκίμαζε και δ Αρχιεπίσκοπος Μακάριος, δ όποτος, ως γνωστόν, προσεκάλεσε τον αρχηγόν της Ε.Ρ.Ε. κ. Π. Κανελλόπουλον — προσθέτει δ έν Λευκωσία ανταποκριτής της «Μ».

λά φαίνεται ότι «κυοφορούνται» στην Ελλάδα και στην Κύπρο από όλες τις πτέρυγες της μεγαλοαστικής τάξης της χώρας μας και τους ξένους υποστηρικτές τους. Όλοι οι εκπρόσωποι τους ήταν και είναι κηρυγμένοι υπέρ της εϋδ-ωσης του «διαλόγου». Αλλά όλοι προσπαθούν να αποκομίσουν ωφέλη από το «διάλογο» αυτό με θετικό ή άρνητικό τρόπο. Έίτε με την έννοια της επίρριψης της εϋθύνης σε άλλους για τις μη «προσοδοφόρες» πλευρές της «λύσης» που θα δοθεί και της προβολής της δικής τους «γραμμής», είτε με την έννοια του παραπέρα προσεταιρισμού της έννοιας των ξένων ιμπεριαλιστών γιατί διευκόλυναν τη «λύση» που τους εξυπηρετεί. Εκείνος φυσικά που έχει τις μεγαλύτερες δυνατότητες «έκλογής» είναι ο αρχιεπίσκοπος Μακάριος, με δ-ση την εικόνα που έχουν διαμορφώσει γι' αυτόν και την πολιτική του όλες οι γνωστές πολιτικές παρατάξεις και φυσικά σε πρώτη γραμμή οι όμπορτουνιστές της ΕΔΑ. Φυσικά, όλοι κάνουν ό,τι μπορούν για να αποπροσανατολίσουν και το λαό της Ελλάδας και το λαό της Κύπρου, να τον αποκομίσουν ώστε ή «λύση» που θα δοθεί, να εξυπηρετεί αυτόν ή εκείνον τον ιμπεριαλισμό αλλά που να μην εξυπηρετεί καθόλου τους λαούς της Ελλάδας και της Κύπρου. Έτσι, το τελευταίο διάστημα μετά τη σύγκρουση Μακαρίου-Γρίβα έπληθε μι-α «διευθέτηση» που ή διάρκειά της θα είναι τόση όση χρειάζεται για να καθορισθεί ή πορεία του «διαλόγου». Η σύγκρουση αναπόφευκτα θα έπέλθει, αλλά θα είναι τέτοια σαν κι αυτή που έπληθε μετά την έπιβολή του καθεστώτος της Ζυρίχης και του Λονδίνου στην Κύπρο.

Όλη αυτή ή δραστηριότητά και τα τεχνάσματα που έπινοούνται, οι «διευθετήσεις» που γίνονται δέν έπետυχαν κι' ούτε πρόκειται να έπιτύχουν την «ισορρόπηση» και την εξάλειψη των διαφορών που αντιπαραθέτουν τις διάφορες ομάδες και τμήματα της μεγαλοαστικής τάξης της χώρας μας. Η άνειρήνευτη πάλη του λαού μας και ή σύγκρουση των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στη χώρα μας θα έπενεργούν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Η λαϊκή πάλη θα γκρεμίσει σά χάρτινους πύργους όλα τα «σχέδια» και όλες τις «διευθετήσεις» που έπινοούν οι αντιδραστικοί της χώρας μας κάτω από την άμεση καθοδήγηση των ξένων άφεντικών τους. Ένας χρόνος συμπληρώνεται σε λίγο από το πραξικόπημα της 15 Ιουλίου. Ο λαός μας όρθιος όπως πάντα, στην τ-ος και άνυπόταχτος θα δώσει στο χρόνο που έρχεται σκληρά μαθήματα σε εκείνους που δυσσοδομούν εις δ-ρος του, θα ξεσκεπάσει εκείνους που προσπαθούν να καταιγιάσουν την πάλη του και να τον αποπροσανατολίσουν και θα άνεβάσει τους άγώνες του προς την κατεύθυνση της κατάκτησης μι-ας πραγματικής έθνικής άνεξαρτησίας, μι-ας συνεπούς αντιίμπεριαλιστικής-δημοκρατικής λύσης στην Ελλάδα και στην Κύπρο.

Η Δ' ΜΑΡΑΘΩΝΕΙΑ ΠΟΡΕΙΑ

ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΠΟΥΣ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΦΙΛΕΙΡΗΝΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Ἡ Δ' Μαραθώνεια Πορεία, παρὰ τὰ ἐμπόδια πού ὄρθωσε ἡ κυβέρνησις Στεφανόπουλου καὶ τὴν οὐσιαστικὴν συμμαχία τῶν ρεβιζιονιστῶν μετὰ τὴν ἀντίδραση, ἀποτέλεσε μιὰ «ἐπιβλητικὴ ἐκδήλωση τῆς ἀγωνιστικῆς διάθεσος τῶν εὐρύτατων λαϊκῶν μαζῶν, πού θέλουν νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς παγκόσμιας εἰρήνης, ἐναντίον τῆς φιλοπόλεμης καὶ ἐπιθετικῆς πολιτικῆς τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ».

Τὸ πλῆθος τῶν ἐργαζομένων πού πήραν μέρος στὴν Πορεία, μετὰ ἐπικεφαλῆς τοὺς συνεπεῖς ἀγωνιστὲς τῆς Ἀριστερᾶς, ἀψήφισαν τὰ μέτρα τῆς κυβέρνησις καὶ τῶν ρεβιζιονιστῶν, ἔσπασαν τὰ φράγματα τῶν «ἀπαγορεύεται» τοῦ κ. Ἀποστολάκου καὶ τῶν «συνεργείων» τῶν ὁπορτουμιστῶν καὶ κατόρθωσαν νὰ δώσουν σὲ μεγάλη ἔκταση πραγματικὸ ἀντιϊμπεριαλιστικὸ τόνο στὴν ἐκδήλωση αὐτή. Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτῇ ἡ Δ' Μαραθώνεια Πορεία, στάθηκε μιὰ νίκη τοῦ συνεποῦς ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ φιλερηνικοῦ κινήματος τῆς χώρας μας.

Ποιά ἦταν τὰ μέτρα τῆς κυβέρνησις:

1. Ἀφοῦ τὸ ζήτημα «μελετήθηκε», ἀπαγορεύτηκε ὁ τερματισμὸς τῆς Πορείας στὸ Πεδίον Ἀρεῶς καὶ καθορίστηκε ἡ «διάλυση» τῆς Πορείας κατόπιν «κοινῆς συμφωνίας» μετὰ τοὺς «ὀργανωτὲς» τῆς Πορείας στὸν «Παναθηναϊκόν».

2. Πῆρε τὰ γνωστὰ «συγκοινωνιακὰ» καὶ ἄλλα καθαρά ἀστυνομικὰ μέτρα γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν προσέλευση τῶν μαζῶν σὲ ὅλο τὸ μῆκος τῆς διαδρομῆς τῆς Πορείας ἀλλὰ καὶ στὸν Τύμβο.

3. Ὁ ὑπουργὸς Ἀποστολάκος μετὰ δηλώσεις πού ἔκανε τὴν Πέμπτη 19) ὅ καὶ ὁ κ. Στεφανόπουλος μετὰ ἄλλες τὴν παραμονὴ τῆς Πορείας προσπάθησαν νὰ δημιουργήσουν τὸ «κατὰλληλο» κλίμα. Στὶς δηλώσεις τοῦ κ. Ἀποστολάκου ἀναφέρονταν ἀνάμεσα στὰ ἄλλα καὶ τὰ παρακάτω: «Ἡ κυβέρνησις ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ ἐφέτος τὴν Μαραθώνειον Πορείαν Εἰρήνης, τὴν ὁποίαν ὀργανώνει ἡ Ἀριστερά, ὑπὸ τοὺς κάτωθι ὅρους καὶ προϋποθέσεις: Πρῶτον... Δεύτερον, θὰ ἀπαγορευθοῦν κατὰ μῆκος τῆς διαδρομῆς μέχρι Μαραθῶνος, αἱ κατὰ τόπους μεγάλαι συγκεντρώσεις καὶ τοῦτο διὰ νὰ προ-

ληφθῇ ἡ δημιουργία προστριβῶν καὶ ἐπεισοδίων ἀπὸ τυχόν ὑπάρχοντες ἀντιφρονούντας, συμφώνως καὶ πρὸς γνωσθεύσας σχετικὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας μετέδωσαν ἀκόμη καὶ στελέχη τῆς ΕἰΔΑ». («Ἐλευθερία» 20.5.66). Ἀλλὰ τὸ «μυστικὸ ὄπλο» τὸ κράτησαν γιὰ τὴν τελευταία στιγμή.

4. Ἔτσι ὁ ὑπουργὸς Ἀποστολάκος ἔδωσε στὸ ραδιόφωνο καὶ στὶς ἐφημερίδες, τὸ Σάββατο τὸ μεσημέρι, τὴν ἀκόλουθη ἀνακοίνωσις: «Ἐφθασαν πληροφορίες μέχρι τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ὅτι κινεζόφιλοι, τροτσκιστὰ καὶ ἄλλοι ἀντιφρονούντες πρὸς τοὺς ὀργανωτὰς τῆς σημερινῆς πορείας πρόκειται νὰ δημιουργήσουν ἐπεισόδια διὰ νὰ διαταράξουν τὴν δημοσίαν τάξιν. Ἐν ὅψει τῶν ἀνωτέρω, ἐπαναλαμβάνομεν τὴν δήλωσιν ὅτι ἀφ' ἐνὸς ἀπαγορεύονται ἐνδιάμεσοι συγκεντρώσεις κατὰ τὴν διαδρομὴν, διὰ νὰ προστατευθοῦν οἱ μετέχοντες αὐτῆς ὑπὸ τυχόν εἰς βάρος των ἐκδηλώσεις ὑπὸ ἀντιφρονούντων καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι πᾶσα ἀπόπειρα διαταράξεως τῆς δημοσίας τάξεως ἀπ' ὁπουδήποτε προερχομένη θὰ κατασσεταὶ ἐπὶ τόπου καὶ ἀμειλίχτως δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς δημοσίας τάξεως». («Καθημερινή», 22.5.1966).

Ἔτσι ὁ κ. Ἀποστολάκος ἀντέγραψε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν ΕἰΔΑ πού μετὰ ἄρθρα ἡγετικῶν τῆς παραγόντων καὶ «προφορικὰ», ἀπὸ περίσου τὸ καλοκαίρι ταῦτιζε καὶ ταυτίζει σκόπιμα καὶ ἐσκεμμένα τοὺς τροτσκιστὰς καὶ ἐκείνους πού θέλει νὰ ἀποκαλεῖ κινεζόφιλους. Φυσικά, οἱ τροτσκιστὲς συνδέονταν καὶ συνδέονται μετὰ δεσμούς ἰδεολογικῆς συγγένειας μετὰ τὴν ἡγεσία τῆς ΕἰΔΑ — λόγῳ ἀναθεωρητισμοῦ, διασπαστισμοῦ καὶ παθολογικοῦ ἀντισταλινισμοῦ — καὶ ἐπομένως οὔτε ἦταν, οὔτε εἶναι ἐχθροὶ τῆς. Οἱ ἐχθροὶ τῆς ἦταν καὶ εἶναι οἱ συνεπεῖς λαϊκοὶ ἀγωνιστὲς πού ἀποκαλεῖ καὶ αὐτὴ καὶ ὁ κ. Ἀποστολάκος καὶ ὅλη ἡ ἀντίδραση κινεζόφιλους. Αὐτοὶ ἐξάλλου εἶναι οἱ ἐχθροὶ τοῦ κ. Ἀποστολάκου καὶ ὅλης τῆς ἀντίδρασης καὶ ὅχι οἱ τροτσκιστὲς πού τοὺς ἔχουν προσφέρει στὸ παρελθόν καὶ τοὺς προσφέρουν καὶ τώρα «πολύτιμες» ὑπηρεσίες. Ἀλλὰ ὅπως φαίνεται οἱ «συνεργασίες» τοῦ παρελθόντος τῆς ἡγεσίας τῆς ΕἰΔΑ μετὰ τὸν κ. Ἀποστολάκο καὶ οἱ «ἐπαφές» τοῦ παρόντος — παροχὴ «πληροφοριῶν» στὸν ὑπουργὸ ἀπὸ μέρους τῶν

ὀργανωτῶν τῆς Πορείας γιὰ πρόκληση ἐπεισοδίων ἀπὸ «ἀντιφρονούντες» κλπ. — φαίνεται ὅτι διευκολύνει τὴν ἀμοιβαία μετάδοση πείρας. Πραγματικὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Ἀποστολάκου γιὰ νὰ διαφυλάξει τὴν «καθαρότητα» τοῦ προσανατολισμοῦ τῆς Πορείας εἶναι συγκινητικὸ!!! Γι' αὐτὸ καὶ ἐπίλεκτος παράγοντας τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΔΑ «συνέσφιξε» τοὺς δεσμούς του φωτογραφιζόμενος σὲ πολὺ χαριτωμένη στάση μαζί του («Ἔθνος», 23.6.66).

Ἡ στάση τῆς Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Πορείας καὶ τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΔΑ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐπίθεση τῆς κυβέρνησης εἶναι χαρακτηριστικὴ, ἀντάξια τῶν παραδόσεών τους.

Ἀποδέχτηκαν σιωπηλὰ καὶ ἀδιαμαρτύρητα τὴ μιὰ ἀπαγόρευση μετὰ τὴν ἄλλη, τὸ ἓνα μέτρο μετὰ τὸ ἄλλο: ἡ «Αὐγή» πρόβαλλε τίς συνεργασίες ὑπουργοῦ, διευθυντοῦ Ἀστυνομίας κ.ἄ. καὶ ὀργανωτῶν τῆς Πορείας γιὰ τὴ «λήψη τῶν ἐπιβαλλόμενων μέτρων». Σχετικὰ μὲ τὴν ἀνακοίνωση τῆς 19) 5, τοῦ κ. Ἀποστολάκου καὶ περὶ «ἀντιφρονούντων» σιώπησαν, ἐπιβεβαιώνοντας ἔτσι ὅτι «παρεσχέθησαν» οἱ πληροφορίες πού ἀναφέρονται σ' αὐτήν. Ἀλλά, τὸ κυριότερο, ἀξιοποίησαν τὴ δῆλωση Ἀποστολάκου γιὰ τὴν προβλεπόμενη δράση «κινεζόφιλων καὶ τροτσικιστῶν». Μὲ ὅλα αὐτά, καὶ ἡ κυβέρνηση καὶ ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ πίστευαν πὼς θὰ ἀποδυνάμωσαν τὴν Πορεία ἀπὸ κάθε ἀγωνιστικὴ ἐκδήλωση καὶ θὰ τὴν μετέτρεπαν σ' ἓνα τυπικὰ πασιφιστικὸ καὶ ὀλίγον τουριστικὸ ἐνδιαφέροντος περίπατο.

Ἐξάλλου λίγες μέρες πρὶν τὴν Πορεία οἱ ρεβιζιονιστὲς συνενώθηκαν μὲ τὴ διεθνῇ ἀντίδραση καὶ πρόσθεσαν τὴ «φωνή» τους μὲ ἀνακοινώσεις καταδίκης τῆς Λαϊκῆς Κίνας ἀπ' ἀφορμὴ τῆ τρίτης πυρηνικῆς τῆς ἐκρηξῆς, σὲ συνθήκες μάλιστα ἔντασης τῶν προκλήσεων ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἀμερικάνων ἡγεμονιστῶν ἐναντίον τῆς Κίνας. Αὐτὸ θὰ πεῖ ἀγῶνας γιὰ τὴν Εἰρήνη! Καὶ αὐτὸ θὰ πεῖ ἐπίδειξη «ἀντιἡγεμονιστικοῦ» πνεύματος!

Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴ εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ πα-
νοῦργα, διπρόσωπη τακτικὴ τῶν ρεβιζιονιστῶν. Στὰ

συνθήματα τῆς Πορείας πού δημοσιεύτηκαν, ὅπως καὶ πέρσι, γινότανε λόγος γιὰ Βιετνάμ καὶ γιὰ ἀμερικάνους, ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ γιὰ «Εἰρήνη στὸ Βιετνάμ μὲ διαπραγματεύσεις».

Ἔτσι δόλια προσπάθησαν νὰ ἐξαπατήσουν τὸ λαὸ ὅτι πρόβαλλαν ὀρθὰ συνθήματα, ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμὴ πρόβαλλαν τίς «εἰρηνικὲς διαπραγματεύσεις» τοῦ Τζόνσον. Ἡ τακτικὴ αὐτὴ συνεχίστηκε καὶ μετὰ τὴν Πορεία. Ἡ «Δημοκρατικὴ Ἀλλαγὴ» πρόβαλλε τὴν ἐπομένη μὲ φωτογραφίες, τὸ πλήθος, ὑπογραμμίζοντας ὅτι στὴν Πορεία κυριάρχησαν τὰ συνθήματα τοῦ «ἄφοπλισμοῦ» καὶ τῆς «εἰρήνης σ' ὅλο τὸν κόσμον», ἐνῶ ἡ «Αὐγή» τὴν Τρίτη (24) 5) πρόβαλλε τὸ σύνθημα «Ἐξω οἱ ἀμερικάνοι» πού πραγματικὰ κυριάρχησε στὴν Πορεία καὶ πού τὰ «συνεργεῖα» τῆς ΕΔΑ ὅπως πάντα ἔκαναν τὸ κατὰ δύναμη γιὰ νὰ τὸ πνίξουν...

Πέρα ὅμως καὶ παρὰ τίς πανουργίες τῶν ρεβιζιονιστῶν καὶ τὴν οὐσιαστικὴ τους συμμαχία μὲ τὴν κυβέρνηση, οἱ μᾶζες τῶν ἐργαζομένων μὲ ἐπικεφαλῆς τοὺς συνεπεῖς ἀγωνιστὲς τῆς Ἀριστερᾶς βρῆκαν τὸν τρόπο νὰ θρονιοφωνάξουν τὰ πραγματικὰ συνθήματα καὶ νὰ κάνουν τὴν Πορεία σὲ μεγάλο θαυμὸ μιὰ πραγματικὰ ἀντιἡγεμονιστικὴ φιλειρηνικὴ ἐκδήλωση. Τὰ συνθήματα «Ἐξω οἱ ἀμερικάνοι», «Ἐξω ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ», «Δολοφόνε Τζόνσον», κυριάρχησαν καὶ οἱ ἀπόπειρες τῶν κάθε εἶδους «συνεργεῖων» τὰ ὁποῖα μεταχειρίστηκαν κάθε εἶδους μέσα, χρεωκόπησαν. Οἱ συνεπεῖς ἀγωνιστὲς τῆς Ἀριστερᾶς, δεμένοι στενὰ μὲ τίς μᾶζες ἔδωσαν σταθερὴ καὶ ἀποφασιστικὴ ἀπάντηση στίς ἀπόπειρες αὐτές. Ταυτόχρονα οἱ ἀγωνιστὲς, οἱ ἐργαζόμενοι ἀποκόμισαν ἀπὸ τὴν ὑπόθεση αὐτὴ πολὺτιμα διδάγματα. Συνειδητοποίησαν ἀκόμα περισσότερο τὴν ἀλήθεια ὅτι ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς εἰρήνης, γιὰ τὴν ἀποτροπὴ ἐνὸς νέου παγκόσμιου πολέμου, ἐπιβάλλει, γιὰ νὰ διεξαχθεῖ μὲ ἀποτελεσματικὸ τρόπο, τὴν ἔνταση τῆς πάλης ἐναντίον τοῦ ρεβιζιονισμοῦ πού ἐνεργεῖ σὰ συνεργάτη τοῦ ἡγεμονισμοῦ καὶ τῶν ὑποτακτικῶν του, τοῦ ἡγεμονισμοῦ πού ἔχει ἐπικεφαλῆς του τὸ βορειο-ἀμερικάνικο ἡγεμονισμὸ, τὸν ὅπ' ἀριθ. 1 ἐχθρὸ τῆς εἰρήνης καὶ τῶν λαῶν τοῦ κόσμου.

ΤΟ Γ' ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ Ε.Φ.Ε.Ε.

(Μιά κριτική επισκόπηση τῶν ἐργασιῶν του)

Τὸ Γ' Συνέδριο τῆς ΕΦΕΕ (10 Μαΐου — 22 Μαΐου), ἀποτέλεσε ἓνα γεγονός πού ἀπασχόλησε ὅχι μόνο τὸ φοιτητικὸ κόσμο, ἀλλὰ ἐπίσης ἀπασχόλησε σὲ μεγάλη ἔκταση τὸν τύπο καὶ τὶς πολιτικὲς δυνάμεις τῆς χώρας μας.

Τὸ συνέδριο συγκλήθηκε σὲ μιὰ στιγμή πού οἱ δυνάμεις τοῦ πραξικοπήματος περνοῦσαν σὲ νέα ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ λαοῦ ἐνῶ ταυτόχρονα οἱ ἐσωτερικὲς τους ἀντιθέσεις γνώριζαν μιὰ νέα ἔνταση.

Στὸ χώρο τῆς ΕΚ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἐντεινόταν οἱ διαμάχες ἐνῶ στὸ χώρο τῆς ΕΔΑ οἱ «παραπέρα προβληματισμοί» γιὰ τὴν ἀνάπτυξη «διαλόγου» μὲ «ἄλλες» τὶς «πολιτικὲς δυνάμεις» περνοῦσαν σὲ μιὰ «νέα» φάση.

Τὸ συνέδριο συγκλήθηκε ἐπίσης σὲ μιὰ στιγμή πού στὸ φοιτητικὸ χώρο οἱ συζητήσεις καὶ οἱ ζυμώσεις πού προκλήθηκαν μὲ βάση τὴ Διακήρυξη τῶν 38 σπουδαστῶν, κατέληξαν στὴ συγκρότηση τῆς «Προοδευτικῆς Πανσπουδαστικῆς Συνδικαλιστικῆς Παράταξης» Ἀθήνας - Θεσ) νίκης, καὶ στὴν ἔκδοση μιᾶς Ἰδρυτικῆς Ἀνακοίνωσης καὶ στὴν ἐκλογή Προσωρινῆς Ἐπιτροπῆς πού ἐπιφορτίζονταν μὲ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων πού ἔθετε τὸ συνέδριο ὅπως ἐπίσης καὶ μὲ τὴν προετοιμασία σύγκλησης συνεδρίου τῆς Παράταξης.

Ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα ἔβαλαν τὴ σφραγίδα τους στὶς ἐργασίες τοῦ συνεδρίου καὶ ἐπέδρασαν σὲ διαφόρους βαθμοὺς στὸν τρόπο πού διεξήχθη τὸ συνέδριο καθὼς καὶ στὶς ἀποφάσεις καὶ ψηφίσματα πού τελικὰ αὐτὸ υἱοθέτησε.

***

Ὅπως γράφουμε καὶ στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ μας, ἡ ἐπιδίωξη τῆς κεντρικῆς πλειοψηφίας τοῦ ΚΣ τῆς ΕΦΕΕ ἦταν νὰ προσδώσει στὸ συνέδριο ἓνα φιλοδεξιὸ προσανατολισμὸ, ἐπιδίωξη πού ὑποτάσσονταν στὶς μηχανοδρεῖς τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῆς ἡγεσίας τῆς ΕΚ, ἀλλὰ καὶ στὸ φόβο τῆς κυρίως μπροστὰ στὶς ἐξελίξεις πού σημειώνονταν σὲ σειρά ἀπὸ σχολὲς πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς υἱοθέτησης ἀποφάσεων καὶ ψηφισμάτων πού ἐξέφραζαν ἓνα ὀρμητικὸ ἀντιϊμπεριαλιστικὸ πνεῦμα καὶ πού ἀπειλοῦσε τὴν κεντρικὴ παντοδυναμία στοὺς φοιτητικὸς συνδικαλιστικοὺς οργανισμοὺς, ἀλλὰ καὶ τὴν «ἐνότητα» τῶν δυνάμεων τῆς ΕΔΗΝ καὶ τὴν «καθαρότητα» τῆς «ιδεολογίας» τοῦ φοιτητικοῦ κι-

νήματος» πού ἀνώφελα προσπαθεῖ χρόνια δολόκληρα νὰ ἐπιβάλλει ἡ ΕΚ στὸ φοιτητικὸ χώρο. Στὴν ἐπιδίωξή τῆς αὐτὴ ἤλθε συνεισφέρουσα ἡ ΔΝΑ μὲ τὴν πολιτικὴ τοῦ «διαλόγου». Τὴν πολιτικὴ αὐτὴ ἐξέφρασε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ «πανηγυρικὸ» τρόπο ὁ Λ. Κύρκος, στὸ χαιρετισμὸ τοῦ στὸ συνέδριο, μιλώντας γιὰ «διάλογο» μὲ τὴ δεξιὰ, μὲ τὴ «δεξιὰ μας» ὅπως τὴν ἀποκάλεσε καὶ γιὰ ἐνότητα μὲ τοὺς καθολικοὺς (!), καὶ τοὺς σοσιαλδημοκράτες (!). Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ΕΡΕ, ὅστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, ἔσπευσε στὴν ὁμιλία του νὰ ἐκφράσει τὴ συμφωνία τοῦ ἀρκετῆς φορὲς μὲ ἀρκετὰ σημεῖα τῆς ὁμιλίας τοῦ Λ. Κύρκου. Συνεπῶς, οἱ δυὸ αὐτὲς παρατάξεις ἔδειξαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὴν πλήρη συμφωνία τους σὲ ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴ Δεξιὰ.

Ἔτσι στὶς πρώτες μέρες τοῦ συνεδρίου δημιουργήθηκε μιὰ ἀρκετὰ «ἐκανοποιητικὴ» γιὰ τὴν προώθηση τῶν σκοπῶν τους, ἀτμόσφαιρα. Ἡ Δεξιὰ, ἐμφανίστηκε μὲ ἑπτὰ ἀντιπροσωπεῖες ὁχλῶν καὶ μὲ ἓνα «καλοστημένο» «ἀκροατήριον» πού «ἀντιδρούσε» καὶ συμπλήρωνε τὴ δραστηριότητα τῶν «ἀντιπροσωπειῶν». Τὸ πνεῦμα τοῦ «διαλόγου» «ἔλαμψε» σὲ ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια. Ἀσύδοτοι οἱ «δημοκρατικοί» καὶ «διαφοροποιημένοι» ἐκπρόσωποι τῆς Δεξιᾶς, προκαλοῦσαν, ἔδριζαν, ἀπειλοῦσαν, ἐριχναν συνθήματα καὶ μὲ τὸ «σίγουρο» ὕψος τοῦ «αὐριανοῦ νικητῆ» δημαγωγοῦσαν ἀνετα ἀπὸ τὸ δῆμα κατὰ τὴ συζήτηση τοῦ θέματος τῆς νομιμότητος τῆς ἐκφοβικῆς ἀντιπροσωπειᾶς τῆς Ὀδοντιατρικῆς Ἀθηνῶν.

Ἀκριβῶς, τότε φάνηκε ἡ «ἄλλη πλευρὰ τοῦ λόφου». Ἡ «Προοδευτικὴ Πανσπουδαστικὴ Συνδικαλιστικὴ Παράταξη», πού μόλις εἶχε συγκροτηθεῖ, ἔβαλε τὴ σφραγίδα της. Ξεσήκωσε τὶς μᾶζες τῶν φοιτητῶν καὶ ἔσπασε τὸ «διάλογο» πού δὲν ἦταν παρὰ μονόλογος τῆς Δεξιᾶς. Ἡ κραυγὴ «Ἐξω ἡ ΕΚΟΦ» δόνησε τὴν αἴθουσα τοῦ συνεδρίου. Ἀπειλήθηκε σύγκρουση. Ἀλλὰ τελικὰ τὸ ἀντιεκφοβικὸ πνεῦμα σὲ πείσμα τῶν συνθηκολόγων ἔλαμψε. Καὶ τότε ἡ Δεξιὰ βλέποντας νὰ χάνει τὸ παιχνίδι ἀλλὰ καὶ νὰ πέφτει ἔξω στοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς μπροστὰ στὴν ἐμφάνισή ἐνὸς ἄλλου παράγοντα πού δὲν εἶχε λογαριάσει, ἀποχώρησε ἀπὸ τὸ συνέδριο βρίζοντας καὶ προκαλώντας.

Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ἡ ἐπιδίωξη τῆς κεντρικῆς πλειοψηφίας καὶ τῶν «συνεργαζομένων» της εἶχε μπεῖ στὸ

δρόμο της άνατροπής της. Ήταν πιά ύποχρεωμένοι άπ' έδω κι' έμπρός νά άντιμετωπίσουν μιιά νέα κατάσταση. Τή θλίψη τους γιά τήν τέτοια τροπή των πραγμάτων τήν εξέφρασαν μέ δηλώσεις πού έκαναν μέ τήν άποχώρηση των έκοφιστών και κεντρώοι αλλά και λαμπράκηδες εκπρόσωποι μέ τίς όποιες διαδήλωναν τήν έμμονή τους στο «διάλογο» και στη συνεργασία μέ τή δεξιά σάν τάση του φοιτητικού κινήματος.

Άπό δώ κι' έμπρός στο συνέδριο εκφράστηκε μέ τόν πιό όξυ και καθαρό τρόπο ή πάλη ανάμεσα σέ δυό διαμετρικά άντίθετες γραμμές στο φοιτητικό κίνημα. Άνάμεσα σ' εκείνη πού θέλει νά συγκρατήσει τό φοιτητικό κίνημα σέ καθορισμένα πλαίσια, σάν όργανο εξυπηρέτησης της κεντρώας πολιτικής και σ' εκείνη πού θέλει νά κάνει τό φοιτητικό κίνημα νά παίξει ως τό τέλος τό ρόλο του, σάν όργανο ανάπτυξης της άντιιμπεριαλιστικής - δημοκρατικής πάλης.

Η σύγκρουση αυτή διαπότισε όλες τίς πλευρές των εργασιών του συνεδρίου, τόσο στίς όλομέλειες όσο και στίς βασικότερες επιτροπές. Οι δυό «συνεργαζόμενες» παρατάξεις ΕΔΗΝ-ΔΝΑ γιά νά έμποδίσουν τήν προβολή μιιάς όλοκληρωμένης γραμμής, άπό τήν πλευρά της «Πρ. Πανσπ. Συνδ. Παράταξης» προχώρησαν σέ μιιά σειρά μέτρα, όπως στήν «έπεξεργασία» ένός κανονισμού, κοιμμένου και ραμμένου στα μέτρα τους, στη συμπίσση των χρονικών όρίων του συνεδρίου, άφου είχαν καταναλώσει ήμέρες όλόκληρες σέ «διάλογο» μέ τή δεξιά και σέ άλλα πανούργα διαδικαστικά τερτίπια. Ταυτόχρονα «συμφώνησαν» γιά τήν έκλογή ένός Πρόεδρείου στη γνωστή πιά «ταρίφα» 4—1 (τέσσερις κεντρώοι, 1 της ΔΝΑ) και σέ «κοινές» θέσεις στα βασικότερα ζητήματα, ψήφιση άπολογισμού, και έκλογή του νέου ΚΣ. Όσο όμως εύκολη ήταν ή «συμφωνία» της ήγεσίας της ΕΔΗΝ μέ τήν άντίστοιχη της ΔΝΑ γιά όλα αυτά, τόσο δύσκολη ήταν ή συμφωνία στο έσωτερικό της ΕΔΗΝ. Η διαμάχη ανάμεσα στα διάφορα τμήματα και ομάδες στο έσωτερικό της όργάνωσης αυτής πριν τό συνέδριο, κορυφώθηκε στη διάρκεια των εργασιών του. Τό σπουδαιότερο πρόβλημα ήταν φυσικά ποιά θά πρέπει νά είναι ή σύνθεση του νέου ΚΣ, αλλά ή διαμάχη αυτή εκδηλώθηκε και σέ άλλα θέματα. Έτσι στη διάρκεια του συνεδρίου ξεδιπλώθηκε ένας σκληρός πόλεμος ανάμεσα στίς διάφορες ομάδες και τμήματα της ΕΔΗΝ. Αυτός ό παράγοντας μαζί μέ τήν παρουσία στο συνέδριο μιιάς σειράς αντιπροσώπων (κεντρώων και λαμπράκηδων) πού είχαν εκλεγεί άπό τους συλλόγους των σχολών τους στη βάση «συμφωνιών» «πόσα-πόσα» ανάμεσα στίς δυό «συνεργαζόμενες» ήγεσίες, οι όποιοι «έλαμπαν» μέ τήν άπουσία τους, συνέτέλεσε ώστε τό κέντρο του «ένδιαφέροντος» των δυό ήγεσιών γιά τά προβλήματα του φοιτητικού κινήματος νά εκδηλώνεται έξω άπό τήν αίθουσα του συνεδρίου, άρχίζοντας άπό τό φουαγιέ του θεάτρου και φθάνοντας στα γραφεία των όργανώσεών τους. Άξιοποιώντας τά τερτίπια της Βουλής των Έλλήνων, έσπευδαν νά συγκεντρώνουν τους αντιπροσώπους όταν έπρόκειτο νά γίνει καμιά σημαντική ψηφοφορία, και όταν ή «Πρ. Πανσ. Συνδ. Παρ.» υπέβαλλε έστταση άπαρτίας. Και έπειδή

ή τελευταία δέν ήταν διατεθειμένη νά άνεχθεί τό «παρασυνέδριο» προχώρησε και σέ καταγγελίες αλλά και άδικήφηση γιά τίς ρετσινιές του «συνεργαζόμενου» προεδρείου ότι «κωλυσιεργεί» και μέ τή συνεχή πίεσή της έγινε ό κύριος παράγοντας του συνεδρίου, ή μόνη παράταξη πού στην πράξη ξεσκέπασε και καταπολέμησε τήν ύποκριτική κεντρορεδίζιονιστική θεωρία και πρακτική της «αυτονομίας» πού άπό χρόνια καταδυναστεύει τό φοιτητικό κίνημα. Άλλά άς δούμε τά διάφορα στάδια του συνεδρίου μέ τή σειρά.

***

Α'. Έκλογή Προεδρείου

Άν ή μάχη έναντίον της Δεξιάς έδειξε στήν πράξη τή διαφορά ανάμεσα στίς δυό γραμμές σέ ό,τι άφορά τή Δεξιά, ή μάχη γύρω άπό τήν εκλογή του Προεδρείου έδειξε τό βαθμό όχι πιά της ύποταγής της ΔΝΑ, στο Κέντρο, αλλά τό βαθμό της συγχώνευσής της σ' αυτό. Άρχικά, διέδωσε πώς θά ύποστηρίξει σάν Πρόεδρο του συνεδρίου τόν Πρόεδρο του Συλλόγου των Έλλήνων Σπουδαστών του Παρισιού και τ. αντιπρόεδρο της ΕΦΕΕ, Β. Κωστόπουλο γιά νά «δυσκολυνθεί στή δουλειά της». Η άλήθεια φυσικά είναι ότι έπεδίωξε νά χρησιμοποιήσει τόν τελευταίο στα παζαρέματά της μέ τήν ΕΔΗΝ. Κι' όταν ό τελευταίος άρνήθηκε, προχώρησε σέ «συμφωνία». Η «Προοδ. Πανσπ. Συνδ. Παράταξη», εκτιμώντας τή σωστή στάση του συνδικαλιστή αυτού στο ζήτημα αυτό τόν πρότεινε γιά Πρόεδρο, άπό τήν πλευρά της. Η πρόταση αυτή καταθορύβησε τους ήγέτες των δυό «συνεργαζόμενων» παρατάξεων. Η κατάσταση έπιδεινώθηκε και δημιουργήθηκε άτμόσφαιρα άγανάκτησης σ' ένα τμήμα λαμπράκηδων αντιπροσώπων έναντίον της ήγεσίας τους όταν έγινε ή πρόταση γιά τό «κοινό» Προεδρείο (*). Τελικά, βέβαια, ή πρόταση των «συνεργαζόμενων» παρατάξεων ψηφίστηκε, αλλά ό ύποψήφιος της «Προοδ. Πανσπ. Συνδ. Παρ.», Β. Κωστόπουλος πήρε 27 ψήφους, ένώ τό «συμμαχικό» Προεδρείο πήρε εξήντα δύο ψήφους.

Β'. Ημερήσια Διάταξη

Όπως είχαμε σημειώσει και στο προηγούμενο τεύχος, ή ήμερήσια διάταξη του συνεδρίου, όπως είχε καθοριστεί άπό τήν πλειοψηφία του ΚΣ εξέφραζε μέ σαφή τρόπο τους προσανατολισμούς της τελευταίας. Η έλλειψη του θέματος «Δημοκρατία» και ή άναγραφή του «όρεισηπειρωτικού» ήταν δυό άπό τά κύρια χαρακτηριστικά. Η «Προοδ. Πανσπ. Συνδ. Παράταξη» κατέθεσε μιιά όλοκληρωμένη τροπολογία πού τό προε-

(*) Χαρακτηριστικό του πού όδηγεί τά πράγματα ή ήγεσία της ΕΔΑ, είναι ότι ήγεικό μέλος της Παράταξης αυτής στο συνέδριο, ψηφίζοντας κατά τήν εκλογή Προεδρείου δέν «θυμότανε» τό όνομα ένός άπ' αυτούς πού ψήφισε(!!), γεγονός πού δημιούργησε άτμόσφαιρα ίλαρότητας αλλά και άγανάκτησης στο συνέδριο.

δρεϊο έπεχειρήσε νά τή θάψει, έπιχειρώντας νά «συνενώσει» όλες τίς τροπολογίες πού είχαν υποβληθεί από μέρους διαφόρων αντιπροσώπων και νά τίς υποστηρίξει ένας αντιπρόσωπος και στή συγκεκριμένη περίπτωση. Έκπρόσωπος τής ΔΝΑ!! Η «Π.Π.Σ. Παράταξη» αντιτάχθηκε και τελικά έκπρόσωπός της ανέπτυξε τήν τροπολογία κάνοντας μιá ολοκληρωμένη ανάλυση τής κατάστασης στή χώρα, τής κατάστασης στά Άνωτ. Έκπαιδευτικά Έδρύματα και συγκεκριμενοποιώντας τά καθήκοντα του φοιτητικού κινήματος, υπέβαλε σέ αύστηρή κριτική τήν ήμερήσια διάταξη και ζήτησε τήν αναγραφή των θεμάτων Δημοκρατία, Παιδεία και Διεθνείς Σχέσεις, τήν άπάλειψη του «βορειοηπειρωτικού», άποκαλύπτοντας τά κίνητρα και τίς επιδιώξεις τής πλειοψηφίας του ΚΣ με τόν καταρτισμό τής ήμερήσιας διάταξης. Η εισήγηση αύτή άποτέλεσε τή βάση για τίς όμιλίες πού έπακολούθησαν. Στελέχη τής κεντρικής Παράταξης με επιθετικό τόνο πού έναλλάσσονταν με άπολογητικό προσπαθούσαν νά άποδείξουν τή δημοκρατικότητά τους, ένω άλλοι άσχολούνταν με επιθέσεις κατά τής «Π.Π.Σ. Παράταξης».

Τελικά ύστερα από διάσκεψη των κεντρικών στο φουαγιέ του θεάτρου έγινε δεκτό από τήν πλευρά τους μόνο τó θέμα «Διεθνείς Σχέσεις». Όλα τά άλλα άπορρίφθηκαν.

Γ'. Άπολογισμός

Ό Άπολογισμός του ΚΣ συντάχθηκε ή μάλλον συνάρμολογήθηκε με βάση άποκόμματα έφημερίδων πού περιλάμβαναν ανακοινώσεις του ΚΣ τής ΕΦΕΕ ή ρεπορτάζ έφημερίδων σχετικά με τίς συγκεντρώσεις κλπ. τίς όποιες είχε καλέσει ή συμμετείχε ή ΕΦΕΕ, με «σεμινάρια» ή συσκέψεις όπου είχε κληθεί κλπ. Η ήγεςία τής ΔΝΑ μηχανεύθηκε άρχικά έναν τρόπο για νά έξυπηρετήσει τήν «ανάγκη» τής υπερψήφισής του Άπολογισμού αλλά και τής τήρησης όρισμένων προσχημάτων. Τό διαχωρισμό του Άπολογισμού στα δύο: σέ μέρος πού άφορά τó θέμα «Δημοκρατία» και σέ μέρος πού άφορά τά φοιτητικά προβλήματα. Φυσικά ό διαχωρισμός αύτός — πού είχε έπιχειρηθεί και σέ συνελεύσεις συλλόγων (Φυσικομαθηματική), δέν ικανοποιούσε τους κεντρικούς κι' έτσι ή ήγεςία τής ΔΝΑ σκάρωσε κάτι άλλο: Συνέταξε ένα είδος «πρωτόκολλου τιμής» και πίεςε ύσους αντιπροσώπους μπόρεσε νά τó υπογράψουν, για νά τους έχει δεσμεύσει, δίνοντάς το ταυτόχρονα για δημοσίευση. Με τόν τρόπο αύτό «έξασφάλισε» τήν ψήφιση του άπολογισμού από τους είκοσι αντιπροσώπους πού τήν υπέγραψαν. Στο κείμενο αύτό είναι φανερό ή γελοία προσπάθεια νά δικαιολογηθούν τά άδικαιολόγητα: Μιλάει για όρθή γενική γραμμή του ΚΣ τής ΕΦΕΕ ένω όλα τά στοιχεία πού συγκροτούν τó κείμενο δείχνουν τó αντίθετο, έτσι πού ή υπερψήφιση για τήν όποία γίνεται λόγος τελικά μένει μετέωρη. Έτσι ή ήγεςία τής ΔΝΑ πλήρωσε τó «γραμμάτιό» της στήν ήγεςία τής ΕΔΗΝ πράγμα πού τής έξασφάλισε μερικές έδρες στο ΚΣ, αλλά ρεζιλεύθηκε άνεπανόρθωτα κατά τή συζήτηση του Άπολογισμού. Οι κραυγές άπο-

δοκιμασίας αντιπροσώπων και φοιτητών τήν ώρα τής ψηφοφορίας πού σ' ένα μέρος της διεξήχθηκε υπό τά βλέμματα μέλους τής ΕΕ τής ΕΔΑ και του «υπεύθυνου όργανωτικού» τής ΕΔΗΝ ήταν ή άπάντηση των προοδευτικών φοιτητών σ' αύτή τήν προδοσία.

Οί αντιπρόσωποι τής «Π.Π.Σ. Παράταξης» υπέβαλαν σέ αύστηρή κριτική τó ΚΣ, υποδείχνοντας τίς αιλίες τής παράλυσης τής δραστηριότητας τής ΕΦΕΕ πού όφειλόταν στήν ύποταγή τής πολιτικής της στους «έλιγμους» και στόν μικροκομματισμό τής ήγεςίας τής ΕΚ, τή συμφιλωτική της στάση άπέναντι στή Δεξιά και τήν έγκατάλειψη των άγώνων για τά φοιτητικά προβλήματα.

Ό πρόεδρος του ΚΣ τής ΕΦΕΕ σέ άπάντηση έξαπέλυσε και προσωπική επίθεση έναντίον των αντιπροσώπων τής «Π.Π.Σ.Π.», μίλησε με κολακευτικά λόγια για τους έκπροσώπους τής ΔΝΑ, έπετέθηκε και κατά τής «Άναγέννησης», για τήν κριτική πού έχει άσκήσει στο ΚΣ και προσπάθησε νά δημιουργήσει «κλίμα». Άλλά απέτυχε γιατί πήρε άμεση άπάντηση από τους αντιπροσώπους τής «Π.Π.Σ.Π.» και από τó άκροατήριο. Τό τελευταίο ζητωκραύγαζε κατά τήν ώρα τής ψηφοφορίας τους έκπροσώπους τής ΠΠΣΠ όταν αίτιολογούσαν τήν ψήφο τους και έξέσπασε σέ συνθήματα άγωνιστικά όταν αντιπρόσωπος μέλος τής ΠΠΣΠ από τó Παρίσι με έμπνευσμένη όμιλία του άναφέρθηκε στους άγώνες, στις θυσίες και στα άθανάτα ιδανικά τής Προοδευτικής παράταξης στόν τόπο μας. Έπί όλόκληρα λεπτά ή αίθουσα σείονταν από τó σύνθημα «Άριστερά» πού φώναζαν αντιπρόσωποι και φοιτητές, χαιρετίζοντας με τόν τρόπο αύτό μιá νέα δύναμη πού πήρε στα χέρια της τή σημαία των μεγάλων και άθάντων ιδανικών τής προόδου και χλευάζοντας τους άπαρνητές αύτων των ιδανικών.

Η άτιμόσφαιρα αύτή τής άνάτασης έξερέθισε τόν παριστάμενο τοποτηρητή τής ΕΕ τής ΕΔΑ και όρισμένους «πιστούς» βοηθούς του, και μετά τή λήξη τής συνεδρίασης άρχισαν άκατανόμαστες ύβρεις και ξεδιάντροπες προκλήσεις. Άς σημειωθεί ότι τήν τακτική αύτή τήν είχαν άρχίσει από μέρες και παρά τó γεγονός ότι κλήθηκαν από τó δήμα νά έπαναλάβουν στο φώς τής ήμέρας τίς άχρειότητές τους συνέχισαν και τίς ένέτειναν μετά τήν αναχώρηση του μέλους αυτού τής ΕΕ τής ΕΔΑ. Πήραν όστόσο τήν επιδαλλόμενη άπάντηση και υποχρεώθηκαν τίς επόμενες ήμέρες νά γίνουν κάπως σεμνότεροι...

Δ'. Έπιτροπές—Διεθνείς σχέσεις

Ό καγωνισμός πού επέβαλαν οι «συνεργαζόμενες» παρατάξεις στέρησε τήν «Π.Π.Σ. Παράταξη» από τή δυνατότητα νά συμμετάσχει σέ όλες τίς έπιτροπές. Έτσι έκπρόσωποι τής Παράταξης πήραν μέρος βασικά στήν Έπιτροπή «Άντιδημοκρατικών Νόμων» και στήν άλλων των «Έθνικών Θεμάτων» - Πανεπιστημίου Πατρών.

Στήν πρώτη έκαναν εισήγηση με τήν όποία υπέβαλαν τίς ακόλουθες προτάσεις: «Τό Γ' Συνέδριο τής

ΕΦΕΕ θεωρεί πώς ή πάλι του φοιτητικού κόσμου για την υπεράσπιση του ακαδημαϊκού άσυλου, για την υπεράσπιση των ακαδημαϊκών ελευθεριών είναι αδιάρρηκτα συνδεδεμένη με την πάλη για την κατάργηση των εκτάκτων μέτρων, του θεσμού των εκτοπίσεων, των αντιδημοκρατικών νόμων, του 509, του 375, την άρση της απαγόρευσης του ΚΚΕ και για το γενικό και χωρίς όρους επαναστατικό των πολιτικών προσφύγων». «Το Γ' Συνέδριο της ΕΦΕΕ θεωρεί την πάλη των φοιτητών για την υπεράσπιση του ακαδημαϊκού άσυλου και των ακαδημαϊκών ελευθεριών σαν αδιάρρηκτα συνδεδεμένη με την πάλη εναντίον των τρομοκρατικών μέτρων που παίρνει ή κυβέρνηση Στεφανόπουλου εναντίον της πολιτικής και άλλης δραστηριότητας των πολιτικών και άλλων οργανώσεων νεολαίας που εντείνονται το τελευταίο διάστημα. Διαδηλώνει τη σαφή και κατηγορηματική του αντίθεση σε κάθε ενέργεια που αποσκοπεί στη διάλυση της ΔΝΑ ή στη θέσπιση πλασίων οίονδηποτε χαρακτηρισμών που τοποθετούν κάτω από τον έλεγχο των δυνάμεων του πραξικοπήματος την πολιτική και άλλη δραστηριότητα των νέων της χώρας. Καλεί τους φοιτητές σε αγωνιστική κινητοποίηση για τη ματαίωση των σχεδίων των δυνάμεων του πραξικοπήματος». «Το Γ' Συνέδριο της ΕΦΕΕ καταδικάζει την ύπαρξη και δράση του σπουδαστικού της ασφάλειας, την διατήρηση σε ισχύ της διαβόητης 1010 έγκυκλίου και την αυξανόμενη δραστηριότητα της γνωστής και καταδικασμένης από το φοιτητικό κόσμο ΕΚΟΦ και απαιτεί τη διάλυσή της. Ταυτόχρονα το Γ' Συνέδριο της ΕΦΕΕ διαδηλώνει την αγανάκτηση των φοιτητών της χώρας μας για την ανάπτυξη της δραστηριότητας με την ένδυσση των δυνάμεων του πραξικοπήματος της ανοιχτής φασιστικής οργάνωσης «4 Αυγούστου» και θεωρεί σαν πρόκληση προς τον πατριωτισμό των φοιτητών της χώρας μας, προς τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς της Έθνικής μας Αντίστασης, προς τα ιδανικά του Μεγάλου Αντιφασιστικού Πολέμου την ύπαρξη μιάς τέτοιας οργάνωσης. Απαιτεί τη διάλυσή της και καλεί τους φοιτητές να απομονώσουν τους φορείς της».

Οι προτάσεις αυτές έγιναν δεκτές εκτός από εκείνη που μιλάει για τη διάλυση της ΔΝΑ, που απορρίφθηκε με την αιτιολογία ότι «ακόμα δεν υπάρχει νόμος» που να τη διαλύει!! Επίσης έγινε δεκτή ή πρόταση να ενσωματωθεί ή εισήγηση της «Π.Π.Σ. Παράταξης» στην εισήγηση που θα έκανε ή Έπιτροπή στην Όλομέλεια.

Στην Έπιτροπή «Έθνικά Θέματα - Πανεπιστήμιο Πατρών» ή εισήγηση που έγινε από το ΚΣ σχετικά με το κυπριακό ζητούσε: 1) Λύση μέσα στα πλαίσια του ΟΗΕ, 2) Άνεπιφύλακτη υποστήριξη στο Μακάριο, 3) Έξω ό Γρίβας από την Κύπρο, 4) Κατά των «αποστατών» που πάνε να χαντακώσουν την υπόθεση της Κύπρου, 5) Όχι διάλογο με τους Τούρκους, 6) Όχι Νατοϊκές λύσεις.

Οι θέσεις της «Π.Π.Σ. Παράταξης» περιείχαν τα ακόλουθα σημεία: 1) Το Κυπριακό πρόβλημα είναι ένα από τα προβλήματα έθνικής ανεξαρτησίας που υπάρχουν σήμερα εξαιτίας της ιμπεριαλιστικής καταπίεσης. 2) Το Κυπριακό θα λυθεί με τον άγώνα του Κυ-

πριακού λαού εναντίον της ιμπεριαλιστικής επέμβασης. Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να έχει σα στόχο του έπομένως τη συμπαράσταση στον κυπριακό λαό και τη διαφώτιση πάνω στην ουσία του προβλήματος. 3) Ό ΟΗΕ είναι όργανο στα χέρια των ιμπεριαλιστών για τη διευκόλυνση της επιθετικής και επεμβατικής τους πολιτικής. 4) Πρέπει να υποστηρίξουμε καθένα που υποδοθηεί τον κυπριακό λαό για να προσανατολίσει τον άγώνα του προς μια όρθη κατεύθυνση. Δεν δεχόμαστε την «άνεπιφύλακτη υποστήριξη» προς το Μακάριο γιατί ή πολιτική του δεν είναι ξεκάθαρη αφού ό ίδιος έχει υπογράψει τις συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου και πρόσφατα πρότεινε για τη θέση του Γρίβα το Γεννηματά που ό ρόλος του εκεί δεν θα είναι ανεξάρτητος από το ρόλο που έχει παίξει στην Έλλάδα. 5) Η πολιτική όλων των κυβερνήσεων στην Έλλάδα κινήθηκε μέσα στα «συμμαχικά» πλαίσια και γι' αυτό στάθηκε έχθρική προς τα συμφέροντα του κυπριακού λαού.

Κατά τη συζήτηση του «δορειοηπειρωτικού» οι αντιπρόσωποι της «Π.Π.Σ.Π.» κατέθεσαν δήλωση με την οποία καταδίκασαν για μια ακόμα φορά την τοποθέτηση του «δορειοηπειρωτικού» στα έθνικά θέματα, σαν προσπάθεια έκτροπής του συνεδρίου σε αντικομμουνιστική - σωβινιστική κατεύθυνση. Στην όμιλία του εκπροσώπου της «Π.Π.Σ. Παράταξης» εξέθεσε επιχερηματολογημένα την ουσία του ζητήματος και κάλεσε τα μέλη της Έπιτροπής να αναλογισθούν τις ευθύνες τους και να τοποθετηθούν αποδεσμευόμενοι από τις παραταξιακές δεσμεύσεις τους.

Στο Θέμα Πανεπιστήμιο Πατρών οι εκπρόσωποι της «Π.Π.Σ.Π.» υπέβαλαν σε κριτική τις θέσεις των εισηγητών της ΕΔΗΝ και ΔΝΑ που προσπάθησαν να «θεμελιώσουν» την ιδέα της ίδρυσης ενός «Πανεπιστημίου Έθνικής Άνεξαρτησίας» επαναλαμβάνοντας τις γνωστές θέσεις περί «ουσιαστικού εκδημοκρατισμού».

Μετά την ολοκλήρωση των συζητήσεων στις Έπιτροπές ή Όλομέλεια του Συνεδρίου συνέχισε τη συζήτηση για τις «Διεθνείς Σχέσεις». Η «ΠΠΣΠ» υποστήριξε την κριτική που άσκησε ό Πρόεδρος του Συλλόγου Σπουδαστών του Παρισιού για την πραξικοπηματική ένταξη της ΕΦΕΕ στην αμερικανοόδουλη διεθνή «φοιτητική» οργάνωση I.S.C. και για άλλες ενέργειες της πλειοψηφίας του ΚΣ της ΕΦΕΕ.

Ε'. Εικοσιτετράωρες συνεδριάσεις — Ψηφίσματα — Έκλογή Κ.Σ.

Η πρώτη της των θέσεων της «ΠΠΣΠ», ή ένταση της διαμάχης στους κόλπους της ΕΔΗΝ προσανατόλισαν τις ήγες των δυο «συνεργαζόμενων» παρατάξεων στην έπίσπευση των εργασιών του συνεδρίου καθιερώνοντας από την Παρασκευή 20 Μαΐου «εικοσιτετράωρες» συνεδριάσεις. Ταυτόχρονα αποφάσισαν να προχωρήσουν σε όρισμένες υποχωρήσεις. Μια απ' αυτές ήταν ή «άποσυρση» του «δορειοηπειρωτικού». Ταυτόχρονα με την ευκαιρία της συζήτησης του ζητήματος των ποινών που επέβλήθηκαν στους συνδικαλιστές της Φιλοσοφικής, επέτρεψαν παράνομα και αντικανονικά στον

άποχωρήσαντα εκπρόσωπο της ΕΚΟΦ-ΕΡΕΝ που έσπευσε στην αίθουσα του συνεδρίου τη στιγμή εκείνη να δημαγωγήσει από το θήμα με την άγνοιά του. Έτσι η υπόθεση του «διαλόγου» με τη Δεξιά δεν έμεινε στάσιμη.

Η συζήτηση των θεμάτων της ημερήσιας διάταξης γινόταν με «ταχύτητα-άστραπης». Η «ΠΠΣΠ» αντιτάχθηκε στην πρακτική αυτή του Προεδρείου που έπιπλέον με διάφορες δικολαβικές προφάσεις κατακρατούσε και δεν έθετε σε συζήτηση τροπολογίες που υπέβαλε η «ΠΠΣΠ» ενώ αυτό δεν το έκανε για τροπολογίες άλλων αντιπροσώπων.

Στο θέμα «Προγραμματισμός» ή «ΠΠΣ Παράταξη» απέρριψε τη νόθευση του δρου «άμεσοι στόχοι του φοιτητικού κινήματος», όπως επίσης και το σχήμα «μεταρρύθμιση - αντιμεταρρύθμιση». Κριτίκαρα με αυστηρότητα τις άερολογίες της εισήγησης και πρότεινε συγκεκριμένες διεκδικήσεις όπως επίσης πρότεινε τη σύγκληση Πανσπουδαστικής Διάσκεψης για την πιό άνετη επεξεργασία των σπουδαστικών διεκδικήσεων.

Στο θέμα «Αντιδημοκρατικοί Νόμοι» ή εισήγηση που παρουσιάστηκε ήταν σε πολλά σημεία αλλοιωτική από εκείνη που εγκρίθηκε στην ειδική επιτροπή. Έτσι στο σχετικό σημείο για τον επαναπατρισμό των πολιτικών προσφύγων, χρειάστηκε να γίνει τροπολογία από την «ΠΠΣΠ» για τη διόρθωση αυτού του «λάθους». Η τροπολογία αυτή που ζητούσε «άμεσο, χωρίς δρους, πλήρη και ολοκληρωτικό επαναπατρισμό των πολιτικών προσφύγων» υπερψηφίστηκε.

Στο θέμα «Εθνικά Θέματα», ύστερα από συνεννόηση στο φουαγιέ του θεάτρου μεταξύ ήγετων των «συνεργαζομένων» παρατάξεων, το προεδρείο με αυθαίρετο τρόπο έδωσε το λόγο σε κεντρικό αντιπρόσωπο - πρόεδρο τώρα της ΕΦΕΕ - για να κάνει μια «προνομιακή πρόταση», να μη συζητηθεί «φώρα το βορειοηπειρωτικό, αλλά άλλη φορά». Οι «επιλοχίες» έκαναν επιστράτευση δυνάμεων και έτσι έγινε κατορθωτό να εγκριθεί αυτή ή «πρόταση» παρά την έντονη διαμαρτυρία της «ΠΠΣΠ» που κατέκρινε την τακτική αυτή που συνίσταται στη «χρησιμοποίηση του «βορειοηπειρωτικού» σε δαμόκλειες σπάθης για να την επισείουν διαρκώς».

Η «ΠΠΣΠ» επίσης έκανε πρόταση για συμμετοχή του συνεδρίου στην Πορεία Ειρήνης. Η πρόταση εγκρίθηκε αλλά δεν... εφαρμόστηκε.

Μετά την «εξάντληση» των θεμάτων της ημερήσιας διάταξης, η «ΠΠΣΠ» υπέβαλε τα ακόλουθα ψηφίσματα:

1) Καταδίκης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για την επίθεσή του στο Βιετνάμ και σε άλλες χώρες. Το ψήφισμα αυτό εγκρίθηκε.

2) Καταδίκης της πολιτικής της περικύκλωσης της Λαϊκής Κίνας και των προκλήσεων των αμερικάνων ιμπεριαλιστών και την αποκατάσταση της Λαϊκής Κίνας στα νόμιμα δικαιώματά της στο ΟΗΕ. Το ψήφισμα αυτό εγκρίθηκε.

3) Καταδίκης των εγκλημάτων των ινδονήσιων φασιστών εναντίον του ινδονήσιακού λαού. Στο ψήφισμα αυτό εκφράζεται η πίστη ότι οι λαϊκές δυνάμεις θα ανατρέψουν το φασιστικό καθεστώς και θα προχωρήσουν προς τα εμπρός στο δρόμο της ανεξαρτησίας και της προόδου. Το ψήφισμα αυτό εγκρίθηκε.

4) Διακοπή της εμπόλεμης κατάστασης με την Άλβανία και αποκατάσταση διπλωματικών και άλλων σχέσεων φιλίας μ' αυτήν. Το ψήφισμα αυτό δεν τέθηκε σε ψηφοφορία από το Προεδρείο με τον ισχυρισμό ότι «εφάπτονταν» με θέμα της ημερήσιας διάταξης.

5) Ψήφισμα για την κατάργηση όλων των έλληνοαμερικανικών, έλληνογερμανικών κ.ά. συμφωνιών, και την άμεση αποχώρηση της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ. Δε τέθηκε από το Προεδρείο σε ψηφοφορία με τον ισχυρισμό ότι «εφάπτονταν» με θέμα της ημερήσιας διάταξης!!!

Παρά τις προσπάθειες που έγιναν ένα δολόκληρο δεκάημερο και πάνω για να μην εκδηλωθεί ή κρίση της ΕΔΗΝ στην αίθουσα του συνεδρίου αυτό δεν αποτράπηκε. Στην επίσημη πρόταση για τη θέση του Προέδρου του ΚΣ που έγινε από την Κεντρική Παράταξη, αντιπροτάθηκε άλλος, από μέρους ομάδας κεντρικών αντιπροσώπων. Ο ίδιος, βέβαια, δεν αποδέχθηκε την υποψηφιότητα αλλά αυτό χειροτέρεψε τα πράγματα. Η ΔΝΑ πρότεινε για λόγους προσημάτων και για να «διευκολύνει» την ΕΔΗΝ, δικό της υποψήφιο Πρόεδρο, όπως επίσης Αντιπρόεδρο και Γραμματέα. Η «ΠΠΣΠ» πρότεινε πρόεδρο, γεν. γραμματέα και 5 υποψηφίους για το ΚΣ.

Οι υποψήφιοι της ΔΝΑ για μέλη του ΚΣ που είχε «συμφωνηθεί» για να θγούν, προτάθηκαν από κεντρικούς... Ταυτόχρονα έγινε μηχανισμένος πόλεμος κι' από τις δυο «συνεργαζόμενες» παρατάξεις για να μη «σπάσουν» ψήφοι προς την πλευρά της «ΠΠΣ Παράταξης». Παρ' όλα αυτά ο πρώτος σε ψήφους υποψήφιος της «ΠΠΣΠ» συγκέντρωσε 36 ψήφους, όταν τα περισσότερα μέλη του Κεντρικού Συμβουλίου που εκλέχτηκαν, συγκέντρωσαν 40—45 ψήφους. Παρά τις «φιλότιμες» «κοινές» προσπάθειές τους οι «συνεργαζόμενες» ήγεσίες δεν μπόρεσαν να αποτρέψουν μια ακόμα νίκη της ΠΠΣ Παράταξης.

***

Το Γ' Συνέδριο της ΕΦΕΕ στάθηκε το πεδίο σύγκρουσης δυο διαμετρικά αντίθετων γραμμών, πεδίο όπου εκδηλώθηκε καθαρά ή πορεία συνεχούς ανάπτυξης των νέων δυνάμεων που ώθούνται προς τα εμπρός από την ίδια τη λογική του ανταγωνισμού ανάμεσα στα δυο ρεύματα που επενεργούν στο έσωτερικό του φοιτητικού κινήματος και πεδίο όπου εκδηλώθηκε ή πορεία συνεχούς αποσύνθεσης των σχημάτων που θέλουν να παίξουν το ρόλο της ήγεσίας του φοιτητικού κινήματος.

Το συνέδριο εξέφρασε δυο διαφορετικές τάσεις: ή μια εκφράστηκε με την πιό πέρα προσκόλληση της ΔΝΑ στην ΕΔΗΝ, και στη μονοπώληση από μέρους τους του

άνωτάτου φοιτητικού συνδικαλιστικού ὀργάνου, πράγμα πού θά ἐπιδράσει ἀρνητικά στήν ἀνάπτυξη τῶν ἀγώνων τοῦ φοιτητικοῦ κόσμου καί στήν ὀρθή κατεύθυνσή τους καί ἡ ἄλλη ἐκφράστηκε μέ τήν ἀποδέσμευση ἀρκετῶν σήμερα, σημαντικῶν αὐριο φοιτητικῶν δυνάμεων καί τήν ἔνταξή τους σέ μιὰ φοιτητική συνδικαλιστική παράταξη πού οἱ ρυθμοί τῆς ἰσχυροποίησής της θά ἐξαλείφουν ἀντίστοιχα τίς ἀρνητικές ἐπιδράσεις τῆς γραμμῆς καί πρακτικῆς τῶν δυνάμεων ἐκείνων πού μονοπωλοῦν τὸ ἀνώτατο φοιτητικό συνδικαλιστικό ὄργανο.

Σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τῇ δεξιᾷ, στό συνέδριο ἀποδείχτηκε γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, πῶς αὐτὴ παραμένει ὁ κύριος ἐχθρὸς τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος σάν τμήμα πού ἐκπροσωπεῖ μέσα στό φοιτητικό χῶρο τίς πιδ ἀντιδραστικές δυνάμεις, τίς δυνάμεις σήμερα τοῦ πραξικοπήματος. Ἡ πάλι ἐναντίον της ἀποτελεῖ τὸ κύριο καθήκον ὄλων τῶν προοδευτικῶν καί δημοκρατικῶν φοιτητῶν. Στό συνέδριο ὠστόσο, ἀποδείχτηκε γιὰ ἄλλη μιὰ φορά πῶς ἡ γραμμὴ καί ἡ πρακτικὴ τῶν δυο «συνεργαζόμενων» παρατάξεων ὑποδοθηθεῖ τὴν ἀνοδὸ της καί γι' αὐτὸ ὁ ἀγώνας ἐναντίον της πρέπει νὰ συνδέεται μέ τήν καταπολέμηση τῆς γραμμῆς τοῦ «διαλόγου» (ΔΝΔ) καί τῆς «διατήρησης τῶν γεφυρῶν» (ΕΔΗΝ). Ἔτσι, ἡ ἀνάπτυξη τῆς δυνάμεως καί τῆς ἐπιρροῆς τῆς ΠΠΣ Παράταξης ἀποτελεῖ βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν ἀποτελεσματικὴ καί ὡς τὸ τέλος πάλι ἐναντίον τῆς Δεξιᾶς.

Ἡ Δεξιὰ, πρὸς τὸ σκοπὸ τῆς καταπολέμησης τῶν νέων ἀνερχόμενων δυνάμεων στό φοιτητικό κίνημα, ἐξαπέλυσε καί μιὰ σφοδρὴ καί ἐκτεταμένη ἀντικινεζικὴ ἐκστρατεία. Ἀρχίζοντας στίς παραμονές τοῦ συνεδρίου μέ τίς ἐφημερίδες τῆς τῆς Θεοῦ νίκης («Ἑλληνικὸς Βορρᾶς», «Ἀλήθεια»), μετέφερε τὴν ἐκστρατεία αὐτὴ στήν Ἀθήνα τίς μέρες τοῦ συνεδρίου. Στὴν ἐκστρατεία αὐτὴ προστέθηκε καί μερίδα τοῦ κεντρικοῦ τύπου. Ἀφοῦ ἐξαπέλυσαν κάθε εἶδους φαιδρότητες καί ἐπιθέσεις τοῦ εἶδους: «Περὶ τοὺς 50 «κινέζοι» φοιτηταὶ τῆς Πολυτεχνικῆς δρῶντες μαζικῶς... καί τρώγοντες συμβολικῶς ρύζι! ἐμφανίζονται ὡς ἐκπροσωποῦντες τὸ σύνολον». («Ἑλλ. Βορρᾶς», 30.4.1966), καταλήφθηκαν σὲ συνέχεια ἀπὸ μελαγχολία ἔτσι πού νὰ γράφουν: «Εἶναι ἐπίσης χαρακτηριστικὸν τῆς καταστάσεως εἰς τὴν ὁποί-

αν ἔχει περιέλθει τὸ φοιτητικὸν κίνημα καί ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐκφραστής του, ἡ ΕΦΕΕ, τὸ γεγονός ὅτι ἔχει καταστῇ ρυθμιστικὸς παράγων τοῦ συνεδρίου, μιὰ ἀμελητέα καί νοσοῦσα μειοψηφία φοιτητῶν ὁπαδῶν τοῦ καθεστώτος τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ!» («Ἡμέρα» 17.5.1966). «Παραλλήλως, τὴν πορείαν τῶν ἐργασιῶν ἐδάρυναν σχεδὸν εἰς κάθε θέμα... ἡ ἀρνητικὴ στάσις τῆς συσπειρωμένης καί ἐτοιμῆς νὰ ἀνατρέψῃ κάθε διάλογον 12μελοῦς ἐμάδος τῶν κινεζοφίλων ἀριστερῶν...!» («Ἀθηναϊκὴ», 24 Μαΐου 1966).

Ἡ υἱοθέτηση ἀποφάσεων καί ψηφισμάτων πού ἀπηχοῦν τίς ἀντιϊμπεριαλιστικὰς διαθέσεις τῶν φοιτητῶν προκάλεσε κρίσεις ὑστερίας στό δεξιὸ τύπο καί στὴ Δεξιὰ γενικὰ, «κατάπληξιν» δὲ σὲ ἄλλους κύκλους. Ἡ υἱοθέτηση τέτοιων ψηφισμάτων καί ἀποφάσεων σὲ ἓνα συνέδριο πού τὴν πλειοψηφία του «ἐλεγχαν» οἱ «συνεργαζόμενες» παρατάξεις δὲν παρουσιάζει τίποτα τὸ παράξενο. Δείχνει τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς μαζικῆς πολιτικῆς πάλης πού διεξήχθηκε τὸ χρόνο αὐτὸ στοὺς φοιτητικὸς χώρους, στίς συνελεύσεις σχολῶν καί στὴ διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τοῦ συνεδρίου. Στὴν πάλι αὐτὴ πρωτοστάτησαν οἱ δυνάμεις τῶν προοδευτικῶν φοιτητῶν πού συνενώθηκαν τελικὰ στὴν «Προοδευτικὴ Πανσπουδαστικὴ Συνδικαλιστ. Παράταξη», αὐθεντικὸ ἐκφραστὴ τῶν ἀντιϊμπεριαλιστικῶν δημοκρατικῶν διαθέσεων τῆς φοιτητικῆς μάζας. Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴ οἱ ἀποφάσεις καί τὰ ψηφίσματα αὐτά, ἀποτελοῦν μιὰ ἀναμφισβήτητη συνεισφορά στὴν ἀνάπτυξη σὲ μιὰ ὀρθὴ κατεύθυνση τοῦ ἀντιϊμπεριαλιστικοῦ κινήματος στὴ χώρα μας.

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ποῦμε πῶς τὸ Γ' Συνέδριον τῆς ΕΦΕΕ ἀπεικόνισε ὅλα τὰ θετικὰ καί ἀρνητικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κατάστασης στὴν ὁποία βρίσκεται σήμερα τὸ φοιτητικό κίνημα. Ὡστόσο, τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ τοῦ συνεδρίου ἦταν ἡ ἐμφάνιση τοῦ παράγοντα ἐκείνου πού ἡ παραπέρα ἰσχυροποίησή του ἀποτελεῖ τὴν ἐγγύηση γιὰ τὴν κατολίσθηση τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος σ' ἓνα δρόμο ἀποσύνθεσης καί ἐκφυλισμοῦ. Ὅμως εἶναι βέβαιον, πῶς μέσα ἀπὸ μιὰ σκληρὴ καί ἐπίμονη πάλη θά ἀναδειχθεῖ μιὰ πραγματικὰ ἰσχυρὴ ἀντιϊμπεριαλιστικὴ δημοκρατικὴ δύναμις πού θά ἐξασφαλίσῃ τὴν πραγματικὴ ἐνότητα καί πρόοδο τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος.

● Η ΤΡΙΤΗ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΠΥΡΗΝΙΚΗ ΕΚΡΗΞΗ ΚΑΙ ΟΙ ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΕΣ

Η τρίτη πυρηνική δοκιμή που πραγματοποιήθηκε στην Κίνα, χαιρετίστηκε από όλες τις δυνάμεις της προόδου στον κόσμο, από όλους τους φιλειρηνικούς ανθρώπους, σαν μια νέα μεγάλη επιτυχία της σοσιαλιστικής Κίνας, επιτυχία που εμπνέει όλους τους καταπιεζόμενους λαούς και έθνη στον κόσμο, σαν ένα σοβαρότατο πλήγμα στην πολιτική του πυρηνικού εκδιασμού που άσκει ο άμερικ. ιμπεριαλισμός, σαν μια πολύτιμη συμβολή στο έργο της υπεράσπισης της παγκόσμιας ειρήνης και της αποτροπής ενός νέου παγκόσμιου πολέμου.

Πλήθος από συγχαρητήρια μηνύματα πήρε η κινέζικη ήγεςία για τη λαμπρή αυτή επιτυχία. Ανάμεσα στα μηνύματα αυτά, σημειώνουμε τα ακόλουθα:

Οι ηγέτες της Λαοκρατικής Δημοκρατίας Βιετνάμ, Χο Τσί-μίνχ, Τράν Τσίν και Φάμ Βάν Ντόνγκ, υπογράφουν το μήνυμα του βιετναμέζικου λαού που έχει ως εξής:

«Εξ όνόματος του βιετναμέζικου λαού, του Κόμματος των Έργαζομένων, της Έθνοσυνέλευσης και της κυβέρνησης της ΛΑΒ και από μέρους έμών των ίδιων, σάς απευθύνουμε τα πιο θερμά συγχαρητήρια για την επιτυχία που πραγματοποίησε η Κίνα με την θερμοπυρηνική της έκρηξη.

Η επιτυχία αυτή θα δυναμώσει περισσότερο την εθνική άμυντική ισχύ της Κίνας και τις δυνάμεις που υπερασπίζονται την παγκόσμια ειρήνη.

Είμαστε σταθερά πεπεισμένοι πως κάτω από τη φωτεινή καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, ο αδελφός κινέζικος λαός θα κατακτήσει ακόμα μεγαλύτερες επιτυχίες στους τομείς της επιστήμης και της τεχνολογίας της εθνικής άμυνας.

Διαβιβάστε σάς παρακαλούμε τα θερμά μας συγχαρητήρια στους έργατες, στα επιστημονικά στελέχη και στους τεχνικούς της Κίνας».

Μήνυμα έστειλε επίσης, ο Πρόεδρος της Κεντρικής Επιτροπής του Έθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου του Νοτίου Βιετνάμ Νγκυγιέν Χο Θό που τονίζει:

«Αυτή η λαμπρή επιτυχία δείχνει κάτω από τη φωτεινή καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας που έχει επικεφαλής τον Πρόεδρο Μάο Τσέ-τούνγκ, ο αδελφός κινέζικος λαός έχει αναπτύξει στο μάξιμουμ τη σταθερή επαναστατική του θέληση, το πνεύμα της στήριξης στις δικές του δυνάμεις και το δημιουργικό του πνεύμα για να φέρει την Κίνα σ' ένα πολύ σύντομο διάστημα στην κορυφή της επιστήμης και της σύγχρονης τεχνολογίας.

Αποτελώντας μια σπουδαία συνεισφορά στην ενίσχυση των δυνάμεων που αγωνίζονται έναντι του ιμπεριαλισμού και του άποικισμού στον κόσμο, η λαμπρή αυτή επιτυχία της ΛΔΚ είναι μια ισχυρή ενίσχυση για το νοτιοβιετναμέζικο λαό στον άγώνα του έναντι των αμερικάνων ιμπεριαλιστών εισβολέων και των λα-

κείων τους για την ανεξαρτησία, τη δημοκρατία, την ειρήνη, την ουδετερότητα και την ένοποιήση της πατρίδας. Είναι βέβαιος πως ο κινέζικος λαός θα καρδίσει νέες επιτυχίες στην ενίσχυση της εθνικής άμυντικής ισχύος της Λ.Δ. Κίνας και θα προσφέρει ακόμα μεγαλύτερη συνεισφορά για την ειρήνη στην Άσία και στον κόσμο».

Εκ μέρους του Κόμματος Έργαζομένων και της κυβέρνησης της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Κορέας, οί Κίμ Ιλ Σούνγκ και Σουά Γιόνγκ Κούν έστειλαν το ακόλουθο μήνυμα:

«Η τελευταία επιτυχής πυρηνική δοκιμή της Κίνας αποτελεί μια νέα νίκη που ο αδελφός κινέζικος λαός κατέκτησε κάτω από την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας στον άγώνα για την παραπέρα ενίσχυση της εθνικής άμυνας και την υπεράσπιση της ασφάλειας της χώρας, και ένα σκληρό πλήγμα για τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές που εφαρμόζουν φρενιασμένα την πολιτική τους του πυρηνικού εκδιασμού και στις μηχανορραφίες τους για την πρόκληση ενός νέου πολέμου.

Ευχόμαστε στον αδελφό κινέζικο λαό νέες επιτυχίες στον άγώνα έναντι των ιμπεριαλιστών επιθετιστών, που έχουν τις ΗΠΑ επικεφαλής, για την ειρήνη, τη σοσιαλιστική οικοδόμηση της χώρας τους και την ενίσχυση της εθνικής του άμυνας».

Μήνυμα έστειλε ακόμα ο Σεκού Τουρέ, πρόεδρος της Γουίνέας που αναφέρει:

«Πληροφροηθήκαμε με πραγματική ευχαρίστηση τη νέα επιστημονική επιτυχία σας με την πυρηνική έκρηξη που πραγματοποιήσατε. Απευθύνουμε στο φίλο κινέζικο λαό και ιδιαίτερα στους σοφούς σας τα θερμά μας συγχαρητήρια και είμαστε βέβαιοι πως θα έχουν νέες επιτυχίες προς το συμφέρον της παγκόσμιας ειρήνης. Μας έκανε ιδιαίτερη αίσθηση η ανανέωση της πρότασης από μέρους σας για τη σύγκληση μιας παγκόσμιας διάσκεψης για την ολοκληρωτική καταστροφή των πυρηνικών και θερμοπυρηνικών όπλων. Η δήλωσή σας πως δεν θα χρησιμοποιήσετε πρώτοι τέτοια όπλα, τιμάει τον κινέζικο λαό και πιστοποιεί τη φιλειρηνική σας διάθεση».

Το Άνώτατο Επαναστατικό Συμβούλιο του Κογκό υπογράμμιζε στο μήνυμά του:

«Το Άκώτατο Επαναστατικό Συμβούλιο του Κογκό πληροφορήθηκε με χαρά την επιτυχία του φίλου κινέζικου λαού, της πυρηνικής έκρηξης, που περιείχε θερμοπυρηνικά όπλα. Επωφελομαστε από την ευκαιρία αυτή για να συγχαρούμε το λαό, την κυβέρνηση και το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας που παραμένει πάντοτε πιστό στις αρχές του Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ».

Ενώ οί λαοί χαιρέτισαν την κινέζικη αυτή επιτυχία, οί αντιδραστικοί όλων των χωρών, και οί πράκτορες

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΟΥ ΑΝΟΪ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΝ ΤΟΝ ΑΧΡΕΙΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΤΙΤΟ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ ΣΚΟΠΩΝ ΤΩΝ Η.Π.Α. ΣΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜ

10 'Ιουνίου 66. Πρακτορείο «ΝΕΑ ΚΙΝΑ»

Οι εφημερίδες του 'ΑνοΪ, «Νά ν Ν τ ά ν» και «Κ ο υ ά ν Ν τ ό τ Ν ά ν Ν τ ά ν» (του Λαϊκού Στρατού), σε σημερινά τους σχόλια καταδίκασαν με ένταση τόν άποστάτη Τίτο για τις έντατικές προσπάθειές του νά έξυπηρετήσει τούς ιμπεριαλιστές τών ΗΠΑ στην επίθεσή τους κατά του Βιετνάμ.

Τό σχόλιο της «Νά ν Ν τ ά ν» γράφει ότι στις 7 'Ιουνίου ο Τίτο για μιá άκόμα φορά έπανέλαθε την «έκκληση του Βελιγραδίου» για τό ζήτημα του Βιετνάμ που πρωτοεμφανίστηκε τόν Μάρτιο του περασμένου χρόνου σάν έκκληση τών 17 άδελφειωτών χωρών, με τόν σκοπό νά έξωράσει την επίθεση τών ΗΠΑ και νά άντιταχθεί στό Βιετνάμ και την Κίνα. Ένεργώντας έτσι ο Τίτο επιδίωκε νά έξασφαλίσει μεγαλύτερη άμοιδή από τόν ιμπεριαλισμό τών ΗΠΑ.

Συνοψίζοντας τά άναρίθμητα γεγονότα που δείχνουν ότι ο Τίτο βοηθάει τούς ιμπεριαλιστές τών ΗΠΑ στό ζήτημα του Βιετνάμ ή εφημερίδα καταγγέλει ότι ή συμπεριφορά του άποκαλύπτει καθαρά την θέση του, θέση ύποστήριξης τών ιμπεριαλιστών τών ΗΠΑ, που συμποτάριζαν τις συμφωνίες της Γενεύης πραγματοποιώντας επίθεση έναντίον του Βιετνάμ και επιδιώκοντας τη διαιώνιση του, χωρισμού του.

Υπογραμμίζει πώς ή άντιδραστική θέση του Τίτο στό ζήτημα του Βιετνάμ έχει καταδικαστεί έντονα και πλατείá από την κοινή γνώμη όλου του κόσμου.

Τονίζει ότι είναι φανερό πώς στό ζήτημα του Βιετνάμ, ο Τίτο παίζει τόν έπαίσχυντο ρόλο πλασιέ του σχεδίου για «συνομιλίες χωρίς όρους» τών ΗΠΑ. Έχει

έπίσης βρει τρόπους και μέσα νά βοηθήσει τούς επιθετιστές τών ΗΠΑ νά ξεφύγουν από τό άδιέξοδό τους στό Βιετνάμ και νά άπαλύνουν την άπομόνωσή τους στόν κόσμο. Με μιá λέξη, έχει άποδειχτεί πέρα για πέρα ότι είναι ένας ύποτακτικός τών ΗΠΑ. Σε άνταπόδοση τών ύπηρεσιών του, οι ΗΠΑ τόν έχουν έπαινέσει και του έχουν δώσει μεγάλες άμοιές.

Ο Βιετναμέζικος λαός ξεσκεπάζει άποφασιστικά και καταδικάζει ένεργητικά τις άχρείες μανούβρες του Τίτο για την ύποστήριξη τών βορειοαμερικάνων εισβολέων στό Βιετνάμ και για την έξαπάτηση τών λαών του κόσμου, καταλήγει ή «Νά ν Ν τ ά ν».

Στό σχόλιό της ή «Κουά ν Ντόι Νά ν Ν τ ά ν» ξεσκεπάζει τούς ισχυρισμούς του Τίτο πώς «ή Γιουγκοσλαβία κάνει κάθε προσπάθεια για νά μπει τέλος στόν πόλεμο του Βιετνάμ». Λέει ότι άν και τά λόγια του έχουν ώ-ραίο ήχο, δέν τόλμησε νά πει ότι οι ΗΠΑ είναι ο επιτιθέμενος και νά τις καταδικάσει, ούτε και νά σταθεί στό πλευρό του θύματος της επίθεσης. Έπαναλαβαίνει μόνο αυτό που λένε τά άφεντικά του τών ΗΠΑ.

Βυθισμένη στό βούρκο του ρεβιζιονισμού και πιασμένη στό δόκανο τών ΗΠΑ ή κλίκα του Τίτο έχει προ-δόσει ολοκληρωτικά την έπαναστατική παράδοση του Γιουγκοσλαβικού λαού. Όχι μόνο τρέμει τόν άγώνα αλλά προσπαθεί επίσης νά έμποδίσει τούς άλλους νά άγωνιστούν έναντία στόν ιμπεριαλισμό τών ΗΠΑ.

Όσο πιο θρασύτατα ο θίασος Τζόνσον-Τίτο παίζει τό παιχνίδι της «ειρήνης», τόσο πιο πολύ θά άπομονωθεί, καταλήγει ή «Κουά ν Ντόι Νά ν Ν τ ά ν».

τους, ρεβιζιονιστές πέρασαν σε μιá νέα επίθεση έναντίον της Κίνας έξαπολύοντας τις γνωστές συκοφαντίες τους για «φιλοπόλεμη Κίνα» κλπ. κλπ. Στην επίθεση αυτή πήραν μέρος και οι Έλληνες άντιδραστικοί. Μ' αυτούς ένώθηκαν και οι ρεβιζιονιστές της χώρας μας. Έτσι τις παραμονές της Δ' Μαραθώνειας Πορείας Ειρήνης και σε στιγμές άμερικάνικων προκλήσεων έναντίον της Κίνας, ο «Σύνδεσμος Νέων για τόν Πυρηνικό Άφοπλισμό» «Μπέρτραντ Ράσελ», με άνακοίνωσή του καταφέρθηκε έναντίον της Λαϊκής Κίνας για την πυρηνική της έκρηξη («Αύγή», 11 Μαΐου), ένω ή «Έλληνική Έπιτροπή για τη Διεθνή Ύφεση και την Ειρήνη» δέν περιορίστηκε σ' αυτό αλλά «κατήγγειλε» τόν «δξύτατο συναγωνισμό μεταξύ Άμερικης και Λαϊκής Κίνας για την ήγεμονική τους κατίσχυση στην Νοτιοανατολική Άσία». («Βήμα», «Νέα», 16 Μαΐου 1966).

Όραϊός τρόπος υπεράσπισης της ειρήνης και επίδειξης «άντιαμερικάνικου» πνεύματος. Άσφαλώς, όπως έχει τονίσει και άλλη φορά ο ευνούμενος της ήγείας της ΕΔΑ, νεόκοπος πρόεδρος της Έπιτροπής αυτής, ο «άνταγωνισμός» αυτός προκάλεσε και διατηρεί

τόν πόλεμο στό Βιετνάμ!! Έπομένως, ή συμπαράσταση στό λαό του Βιετνάμ είναι πλήρης. Άξίζει νά σημειώσουμε ότι στις 14)5 ή «Αύγή» καταχώρησε στην τελευταία της σελίδα σε δυό άράδες την είδηση πώς «οι ΗΠΑ πραγματοποίησαν νέα ύπόγεια πυρηνική έκρηξη στο πεδίο δοκιμών της Νεβάδας. Πρόκειται για την 5η έκρηξη σε διάστημα 9 ήμερών». Για τις έκρήξεις αυτές οι ειρηνολάπηλοι δέν βγάλανε ούτε τσιμουδιά!!! Αυτές οι δοκιμές δέν εκφράζουν «δξύτατο συναγωνισμό» «για την ήγεμονική κατίσχυση» κλπ. κλπ. Έτσι, για άλλη μιá φορά οι ρεβιζιονιστές και οι συνεργάτες τους βρέθηκαν, πέρα από τις κούφιε διακηρύξεις τους, στό πλευρό του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού και τών άντιδραστικών όλων τών χωρών και έναντίον τών λαών και τών άπελευθερωτικών κινημάτων. Γι' αυτό άκριβώς θά άπομονώνονται όλο και περισσότερο από τις μάζες που χτίζουν καθημερινά με τούς συνεπείς άγωνιστές της Άριστερής έπικεφαλής ένα άντιιμπεριαλιστικό φιλειρηνικό κίνημα στη χώρα μας. Η Δ' Μαραθώνεια Πορεία Ειρήνης άποτελεί μιá καθαρή άπόδειξη γι' αυτό.

Γύρω από τις αποφάσεις της 10ης Συνόδου της Δ.Ε. της Ε.Δ.Α.

Στά τέλη Μαΐου συνήλθε η 10η σύνοδος της Δ.Ε. της ΕΔΑ. Η εισήγηση της Ε.Ε. καθώς και οι αποφάσεις, που υιοθετήσε η Σύνοδος αυτή της Δ.Ε. της ΕΔΑ, δημοσιεύτηκαν στην «Αύγη» της 29, 31) 5 και 3) 6) 1966.

Η 10η Σύνοδος της Δ.Ε. της ΕΔΑ ασχολήθηκε με την εξέταση των τελευταίων πολιτικών εξελίξεων και τη σημερινή κατάσταση στη χώρα, με το ρόλο και τη θέση των διαφόρων πολιτικών κομμάτων και δυνάμεων μέσα στις εξελίξεις και την κατάσταση αυτή, και με τον καθορισμό της προοπτικής και των καθηκόντων του κόμματος της ΕΔΑ.

Ποιά απάντηση, ποιά λύση, όμως, έδωσε η 10η Σύνοδος της Δ.Ε. της ΕΔΑ στα προβλήματα αυτά;

Τόσο οι εκτιμήσεις, που έκαμε, όσο και οι προσανατολισμοί, που υιοθετήσε το καθοδηγητικό όργανο της ΕΔΑ, επιβεβαιώνουν, για άλλη μια φορά, την διπορτουνιστική ουσία της γραμμής και πρακτικής της ΕΔΑ.

Το γεγονός ότι η ΕΔΑ εμφανίζεται ότι εκφράζει την Άριστερά και, επομένως, οι αποφάσεις της επηρεάζουν, έτσι είτε άλλοιως, την πορεία του λαϊκού μας κινήματος, σε συνδυασμό με την κρίσιμη κατάσταση που περνάει η χώρα μας, κάνει επιτακτική την ανάγκη μιας κριτικής εξέτασης των αποφάσεων της 10ης Συνόδου της Δ.Ε. της ΕΔΑ, για το ξεσκέπασμα της διπορτουνιστικής ουσίας τους και το σωστό, αγωνιστικό προσανατολισμό του κινήματος και του λαού.

Έξωραϊζουν τις δυνάμεις του πραξικοπήματος

Μια επιφανειακή εξέταση των όλικών της 10ης Συνόδου της Δ.Ε. της ΕΔΑ θα μπορούσε να δημιουργήσει την απατηλή εντύπωση ότι η ήγεςία της ΕΔΑ υιοθετεί τη γραμμή του σταθερού άγωνα εναντίον του πραξικοπήματος. Στα όλικα αυτά μπορεί να βρει κανείς άφθονες και έντονες διατυπώσεις, με τις οποίες καταγγέλλεται το πραξικόπημα και οι συνέπειές του στη ζωή του τόπου και τονίζεται η ανάγκη της έντασης της πάλης για την ανατροπή του. Έκείνο, όμως, που κρίνει την ουσία και, επομένως, την αξία μιας γραμμής, δεν είναι η αφηρημένη φραστική «αδιαλλαξία» γενικά στη διατύπωσή της, ή πομπώδης γενικολογία, αλλά το συγκεκριμένο ουσιαστικό της περιεχόμενο, οι συγκεκριμένοι στόχοι που καθορίζει, οι συγκεκριμένες μορφές και μέθοδες που υποδεικνύει για την επίτευξη αυτών των στόχων, ο συγκεκριμένος προσανατολισμός που δίνει στην πρακτική δραστηριότητα του κινήματος. Αν εξετάσουμε με αυτό το κριτήριο τα όλικα της 10ης Συνόδου της Δ.Ε. της ΕΔΑ, τότε θα δούμε ότι, στην πραγματικότητα, η Σύνοδος αυτή δίνει μια τέτοια κατεύθυνση, που βοηθάει στην

προώθηση των σχεδίων του πραξικοπήματος και όχι στην ματαίωσή τους, στην παράταση του πραξικοπήματος και όχι στην ανατροπή του. Πάλι σταθερή και αποτελεσματική εναντίον του πραξικοπήματος σημαίνει, πριν απ' όλα, ανέλετο ξεσκέπασμα των δυνάμεων που το οργανώσαν και το στηρίζουν, εξύψωση της λαϊκής αδιαλλαξίας και αντίθεσης προς τις δυνάμεις αυτές, δραστήρια και αποφασιστική κινητοποίηση των λαϊκών μαζών εναντίον τους. Υπάρχουν αυτά, στα όλικα της 10ης Συνόδου; Όχι! Η Σύνοδος της Δ.Ε. της ΕΔΑ, αντί να ξεσκεπάσει τις δυνάμεις του πραξικοπήματος τις εξωραϊζει, αντί να έμπνέει τον άγώνα εναντίον τους καλλιεργεί το «διάλογο» μ' αυτές.

Η τέτοια κατεύθυνση των ήγετων της ΕΔΑ είχε ήδη διακηρυχθεί ενωρίτερα, με την περιβόητη «Πρόταση από 6 σημεία» της Ε.Ε. της ΕΔΑ, της 8) 2) 66. Επιχειρώντας να εξευμενίσουν τη φασιστική αντίδραση, οι ήγεςτες της ΕΔΑ είχαν ξεσηκώσει τότε μια θορυβώδη έκστρατεία εξωραϊσμού της αντίδρασης, μιλώντας για «εσωτερικές διαφοροποιήσεις» μέσα στην ΕΡΕ, για «...φανερὰ σημάδια μιας διαδικασίας για την απομόνωση των φιλοδιτατορικών στοιχείων της ΕΡΕ...», που απέκλυσε τάχα ο λόγος του Κανελλόπουλου στις Σέρρες, (βλ. «Έλλ. Άριστερά», Νο. 31, άρθρο Α. Κύρκου), για το ότι δήθεν «η ανοικτή κατάδίκη της δικτατορίας εκ μέρους του κ. Κανελλόπουλου πρέπει να εκτιμηθεί σά θαρυσήμαντη... Αυτό σημαίνει ότι και μέσα στη Δεξιά υπάρχουν σοβαρές δυνάμεις, που αντιλαμβάνονται ότι αποτελεί ανάγκη του Έθνους και υπηρεσία προς το Λαό η δημοκρατική διεξόδος» (βλ. «Αύγη», 17.2.66, λόγος Η. Ηλιού στη Θεσσαλονίκη), καταγγέλλοντας τη «...δογματική άποψη ότι η ΕΡΕ είναι συνολικά φασιστικό κόμμα» (βλ. Α. Κύρκου, όπου και παραπάνω), εκείνους (δηλ. τους συντάκτες της «Αναγέννησης») που «Δέσμοι προκατακλυσμαίων «θεωρητικών κατασκευών» χαρακτηρίζουν όλη τη Δεξιά φασιστική για να καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι κάθε συζήτηση μαζί της είναι «προδοσία» (βλ. σχόλιο «Έλλ. Άριστεράς» Νο. 31: «Δογματική αποστέρηση και τυφλό πάθος»). Η ανταπάντηση της «Αναγέννησης» (Νο. 17) ξεκουράρισε τις προδοτικές αυτές θεωρίες των ήγετων της ΕΔΑ και προκάλεσε μια πλατειά αντίδραση των αγωνιστών έξω και μέσα στην ΕΔΑ. Μπροστά στην κατάσταση αυτή, οι ήγεςτες της ΕΔΑ καταφεύγουν σε μανούβρες.

Στην εισήγηση της Ε.Ε. προς τη 10η Σύνοδο της Δ.Ε. της ΕΔΑ, αφού σημειώνεται ότι «...επιχειρούνται έλιγμοι όπως εκείνοι, του κ. Αρχηγού της ΕΡΕ, που υποχρεώνεται να κάνει και θετικές τοποθετή-

σεις...», τονίζεται: «Όμως αυτά δεν αλλάζουν την πάγια αντιδραστική της τοποθέτηση. Συνεχίζει η Ε. Ρ. Ε., υπό την ήγηση και του κ. Κανελλόπουλου, να στηρίζει το πραξικόπημα και έχει γι' αυτό το κύριο θάρρος της εθύνης». (Υπογράμ. «Αναγέννησης»). Και στην Απόφαση της 10ης Συνόδου υπογραμμίζεται: «Από το άλλο η ΕΡΕ συνεχίζει την πάγια τοποθέτησή της σαν ό εκφραστής των πιό αντιδραστικών δυνάμεων... Οί έλιγμοί που επιχειρεί, κάτω από την πίεση των λαϊκών αντιδράσεων, δεν αλλάζουν αυτή την τοποθέτηση της ΕΡΕ». (Υπογράμ. «Αναγέννησης»). Μπαίνει το ερώτημα: Οί «πιό αντιδραστικές δυνάμεις» δεν είναι ακριβώς οι φασιστικές δυνάμεις; Άν, έπομένως, η ΕΡΕ «υπό την ήγηση και του κ. Κανελλόπουλου», «συνεχίζει την πάγια τοποθέτησή της σαν ό εκφραστής των πιό αντιδραστικών δυνάμεων», δεν κοινικοποιούνται τότε οι προηγούμενες διακηρύξεις της ΕΔΑ περί «διαφοροποιήσεων» της ΕΡΕ και του άρχηγού της Κανελλόπουλου, και δεν αποδεικνύεται ότι η ΕΡΕ παραμένει πάγια «συνολικά φασιστικό κόμμα»; Δεν επιβεβαιώνεται έτσι ότι η «πάλη κατά το δογματισμού» χρησιμοποιήθηκε από τους ρεβιζιονιστές για να συγκαλυφθεί ένας ξεκάθαρος δεξιός όπορτουνιστικός, προδοτικός πρόσανατολισμός; Η αντικειμενική εκτίμηση των πραγμάτων (των ίδιων των κειμένων της ΕΔΑ) δίνει μια κατηγορηματικά καταφατική απάντηση στα έρωτήματα αυτά. Ωστόσο, οι τοποθετήσεις αυτές των ήγετων της ΕΔΑ κάθε άλλο παρά ειλικρινείς είναι, αποτελούν, αντίθετα, μια ακόμα κακότεχνη, μανούβρα. Απόδίδουν, στην πραγματικότητα, όχι να έπανορθώσουν ένα «λάθος», αλλά να συγκαλύψουν την ουσία του, να δημιουργήσουν παραπλανητικά «προστατευτικά φράγματα» για την ίδια αυτή θέση των «δ σημείων», που επιμένουν να την περάσουν και με τη 10η Σύνοδο της Δ.Ε. της ΕΔΑ. Ένω «καταγγέλλουν» τους έλιγμους της ΕΡΕ και του άρχηγού της Κανελλόπουλου και «υπογραμμίζουν» την «πάγια τοποθέτησή της σαν του εκφραστή των πιό αντιδραστικών δυνάμεων» (για να δημιουργήσουν ένα «άλλοθι» και να αμβλύνουν την αντίδραση των αγωνιστών), ταυτόχρονα επιχειρούν να περάσουν την ίδια ακριβώς την προηγούμενη θέση τους με άλλες διατυπώσεις. Γι' αυτό δίνουν δηλαδή από την μία πόρτα και την ξαναμπάζουν από μια άλλη.

Στην εισήγηση της Ε.Ε. προς τη 10η Σύνοδο αναφέρεται: «Οροθέτηση της Δημοκρατίας δεν μπορεί να υπάρχει προς τα Άριστερά. Τα όριά της βρίσκονται μόνο προς τα δεξιά και είναι ίσαίτερα στην έξτρεμιστική δεξιά. Εκεί βρίσκονται οι κίνδυνοι για τη Δημοκρατία και την πολιτική δμαλότητα». (Υπογράμ. «Αναγέννησης»). Τί σημαίνει η τοποθέτηση αυτή; Σημαίνει, ουσιαστικά, ότι η δεξιά (δηλ. η ΕΡΕ) χωρίζεται σε «έξτρεμιστική» και «μή έξτρεμιστική», «μετριοπαθή», ότι μόνον η λεγόμενη «έξτρεμιστική μερίδα» της Δεξιάς πρέπει να τοποθετηθεί έξω από τα πλαίσια της δημοκρατίας και η όπολοιπη (Δεξιά) μπορεί να θεω-

ρηθεί δημοκρατική! Για όποιον τυχόν δυσπιστεί ως προς το τέτοιο νόημα της τοποθέτησης της 10ης Συνόδου, ή εισήγηση της Ε.Ε. φροντίζει να του διαλύσει κάθε δυσπιστία, τονίζοντας: «Στη φάση αυτή πρέπει να εκτιμήσουμε ότι μέσα στις άντιπαλές πολιτικές δυνάμεις, ακόμα και μέσα στα ποικίλα κοινωνικά στρώματα υπάρχουν παράγοντες που άποκρούουν τις διάφορες μορφές της άνωμαλίας και της έκτροπής. Άκόμα και μέσα στον κρατικό μηχανισμό και τα Σώματα Άσφαλείας προβάλλεται άντίσταση στη δράση και τις έντολές της χούντας. Γι' αυτό, πάνω από κάθε άλλη φορά, είναι άνάγκη να κάουμε όλες τις άπαραίτητες διακρίσεις, να άποκαλύπτουμε, να καταγγέλλουμε, να άπιομονώνουμε τα πιό επιθετικά - τρομοκρατικά στοιχεία και να κινητοποιούμε και να ένθαρρύνουμε σε άντίσταση όλες τις δυνάμεις που πιστεύουν στην άνάγκη της δμαλότητος». Και άλλου, στην ίδια εισήγηση της Ε.Ε. σημειώνεται: «Είναι βέβαιο, πώς η μεγίστη πλειοψηφία του λαού αλλά και μέρος του άντιπάλου πολιτικού κόσμου που στηρίζει τώρα κοινοβουλευτικά το πραξικόπημα και από κοινωνική πλευρά έκτός από τους έργαζομένους ό επιχειρηματικός, ό έπιστημονικός και ό πνευματικός κόσμος άίσθάνονται την άνάγκη να δώουμε άπό τη σημερινή έπικίνδυνη άπό κάθε πλευρά κατάσταση και υίοθετοϋν την πολιτική των δ σημείων». (Σημ. «Όλες οι παράνω όπογραμ. είναι της «Αναγέννησης»).

Δεν είναι φανερό ότι όλες αυτές οι τοποθετήσεις της 10ης Συνόδου, που αποτελούν και τον πραγματικό και ουσιαστικό πρόσανατολισμό της, άνατρεπουν τις άλλες «σκληρές» διατυπώσεις της σχετικά με την ΕΡΕ και τις δυνάμεις του πραξικοπήματος γενικά; Τί αξία μπορούν να έχουν τα λόγια για «πάγια τοποθέτηση της ΕΡΕ», «υπό την ήγηση και του κ. Κανελλόπουλου» σαν του «εκφραστή των πιό αντιδραστικών δυνάμεων», όταν έπαναλαμβάνονται οι ψεύτικες θεωρίες περί «έξτρεμιστικής δεξιάς»;

Η 10η Σύνοδος άναφέρει: «Κύριος άντίπαλος, λοιπόν, για τη Δημοκρατία, για το λαό, και σήμερα και στις έκλογές και έπομένως κύριος στόχος του Κόμματος μας είναι η άντιδραστική Δεξιά, όλες οι πολιτικές δυνάμεις που έμμένουν στο πραξικόπημα και τα ξένα και ντόπια στηρίγματα τους. Προς τα εκεί στρέφονται τα κύρια πυρά μας». Άλλά άν ταυτόχρονα διακηρύσσεται ότι «μέρος του άντιπάλου πολιτικού κόσμου που στηρίζει τώρα κοινοβουλευτικά το πραξικόπημα», παράγοντες «και μέσα στην ίδια την κυβέρνη-

ση», «μέσα στα ποικίλα κοινωνικά στρώματα», «ό επιχειρηματικός κόσμος» (ποιός; μήπως ή πλουτοκρατική ολιγαρχία;) κ.ά. «αποκρούουν τις διάφορες μορφές της ανωμαλίας και της έκτροπής», «προβάλλουν αντίσταση στη χούντα» κλπ., τότε ποιά συμπεράσματα πρέπει να βγει; Ποιό άλλο αν όχι ότι στόχος δεν πρέπει να είναι όλη ή ΕΡΕ, όλη ή Κυβέρνηση αλλά μόνο ένα μέρος της; Ακριβώς γι' αυτό ή 10η Σύνοδος της Ε.Κ. υπογραμμίζει την «...ανάγκη να κάνουμε όλες τις απαραίτητες διακρίσεις», δηλ. να μη βάζουμε όλη την ΕΡΕ και όλα τα μέλη της Κυβέρνησης «στο ίδιο τσουβάλι» (!) και «να απομονώνουμε τα πιο επιθετικά - τρομοκρατικά στοιχεία» και «να ενθαρρύνουμε σε αντίσταση» όλες τις άλλες δυνάμεις (της ΕΡΕ και της κυβέρνησης) «που πιστεύουν στην ανάγκη της δημοκρατίας» (!). Ακριβώς γι' αυτό, ύστερα από την προσβολή του Κανελλόπουλου σαν «αντιδικτατορικού», «κοινοβουλευτικού - δημοκρατικού», ακολουθήσε ή θεωρώδης προσβολή του Τσιριμώκου σαν «άντικυβερνησιακή» (ή παραίτησή του θεωρήθηκε από την ΕΔΑ σαν «έκπαρθύρωση», σαν «έξαναγκασμός εις παραίτησιν υπό ξένης δυνάμεως», διότι, τάχα, ο Τσιριμώκος θυμήθηκε τον «παλιό έαυτό του» και δεν ήθελε «να συνεργήσει εις την έφαρμογήν άντεθνικής πολιτικής στο Κυπριακό») και τώρα προσβάλλεται ο Μητσοτάκης, σαν ο άνθρωπος που παίρνει σειρά μετά τον Τσιριμώκο για «έκπαρθύρωση» γιατί, τάχα, θυμήθηκε κι' αυτός τους παλιούς δημοκρατικούς του άγωνες και προσβάλλει αντίσταση στη χούντα (!). Νά γιατί και ή Απόφαση της 10ης Συνόδου μιλάει με τέτοια σημασία για την «...παραίτηση του κ. Τσιριμώκου και έλλειψις ζυμώσεως και διαφοροποίησης». (Υπογράμ. «Αναγέννησης»).

Τα πράγματα, λοιπόν, είναι καθαρά, ή ΕΔΑ άντι να ξεσκεπάσει την ΕΡΕ «συνολικά», που αποτελεί το έσωτερικό πολιτικό έπιτελείο του πραξικοπήματος, την κυβέρνηση «συνολικά», που αποτελεί το έκτελεστικό όργανο του πραξικοπήματος, προπαγανδίζει άνερυθρίστα τη θεωρία των «διαφορισμών» και «διαφοροποιήσεων» των δυνάμεων του πραξικοπήματος και με τη θεωρία αυτή έξωραίζει τις δυνάμεις του πραξικοπήματος, σπέρνει έπικίνδυνες, όλεθριες αυταπάτες άνάμεσα στο λαό, τον άφοπλίζει ιδεολογικο-πολιτικά, πρακτικά, εύνουχίζει την άγωνιστική του διάθεση και τον οδηγεί στην ύποταγή μπροστά στην δύναμη του πραξικοπήματος. Με δυό λόγια, δουλεύει άκριβώς για την προώθηση και όχι για την άνατροπή του πραξικοπήματος. Στο ίδιο άκριβώς αποτέλεσμα οδηγεί και ή στάση της ΕΔΑ άνέναντι στην Ε.Κ.

Δουλεύουν για τη «διαδοχή» των δυνάμεων του πραξικοπήματος από την Ε.Κ.

Η έκτίμηση της 10ης Συνόδου της Δ.Ε. της ΕΔΑ για την Ε.Κ. και την ήγεςία της, έκφράζεται σε τρία σημεία: 1) Η ΕΚ και ή ήγεςία της έπαιξε θετικό ρόλο στην πάλη κατά του πραξικοπήματος και στην ένταση της λαϊκής πάλης. 2) Στο τελευταίο διάστημα μειώθηκε ή αντίσταση της ΕΚ και ή συμμετοχή της στην άνάπτυξη της λαϊκής πάλης. Η ήγεςία της

ΕΚ δέν διδάχθηκε γιατί έχασε την έξουσία, ύποκύπτει σε πιέσεις, σημειώνει διάφορες παραλείψεις και δυσκολεύει την ένότητα των δημοκρατικών δυνάμεων. 3) Στους κόλπους της ΕΚ, ένώ σημειώνονται τάσεις «που άποσκοπούν στην ένίσχυση των συντηρητικών στοιχείων» — συνεχίζεται ή διαφοροποίηση, σε άνώτερα, μεσαία και κατώτερα στελέχη της ΕΚ και ένισχύονται οι προοδευτικές τάσεις στους κόλπους της, που άντιτίθενται στον άντικομμουνισμό και το διμέτωπο και έπιθυμούν μια σαφέστερη τοποθέτηση της Ε.Κ. άνέναντι στις δυνάμεις που ένέπνευσαν το πραξικόπημα και μια προοδευτικότερη τοποθέτησή της άνέναντι στα μεγάλα προβλήματα του τόπου. Οι ζυμώσεις αυτές, που διασταυρώνονται με άλλες ζυμώσεις που κατευθύνονται από άλλους έξωπολιτικούς κύκλους (*) μέσα στην ΕΚ δέν έχουν άκόμα άποκρυσταλλωθεί» (6λ. εισήγηση Ε.Ε., «Αύγή» 31.5.66).

Έδω, σημασία έχει ή άφετηρία, το πρίσμα μέσα από το οποίο γίνεται ή έκτίμηση της στάσης της ΕΚ και της ήγεςίας της. Από αυτό καθορίζονται και οι συγκεκριμένες έκτιμήσεις και τα συγκεκριμένα συμπεράσματά τους.

Το βασικό δίδαγμα που προσφέρει ή πράξη, των τελευταίων χρόνων ιδιαίτερα, είναι ότι ή ΕΚ και ή ήγεςία της ένεργεί σαν όργανο μιας μερίδας της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και άκριβώς τα συγκεκριμένα κάθε φορά συμφέροντα της μερίδας αυτής της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας είναι που καθορίζουν και την κάθε φορά στάση της (της ΕΚ). Αυτά προσδιόρισαν το γεγονός ότι ή ΕΚ σαν κυβέρνηση (άπό το Νοέμβριο του 1963 ως τον Ιούλιο του 1965) ακολουθούσε ούσιαστικά μια άντιλαϊκή πολιτική, συνέχισε (παραλλάσσοντας μόνο μερικές μορφές) τη γραμμή όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων της οικονομικής ολιγαρχίας. Αυτά προσδιόρισαν και προσδιορίζουν την άντίθεσή της στο πρξικόπημα της 15ης Ιουλίου — που όργάνωσαν και πραγματοποιήσαν άντίπαλές της δυνάμεις της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, με την καθοδήγηση του άμερικάνικου έμπεριαλισμού. Η άντίθεση της ΕΚ στο πρξικόπημα βοηθά άντικειμενικά τις λαϊκές δυνάμεις και πρέπει γι' αυτό να αξιοποιηθεί. Ταυτόχρονα όμως αποδέπει στη διαδοχή

(*) Με το «έξωπολιτικοί κύκλοι» έννοείται έδω προφανώς ο Λαμπράκης του «Συγκροτήματος», που εκείνες άκριβώς τις μέρες είχε προσβάλλει, σε μια σειρά άρθρων του στο «Βήμα», με τη σημαία της «άνανέωσης» και του «έκσυγχρονισμού» του κέντρου και της «εθνικής επανάστασης». Λίγες μέρες όμως άργότερα, στις 10.6.66, ή «Αύγή» έπιτίθεται έναντίον του «Συγκροτήματος Λαμπράκη» ότι «έπιδιώκει να ένισχύσει τη δεξιά πτέρυγα της ΕΚ, ώστε να γίνει πιο εύκολη ή «συμφιλίωση» με τα Άνάκτορα και τους Άμερικανούς και ταυτόχρονα να άδυνατίσει ή έπαιροή της προοδευτικής πτέρυγας του Κέντρου (του Α. Παπανδρέου — ύπως έξηγεί πάλι ή «Αύγή»)» με την προσβολή του Γ. Μαύρου στην πολιτική ζωή. Όταν, όμως, έμφανίζεται ο Γ. Μαύρος και δημοσιεύει άρθρα στο «Βήμα», ή «Αύγή» σπεύδει να έκφράσει την «ίκανοποίηση» του «δημοκρατικού κόσμου» για τα άρθρα αυτά. Και τώρα, ύστερα από τη δημοσίευση 2 άρθρων του Α. Παπανδρέου στο «Βήμα», ή «Αύγή» και ή ΕΔΑ τα χάνουν κυριολεκτικά, μη έφέροντας ποτέ να χαρακτηρίσουν «προοδευτικό» και ποιόν «δεξιό»! Μάλλον προοδευτικούς πρέπει να τους πούν όλους!

των δυνάμεων του πραξικοπήματος, όχι για τη λύση των λαϊκών προβλημάτων, αλλά για τη συνέχιση της ίδιας αντιλαϊκής πολιτικής προς το συμφέρον της «δικής της» μερίδας της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, και πρέπει γι' αυτό να αντιμετωπισθεί κατάλληλα. Πρέπει να βλέπουμε την ΕΚ και την ήγεςία της και σαν δύναμη που μπορεί να σταθεί ένας προσωρινός σύμμαχος στην πάλη κατά του πραξικοπήματος και σαν δύναμη που επιδιώκει να καρπωθεί τα αποτελέσματα της λαϊκής πάλης κατά του πραξικοπήματος για δικό της, και όχι του λαού, όφελος. Το ζήτημα, επομένως, δεν είναι η «κριτική των παραλείψεων και ταλαντεύσεων» της ΕΚ, αλλά η σαφής εξήγηση στο λαό των 2 πλευρών που χαρακτηρίζουν τη στάση της, ή αποκάλυψη του διπλού ρόλου της. Πρέπει να δείξουμε καθαρά ως που μπορούμε να πάμε μαζί και από που χωρίζουμε, πώς θα αξιοποιήσουμε αυτό που μπορεί να αξιοποιηθεί σήμερα και πώς θα προφυλαχτούμε από τώρα, και για σήμερα και για αύριο, από αυτό που είναι επικίνδυνο και επιζήμιο στη στάση της ΕΚ και της ήγεςίας της. Μόνο έτσι, αν στο διπλό ρόλο της ΕΚ αντιτάξουμε μια διπλή τακτική — την τακτική της ενότητας και πάλης — μπορούμε να συντελέσουμε στην πρόοδο του κινήματος, να όφελήσουμε την υπόθεση του λαού.

Αν μιλούμε για το «θετικό» ρόλο της ΕΚ στην πάλη κατά του πραξικοπήματος, χωρίς να ξεηγούμε τα ταξικά συμφέροντα που προσδιορίζουν το ρόλο αυτό και τους σκοπούς που υποκρύπτει, τότε σπέρνουμε συγχύσεις στο λαό, εμφανίζουμε την ΕΚ σαν μια αγωνιστική, δημοκρατική, φιλολαϊκή δύναμη, δηλ. συγκαλύπτουμε και εξωραϊζουμε τον πραγματικό της ρόλο. Αν μιλούμε για τη «μείωση της αντίστασης» της ΕΚ στο πραξικόπημα και θέλουμε να την έρμηνεύσουμε με την επίδραση των πιέσεων της αντίδρασης και με το ότι η ΕΚ δεν διδάχθηκε γιατί έχασε την έξουσία, χωρίς να ξεηγούμε ότι ο κύριος λόγος αυτής της στάσης της ΕΚ ανάγεται στην ίδια την ταξική της τοποθέτηση σαν φορέα συμφερόντων της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας, που επιδιώκει να αποτρέψει τη δημιουργία συνθηκών ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος, τότε καλλιεργούμε στο λαό την αυταπάτη ότι η ΕΚ είναι δημοκρατική δύναμη που έχει, έστω, τις αδυναμίες της και στρέφουμε την προσοχή του και τις ελπίδες του (του λαού) στο πως «θα διδαχθεί από τα λάθη της» η ΕΚ, θα υπερνικήσει τις «αδυναμίες» της για να μπορέσει να εκπληρώσει τη δημοκρατική της αποστολή! Αν τις μαγικές διαφορών ήγετικών παραγόντων της ΕΚ, που αποδίδουν να αποτρέψουν τις πραγματικά θετικές διαφοροποιήσεις που συντελούνται στη μάχη της ΕΚ — διαφοροποιήσεις που τείνουν βαθμιαία στην απαγκίστρωση από την επιρροή της ήγεςίας της ΕΚ και της πολιτικής της — να συκρατήσουν τις μάχες αυτές και να τις σύρουν στο δικό τους κανάλι, τις χαρακτηρίζουμε «δημοκρατικές διαφοροποιήσεις» των ανώτερων στελεχών της ΕΚ και τους ήγετικούς αυτούς

παραγόντες «προοδευτική πτέρυγα της ΕΚ», τότε συντελούμε στην εξαπάτηση των μαζών, όχι μόνο των «κεντρώων» αλλά και των άριστερών, και βοηθούμε το παγιίδι αυτών των παραγόντων για μια «δημοκρατική» διαδοχή των δυνάμεων του πραξικοπήματος.

Η πολιτική της συνεργασίας της Άριστερας με την ΕΚ σήμερα προσδιορίζεται από την επιδίωξη της ανατροπής του πραξικοπήματος και την ανάγκη, επομένως, της συσπείρωσης όλων δυνάμεων είναι δυνατόν να συσπειρωθούν για το σκοπό αυτό. Όμως η Άριστερά, παλεύοντας για την ανατροπή του πραξικοπήματος, δεν αποδέχεται απλά σε μια κυβερνητική μεταβολή, αλλά στην αλλαγή της πολιτικής, στην επιβολή μιας πραγματικά δημοκρατικής και έθνικής πολιτικής. Συνεπώς, και η στάση της απέναντι στην ΕΚ πρέπει να καθορίζεται από αυτή την προοπτική επιδίωξη. Όφειλουμε να έχουμε πλήρη συνείδηση, ότι όσο πιο πολύ θα χρεωκοπεί και θα κλονίζεται το πραξικόπημα, τόσο πιο πολύ θα προβάλλουν δυο κίνδυνοι: από τη μια πλευρά ο κίνδυνος ανοιχτής φασιστικής δικτατορίας, και από την άλλη ο κίνδυνος «ανατροπής» μόνον του πραξικοπήματος αλλά πλήρους επικράτησης της ΕΚ για τη συνέχιση της ίδιας αντιλαϊκής πολιτικής της. Γι' αυτό, παλεύοντας για την ματαίωση της δικτατορίας και την ανατροπή του πραξικοπήματος, πρέπει από τώρα να προετοιμάζουμε τους δρους για την αποτροπή και του κινδύνου να καρπωθούν τα αποτελέσματα της λαϊκής νίκης δυνάμεις ξένες προς τα πραγματικά λαϊκά συμφέροντα. Η αποτροπή αυτού του κινδύνου ή η μετατροπή του σε πραγματικότητα, εξαρτάται από το ποιός προσανατολισμός θα δοθεί από τώρα στις μάχες, από το ποιός θα κρατήσει την ήγεςία των μαζών στον σημερινό αγώνα κατά του πραξικοπήματος και προς τα που θα τις κατευθύνει. Αν η ήγεςία των μαζών βρεθεί στα χέρια της ΕΚ, αν στις μάχες δοθεί ο δικός της προσανατολισμός, τότε ο κίνδυνος δεν θα αποτραπεί και για μια ακόμη φορά ο λαός θα εξαπατηθεί και θα προδοθεί. Αν, αντίθετα, η Άριστερά διαδραματίσει το ρόλο της επικεφαλής των μαζών, εμπνεύσει στο λαό αγωνιστικό προσανατολισμό, σωστή προοπτική, τότε είναι δυνατό να δοθεί ένα ουσιαστικό περιεχόμενο στην ανατροπή του πραξικοπήματος και, φυσικά, να αποτραπεί και ο κίνδυνος της ανοιχτής φασιστικής δικτατορίας.

Όστόσο, η ΕΔΑ απορρίπτει τη γραμμή αυτή και ακολουθεί, όπως δείχνουν και οι θέσεις της 10ης Συνόδου της, μια γραμμή που οδηγεί άκριτως στην εξασθένιση της Άριστερας και στην ενίσχυση του Κέντρου. Τα γεγονότα λένε, ότι η ΕΔΑ, με την πολιτική και τη δράση της, στρώνει το δρόμο για μια «δημοκρατική διαδοχή» των δυνάμεων του πραξικοπήματος από την ΕΚ, δηλ. για μια νέα «αλλαγή φρουράς». Αυτό επιβεβαιώνουν και οι θέσεις και προσανατολισμοί της σχετικά με τις μελλοντικές εκλογές.

Ο προσανατολισμός που χαράζει η 10η Σύνοδος για τις μελλοντικές εκλογές είναι: να υποστεί βαθύτερη ήττα η αντιδραστική δεξιά και όλες οι δυνάμεις που έμμενουν στο πραξικόπημα, να επιτευχθεί δημοκρατική πλειοψηφία στη Βουλή που να αναδείξει μια πρα-

γματικά δημοκρατική κυβέρνηση και μέσα στα πλαίσια αυτά να αναδειχθεί η ΕΔΑ πιδί ισχυρή στη Βουλή και στο λαό.

Μπαίνει άμέσως το πρόβλημα: Πώς μπορεί να επιτευχθεί ώστε η αντίδραση να υποστεί «βαθύτερη ήττα»; Αυτό μπορεί να επιτευχθεί με το άμεσικο ξεσκέπασμα της έγκληματικής πολιτικής της Δεξιᾶς και όλων των φορέων της, όλόκληρης της αντιλαϊκής και άντεθνικής πολιτικής της, του σκοτεινού ρόλου που έπαιξε και παίζει και σήμερα, σαν κύρια δύναμή του, στο πραξικόπημα με τη δραστήρια αγωνιστική κινητοποίηση του λαού έναντι της. Όταν όμως η ΕΔΑ, αντί γι' αυτά, καλλιεργεί τις ψεύτικες θεωρίες για «διαφοροποίηση» και «δημοκρατικοποίηση» της Δεξιᾶς, και κηρύσσει το «διάλογο» μαζί της, τότε δεν είναι φανερό ότι διευκολύνει τη Δεξιά άκριδώς για να αποφύγει τη «βαθύτερη ήττα»;

Η ΕΔΑ, με τη 10η Σύνοδό της, προσπαθεί να δημιουργήσει την εντύπωση μιᾶς «δυναμικής παρουσίας» της στις εκλογές αυτές. Διακηρύσσει με στόμφο ότι θα κατεβάσει συνδυασμούς σε όλες τις εκλογικές περιφέρειες και θα διεκδικήσει παντού την αύξηση των δυνάμεών της. Πρώτα-πρώτα, αυτό εξαρτάται από την όλη δουλειά που κάνει τώρα, από το αν και πώς αγωνίζεται, από το αν πρωτοπορεί, από το αν δένεται με το λαό, τον προσανατολίζει σωστά, τον ισχυροποιεί. Αλλά και από την «καθαρή» εκλογική άποψη: Η πείρα δείχνει ότι για να αυξηθούν οι δυνάμεις της Ἀριστερᾶς, ένας τρόπος μόνο υπάρχει. Να προβάλλει μπροστά στο λαό μιὰ διαφορετική ἄπό των ἄλλων κομμάτων πολιτική, που να ξεχωρίζει με την ὀρθότητα, τη συνέπεια και την πληρότητά της, έτσι που να προσελκύσει πραγματικά τις μάζες. Να καταγγείλει την πολιτική των ἄλλων κομμάτων, της δεξιᾶς σαν της πιδί αντιδραστικής — του Κέντρου σαν ψευτοδημοκρατικής. Να καλέσει το λαό να μαυρίσει τη Δεξιά, να καταψηφίσει το Κέντρο και να ψηφίσει μόνο Ἀριστερά.

Τί κάνει όμως η ΕΔΑ; Στά θέματα της πολιτικής, δεν ξεχωρίζει ἄπο την ΕΚ, σε πολλά μάλιστα ζητήματα «καθυστέρει» σε σχέση με την ΕΚ. Πιδί «δυναμική» εμφανίζεται η ΕΚ ἄπέναντι στη Δεξιά, παρά η ΕΔΑ. Πιδί «προωθημένος» είναι ὁ Α. Παπανδρέου ἄπο τον Η. Ἡλιοῦ σε «θέσεις». Αλλά και παραπέρα: Ἀπό τη μιὰ πλευρά ρίχνει το σύνθημα «πιδί ισχυρή ΕΔΑ» και ἄπο την ἄλλη το σύνθημα «δημοκρατική πλειοψηφία στη Βουλή». Όμως τὰ δυο αὐτὰ συνθήματα αντιφάσκουν μεταξύ τους. Τὸ σύνθημα της «δημοκρατικής πλειοψηφίας» θέτει στην ἴδια θέση την ΕΔΑ και την ΕΚ. Σημαίνει, ότι τὸ ζήτημα πιδί ενδιαφέρει είναι ὄχι τὸ ποῖός ἄπο τούς δυο θὰ πάρει τὰ πιδί πολλά, ἄλλα και οἱ δυο μαζί να σχηματίσουν πλειοψηφία στη Βουλή ἔναντι της Δεξιᾶς. Σημαίνει, ότι δὲν θὰ ὑπάρχει αἰχμή πρὸς την ΕΚ. Ἡ αντίληψη (πιδί εκφράζει αὐτὸ τὸ σύνθημα) ότι και τὰ δυο κόμματα, ΕΔΑ και ΕΚ, θὰ πρέπει να ἐπιδιώξουν την αὐξηση των δυνάμεών τους σε βάρος της Δεξιᾶς, είναι μιὰ σάπια αντίληψη που ἄπλως πιστοποιεῖ την ἔλλειψη κάθε διάθεσης των ἡγετῶν της ΕΔΑ να δουλέψουν για την αὐξηση των δυνάμεων της Ἀριστερᾶς. Δὲν μπορούμε, φυσικά, να παρα-

γνωρίσουμε τὴ δυνατότητα που ὑπάρχει, να ἀποσπασθοῦν ἄπο τὴ μάζα των ἄπλων ψηφοφόρων και ὁπαδῶν της ΕΡΕ ὀρισμένες δυνάμεις πρὸς ὄφελος της Ἀριστερᾶς. Θὰ ἀποτελοῦσε, ὡστόσο, τοῦ χειρίστου εἶδους αὐταπάτη, τὸ να μὴ βλέπομε ότι τὸ συντριπτικὰ μεγαλύτερο μέρος των ψηφοφόρων της ΕΡΕ πιδί θὰ ἦταν δυνατό να ἀποσπασθεῖ ἄπ' αὐτὴ θὰ πῆγαινε στην ΕΚ και ὄχι στην ΕΔΑ. Αὐξηση των δυνάμεων της Ἀριστερᾶς μπορεί να γίνει κ υ ρ ῖ ω ς με τὴν ἀνάκτηση των παλιῶν ψηφοφόρων ἢ ὁπαδῶν της Ἀριστερᾶς, πιδί στις τελευταῖες ἐκλογικὲς ἀναμετρήσεις ψήφισαν ΕΚ. Μιὰ τέτοια κατεύθυνση όμως ἐ μ π ο δ ῖ ζ ε τ α ῖ ἄπο τὴ θέση για «δημοκρατική πλειοψηφία». Καὶ ὅμως, ἡ ἄλλη πλευρά της «δημοκρατικής πλειοψηφίας», δηλ. ἡ ΕΚ, θὰ κάνει ἀκριδῶς αὐτό. Θὰ προσπαθήσει να ἀποσπάσει δυνάμεις και ἄπο τὴ Δεξιά και ἄπο τὴν Ἀριστερά. Θὰ ἐφαρμόσει με «συνέπεια» τὸ «διμέτωπο» και θὰ προβάλλει και πάλι σαν ἡ μόνη «ἄληθής δημοκρατία».

Για να τηρήσουν τὰ προσχήματα, οἱ ἡγέτες της ΕΔΑ στη 10η Σύνοδό τους ψελλίζουν μερικά λόγια για τὸ ότι ἡ «αὐτοδυναμία» της ΕΚ δὲν ἀποτελεῖ ἐγγύηση σταθερῆς δημοκρατικής πορείας (ἄλλα και οὔτε για τὴν ἄσκηση της κυβερνητικής ἐξουσίας ἄπο τὴν ΕΚ!). Αὐτὸ εἶναι, λοιπόν, ὄλο; «δὲν ἀποτελεῖ ἐγγύηση»; ἢ, ὅπως ἀποδείχθηκε στην πράξη, ἀποτελεῖ κίνδυνο, γιατί ἀφήνει ἄσυδοτη τὴν ΕΚ στην ἐφαρμογή της ἀντιλαϊκής πολιτικής της και θρέφει ἀκόμη περισσότερο τὴν ὁρεξη των «δημοκρατικῶν» ἡγετῶν της για πλήρη ἀπορρόφηση, και διάλυση της Ἀριστερᾶς; Στην πραγματικότητα, και ἡ «κριτική» για τὴν περὶ «αὐτοδυναμίας» θέση της ΕΚ και οἱ «ἐκκλήσεις» για αὐξηση των δυνάμεων της Ἀριστερᾶς είναι ἄπλως κούφια λόγια. Τὸ κύριο στὸν ἐκλογικὸ προσανατολισμὸ εἶναι ἡ «δημοκρατική πλειοψηφία» (ἄς δυνამώσκει και τὸ Κέντρο, ἄρκει να μειωθεῖ ἡ Δεξιά!) και ὁ σχηματισμὸς μιᾶς «πραγματικῆς δημοκρατικῆς κυβέρνησης». Οἱ ἡγέτες της ΕΔΑ δὲν μπορούν, φυσικά, να ἄγνουν τὰ δεδομένα τοῦ σημερινοῦ συσχετισμοῦ δυνάμεων, δὲν μπορούν να ἄγνουν ότι μιὰ «τέτοια» κυβέρνηση θὰ εἶναι κυβέρνηση Κέντρου! Καὶ πραγματικά, δὲν τὸ ἄγνουν. Καὶ γι' αὐτὸ σπεύδουν ἄπο τώρα να της δώσουν τὸ εὖσημα της «πραγματικῆς δημοκρατικῆς κυβέρνησης». Ἡ μοναδική φιλοδοξία τους εἶναι να τοὺς ἀφήσει μερικὲς θέσεις ἡ ΕΚ στη Βουλή, και να δεχθεῖ και τὲς δικὲς τους ψήφους, εἴτε τὲς ἔχει ἀνάγκη εἴτε ὄχι, ἡ «πραγματικῆς δημοκρατικῆς κυβέρνησης». Για να μπορούν να δικαιολογῶνται μπροστὰ στο λαό, να τὸν ἐξαπατοῦν θριαμβολογώντας ότι «συμμετέχουν» στην ἄσκηση της ἐξουσίας, ἔγιναν «κόμμα ἐξουσίας» (για λογαριασμὸ ποιᾶς πολιτικῆς ὁμως;) και να προωθοῦν ἔτσι καλύτερα τὴν ὁπορτουμιστική γραμμή και πρακτική τους. Κατὰ τὰ ἄλλα, πέρα ἄπο τὸν ἰδεολογικο-πολιτικὸ ἀφοπλισμὸ τοῦ κινήματος και τοῦ λαοῦ, πέρα ἄπο τὸν ἐξωραϊσμὸ της ΕΚ και των ἡγετῶν της, οἱ ἡγέτες της ΕΔΑ ξέρουν πολλοὺς τρόπους για να συμβάλουν στην ἀνάδειξη «πραγματικῆς δημοκρατικῆς κυβέρνησης». Τούς χρησιμοποίησαν κιόλας τὸ 1961 και τὸ 1963. Θὰ τοὺς βοηθήσει ἐξᾴλλου και ἡ Δεξιά, με τὸ δυνάμωμα της τρομοκρα-

τίας και των απειλών. Για να υπάρχει ο μπαμπούλας, για να καρποφορήσει ή θεωρία του «μικρότερου κακού» και να σπρωχθούν οι μάζες, αυτές που δεν θα αποσταθούν με τη βία και τη νοθεία από τη δεξιά, στην ΕΚ. Άνοιχτος και επίσημος «έλιγμος» του τύπου του 1964 θα ήταν επιζήμιος αυτή τη στιγμή. Γιατί θα ξεσκεπάζε την ΕΔΑ μπροστά στους αγωνιστές και το λαό. Γιατί θα δυσκόλευε τον Παπανδρέου στις μαγικές του απέναντι στους «συντηρητικούς» ψηφοφόρους και τους «τίμιους νοικοκυραίους».

Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι ότι η γενική γραμμή και η εκλογική τακτική της ΕΔΑ μετατρέπουν τις εκλογές σε μία μεγάλη άπατη σε βάρος του λαού. Κάτω από τις συνθήκες αυτές οι εκλογές δεν πρόκειται να οδηγήσουν στη λύση οποιοδήποτε σοβαρού λαϊκού προβλήματος. Με τη μία ή την άλλη μορφή, θα εξασφαλίσουν την παράταση του καθεστώτος της ξενοκρατίας και της υποτέλειας.

Μπαίνει, όμως, το ερώτημα: αν έτσι έχουν τα πράγματα, γιατί τότε οι συνεπείς αγωνιστές της Άριστερας με τόση επιμονή προβάλλουν το σύνθημα των άμεσων εκλογών;

Οι συνεπείς αγωνιστές προβάλλουν το σύνθημα αυτό, όχι γιατί τρέφουν οποιαδήποτε αυταπάτη ότι οι εκλογές θα μπορούσαν να αποτελέσουν τη λύση του προβλήματος. Οι συνεπείς αγωνιστές προβάλλουν το σύνθημα των εκλογών σαν σύνθημα αντιπαράθεσης στο πραξικόπημα, στην ανωμαλία, στην ωμή παραβίαση των πιο στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων του λαού. Σαν σύνθημα για τη δημιουργία δυνατότητας για μια πιο πλατειά ζύμωση ανάμεσα στις μάζες γύρω από τα μεγάλα προβλήματα που απασχολούν τον τόπο, γύρω από τις αιτίες της κακοδιαμονίας που δέρνει τη χώρα, γύρω από την συνεπή πολιτική της Άριστερας, που αποτελεί την μοναδική διέξοδο για το λαό και το έθνος μας. Σαν σύνθημα πρακτικής κινητοποίησης των λαϊκών μαζών στην πάλη για τα δικαιώματά τους. Γιατί τελικά, τη Δημοκρατία, τη Λευτεριά και την Ειρήνη, μόνο με τον αγώνα του λαού θα κατακτήσει ο λαός.

Προσπαθούν να καλύψουν τον δολοφονισμό τους με τα κούφια λόγια έναντι του ιμπεριαλισμού και του ΝΑΤΟ

Ένα από τα χαρακτηριστικά της 10ης Συνόδου της ΔΕ της ΕΔΑ είναι οι «αντιϊμπεριαλιστικές» και «αντινατοϊκές» διακηρύξεις. Σημασία, όμως, έχει όχι το αν ρίχνεις κάποιο σύνθημα, αλλά το περιεχόμενο, που δίνει στο σύνθημα αυτό. Και το περιεχόμενο που δίνει η 10η Σύνοδος στις διακηρύξεις της αυτές, κάθε άλλο παρά αντιϊμπεριαλιστικό και αντινατοϊκό είναι. Στην πραγματικότητα, οι ηγέτες της ΕΔΑ επιχειρούν με τη 10 Σύνοδό τους να παραμορφώσουν το νόημα του αντιϊμπεριαλιστικού-αντινατοϊκού αγώνα και να εθνογραμμισθούν με τους «πανευρωπαϊκούς» έλιγμους που πραγματοποιούν αυτή τη στιγμή οι ιμπεριαλιστές και οι ρεβιζιονιστές γύρω από το θέμα αυτό.

Στην εισήγηση της ΕΕ στη 10η Σύνοδο αναφέρε-

ται: «Η γαλλική πρωτοβουλία του Ντέ Γκώλ αποκτά ιδιαίτερη αξία για την Ελλάδα, γιατί ανατρέπει την κακόπιστη αντιδραστική προπαγάνδα των δυνάμεων της υποτέλειας, που εμφανίζει σαν αντιεθνική και κακόβουλη κάθε υπόδειξη για αποδέσμευση της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ...». Έδώ γίνεται προσπάθεια να πεισθεί (να μη είναι κακόπιστη) η αντίδραση ότι δεν έχουν οι ηγέτες της ΕΔΑ, αντιεθνικούς σκοπούς και κακές προθέσεις (όχι κακόβουλη) και η «αντίθεσή» τους προς το ΝΑΤΟ παίρνει τη μορφή της «πρόδρασης» που καλύπτεται κάτω από την προστατευτική ομπρέλλα του «ντεγκωλικού αντινατοϊσμού». Αυτό όμως δεν είναι όλο...

Είναι γνωστή η αντίθεση του Ντέ Γκώλ στους αμερικάνους και τα ζητήματα που τους δημιουργεί στο ΝΑΤΟ. Πρόκειται για μια σοβαρή δξυνση των εσωϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων, που αντικειμενικά βοηθάει τον αγώνα των λαών κατά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που είναι ο κυριώτερος εχθρός τους, και πρέπει γι' αυτό να αξιοποιηθεί. Άλλα η αντίθεση προς τους αμερικάνους είναι το ένα μόνο σκέλος της ντεγκωλικής εξωτερικής πολιτικής — το άλλο είναι η ιδέα της «ενοποίησης της Ευρώπης από τον Ατλαντικό ως τα Ουράλια», δηλ. η γραμμή για την «ειρηνική» απορρόφηση των σοσιαλιστικών χωρών της Α. Ευρώπης από τις καπιταλιστικές χώρες της Δ. Ευρώπης. Το πρόσφατο ταξίδι του Ντέ Γκώλ στη Σ.Ε. και οι λόγοι που εξέφώνησε εκεί το επιβεβαιώνουν. Άλλα και οι λόγοι των ηγετών της Σ.Ε. με την ευκαιρία αυτή και η υποδοχή που έπεφύλαξαν στον Ντέ Γκώλ (του έδειξαν ακόμη και τη μουσική βάση εκτόξευσης των διαστημολόγων!!!) αποδεικνύουν ότι οι ιδέες του Ντέ Γκώλ βρίσκουν πλήρη ανταπόκριση στους ηγέτες της Σ.Ε. Μέσα ακριβώς στα πλαίσια αυτά ξεκίνησε μια κατευθυνόμενη από τους ρεβιζιονιστές των σοσιαλιστικών και των καπιταλιστικών χωρών καμπάνια για την «ταυτόχρονη διάλυση του ΝΑΤΟ και του συμφώνου της Βαρσοβίας» και τη δημιουργία «ένος νέου συστήματος ευρωπαϊκής ασφαλείας». Τι σημαίνει όμως το σύνθημα αυτό;

Το σύνθημα της ταυτόχρονης διάλυσης του ΝΑΤΟ και του Συμφώνου της Βαρσοβίας, θέτει στην ίδια μοίρα τους δυο αυτούς οργανισμούς, πράγμα που αποτελεί παραμόρφωση της πραγματικότητας, γιατί, σε αντίθεση με το ΝΑΤΟ, που είναι ένας επιθετικός, ιμπεριαλιστικός οργανισμός, το Σύμφωνο της Βαρσοβίας δημιουργήθηκε με καθαρά άμυντικούς σκοπούς.

Σήμερα, βέβαια, στον οργανισμό του Συμφώνου της Βαρσοβίας έχουν επέλθει σοβαρές μεταβολές. Η δράση του έχει υποταχθεί στους γενικούς ρεβιζιονιστικούς σκοπούς των ηγετών της Σ.Ε. Στους κόλπους του έχει επιβληθεί η πλήρης κυριαρχία της μεγαλοσυνδυαστικής ρεβιζιονιστικής ηγεσίας της Σ.Ε. Καταπατούνται ωμά τα δικαιώματα και η ανεξαρτησία των άλλων χωρών-μελών του Συμφώνου, παραβιάζονται οι όρθες αρχές που πρέπει να διέπουν τις σχέσεις μεταξύ σοσιαλιστικών χωρών. Χτυπητό παράδειγμα είναι η άσση τους απέναντι στη Λαϊκή Δημοκρατία Άλβανίας, που, επειδή αντιτάχθηκε στη ρεβιζιονιστική πολιτική τους την «απέβαλαν» έντελως αβθαίρετα και παράνομα από

τὸ Σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας. Ὑπάρχει, ἐπομένως, τὸ βασικὸ πρόβλημα τῆς κατάργησης τοῦ καθεστώτος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀποκατάστασης τῆς ὀρθῆς γραμμῆς καὶ τῶν ὀρθῶν σχέσεων μεταξύ τῶν μελῶν στὸν ὄργανισμό τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας. Ἰκί' ἂν ἀκόμα θὰ ἐμπαινε πρόβλημα γενικῆς καταγγελίας τοῦ Συμφώνου τῆς Βαρσοβίας, αὐτὸ θὰ γινόταν γιὰ τὸ Σύμφωνο αὐτὸ θὰ εἶχε πάψει νὰ ὑπηρετεῖ τὴν ἀσφάλεια καὶ τὶς κατακτήσεις τῶν σοσιαλιστικῶν Χωρῶν καὶ θὰ εἶχε μετατραπῇ σὲ ἓνα ὄργανο τῆς ἱμπεριαλιστικο-ρεβιζιονιστικῆς συνεργασίας καὶ συμμαχίας. Πέρα ἀπ' αὐτό, σὰ ζήτημα ἀρχῆς, ὀφείλουμε νὰ ὑποστηρίξουμε τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωση τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν νὰ ὀργανώσουν σ υ λ λ ο γ ι κ ᾶ (καὶ μὲ στρατιωτικὲς συμμαχίες) τὴν ἀμυνὰ τους. Σὲ καμιά περίπτωση δὲν μπορούμε νὰ θέσουμε στὴν ἴδια μοίρα τοὺς στρατιωτικοὺς ὀργανισμοὺς συμμαχίας τῶν σοσιαλιστικῶν καὶ τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν, καὶ νὰ υἱοθετήσουμε τὸ σάπιο σύνθημα περὶ «ἀναχρονισμό» τῶν στρατιωτικῶν συνασπισμῶν γενικά, τῇ στιγμῇ ποὺ ὁ παγκόσμιος ἱμπεριαλισμὸς ἔχει «δέσει» ὅλες τὶς χώρες ποὺ κρατᾷ κάτω ἀπὸ τὸν ἐλεγχό του μὲ ἐπιθετικὰ σύμφωνα καὶ τώρα σκαρώνει στὴ Β.Α. Ἀσία μιὰ νέα ἐπιθετικὴ συμμαχία μὲ κέντρο τὴν Ἰαπωνία καὶ κύριο στόχο τὴ Λ. Κίνα καὶ τὴν περικύκλωσή της.

Τὸ σύνθημα τῆς διάλυσης τοῦ NATO καὶ τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς Βαρσοβίας ἀποβλέπει στὴν πλήρη ἐξομάλυνση τῶν «ἀντιθέσεων» μεταξύ ἱμπεριαλιστῶν καὶ ρεβιζιονιστῶν καὶ στὴν πρῶτη τῶν κοινῶν σκοπῶν τους ἐναντίον τοῦ παγκόσμιου προοδευτικοῦ κινήματος. Σήμερα στὴ Εὐρώπη ὑπάρχει «ἡρεμία», «ὑφηση», πρέπει νὰ δεθοῦν ἀκόμα πιὸ γερὰ οἱ σχέσεις τους ἐδῶ, γιὰ νὰ μποροῦν πιὸ ἀπερίσπαστοι νὰ δεθοῦν στὴ μεγάλη κοινὴ ἐπιχείρησή τους στὴν Ἀσία, γιὰ τὴν «περικύκλωση» καὶ «συγκράτηση» τῆς Λ. Κίνας, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος τῶν λαῶν. Νὰ γιὰ τὴ 10ῃ Σύνοδος τῆς ΔΕ τῆς ΕΔΑ ἀποφύγει νὰ καταγγεῖλει τὶς συνεχεῖς προκλήσεις τῶν ἀμερικάνων κατὰ τῆς Λ. Κίνας, τὸ νέο ἐπιθετικὸ τους σύμφωνο τῆς Β.Α. Ἀσίας, τάσσεται ὑπὲρ τῆς «ἐδραίωσης ἐνὸς νέου συστήματος ἀσφαλείας στὰ Βαλκάνια, στὴ Μεσόγειο καὶ τὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ στὴν Εὐρώπη, ποὺ νὰ τείνει στὴν κατάργηση τῶν ἀντιπάλων στρατιωτικῶν συνασπισμῶν καὶ νὰ στηρίζεται στὴ δημιουργία ζωνῶν εἰρήνης», καὶ τονίζει: «Ὁ μύθος ὅτι οἱ μικρὲς χώρες μποροῦν νὰ προστατεύσουν τὰ ἐθνικά των συμφέροντα μόνο μὲ τὴν προσκόλλησή των καὶ τὴν οὐσιαστικὴ ὑποταγὴ τῆς πολιτικῆς των σὲ κάποια μεγάλη δύναμη ἢ σὲ ἰσχυροὺς συνασπισμοὺς διαλύεται ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα» (εἰσήγηση Ε.Ε.). Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ οὐσία τῆς θέσης τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ. Ὁ «μύθος» αὐτὸς εἶναι ἱμπεριαλιστικὸς καὶ μιλάει γιὰ τὴν «προστασία» τῶν μικρῶν χωρῶν ἀπὸ τὴν «ἀπειλὴ τοῦ διεθνούς κομμουνιστικοῦ ἐπεκτατισμοῦ». Ὅταν λοιπὸν τὸν χρησιμοποιοῦν οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ, σημαίνει ὅτι δέχονται τὴν ὑπαρξὴ τῆς «ἀπειλῆς» αὐτῆς, σημαίνει ὅτι κηρύσσουν τὴ θεωρία πὼς κάθε (μικρὴ) σοσιαλιστικὴ χώρα πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσει (:) μόνη της τὴν ἱμπεριαλιστικὴ ἐπιδουλή, σημαίνει ὅτι βάζουν στὸ

ἴδιο τσουβάλι καὶ ἐξομοιώνουν τὴν πολιτικὴ ὁλῶν τῶν μεγάλων δυνάμεων, καὶ τῶν ἱμπεριαλιστικῶν καὶ τῶν σοσιαλιστικῶν (ἀφοῦ μιλοῦν ἀόριστα γιὰ «κάποια μεγάλη δύναμη» καὶ γιὰ «ἰσχυροὺς συνασπισμοὺς» γενικά). Στὴν πραγματικότητα, οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ κηρύσσουν τὴ διασπορὰ καὶ τὴ διάλυση τοῦ σοσιαλιστικοῦ στρατοπέδου, ἐγκαταλείπουν ἀπροκάλυπτα τὸ ἔδαφος τοῦ διεθνισμοῦ, κατακυλοῦν στὸν πιὸ ἄκρατο ἐθνικισμό καὶ ἔτσι ἀκριβῶς προσφέρουν τὴν καλύτερη ὑπηρεσία στὸν παγκόσμιον ἱμπεριαλισμό. Νὰ γιὰ τὴν ἡ. Ε. Βλάχου, γεμάτη δνεῖρα καὶ ἐνθουσιασμοὺς, πλάθει τὸ δικό της «μύθος», καὶ γράφει στὴν «Καθημερινή» τῆς 26.6.66: «Ἀλλὰ γιὰ νὰ στεκόμαστε εἰς τοὺς κινδύνους; Γιὰ νὰ μὴν προχωρήσουμε εἰς τὴν αἰσιόδοξή σκέψι ὅτι κάποτε θ' ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας, καὶ θὰ ἐνωθοῦμε, ἐχθροὶ κάθε μύθου εἴτε κεντρικοί, εἴτε ἀριστεροί, εἴτε δεξιοί; Μὲ τό: «Τοῦ Ἑλλήνος ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει...» δὲν ἔχουμε αὐταπατηθῇ ἐπὶ αἰῶνες; Δὲν εἶναι καιρὸς νὰ ξυπνήσουμε, καὶ νὰ φροντίσουμε ὁ τράχηλός μας νὰ μὴ ὑποφέρῃ κανένα ζυγόν, ὅχι στὰ ποιήματα καὶ στὰ παραμύθια, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα;...».

Οἱ «ἀντιἱμπεριαλιστικὲς» καὶ «ἀντινατοϊκὲς» διακηρύξεις τῶν ἡγετῶν τῆς ΕΔΑ ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι καθαρά ὑποκριτικὲς, παραπλανητικὲς, ὅτι πᾶνε νὰ σκεπάσουν τοὺς δόλιους πραγματικὰ φιλοἱμπεριαλιστικούς-ἀντισοσιαλιστικούς σκοποὺς τους. Νὰ γιὰ τὴ 10ῃ Σύνοδο, μόνο π α ρ ε μ π ι π τ ὶ ο ν τ ω ς ἀναφέρονται στὸν ἀντιἱμπεριαλιστικὸ χαρακτήρα τῆς λαϊκῆς πάλης. Νὰ γιὰ τὴ ἐνῶ κάνουν «αὐτοκριτικὴ» ποὺ δὲν ὀργάνωσαν σωστὰ τὸν ἀντιαμερικάνικο ἀγῶνα (μὲ δυο-τρεῖς φράσεις καὶ δῶ), δὲν θέτουν κανένα συγκεκριμένο καθήκον στὸ θέμα αὐτό. Νὰ γιὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ψελλίζουν ὅτι «καθυστερεῖ ἡ ἔκφραση τῆς ἀλληλεγγύης» πρὸς τὸ λαὸ τοῦ Βιετνάμ, υἱοθετοῦν τὸ σύνθημα τοῦ Τζόνσον γιὰ «εἰρήνη στὸ Βιετνάμ μὲ διαπραγματεύσεις». Νὰ γιὰ τὴ 10ῃ Μαραθώνεια Πορεία Εἰρήνης λύσσαζαν πραγματικά, γιὰ τὸ σύνθημα «Ἐξ ἀπὸ τὸ NATO!» πῆρε τὸ πραγματικὰ ἀντιἱμπεριαλιστικὸ του περιεχόμενο, γιὰ τὴ μαζὶ μὲ τὰ συνθήματα «ἔξω οἱ ἀμερικάνοι!», «Τζόνσον δολοφόνε!» ἐπεδελήθηκαν, κυριάρχησαν, ἔγιναν ἡ ὁρμητικὴ κραυγὴ μυριάδων λαοῦ!

Τὰ γεγονότα λένε, πὼς οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ ἐγκάτελειψαν ὀλοκληρωτικὰ τὸ ἔδαφος τῆς συνεποῦς λαϊκῆς πάλης καὶ τὸ μόνο ποὺ ζητοῦν εἶναι ἡ «θελτίωση, συμπλήρωση καὶ διεύρυνση» τοῦ σημερινοῦ συστήματος, ὅπως τὸ διακήρυξαν στὴ 10ῃ Σύνοδό τους. Μὲ ἄλλα λόγια ἀφομοιώθηκαν ἀπὸ τὸ καθεστῶς, εὐθυγραμμίστηκαν μὲ τὴ βασικὴ πολιτικὴ τῶν ἀστικῶν κομμάτων. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ μοναδικὴ γραμμὴ τους σήμερα εἶναι ὁ «διάλογος», ὁ «ἐθνικὸς διάλογος» μὲ τοὺς πάντες, μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ πραξικοπήματος, μὲ τοὺς «διαφοροποιημένους» «δημοκρατικούς» τῆς ΕΡΕ, μὲ τοὺς «διαφοροποιημένους» «προοδευτικούς» τῆς ΕΚ, μὲ ἔλους. Κατήντησαν κοινοὶ μικροαστοί, ἄνθρωποι χωρὶς ἀρχές, ποὺ τὴ μιὰ μέρα γαντζώνονται στὸ Λαμπράκη καὶ τὴν ἄλλη στὸν Α. Παπανδρέου, ποὺ μὲ τὴν εὐκολία χαμαιλέοντα «προσαρμόζονται» σ' ὅλες τὶς «ἀλλαγές» καὶ «στροφές», γιὰ νὰ ἐναποθέσουν τὶς ἐλπίδες τους πότε στὸν Κανελλό-

πουλο, τότε στον Τσιριμώκο, τότε στον Μητροτάκη και ο διάβολος ξέρει πού ακόμα! Δεν έχουν αρχές, δεν έχουν ιδανικά, με την ίδια «ευκαμψία» που δένονται στον Έναν, μπορούν να τον εγκαταλείψουν για να προσφέρουν άλλοι τις «υπηρεσίες» τους. Ένα τους ενδιαφέρει, αυτές οι «υπηρεσίες» να είναι υπηρεσίες προς την άστική τάξη και τον ιμπεριαλισμό, για να «εκτιμηθούν» και να υπάρξει το αντίλλαγμα — το «βόλεμα», που είναι πιά ο μεγάλος σκοπός της ζωής τους! Όποιος από τους άστους πολιτικούς τους προσφέρει πιά «τί-γουρο βόλεμα» εκείνος θα είναι ο «άρχηγός». Όσο γι' αυτούς θα παραμείνουν πάντα «άνιδιοτελείς» — ούρα-γοί και νεροκουδάλιτες του καθεστώτος της αμερικανο-κρατίας και της υποτέλειας. Αυτών ακριβώς το ρόλο τους πάνε να καλύψουν και να υπηρετήσουν και με τις αποφάσεις της 10ης Συνόδου τους.

Οι αποφάσεις της 10ης Συνόδου της Δ.Ε. της ΕΔΑ αποκτούν μια έντελως ιδιαίτερη σημασία και από το γεγονός, ότι μαζί με την άμεση προώθηση της όππορ-τουνιστικής γραμμής και πρακτικής, αποδίδουν ταυ-τόχρονα σε ένα είδος γενικής προετοιμασίας του 3ου Συνεδρίου της ΕΔΑ, που η πραγματοποίησή του εξαγ-γέλλεται για τα τέλη του χρόνου αυτού. Το 3ο Συνέ-δριο της ΕΔΑ οργανώνεται και προετοιμάζεται από τους ηγέτες της σαν το συνέδριο που θα επικυρώσει και θα αναπτύξει παραπέρα τη γενική όππορτουνιστι-κή τους πολιτική της συνθηκολόγησης και της προ-δοσίας, που θα περιβάλει την πολιτική αυτή με το κύρος της «γενικής επιδοκιμασίας του κόμματος» και θα επιτρέψει έτσι την καλλιέργεια της αυταπάτης στο λαό και την πιο απόρροιατη εφαρμογή της. Για την επιτυχία του σκοπού αυτού απαιτείται η δημιουργία του κατάλληλου προσυνεδριακού κλίματος — κλίματος σύγχυσης και θολούρας — μέσα στο οποίο να μπο-ρουν να ψαρεύουν άνετα οι ρεβιζιονιστές ηγέτες, η δημιουργία της ψεύτικης εντύπωσης της αγωνιστι-κής συνέπειας και αδιαλλαξίας, έτσι ώστε να καλυ-φθεί η συνθηκολόγηση και προδοσία. Νά γιατί η 10η Σύνοδος της Δ.Ε. της ΕΔΑ, προδιαγράφοντας, με τους βασικούς προσανατολισμούς που χαράζει, την όππορ-τουνιστική γραμμή του 3ου Συνεδρίου, επιμένει ταυ-τόχρονα τόσο πολύ, ίσως περισσότερο από κάθε άλλη

φορά, στη φραστική αδιαλλαξία, στην επίδειξη «σκλη-ροῦ», «αγωνιστικού» πνεύματος, σε «αντιιμπεριαλιστι-κά» συνθήματα κι' ακόμα και σε «αυτοκριτικές» για λάθη δεξιού χαρακτήρα. Το ξεσκεπάσμα του πραγμα-τικού χαρακτήρα των αποφάσεων της Συνόδου αυτής, της γενικής γραμμής της ΕΔΑ, αποτελεί βασικό κα-θήκον των συνεπών αγωνιστών στις σημερινές ιδιαί-τερες συνθήκες.

Η κατάσταση στη χώρα μας είναι κρίσιμη. Δύο στοιχεία τη χαρακτηρίζουν: από τη μια πλευρά η ούσιαστική αποτυχία των οργανωτών του πραξικοπή-ματος να πετύχουν τους σκοπούς τους, και από την άλλη πλευρά το χαμηλό επίπεδο των λαϊκών αγώνων που δεν επέτρεψε ως τώρα να καταφερθεί το αποφα-σιστικό πλήγμα στις δυνάμεις του πραξικοπήματος και να δοθεί μια σωστή διέξοδος. Η κύρια αιτία γι' αυτό είναι: η πολιτική και η δράση των ρεβιζιονιστών. Η προοπτική που διαγράφεται είναι προοπτική ακόμα μεγαλύτερων δυσκολιών: είτε με πορεία προς ανοιχτή δικτατορία, είτε με πορεία προς πραξικοπηματικές εκ-λογές. Οι δυνάμεις της αντίδρασης θα δυναμώσουν την τρομοκρατία, θα εντείνουν την αντικομμουνιστική-συκοφαντική πίεση και προπαγάνδα. Οι δυνάμεις της ΕΚ θα μανουδράρουν ακόμα πιο πολύ για να σταθε-ροποιήσουν και επεκτείνουν τη φθοροποιό επίδρασή τους πάνω στις μάζες, για να εξασφαλίσουν τη «δια-δοχή» της σημερινής κατάστασης. Και οι ρεβιζιονιστές θα θυθίζονται βλο και πιο πολύ στο δοῦρκο της συν-θηκολόγησης και της προδοσίας, ευνουχίζοντας τη λαϊκή πάλη, παίζοντας το παιγνίδι της άστικής τά-ξης. Οι συνεπείς αγωνιστές οφείλουν να κάνουν το καθήκον τους. Να ξεσκεπάσουν όλες τις πανουργίες και μεταμφιέσεις των όππορτουνιστών, να προσανατο-λίσουν σωστά το λαό, να του εμπνεύσουν την πίστη στις δικές του δυνάμεις και στην αποτελεσματικότητά της πάλης του, και να οργανώσουν και καθοδηγήσουν αυτήν την πάλη του, γεμάτοι αλισιοδοξία για την τε-λική έκδοσή της. Οι δυσκολίες δεν τρομάζουν τους συνεπείς αγωνιστές, αντίθετα τους εμπνέουν και τους καλούν σε ακόμα πιο σταθερούς αγώνες — αγώνες ως την τελική θριστική νίκη πάνω στον ξένο ιμπε-ριαλισμό και τους ντόπιους λακέδες του!

Για ένα πραγματικά συνεπές 'Εργατικό Συνδικαλιστικό Κίνημα

ΜΕΡΟΣ Β'

Η υποτίμηση ή άρνηση του ανεξάρτητου ρόλου της εργατικής τάξης, ή υποτίμηση ή άρνηση του ξεχωριστού βουλευτικού αγώνα των εργαζομένων μαζών, βρίσκει χτυπητά τη συγκεκριμένη έκφρασή της στη στάση των ρεβιζιονιστών ήγετων απέναντι στο συνδικαλιστικό κίνημα της εργατικής τάξης.

Όπως τονίστηκε παραπάνω, οι θεμελιωτές της κοσμοθεωρίας και μεγάλοι οργανωτές και καθοδηγητές του εργατικού κινήματος, θεωρούσαν ότι τα εργατικά συνδικάτα θα έπρεπε να έχουν σαν βασική αποστολή τους την πάλη για την κατάργηση του συστήματος της μισθωτής δουλείας, δηλ. του καπιταλιστικού καθεστώτος, και την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού. Η μακρόχρονη πείρα τόσο του παγκόσμιου, όσο και του ελληνικού κινήματος έπεκύρωσε δλοκληρωτικά την όρθότητα και τη σπουδαία σημασία των συμπερασμάτων και κατευθύνσεων αυτών. Τα συμπεράσματα και οι κατευθύνσεις αυτές αποκτούν μια έντελως ιδιαίτερη σημασία για το εργατικό κίνημα της δικής μας χώρας σήμερα.

Το άμεσο καθήκον που στέκει αυτή τη στιγμή μπροστά στο λαϊκό μας κίνημα είναι η πραγματοποίηση της αντιιμπεριαλιστικής - δημοκρατικής αλλαγής, που θα ανοίξει το δρόμο για τη ριζική κοινωνική, δηλ. τη σοσιαλιστική αλλαγή. Για την εκπλήρωση του καθήκοντος αυτού είναι απαραίτητος ο ήγετικός ρόλος της εργατικής τάξης. Ήγεμόνας στην πάλη για την αλλαγή, τόσο στο δημοκρατικό όσο και στο σοσιαλιστικό στάδιο, ή κατευθυντήρια δύναμη, ή ψυχή του αγώνα για τη δημοκρατική και κοινωνική αναγέννηση της Ελλάδας οφείλει να είναι η εργατική τάξη. Ο ήγετικός ρόλος της εργατικής τάξης προσδιορίζεται από την ίδια τη θέση της στην κοινωνική παραγωγή, από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της σαν της πιο εκμεταλλευόμενης και πιο καταπιεζόμενης τάξης της καπιταλιστικής κοινωνίας. Αυτά ακριβώς τα χαρακτηριστικά, οι ξεχωριστές ιδιότητες της σαν τάξης, κάνουν την εργατική τάξη τη μόνη δύναμη, που είναι ικανή να οδηγήσει με συνέπεια και σταθερότητα, ως την πλήρη νίκη, την πάλη για την αλλαγή. Αλλά, από μόνα τους αυτά τα χαρακτηριστικά δεν αρκούν για να δώσουν στην εργατική τάξη τον ήγετικό ρόλο. Το ρόλο αυτό, ή εργατική τάξη οφείλει να τον κατέχει με την πιο συμπαγόμενη της έννοια, ή κατάκτηση του ήγετικού ρόλου από την πλευρά της εργατικής τάξης σημαίνει ότι οι άλλες λαϊκές μάζες πείθονται με την ίδια την πείρα τους για την ικανότητα της εργατικής τάξης να καθοδηγήσει με επιτυχία τον κοινό αγώνα τους, αποδέχονται το πρόγραμμα και τα πολιτικά συνθήματά της και τραβούνται όλοένα και πιο δραστήρια στην πάλη για την

πραγματοποίησή τους. Πώς επιτυγχάνεται όμως αυτό πρακτικά;

Ο ήγετικός ρόλος της εργατικής τάξης ασκείται πολιτικά από το πολιτικό κόμμα της εργατικής τάξης, που αποτελεί το έπιτελείο της γενικής πάλης για την αλλαγή, και όλων των καθημερινών, επιμέρους, εκφράσεων αυτής της πάλης. Το Κόμμα είναι το πρωτοπόρο άποσπασμα της εργατικής τάξης, το πιο συνεδητό τμήμα της, ή ανώτερη μορφή οργανωσής της, που είναι ικανή να συνενώνει, να καθοδηγεί και να κατευθύνει στο βασικό στόχο όλα τα άλλα τμήματά της. Χωρίς το πολιτικό της κόμμα ή εργατική τάξη δεν μπορεί να παίξει τον ήγετικό της ρόλο, δεν μπορεί να πετύχει την πραγματοποίηση του βασικού της σκοπού για την κοινωνική αλλαγή. Αλλά και το πολιτικό κόμμα της εργατικής τάξης δεν μπορεί να εκπληρώσει την αποστολή του, αν δεν συνδεθεί στενά με τις πιο ποικίλες μαζικές οργανώσεις των εργαζομένων. Στην πάλη της έναντι της αστικής τάξης ή εργατική τάξη δημιουργεί μια σειρά μαζικές οργανώσεις — συνδικαλιστικές, συνεταιριστικές, εκπολιτιστικές, μορφωτικές κ.λ. Οι πιο σπουδαίες απ' αυτές είναι τα εργατικά συνδικάτα. Οι οργανώσεις αυτές πρέπει να είναι, όπως έλεγε ο Λένιν, οι «μάντες μεταβίβασης» της πολιτικής του κόμματος στις πλατειές μάζες των εργαζομένων. Μέσω ακριβώς των οργανώσεων αυτών, που συγκεντρώνουν στις γραμμές τους εκατοντάδες χιλιάδες εργαζομένων, το Κόμμα οφείλει να περνάει την πολιτική του, να την κάνει κτήμα των λαϊκών μαζών, να εξυψώνει τη συνεδητότητα και την οργανωτικότητά τους, να τις κινητοποιεί δραστήρια στην πάλη για την αλλαγή.

Στα εργατικά συνδικάτα έρχονται εργαζόμενοι, που στην αρχή παρκαίνονται σ' αυτό από το ταξικό τους ένστικτο, από τη διάθεση να προβάλλουν μια δριμύνη αντίσταση στην εργοδοτική εκμετάλλευσή και αυθαιρέσία. Μέσα στο συνδικάτο θα ανεβάσουν βαθμιαία την ταξική τους συνεδηση, θα συνεδητοποιήσουν την ανάγκη και θα εξοικειωθούν με την πρακτική του αγώνα έναντι της αστικής τάξης. Νά γιατί τα εργατικά συνδικάτα — τα εργατικά συνδικάτα που εμπνέονται και καθοδηγούνται από τη συνεπή αγωνιστική κατεύθυνση — είναι το σχολείο της ταξικής διαπαιδαγώγησης της μεγάλης μάζας των εργαζομένων, της πρακτικής εκγύμνασής τους για τους μεγάλους ταξικούς αγώνες. Ενεργώντας σαν οργανα της καθημερινής αντίστασης και πάλης των εργαζομένων για τις άμεσες διεκδικήσεις τους, συνδυάζοντας τον οικονομικό με τον πολιτικό αγώνα, ανεβάζοντας συνεχώς το γενικό επίπεδο της πάλης των εργαζομένων μαζών, εξυψώνοντάς το ως την πάλη για τα παλλαϊκά και πανεθνικά αιτήματα, τα εργατικά συνδικάτα γίνονται ένας βασικός παράγοντας στην πάλη για την πραγματοποίηση της δημοκρατι-

κῆς καὶ τῆς σοσιαλιστικῆς ἀλλαγῆς στὸν τόπο μας. Ἡ μεγάλη ἀξία τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων βρίσκεται στὸ ὅτι δραστηριοποιοῦν, πρᾶσελκύνουν καὶ κινητοποιοῦν στὸν ἀμεσο ἀγῶνα ἐναντίον τῶν κύριων ἀντιπάλων μας — τῶν ξένων καὶ ντόπιων μονοπωλίων — τεράστιες μάζες, ἑκατοντάδες χιλιάδες κι' ἀκόμα καὶ ἑκατομμύρια ἐργαζομένων. Μὲ τὴν τέτοια δραστηριότητά τους τὰ ἐργατικά συνδικάτα δίνουν μιὰ σπουδαία συμβολή στὴν ὑπόθεση τῆς ἀνάδειξης τῆς ἐργατικῆς τάξης σὲ ἡγετική δύναμη τοῦ εὐρύτερου κινήματος τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Στὴ συνεπῆ καὶ ἀποφασιστική δράση τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων, τὰ ἄλλα λαϊκά στρώματα (ἀγροτιά, μεσαία στρώματα τῆς πόλης κλπ.) βλέπουν ὑλοποιημένα τὰ συνθήματα καὶ τὴ γραμμὴ τῆς πολιτικῆς πρωτοπορίας τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ πείθονται ἔτσι στὴν ἴδια τὴν πρῶτη γιὰ τὴν ὁρθότητά τους. Οἱ μεγάλες, ἰδιαίτερα, ἐργατικὲς κινητοποιήσεις (ἀπεργίες, διαδηλώσεις κ.ἄ.), τὸ μαχητικὸ φρόνημα, ἡ ἐμμονὴ καὶ συνέπεια, οἱ ὁργανωτικὲς καὶ ἄλλες ἀρετὲς τῶν ἐργατῶν ποὺ ἐκδηλώνονται στὴ διάρκεια τῶν κινητοποιήσεων αὐτῶν, πείθουν τὰ ἄλλα λαϊκά στρώματα, πὼς ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι ἡ μόνη ἱκανὴ νὰ καθοδηγήσει μὲ ἐπιτυχία τὸν κοινὸ ἀγῶνα τους δύναμη. Σημειώνοντας τὸ τεράστιο ρόλο τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων, ὀφείλουμε ταυτόχρονα νὰ υπογραμμίσουμε ὅτι τόσο στὸ ζήτημα τῆς ταξικῆς διαπαιδαγώγησης τῶν ἐργαζομένων ὅσο καὶ στὸ ζήτημα τῆς πολιτικῆς δράσης, τὰ ἐργατικά συνδικάτα ἐπιτελοῦν ἓνα σπουδαῖο ἀλλὰ πάντως περιορισμένο σὲ καθορισμένα ὅρια ρόλο, καὶ σὲ καμιά περίπτωση δὲν μποροῦν νὰ ὑποκαταστήσουν τὸ πολιτικὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης, ποὺ μπάζει στίς ἐργαζόμενες μάζες τὸ πνεῦμα τοῦ μαρξισμού καὶ ἀποτελεῖ τὸν πολιτικὸ καθοδηγητὴ τους.

Αὐτὲς τίς βασικὲς ἐκτιμήσεις — θέσεις γιὰ τὸ εἰδικὸ θέμα, τὸ ρόλο καὶ τὴν ἀποστολὴ τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων, ποὺ ἔχουν ἐπιβεβαιωθεῖ μὲ τὸν πιὸ πειστικὸ τρόπο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ μακρόχρονη πρακτικὴ τοῦ κινήματος, τίς ἀρνοῦνται καὶ τίς καταπολεμοῦν οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς - ρεφορμιστὲς. Αὐτοί, ὅπως τονίσθηκε παραπάνω, ἀρνοῦνται τὴ βασικὴ ταξικὴ ἀποστολὴ τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων, θέλουν νὰ μετατρέψουν τὰ ἐργατικά συνδικάτα σὲ ἀπλὲς τρεῖντιουνιονιστικὲς ἐνώσεις, σὲ ἐξαρτήματα τῆς ἀστικῆς πολιτικῆς.

Τὸ Κόμμα καὶ τὰ ἐργατικά συνδικάτα

Στὴν ἐπιδιώξή τους γιὰ τὴν ὑπονόμηση τοῦ ταξικοῦ χαρακτήρα καὶ τῆς βασικῆς ταξικῆς ἀποστολῆς τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς - ρεφορμιστὲς στρέφουν τὰ κύρια πυρὰ τους ἐναντίον τοῦ καθοδηγητικοῦ ρόλου τοῦ πολιτικοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῆς πρωτοπόρας προλεταριακῆς ἡγελογίας. Προβάλλοντας τὸ αἰῶνιο «ἐπιχειρήμα» τῶν «νέων συνθηκῶν καὶ δεδομένων», στὴν πραγματικότητα ὅμως ἐπαναφέροντας τὰ πολὺ παλιὰ καὶ χρεωκαπημένα συνθήματα τῶν δεξιῶν ἀποπορευιστῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Μάρξ καὶ τοῦ Λένιν, οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς - ρεφορμιστὲς κηρύσσουν τὴν ἴ-

δέα τῆς ἀνεξαρτησίας τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων ἀπὸ τὸ κόμμα καὶ τῆς οὐδετερότητάς τους ἀπέναντι σ' αὐτό.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ διατυπώθηκε μὲ τὸν πιὸ ἀπροκάλυπτο τρόπο, στὰ 1956, ἀπὸ τὸν Γκιουζέππε Ντὶ Βιτόριο, Γενικὸ Γραμματέα τῆς Ἰταλικῆς Συνομοσπονδίας Ἐργατῶν καὶ μέλος τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ. Ἰταλίας. Λίγο μετὰ τὸ 20ὸ συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., ὁ Ντὶ Βιτόριο δήλωνε ἐπίσημα πὼς «τὰ συνδικάτα δὲν πρέπει νὰ ἀποτελοῦν μέσο μεταβίβασης ὁποιοῦδήποτε κόμματος» (*). Αὐτό, φυσικά, δὲν ἦταν μιὰ προσωπικὴ ἀποψη τοῦ Ντὶ Βιτόριο, ἀλλὰ ἀποψη τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ι., καὶ σὰν τέτοια προωθήθηκε γρήγορα στὸ στάδιο τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς της. Οἱ ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες τοῦ Κ.Κ.Ι. δὲν περιορίσθηκαν στὸ νὰ ἐφαρμόσουν τὴ θέση αὐτὴ στὰ πλαίσια τῆς χώρας τους, ἀλλὰ προσπάθησαν νὰ τὴν ἐπιβάλουν στὸ διεθνὲς προδευτικὸ κίνημα. Σήμερα, μὲ διάφορες παραλλαγές, ἡ θέση αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸν ἐπίσημο προσανατολισμὸ ὅλων τῶν ρεβιζιονιστικῶν «κομμουνιστικῶν» κομμάτων τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν. Πιστοὶ μαθητὲς τῶν Ἰταλῶν ρεβιζιονιστῶν ἀποδείχθηκαν καὶ οἱ «δικοί μας» ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες.

Οἱ Ἕλληνες ρεβιζιονιστὲς ὑποδέχτηκαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μὲ μεγάλο «ἐνθουσιασμὸ» τίς «νεωτεριστικὲς» ἰδέες τῶν ἱταλῶν καὶ τίς πρόσβαλαν μὲ πολὺ ζήλο μὲ ὅλα τὰ προπαγανδιστικὰ μέσα ποὺ διέθεταν, τόσο ἐσωκομματικὰ ὅσο καὶ ἐξωκομματικὰ. Ἡ προσπάθεια ἐπιβολῆς τους στὸ κίνημά μας ἄρχισε ἀμέσως μετὰ τὴ «στροφή» τοῦ 1956. Προσέκρουε ὅμως σὲ σοβαρὰ ἐμπόδια, ποὺ τοὺς τὰ δημιουργοῦσε ἡ ἀντίσταση καὶ πάλι τῶν συνεπῶν ἀγωνιστῶν, καὶ γι' αὐτὸ καὶ πέρασε ἀπὸ διάφορα στάδια «ἐλιγμών», ποὺ ἀπέδωκαν στὴν προετοιμασία τῶν ἀναγκαίων προϋποθέσεων γιὰ τὴν ἀνοιχτὴ προβολή καὶ ἐφαρμογή τους. Ἔτσι, στίς ἀρχὲς τοῦ περασμένου χρόνου, ἀφοῦ δλοκληρώθηκε ἡ σχετικὴ προετοιμασία, προχώρησαν στὴν ἀνοιχτὴ υἱοθέτηση τοῦ ρεβιζιονιστικοῦ συνθήματος. Στὴν εἰσήγηση τῆς Ε.Ε. ποὺ παρουσίασε στὴν 8ῃ Σύνοδο τῆς Δ.Ε. τῆς Ε.Δ.Α. ὁ Α. Κύρκος (βλ. «Αὐγή», 25.2.1965) διακηρύχθηκε καθαρὰ ἡ θέση τῆς Ε.Δ.Α. σὲ σχέση μὲ τὰ ἐργατικά συνδικάτα καὶ τίς ἄλλες λαϊκὲς μαζικὲς ὁργανώσεις. Ὁ Α. Κύρκος τόνισε: «Αὐτὴ εἶναι ἡ θέση μας: τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς προαγωγῆς τῆς αὐτονομίας τους, τῆς ἀνεξαρτησίας τους ἀπὸ καθεστὲς κρατικῆς πλουτοκρατικῆς καὶ κομμουνιστικῆς ἐξάρτησης. Γιατὶ στίς ὁργανώσεις αὐτὲς συναντιοῦνται εὐρύτατες μάζες. Ἡ ὁπαγωγή τους σὲ ὁποιοῦδήποτε κόμμα, θὰ τίς στένους καὶ θὰ τίς καθιστοῦσε ἀνίσχυρες νὰ παίξουν τὸν πλατὺ ρόλο τους». (Σημ. Οἱ ὑπογραμ. εἶναι τῆς «Ἀναγέννησης»). Μιὰ πολὺ συγκεκριμένη, πρακτικὴ ἔκφρα-

(*) Ἡ διακήρυξη αὐτὴ τοῦ Ντὶ Βιτόριο εἶχε προκαλέσει τότε βιαιότατη ἀντίδραση τοῦ Ροζέ Γκαρωντῦ, ποὺ σὲ ἄρθρο του στὸ ὄργανο τοῦ Κ.Κ. Γαλλίας κατήγγειλε τὴν ἡγεσία τοῦ Κ.Κ. Ἰταλίας γιὰ ἐγκατάλειψη τῶν λενινιστικῶν θέσεων καὶ γιὰ ρεφορμισμὸ. Ἀπὸ δῶ καὶ κάμποσο και-

ση αὐτοῦ τοῦ προσανατολισμοῦ σημειώθηκε τελευταία μετὰ τὴν «Ἐνωτικὴ Συνδικαλιστικὴ Κίνηση Ἀθηνῶν» (Ε.Σ.Κ.Α.), ποὺ δημιουργήθηκε, ὅπως εἶναι γνωστὸ, μετὰ πρωτοβουλία τῶν συνδικαλιστικῶν στελεχῶν τῆς Ε.Δ.Α. Στὴν ὑδρυτικὴ τῆς Διακήρυξη ἡ Ε.Σ.Κ.Α. τόνιζε: «Δὲν ὑπηρετοῦμεν καμίαν πολιτικὴν σκοπιμότητα, ὅ ἐ ν ἔ χ ο υ μ ε ἐ ξ ἄ ρ τ η σ ι ν ἱ ἄ π ο π ο λ ι τ ι κ ἄ κ ὶ μ μ α τ α ἢ π α ρ α τ ἄ ξ ε ι ς» (ὑπογράμ. «Ἀναγέννησης»). (**)

Μπαίνει τὸ ἐρώτημα: Ποιὲς πρέπει νὰ εἶναι οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στὸ Κόμμα καὶ τὰ ἐργατικά συνδικάτα;

Εἶναι γεγονός ὅτι τὰ συνδικάτα δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν ὀργανωτικὴ ἢ οἰκονομικὴ ἐξάρτηση ἀπὸ τὸ Κόμμα. Τὰ συνδικάτα διαφέρουν ἀπὸ τὸ Κόμμα καὶ ὡς πρὸς τὴ σύνθεσή τους, καὶ ὡς πρὸς τὴ μορφή καὶ ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον, μετὰ καθορισμένη εὐνοία, τῆς δραστηριότητάς τους. Ἔστω καὶ μόνο γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἀποτελοῦν ξεχωριστὲς ὀργανώσεις καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν ὀργανωτικὴ ἢ οἰκονομικὴ ἐξάρτηση ἀπὸ τὸ Κόμμα. Ὑπάρχει ὅμως τὸ βασικὸ πρόβλημα τῶν σκοπῶν καὶ τῶν στόχων τῆς δράσης τῶν συνδικάτων. Τὰ συνδικάτα, σὰν ὅργανα διεξαγωγῆς τῆς ταξικῆς πάλης τῆς ἐργατικῆς τάξης, ὀφείλουν νὰ τείνουν στὴν ἐπίτευξη τῶν ὕψιων τελικῶν σκοπῶν τοῦ Κόμματος, δηλ. τῆς ριζικῆς κοινωνικῆς ἀλλαγῆς, καὶ νὰ ὑποδοιοῦν καὶ προωθοῦν, δραστήρια καὶ ἀποφασιστικά, τὸ προτσὲς τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῶν τῶν στόχων, μετὰ τὴν καθημερινὴν πρακτικὴν τους δραστηριότητα. Μόνο ἔτσι μποροῦν νὰ δικαιώσουν τὴ θεμελιώδη ταξικὴ ἀποστολὴ τους. Γιὰ νὰ τὸ πετύχουν αὐτό, χρειάζονται τὴν ἰδεολογικοπολιτικὴ καθοδήγηση τοῦ Κόμματος. Χωρὶς αὐτὴ τὴν καθοδήγηση, τὰ συνδικάτα δὲν μποροῦν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὰ πλαίσια μιᾶς τρεῖντιγουνιονιστικῆς πάλης, δηλ. μιᾶς πάλης γιὰ περιορισμένες, ἐπιμέρους οἰκονομικὰς διεκδικήσεις. Πῶς ἐπιτυγχάνεται ὅμως καὶ ἀσχεῖται ἡ ἰδεολογικο-πολιτικὴ καθοδήγηση τοῦ Κόμματος πάνω στὰ συνδικάτα; Ἡ καθοδήγηση αὕτη ἀσχεῖται μέσῳ τῆς συγκεκριμένης δράσεως καὶ τῶν πρωτοβουλιῶν, ποὺ ἀναπτύσσονται μέσα στὰ συνδικάτα, οἱ ἐργάτες μέλη τοῦ Κόμματος. Τὰ μέλη τοῦ Κόμματος, ποὺ δουλεύουν στὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα, εἶναι οἱ φορεῖς τόσο τῆς γενικῆς πολιτικῆς ὅσο καὶ τῆς συνδικαλιστικῆς γραμμῆς τοῦ Κόμματος μέσα στὰ ἐργατικά συνδικάτα. Ὅντας τὰ πιδὲ δραστήρια, τὰ πιδὲ σταθερὰ καὶ συνεπῆ στοιχεῖα τῶν συνδικάτων, κατακτοῦν μετὰ τὸ ἴδιο τὸ ἀγωνιστικὸν τους παρόδειγμα τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἐργατῶν, τοὺς π ε ἰ θ ο υ ν γιὰ τὴν ὀρθότητα τῶν δικῶν τους ἀπόψεων ὅσον ἀρὸ ὅμως κι' ὁ Ροζὲ Γκαρωντὲ εὐθυγραμμίσθηκε μετὰ τὸ «νέον πνεῦμα» καὶ τώρα, μαζί με τοὺς ἄλλους ἡγέτες τοῦ Κ.Κ.Γ. συναγωνίζονται τοὺς ἡγέτες τοῦ Κ.Κ.Ι. στὶς πιδὲ χοντροκομμένες ὀργανωτικὰς παραποιήσεις τοῦ μαρξισμοῦ — λενινισμοῦ.

(**) Εἶναι, ἀπὸ πολλὰς πλευρὰς, χαρακτηριστικὸ καὶ ἀποκαλυπτικὸ, τὸ γεγονός ὅτι τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμὴν ἡ Α.Ο.Δ.Α. (Ἀποστόλου), σὲ προκήρυξή τῆς ζητοῦσε ὅπως: «... οἱ συνδικαλιστικὲς ὀργανώσεις τῶν ἐργατοῦπαλλήλων καὶ ἡ Γ.Σ.Ε.Ε. κατοχυρώσουν τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν τους ἀπ' ὅλα τὰ πολιτικὰ κόμματα» (ὑπογράμ. «Ἀναγέννησης»).

φορὰ τῆς δράσεως τῶν συνδικάτων καὶ τὰ συγκεκριμένα τους προβλήματα καὶ ἐπιτυγχάνουν ἔτσι τὴν στροφὴν τῶν συνδικάτων στὴ δική τους ἀγωνιστικὴ κατεύθυνση. Ἀκόμα πιδὲ καθαρὰ ἐκφράζεται αὐτό, ὅταν τὰ μέλη τοῦ Κόμματος κατορθώνουν μετὰ τὴν δράσιν τους καὶ ἀναδεικνύονται στὶς διοικήσεις τῶν συνδικάτων. Φυσικά, κι' ὅταν ἀκόμα τὰ μέλη τοῦ Κόμματος ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφίαν ἢ καὶ τὴν παμψηφίαν τῶν μελῶν μιᾶς Διοικήσεως σωματείου, ὀφείλουν νὰ σέβονται τὴν ὀργανωτικὴν αὐτοτέλειαν τῶν συνδικάτων καὶ νὰ μὴ προδίδουν σὲ ἐνέργειες ποὺ θὰ τὴν παραβιάζαν. Γιὰ τὴν ἀσκηση τοῦ καθοδηγητικοῦ ρόλου τοῦ Κόμματος ὅχι μόνο δὲν εἶναι καθόλου ἀναγκαῖα ἀλλὰ εἶναι καὶ ἐπιζήμια ἡ μετατροπὴ τῆς διοικήσεως σὲ ἕνα ἀπλὸ παράρτημα τοῦ Κόμματος. Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσιν, τὸ λιγώτερον ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προκύψει σὰν ἀποτέλεσμα, θὰ ἦταν τὸ ξέκομμα, ἢ ἀπόσπασιν τῆς διοικήσεως ἀπὸ τὴν βάση τῶν ἐργατῶν, ἢ προσφυγὴν σὲ γραφειοκρατικὰς μεθόδους διοικήσεως, καὶ ἐπομένως ἢ οὐσιαστικὴ ὑπονόμευσιν τῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς δράσεως τοῦ συνδικάτου. Τὸ Κόμμα ποτὲ δὲν παραιτεῖται ἀπὸ τὴν ἐπιδίωξιν νὰ περάσῃ τὴν γραμμὴν του στὰ ἐργατικά συνδικάτα, κι' αὐτὸ τὸ ἐπιτυγχάνουν τὰ μέλη του κατὰ κύριον λόγον μετὰ τὴν ἀνοιχτὴν προβολὴν τοῦ προγράμματος καὶ τῶν συνθημάτων του καὶ μετὰ τὴν προσπάθειαν νὰ συσπειρώσουν ἀγωνιστικὰ γύρω ἀπὸ τὸ πρόγραμμα καὶ τὰ συνθήματα αὐτὰ ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλύτερον ἀριθμὸν ἐργατῶν. Ἔτσι ἐνεργεῖ τὸ πρωτοπόρον κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης στὶς σχέσεις του μετὰ τὰ συνδικάτα.

Ποῖα εἶναι, ὅμως, ἡ στάσις τῶν ἄλλων πολιτικῶν κομμάτων, τῶν ἀστικῶν πολιτικῶν κομμάτων, ἀπέναντι στὰ συνδικάτα; Μήπως τηροῦν μιὰ στάσις «οὐδετερότητας» ἀπέναντι σ' αὐτὰ καὶ μόνο τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐπιδιώκει «νὰ κάνει πολιτικὴν» στὰ συνδικάτα; Κάθε ἄλλο! Ἡ ζωὴ προσφέρει κατ' ἡμερινὰν ἀπειρα παραδείγματα, ποὺ πιστοποιοῦν τὴς ἐπιήμονες καὶ παντοειδεῖς προσπάθειες τῶν ἀστικῶν κομμάτων νὰ θέσουν κάτω ἀπὸ τὸν ἑλεγχόν τους τὰ ἐργατικά συνδικάτα καὶ γενικὰ ὅλες τὶς μαζικὰς λαϊκὰς ὀργανώσεις. Ἄν ὑπάρχει μιὰ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴν στάσις τοῦ Κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ στὴν στάσις τῶν ἀστικῶν κομμάτων ἀπέναντι στὰ συνδικάτα, αὕτη θρίσκειται στὸ γεγονός ὅτι ἐνῶ τὸ πρῶτον προσπαθεῖ νὰ π ε ἰ σ ε ι τοὺς ἐργάτες γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς γραμμῆς του καὶ ἀγωνίζεται μετὰ συνέπεια καὶ αὐταπάρνησιν γιὰ τὰ ζωτικὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξης προσπαθώντας νὰ κατευθύνῃ τὴν δράσιν τῶν συνδικάτων τῆς στὸ δρόμον ποὺ ὑπηρετεῖ ἀκριβῶς τὰ συμφέροντα αὐτά, τὰ τελευταῖα (δηλ. τὰ ἀστικά κόμματα), ἀντίθετα, καταφεύγουν στὶς πιδὲ ἀναίσχυντες μεθόδους, στὴν ψευτιά, στὴν ἀπάτη καὶ στὴν συκοφαντίαν, στὸν οἰκονομικὸν πόλεμον ἢ στὴν ἐξαγορὰ, στὴν ἀμεση χρησιμοποίησιν τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ μετὰ ὅλες τὶς μορφὰς πίεσεως ὡς καὶ στὴν ἀμεση ἀστυνομικὴν τρομοκρατίαν, μετὰ ἕνα καὶ μόνο σκοπόν: πῶς θὰ ἀποδυναμώσουν τὰ συνδικάτα, θὰ τὰ ἐκτρέψουν ἀπὸ τὸν ἀγωνιστικὸν δρόμον καὶ θὰ τὰ μεταβάλουν σὲ ὅργανα ἐξυπηρέτησεως τῶν συμφερόντων

(Συνέχεια στὴ σελ. 77)

ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΓΙΑ ΤΟΝ Φ. ΚΑΣΤΡΟ

Άνοιχτή επιστολή της Κ.Ε. του Κ.Κ. Βραζιλίας στο Φ. Κάστρο(*)

Ο μαρξισμός-λενινισμός θα θριαμβεύσει στη Λατινική Αμερική

Οι σύντροφοί μας του Κομμουνιστικού Κόμματος Βραζιλίας, που αγωνίζονται θαρραλέα στην παρανομία έναντι της δικτατορίας που επέβαλε η κυβέρνηση των ΗΠΑ, μάς έστειλαν ένα ντοκουμέντο πολύ μεγάλης σημασίας: το κείμενο μιάς άνοιχτής επιστολής που απευθύνουν στον Φιντέλ Κάστρο.

Ντοκουμέντο σπουδαίο γιατί πρόκειται για μια κριτική που γίνεται στον κουβανό ηγέτη από ένα μαρξιστικό-λενινιστικό Κόμμα της Λατινικής Αμερικής που διεξάγει μια σκληρή επαναστατική πάλη.

Κρίναμε άναγκαίο να το αναδημοσιεύσουμε σε πλήρη κείμενο.

Η ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ»

Σύντροφε Φιντέλ,

Οι πιο πρόσφατες δηλώσεις σας για τα ζητήματα που σχετίζονται με το κομμουνιστικό κίνημα, ή στάση σας απέναντι σε κρίσιμα προβλήματα της επανάστασης, ή συμπεριφορά σας κατά την προετοιμασία και την πραγματοποίηση της Διάσκεψης των Τριών Ηπείρων και οι απρόσδεκτες επιθέσεις σας έναντι της Λαϊκής Κίνας είναι ο λόγος της άνοιχτης αυτής επιστολής.

Όπως το γνωρίζετε, στις κομμουνιστικές γραμμές εκτυλίσσεται ένας ιστορικής και παγκόσμιας σημασίας αγώνας ανάμεσα στο μαρξισμό - λενινισμό και το σύγχρονο ρεβιζιονισμό. Έδώ και δέκα χρόνια, ένα όππορουνιστικό ρεύμα αντιπαρέθεσε στις μαρξιστικές αρχές την ειρηνική εξέλιξη, χτυπώντας έτσι το αγωνιστικό πνεύμα των μαζών και βοηθώντας αντιικειμενικά τον ιμπεριαλισμό. Απέναντι στο ρεύμα αυτό ορθώθηκαν εκείνοι που παρέμειναν πιστοί στη μεγάλη θεωρία του προλεταριάτου.

Στο γενικό πλαίσιο της σύγκρουσης αυτής, η Κουβανέζικη Επανάσταση το 1959, έδωσε μια διάφευση στις ρεβιζιονιστικές θέσεις. Για μια φορά ακόμα, η μαρξιστική-λενινιστική έντολη για την αναγκαιότητα της επαναστατικής βίας για τη συντριβή των καταπιεστών και την κατάκτηση της εξουσίας από το λαό επιβεβαιώθηκε απόλυτα στην Κούβα. Δεν διστάσατε να καλέσετε το λαό στα όπλα για την απελευθέρωσή του, δεν διστάσατε να προσχωρήσετε δημόσια στο μαρξισμό - λενινισμό. Οι λαοί του κό-

σμου χαίρετησαν τη νίκη της Κουβανέζικης Επανάστασης. Έμπνευσμένοι από το παράδειγμα της Κούβας, πολλά λαϊκά κινήματα και λαϊκές οργανώσεις της Λατινικής Αμερικής ύψωσαν τη σημαία του ένοπλου αγώνα. Στη Βραζιλία, το κατόρθωμα της Σιέρρα Μαέστρα είχε μια τεράστια απήχηση.

Μπροστά στην ήττα τους, οι δορειοαμερικάνοι ιμπεριαλιστές προετοίμασαν την εισβολή στο νησί. Ο Αϊζενχάουερ και ο Κέννεντυ κινήθηκαν με δραστηριότητα για την επιτυχία της απόβασης στην Ακτή των Χοίρων.

Για τους δικούς τους λόγους, οι ρεβιζιονιστές επιχείρησαν να μηδενίσουν την επιτυχία της νικηφόρας επανάστασης της χώρας σας. Έσείς, σύντροφε Φιντέλ, δεν αφεθήκατε να φοδηθείτε από τις απειλές του δορειοαμερικάνικου ιμπεριαλισμού, και ακόμα δεν αφεθήκατε να εξαπατηθείτε από τους ρεβιζιονιστές. Διαδηλώσατε στη II Διακήρυξη της Αβάνα το δικαίωμα των λαών να κάνουν την Επανάσταση, καλέσατε τις μάζες αυτού του βασανισμένου τμήματος της ηπείρου να πάρουν τα όπλα έναντι των μονοπωλίων και της αντίδρασης των χωρών τους. Αρνήθηκατε επίσης θαρραλέα να συνεργασθείτε με τους ιμπεριαλιστές και τους σύγχρονους ρεβιζιονιστές. Προχωρήσατε για τη στερέωση των επαναστατικών κατακτήσεων κινητοποιώντας το λαό σας και βοηθώντας για τη χειραφέτηση των λαών της Λατινικής Αμερικής.

Η θέση σας ήταν θέση θερμής υποστήριξης όλων των λατινοαμερικανών επαναστατών. Το Κόμμα μας, που αναδιοργανώθηκε το Φεβρουάριο του 1962, προσπαθώντας να υπερνικήσει τις δικές του δυσκολίες, υποστήριξε με σταθερότητα την Κουβανέζικη Επανάσταση και διατήρησε πάντοτε τη θέση αυτή. Όταν οι ρεβιζιονιστές σαμποτάριζαν κάθε τι που αφορούσε την πατρίδα σας όπως και σας τον ίδιο, έμεις σύντροφε Φιντέλ Κάστρο, προσπαθούσαμε να εξάrouμε τον αγώνα που ξεσηκώσατε στο Μεγάλο Νησί της Καραϊβικής και να εκλαϊκεύουμε τους ριζικούς μετασχηματισμούς που πραγματοποιήσατε. Με υπομονή και έπιμονη έμεις παλεύαμε για να προωθήσουμε το καθήκον της διαφώτισης και της κινητοποίησης των μαζών για την υπεράσπιση της Κούβας έναντι των επεμβατικών ενεργειών των ΗΠΑ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΡΟΦΗ

Δυστυχώς, σύντροφε Φιντέλ βαρβαρικά, εγκαταλείψατε τις επαναστατικές θέσεις και στρεφόσατε κάθε φορά δλο και περισσότερο προς τους ρεβιζιονιστές. Από πολύν καιρό, έμεις έπισημάναμε την πολιτική σας στροφή. Με

(*) Το ντοκουμέντο αυτό αναδημοσιεύεται από το όργανο του Κ.Κ. Βελγίου «Φωνή του Λαού» της 15/4/66.

μια αλυσάομένη αησυχία, διαπιστώνουμε πώς πολλές από τις ενέργειές σας έρχονταν σε σύγκρουση με τα συμφέροντα του επαναστατικού κινήματος και με τον κοινό αγώνα των λαών μας έναντίον του βοραιοαμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Αυτό που εν τούτοις μάς φάνηκε παράξενο ήταν οι παράγραφοι των λόγων σας της 1 'Ιανουαρίου, της 6 Φεβρουαρίου και της 3 Μαρτίου, παράγραφοι στις οποίες διενεργούσατε άδικες επιθέσεις έναντίον της Λαϊκής Κίνας. Για ένα μεγάλο διάστημα θεωρούσαμε πώς η συμπεριφορά σας όφειλονταν στον παράγοντα των συνθηκών και σε ένα όρισμένο υποκειμενισμό στην έκτιμηση των διαφόρων προβλημάτων. Για το λόγο αυτό και παίρνοντας υπόψη τους αντιϊμπεριαλιστικούς λόγους σας άποφύγαμε μέχρι σήμερα να σας πούμε την κριτική άποψή μας με την έλπίδα πώς θα αντιλαμβανόσασθε με την πάροδο του χρόνου τον έσφαλμένο δρόμο που ακολουθείτε. Παρ' όλα αυτά προχωρήσατε μακρύτερα από κάθε άλλη φορά. Ξεπεράσατε όλα τα όρια. Δεν μπορούμε να σιωπήσουμε άλλο χωρίς να διατηρούμε ένα σοβαρό λάθος.

Ήδη από το 1963 δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε τη στάση σας άπέναντι στον άρχιρεβιζιονιστή Χρουστσώφ. Αυτός ο άποστάτης του μαρξισμού-λενινισμού, έπικεφαλής του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης, διέπραξε τα πιο μεγάλα εγκλήματα έναντίον του διεθνούς έργατικού κινήματος. Έπινόησε και επέβαλε την άνόητη θεωρία του ειρηνικού περάσματος. Έπετέθηκε με έπαίσχυντο τρόπο σε ένδοξους επαναστάτες καθοδηγητές του Κ.Κ.Σ.Ε. και όλου του κόσμου, προκάλεσε τη διάσπαση στις κομμουνιστικές γραμμές, υποστήριξε την έπίθεση της 'Ινδίας έναντίον μιάς σοσιαλιστικής χώρας, διέκοψε παράνομα τις σχέσεις με την 'Αλβανία παρουσίασε τους 'Αϊζενχάουερ και Κέννεντυ σε υπερασπιστές της ειρήνης και συνθηκολόγησε άδίσταχτα μπροστά στο βοραιοαμερικάνικο ιμπεριαλισμό στην κρίση της Καραϊβικής. Άποδέχτηκε την άτίμωση, σε άγνοια της κουβανικής κυβέρνησης, να διαπραγματευτεί τη γιάγκικη επιθεώρηση του έδάφους της Κούβας. Ήταν ο πιο μεγάλος άρχιέκτονας της πολιτικής, της σπενής συνεργασίας της Σοβιετικής Ένωσης και των ΗΠΑ για την κυριαρχία του κόσμου.

Έπιπλέον, κατά τη διάρκεια της πρώτης σας έπίσκεψης στην Ε.Σ.Σ.Δ., δεν πάψατε να σκεπάζετε με έγκώμια αυτόν τον κυνικό προδότη της επανάστασης. Δεν άρκεστήκατε σ' αυτό, υπογράψατε ένα κοινό σοβιετοκουβανικό άνακοινωθέν στο όποιο ο συνθηκολόγος προσανατολισμός της ΚΚΣΕ υπερέχει άνάμεσα σε μερικές επαναστατικές θέσεις της 2ης Διακήρυξης της 'Αβάνας. Βάζοντας την υπογραφή σας στο έλκεκτικό αυτό ντοκουμέντο, έπιδείξατε άσυνέπεια και στην πράξη, έπικυρώσατε τη ρεβιζιονιστική γραμμή. Άλλά πιο άκατανόητη ήταν ή συμπεριφορά σας στη διάρκεια της δεύτερης έπίσκεψής σας, στη Μόσχα. Ήδη ήταν ολοκληρωτικά καταδικασμένος και περιφρονημένος από το λαό του, ο Χρουστσώφ και δρισκόταν σε πρόθυρα της άπομάκρυνσής του από την καθοδήγηση του Κ.Κ.Σ.Ε. Τη στιγμή εκείνη σπεύσατε έσείς να τον βοηθήσετε και να του κάνετε τα πιο μεγάλα έγκώμια. Βοηθήσατε έτσι ένα έχθρο των λαών, της επανάστασης και του μαρξισμού-λενινισμού.

Ή γραμμή της σπάσης σας σε 3,4 άφορά τις διαφορές που έμφανίσθηκαν στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα μάς κατέπληξε έπίσης. Δηλώνατε ούδετερότητα σ' αυτή τη σύγκρουση διαβεβαιώνοντας πώς δεν θα «ρίχνατε λάδι στη φωτιά» και πώς «το άκαθάρτο πανί πλένεται μέσα στην οικονεία». Ή σπάση αυτή δεν μπορούσε να θεωρηθεί πώς ήταν μαρξιστική-λενινιστική. Όταν πρόκειται για ζητήματα άρχης, για καίρια προβλήματα της Έπαναστασης, δεν υπάρχει δυνατότητα ούδετερότητας. Ύστερα, τα γεγονότα που έπακολούθησαν άπέδειξαν πώς ή ούδετερότητα αυτή δεν άποτελεί παρά ένα μύθο. Άπαγορεύσατε στη χώρα σας τα κινέζικα και άλδανικά ντοκουμέντα όταν έχει πλημμυρίσει από σοβιετικά κείμενα. Ένώ, σεις, που άποδειχτήκατε τόσο θαρραλέοι, δώσατε δείγμα φοβερύ πανικού μπροστά στις επαναστατικές ιδέες.

Τί κακό θα προξενήσει στον κουβανικό λαό αν ο κουβανικός λαός γνωρίσει όλες τις άπόψεις για τις διαφορές στο κομμουνιστικό κίνημα; Μονάχα αυτοί που δεν έχουν άποσθήποτε δίκαιο και δεν είναι σίγουροι για την όρθότητα των έπιχειρημάτων τους φοβούνται την άντιπαράθεση των ιδεών. Οι Κινέζοι που κατηγορήσατε στο λόγο σας της 13 Μαρτίου 1966 πώς κρύβουν την άλήθεια από λαό τους, δημοσίευσαν αυτό το λόγο που ήταν τόσο ύβριστικός για την Κίνα και τους ήγέτες της. Άναδημοσιεύουν τα κείμενα των ρεβιζιονιστικών κομμάτων που άντιτίθενται στο Κ.Κ. Κίνας φθάνοντας να συμπεριλαμβάνουν σ' αυτά και τα «πλήρη έργα» του Χρουστσώφ. Ή άπόφασή σας, σύντροφε Φιντέλ Κάστρο, ήταν έπιπλέον μονόπλευρα ευνόικη για τους ρεβιζιονιστές.

Το Μάρτιο του 1965, ποιά ήταν ή έκπληξή μας όταν πληροφορηθήκαμε την άποστολή μιάς άντιπροσωπείας που Κόμμάτος σας στη Σύνοδο των 19 κομμουνιστικών κομμάτων στη Μόσχα. Ή σύνοδος αυτή, συγκλήθηκε με πρωτοβουλία του Χρουστσώφ, με το φανερό σκοπό να διασπάσει το κομμουνιστικό κίνημα, και σεις δώσατε την ύποστηρίξή σας. Γνωρίζατε πώς τα Κομμουνιστικά Κόμματα της 'Ινδονησίας, της 'Ιαπωνίας, της Κορέας, του Βιετνάμ, της Ρουμανίας και της Κίνας άρνήθηκαν να παραστούν σ' αυτή τη διασπαστική σύνοδο. Συμμετέχοντας σ' αυτήν, έγκαταλείψατε τις άρχές που διέπουν τις σχέσεις άνάμεσα στα κόμματα που περιέχονται στη Δήλωση της Μόσχας του 1960 που καθορίστηκαν όμόφωνα στις άποφάσεις μέσω συζήτησεων και περάσατε με το μέρος εκείνων που άποκαλούνται άπαδοί της ένότητας και κατηγορούν τους άλλους πώς είναι διασπαστές.

ΕΠΑΙΣΧΥΝΤΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ

Ή στάση σας, σύντροφε Κάστρο, στη διάρκεια των προπαρασκευαστικών έργασιών της Διάσκεψης των Τριών Ήπειρων ήταν πραγματικά άχάριστη. Δεν προσκαλέσατε οργανώσεις που έπρεπε να συμμετάσχουν στη σύσκεψη της 'Αβάνας άλλά καλέσατε άπολογητές του ρεβιζιονισμού. Όλα τα ρεβιζιονιστικά κόμματα και οι ρεβιζιονιστικές οργανώσεις προσκλήθηκαν να στείλουν άντιπροσωπείες. Όσον άφορά τα επαναστατικά κόμματα και τις επαναστατικές οργανώσεις, κάνατε μια έπαίσχυντη διάκριση, ιδιαίτερα για τα κόμματα της Λατινικής Άμερικής.

Το κριτήριο που υιοθετήσατε στην έκλογή των άντιπροσωπειών και των προσκαλουμένων χωρών της ήπειρου δεν βασίζονταν στο ποιές είναι οι άντιϊμπεριαλιστικές και επαναστατικές οργανώσεις που υπάρχουν άλλά λίγο ή πολύ στην έμπιστοσύνη και στη συμπάθεια που μάς έμπνέουν. Να γιατί ή λατινοαμερικάνικη άντιπροσωπεία της Διάσκεψης των Τριών Ήπειρων κάθε άλλο παρά έκπροσωπούσε όλες τις δυνάμεις του άντιϊμπεριαλιστικού και δημοκρατικού κινήματος και έξέφραζε με πληρότητα τα αίσθήματα των μαζών αυτού του ήμισφαρίου άπέναντι στα γιάγκικα μονοπώλια. Είναι άλήθεια πώς όρισμένα έθνικοαπελευθερωτικά κινήματα της Λατινικής Άμερικής παραβρέθηκαν στην ώραία πρωτεύουσα της Κούβας. Άλλά, ενώ τα φερέφωνα Πρέσβες, Κοινοβίλια, Κορβαλάν και συντροφία, έθερμοι άπαδοί του ειρηνικού δρόμου και που, άνάμεσα σ' άλλα, έπλεξαν έγκώμια στους κύριους έκπροσώπους του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού, είχαν το δικαίωμα που λόγου και της ψήφου στις συνελεύσεις της «Havana LeI-se», τα πραγματικά επαναστατικά κόμματα, όπως τα μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα της Βολιβίας, της Χιλής, της Κολομβίας, του 'Ισημερινού, του Περού και της Βραζιλίας στέρούνταν του δικαιώματος να το κάνουν και είχαν την ιδιότητα που παρατηρητή. Δεχτήκατε σαν άντιπροσώπους του ήρωϊκού λαού της Βολιβίας ρεβιζιονιστικά στοιχεία, όρισμένοι άπ' αυτούς δε ζούνε μάλιστα στη χώρα αυτή και υποχρεώσατε την άντιπροσωπεία του Ένωσιού Μετώπου της Βολιβίας να έγκαταλείψει την Κούβα.

Είναι άλήθεια, πώς στο λόγο σας στη Διάσκεψη των Τριών Ήπειρων, καταδικάσατε το βοραιοαμερικάνικο ιμ-

πериαλισμό και κάναπε τὸν ἀπολογισμό τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα σας. Ἀλλά, τὰ λόγια σας εἶναι ψεύτικα ἀφοῦ δουλέψατε γιὰ νὰ ἔρθουνε στὴ Διάσκεψη ὅλοι αὐτοὶ ποὺ ἀπαρνοῦνται τὴ χρησιμοποίηση τῆς βίας ἀπὸ τὶς μάζες καὶ ποὺ ὑποστηρίζουν εἰρηνικὲς λύσεις καὶ ἀρνηθῆκατε αὐθαίρετα στοὺς πραγματικοὺς ἐπαναστάτες τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς στὴ διάσκεψη αὐτή. Ἐνεργήσατε ἐπίσης νὰ δημιουργηθεῖ μιὰ Ἐπιτροπὴ Συντονισμοῦ τῶν ἐθνικοαπελευθερωτικῶν ἀγώνων στὴ Διάσκεψη. Ἐν τούτοις, στοὺς κόλπους τῆς Ἐπιτροπῆς, αὐτῆς ὑπερέχουν ἀριθμητικὰ ἐκπρόσωποι ρεβιζιονιστικῶν ὁργανώσεων.

Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ἐνέργειας, δώσατε ἀποδείξεις μιᾶς ἄθλιας μεροληψίας πρὸς ὄφελος αὐτῶν ποὺ ἀντιτίθενται στὴν Ἐπανάσταση στὸ ἡμισφαίριο αὐτό. Οἱ ἐπαναστατικὲς ὁργανώσεις καὶ κόμματα, ποὺ ὑποκριτικὰ ἀγνοεῖτε, ὑπάρχουν ἀντικειμενικὰ καὶ μόνο ἡ δική σας διάκριση τὰ ἐξαφανίζει. Κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀντιταχθεῖ αὐθαίρετα στὴν ἐπανάσταση στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ. Ἐπιπλέον, εἶναι ὑποκρισία, νὰ μιλάει κανεὶς πολὺ γιὰ τὴν ἐπανάσταση καὶ στὴν πράξη νὰ συμμαχεῖ με τοὺς ὁππορτουνιστές.

ΑΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

Μὲ τὸ λόγο σας τῆς 13 Μαρτίου, στὸ Πανεπιστήμιό, ἐπιτεθήκατε σύντροφε Φιντέλ, στοὺς μαρξιστὲς-λενινιστὲς τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Κεϊλάνης χαρακτηρίζοντάς τους «δωματοῦλες» καὶ «θεωρητικούς ἐνὸς ἐπαναστατικοῦ πολέμου ποὺ δὲν τὸ ἔκαναν ποτέ».

Γιατὶ αὐτὴ ἡ περιφρονητικὴ ὅλο ξιπασιὰ στάση ἀπέναντι σὲ ἀγωνιστὲς ποὺ παραινεῖται σταθερὰ πιστοὶ στὸ σκληρὸ καθῆκον τῆς προώθησης τῆς ἐπανάστασης γιὰ τὴ χειραφέτηση τῶν λαῶν τους; Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στάση ποὺ υιοθέτησαν οἱ ὁππορτουνιστὲς καὶ οἱ ρεβιζιονιστὲς ἀπέναντι στοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ κινήματος τῆς «26 Ἰουλίου» στὴ διάρκεια τῆς ἱστορικῆς περιόδου τῆς Κουβανέζικης Ἐπανάστασης. Οἱ πατριώτες σας, ποὺ στὸ Μεξικό, κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησή σας, σῆκωσαν τὴ σημαία τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς Κούβας, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ χούφτα μαχητές. Αὐτοὺς ποὺ ἀποκαλεῖτε «δωματοῦλες» εἶναι στὴν πραγματικότητα ἡ ὁργανωμένη πρωτοπορία τῶν ἐργαζομένων τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Κεϊλάνης. Εἶναι βέβαιο πὼς δὲν θὰ εἶναι οἱ ρεβιζιονιστὲς στὶς δυὸ αὐτὲς χώρες ποὺ θὰ καθοδηγήσουν τὶς βελγικὲς καὶ κεϊλανέζικες μάζες στὸν ἐπαναστατικὸ δρόμο. Παραξενεύομαστε ἀπὸ τὴν στάση σας γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ εἴσατε ὁ τελευταῖος ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἀμφισβητήσει γιὰ τὴ δυνατότητα ἐπιτυχίας ἐκείνων ποὺ πιστεύουν στὴν ἐπανάσταση καὶ ποὺ ἀγωνίζονται μὲ τὴν ἔννοια αὐτή—σεῖς ποῦ, στὸ παρελθόν, εἴσατε ἀντικείμενο δυσπιστίας καὶ περιφρονησεως ἀπὸ μέρους τῶν ρεφορμιστῶν. Παρ' ὅλα αὐτά, βρίζετε τοὺς ἐπαναστάτες καὶ προχωράτε ἀγκυλοισμένοι μὲ τοὺς ὁππορτουνιστές.

Ἀπ' αὐτὸ φαίνεται, πὼς ἀνακηρύσσετε τὸν ἑαυτὸ σας σὰν τὸ μόνο ἐπαναστάτη τῆς γήινης σφαίρας καὶ θεωρεῖτε πὼς μόνο ἂν σὰς ἀκούνε οἱ ἄλλοι καὶ ἐφαρμόζουν τὶς συμβουλές σας θὰ μporέσουν νὰ κατακτήσουν τὴ νίκη. Δὲν εἶναι λοιπὸν συμπτωματικὸ τὸ ὅτι διαδίδεται ὅλο καὶ περισσότερο σὲ ὅλη τὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ μιὰ ὑποτιθέμενη θεωρία ποὺ στηρίζεται στὶς ἰδιομορφίες τῆς Κουβανέζικης Ἐπανάστασης. Ἡ θεωρία αὐτή, σύμφωνα με τοὺς ὁπαδούς της, εἶναι ἕνα εἶδος μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ ποὺ προορίζεται γιὰ τὸ Τμήμα αὐτὸ τοῦ ἡμισφαίριου. Οἱ πιστοὶ της τὴν ἀποκαλοῦν φιντελισμό. Ἀλλὰ αὐτὴ βρίσκειται πολὺ μακριά, στὰ ἰδανικὰ ζητήματα, βρίσκειται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια τῆς μεγάλης θεωρίας τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ. Κάθε ἀπόπειρα νὰ ἐφαρμοστεῖ με δογματικὸ τρόπο, σὲ ἄλλες χώρες, τὸ εἶδος ποὺ ὑπάρχει στὴν ἐπανάσταση μιᾶς χώρας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ καταλήξει σ' ἕνα πλήρες φιάσκο. Ἄν καὶ τὸ παράδειγμα τῆς Κούβας, κυρίως σὲ ὅ,τι ἀφορὰ τὴ γενικὴ ἀρχὴ τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα, συνεχίζει νὰ ἐμπνέει τοὺς ἀνθρώπους ποὺ

ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ ἐναντίον τοῦ βορειο-αμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, ὁ φιντελισμὸς δὲν ἀπέδωσε καρποὺς στὴν ἡπείρο καὶ δὲν ἐκφράστηκε σὲ καμία ἄλλη χώρα τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς. Ὁ μαρξισμὸς-λενινισμὸς εἶναι παγκόσμιος. Δὲν ὑπάρχει λατινοαμερικάνικος μαρξισμὸς-λενινισμὸς ὅπως δὲν ὑπάρχει ρωσικὸς μαρξισμὸς-λενινισμὸς ἢ κινέζικος μαρξισμὸς-λενινισμὸς. Αὐτὸ ποὺ ἔχει σημασία εἶναι νὰ ξέρουμε νὰ τὸν συνδέουμε μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ πρακτικὴ στὴν κάθε χώρα καὶ νὰ παίρνουμε πάντοτε ὑπόψη μας τὶς ἐθνικὲς ἰδιομορφίες. Ἡ ἐπανάσταση, σὲ χώρες ὅπως στὴ Βραζιλία, στὴ Γουατεμάλα, στὴν Ἀργεντινὴ, Παναμᾶ, Χιλή καὶ Ἅγιο Δομίνικο, μετὰ διαφορετικὰ χαρακτηριστικά, παρουσιάζει ξεχωριστὲς ἰδιομορφίες στὴν κάθε μιὰ χώρα, ποὺ διαφέρουν ἀπὸ τὴν Κουβανέζικη Ἐπανάσταση, παρ' ὅλο ποὺ ὅλες πρέπει νὰ περάσουν ἀπὸ τὴν ἐπαναστατικὴ βία. Τὸ νὰ θελήσουμε νὰ ἐφαρμόσουμε μηχανικὰ στὶς ἄλλες χώρες τῆς ἡπείρου τὸ σχῆμα τῆς ἐπανάστασης ποὺ καθοδηγήσατε στὴν Κούβα θὰ ἰσοδυναμοῦσε μὲ τὸ νὰ προσπαθήσουμε νὰ τοὺς ἐπιβάλουμε ἕνα ζουρλομανδύα.

Οἱ ἐπιθέσεις σας ἐναντίον τῆς πρωτοπορίας τοῦ Βελγίου καὶ τῆς Κεϊλάνης ἐκφράζουν ἀπὸ τὴν πλευρὰ σας βαθεῖα ἔλλειψη κατανόησης γιὰ τὸν καθοδηγητικὸ ρόλο τοῦ προλεταριάτου στὴν ἐπανάσταση καὶ γιὰ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ὑπαρξῆς πραγματικῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων. Αὐτὴ ἡ ἔλλειψη κατανόησης ἀποκαλύφθηκε σχετικὰ μὲ τὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ. Ἐπιπλέον σχετικὰ μ' αὐτὸ ποὺ ἔγινε στὴν Κούβα, θεωρεῖτε στὴν πράξη πὼς ἡ καθοδήγηση τῆς πάλης γιὰ τὴν ἐθνικὴ χειραφέτηση ἀνήκει σὲ τμήματα τῆς ἀστικῆς τάξης ἢ τῆς μικροαστικῆς τάξης καὶ πὼς τὰ κόμματα τοῦ προλεταριάτου, ὀφείλουν νὰ παίξουν δευτερεύοντα ρόλο. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἡ προσοχή σας εἶναι πάντοτε στραμμένη πρὸς τὰ τμήματα αὐτά. Ἡ πείρα μᾶς ἔδειξε πὼς στὴν ἐποχὴ στὴν ὁποία ζοῦμε, ἐποχὴ, ὁξυτάτων χωρὶς προηγούμενο ἐθνικῶν καὶ κοινωνικῶν συγκρούσεων, ποὺ ὁ γιάγκικος ἱμπεριαλισμὸς ξεπερνάει κάθε ὄριο ἀγριότητος ἐναντίον τῶν λαῶν, μόνο τὸ προλεταριάτο καὶ τὸ κόμμα του μποροῦν νὰ καθοδηγήσουν μὲ συνέπεια τὴν ἐπανάσταση.

Οἱ ὁργανώσεις ποὺ ἀποκαλεῖτε «δωματοῦλες» ἀπὸ τὸ 1962 ὑπάρχουν ἐπίσης στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ. Στὴν Βραζιλία, στὴν Κολομβία, στὸ Περού, στὸν Ἰσημερινό, στὴ Χιλή, στὴ Βολιβία, στὸν Ἅγιο Δομίνικο. Ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπικτείνονται σὲ ὅλο τὸ ἡμισφαίριο. Νέες ἐπαναστατικὲς δυνάμεις θὰ ἐμφανίζονται στὸν ἀγώνα ἐναντίον τοῦ ρεβιζιονισμοῦ. Κι' ἂν εἶναι ἀκόμα μικρές, πολλαπλασιάζουν καὶ δυναμώνουν τὴν ἐπιρροή τους μέσα στὶς μάζες. Ἀποτελοῦν δὲ πραγματικὰ κόμματα τῆς ἐργατικῆς τάξης ποὺ εἶναι προσανατολισμένα στὸ μαρξισμὸ-λενινισμὸ. Τὸ μέλλον τοὺς ἀνήκει. Καί, ἐκείνες οἱ ὁργανώσεις στὶς ὁποῖες στηρίζετε τὶς ἐλπίδες σας καὶ ποὺ ἀπολαμβάνουν τὴν πλήρη ὑποστήριξή σας, θὰ σκάσουν ὅπως οἱ σαμπουνόφουσες.

ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ

Τέλος, σύντροφε Φιντέλ, φθάσατε στὸ σημεῖο νὰ ἐπιτεθεῖτε μὲ προσβλητικὸ τρόπο σὲ μιὰ σοσιαλιστικὴ χώρα ποῦ, στὴν παρούσα στιγμή, ἀποτελεῖ τὴν κύρια ἐστία τοῦ ἀγώνα ἐναντίον τοῦ βορειοαμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ. Στὸ λόγο σας τοῦ τελευταίου Ἰανουαρίου, στὶς παραμονὲς τῆς ἐναρξῆς τῆς Διάσκεψης τῶν Τριῶν Ἠπείρων, στὴ διάρκεια μιᾶς μαζικῆς συγκέντρωσης ἐντελῶς ξεφηνικά κατηγορήσατε μὲ θεατρικὸ τρόπο τὴν Κίνα πὼς δημιούργησε ἐπισιτιστικὲς δυσκολίες στὸν «κουβανικὸ λαὸ καὶ πὼς ἀσκέι οἰκονομικὴ πίεση μὲ πολιτικὸ σκοπὸ. Τὰ ἐλατήρια ποὺ προβάλλατε εἶναι ἀβάσιμα καὶ ἄτοπα.

Ἡ κατηγορία σας βασίζεται στὸ γεγονὸς πὼς στὸ 1966 ἡ ποσότητα τοῦ ρυζιοῦ ποὺ θὰ παραδοθεῖ ἀπὸ τὴν Κίνα στὴν Κούβα θὰ εἶναι κατώτερη ἀπὸ ἐκείνη ποὺ παραδόθηκε τὸ 1965. Ἡ στάση σας εἶναι ἐντελῶς ζυσανόλο-

γη με το πρόβλημα αυτό. "Αν μια άπλη διαφορά απόψεων για πόντους των εμπορικών ανταλλαγών θα άρκοιτο για να καθορίσει μια παρόμοια οπτική σαν εκείνη που υιοθετήσατε εσείς, οι σχέσεις ανάμεσα σε σοσιαλιστικές χώρες δεν θα είχαν καμιά σταθερότητα και θα ήταν πολύ λιγότερο σταθερές από εκείνες που υπάρχουν ανάμεσα σε καπιταλιστικές χώρες. Είναι λοιπόν αυτό που σας έσπρωξε να επιτεθείτε στην Κίνα με ένα τρόπο τόσο ασυνήθιστο, μόνο και μόνο γιατί δεν μπορούσε να ικανοποιήσει ολοκληρωτικά όλες τις απαιτήσεις της κουβανέζικης κυβέρνησης;

"Η Δήλωση που έγινε από ένα εκπρόσωπο του "Υπουργείου Έξωτερικού" "Εμπορίου της Κίνας, και δημοσιεύτηκε στην επιθεώρηση "Πεκίνο "Ινφορμασιόν" εκθέτει —κατά τη γνώμη μας, με πλήρη σαφήνεια και γαλήνιο τρόπο— τις διευκρινίσεις της κινέζικης κυβέρνησης. "Ο εκπρόσωπος εξήγησε πως καμιά υποχρέωση δεν αναλήφθηκε για την παράδοση μιας ποσότητας ρυζιού τόσο μεγάλη σαν κι' αυτή που αναφέρεται και δήλωσε πως η ποσότητα ρυζιού που έπρόκειτο να παραδοθεί στην Κούβα για το 1966 θα ήταν ανώτερη από εκείνη του 1962 και 1963 και κατά προσέγγιση ίση με εκείνη που παράδωσε το 1964. "Η διαβεβαίωση σας σύμφωνα με την οποία οι εμπορικές δισοληφίες ανάμεσα στην Κούβα και Κίνα θα πέσουν σε "ένα νέο πιο χαμηλό επίπεδο από τις ετήσιες ανταλλαγές των ετών 1961 — 1965" είναι εντελώς αβάσιμη. Δεν επιτρέπεται να επιρρίπτεται σε άλλους η ευθύνη των έσωτερικών δυσκολιών της χώρας σας. "Ολος ο θόρυβος που κάνετε γύρω από την υπόθεση αυτή είναι εντελώς αδικαιολόγητος.

Ουσιαστικά, το «ζήτημα του ρυζιού» δεν αποτελεί παρά ένα απλό πρόσχημα. Αυτό προκύπτει καθαρά από το λόγο σας της 13 Μαρτίου. Προσπαθείτε, παραμορφώνοντας τα γεγονότα, να εξαπατήσετε τον έπαιναστικό λαό της Κούβας και να δικαιολογήσετε την ενεργητική συμμετοχή σας στις ρεβιζιονιστικές ενέργειες εναντίον της Κίνας.

Για ένα διάστημα, είχατε τη δυνατότητα να ξεφεύγετε πίσω από τη μεγάλη διαφορά που ξεχωρίζει, σ' ολόκληρο τον κόσμο, τους μαρξιστές - λενινιστές από τους ρεβιζιονιστές. Χωρίς την παραμικρότερη βάση κατηγορείτε το Κ.Κ. Κίνας πως διασπάει το σοσιαλιστικό στρατόπεδο και παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα, πως υποβάλλει την προσωπολατρεία, πως επιβιβάζεται σε οικονομικό αποκλεισμό έναντι της Κούβας, ενεργεί όπως ο βορειοαμερικανικός ιμπεριαλισμός, αναμειγνύεται στα έσωτερικά προβλήματα της Κούβας, θέλει να επιβάλει την ιδεολογία της σε άλλους λαούς. Δεν ντραπήκατε να παρουσιάσετε με χοντροκομμένο και ψεύτικο τρόπο, την Κίνα σαν έχθρο του κουβανικού λαού, που αμυλλάται σε ληστρικές και πειρατικές ενέργειες με τις ΗΠΑ. Παρόμοιες επιθέσεις συνιστούν μια άχαρακτηρίστη ύβρη, ένα δόλιο χτύπημα εναντίον του κομμουνιστικού κινήματος, και του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα των καταπιεζόμενων λαών. "Όλα δσα είπατε σχετικά με την Κίνα στο λόγο σας στο Πανεπιστήμιο της "Αϊβάνας, δεν αποτελούν παρά πληκτική και άξιοθρήνητη επανάληψη αυτών που έχουν ήδη παρατεθεί στις εκθέσεις των πιο κλασικών του σύγχρονου ρεβιζιονισμού, του Τίπο και του Χρουστσόφ: μια συλλογή ύβρων και ψευδολογιών που παραμορφώνουν τα γεγονότα και που από πολύ καιρό έχουν ανασκευασθεί από τους κινέζους ηγέτες, όπως και από τους μαρξιστές - λενινιστές διαφόρων χωρών.

Και δεν είναι δύσκολο να ξεχωρίσουμε αν είναι ιδιότητα του επαναστάτη, ή του αυτού που την έχει απαρνηθεί, ή υπεράσπιση της θέσης που διατείνεται πως το Κ.Κ. Κίνας είναι υπεύθυνο για τη διάσπαση του κομμουνιστικού κινήματος. Δεν είναι καθόλου αναγκαίο να καταβάλουμε μεγάλες προσπάθειες για να καταλάβουμε πως είναι η προδοσία του μαρξισμού - λενινισμού και της επανάστασης από όρισμένους καθοδηγητές του Κ.Κ.Σ.Ε. που προκάλεσε τη διάσπαση στις κομμουνιστικές γραμμές.

Το Κ.Κ. Κίνας και ο έσχατος ηγέτης του Μάο Τσέ - πουνγκ αγωνίσθηκε ακατάπαυστα και συνεχίζει να αγωνίζεται για την ενότητα των πραγματικών επαναστατών. "Υπερασπίζοντας τη βιβασκαλία των Μάρξ, "Έγκελς και Λένιν, κρατώντας ψηλά και σταθερά τη σημαία της επανάστασης, προσφέρουν ανεκτίμητη υπηρεσία στην υπόθεση των εργαζόμενων και της προοδευτικής ανθρωπότητας. "Αν δεν υιοθετούσαν αυτή τη θαρραλέα οπτική, μαζί με τους μαρξιστές - λενινιστές άλλων χωρών, η κατάσταση του επαναστατικού κινήματος θα ήταν πολύ πιο χειρότερη. Οι ρεβιζιονιστικές ιδέες θα είχαν επικρατήσει, θα οδηγούσαν σε επαίσχυντη συνθηκολόγηση μπροστά στο βορειοαμερικανικό ιμπεριαλισμό. Πολύ πιο δύσκολη και πολύ πιο μακρόχρονη θα γινότανε η πορεία των λαών για την απελευθέρωσή τους.

Με τους επιθετικούς λόγους σας εναντίον της Κίνας, ενωθήκατε ουσιαστικά, με την επαίσχυντη χορωδία των αντικινέζικών ύλακων των αντιδραστικών και όππορουνιστών όλων των χωρών. Είναι γνωστό πως σήμερα, η πολιτική και η στρατηγική της κυβέρνησης των ΗΠΑ κατευθύνεται πριν απ' όλα, εναντίον της Κίνας με σκοπό να την απομονώσει και να την χτυπήσει. "Η κυβέρνηση Τζόνσον υποτάσσεται τα πάντα σ' αυτό το σκοπό. Φθάνει ως το σημείο να ανέχεται αυτούς που λένε πως είναι επαναστάτες, εφόσον κατηγορούν αυτοί τη σοσιαλιστική χώρα της "Ασίας. Οι γιάγκηδες μονοπωλιστές βλέπουν στην Κίνα — με τα 650 εκατομμύρια κατοίκους, που καθοδηγείται από ένα μεγάλο μαρξιστικό - λενινιστικό Κόμμα, — το πιο σοβαρό εμπόδιο για την πραγματοποίηση των παράφρονων σχεδίων τους για την παγκόσμια κυριαρχία. Γι' αυτό σωμαμοούν να εξαπολύσουν πόλεμο εναντίον αυτής της χώρας. Κινητοποιούν προς το σκοπό αυτό τους Ιάπωνες μιλιταριστές, τους ινδούς αντιδραστικούς, την καιμαρίλλα του Τσάγκ Κάι - σέκ και άλλες μαριονέτες της ασιατικής ηπείρου. Στην επιχείρηση αυτή υπολογίζουν στη συνεργασία της ρεβιζιονιστικής καθοδήγησης του Κ.Κ.Σ.Ε. "Η τελευταία συμφωνία που κλείστηκε, κάτω από την προστασία των ΗΠΑ, ανάμεσα στην ιαπωνική κυβέρνηση και στο καθεστώς των ανδρικήλων της Νότιας Κορέας αποτελεί μια στρατιωτική συμμαχία για την περικύκλωση της Κίνας και προβλέπει τη χρησιμοποίηση Ιαπώνων και κορεστών στρατιωτών στην επίθεση που προετοιμάζει το Πεντάγωνο. Οι φιλοπόλεμοι της Ουάσιγκτων προμηθεύουν σπάταλα όπλα και πολεμοφόδια, τεχνικούς και στρατιωτικούς συμβούλους στην "Ινδία, κάνουν ό,τι μπορούν για να ενθαρρύνουν τους ινδούς αντιδραστικούς στα έκτακτικά τους σχέδια εναντίον του κινέζικου λαού. "Η επέκταση του πολέμου στο Βιετνάμ, που ενορχοστράφηκε στο Λευκό Οίκο, αφορά κυρίως την Κίνα. Βορειοαμερικανικά βομβαρδιστικά έχουν ρίξει ήδη δόμδας πολύ κοντά στα σύνορα της χώρας αυτής. "Πλοίαρτα κινέζικης εθνικότητας μυδραλλιοβολήθηκαν ή βυθίστηκαν από στρατιωτικές δυνάμεις των ΗΠΑ. Τακτικά, γιάγκηκα αεροπλάνα παραδίδουν τον ανέριο χώρο της Λαϊκής Κίνας.

Οι ΗΠΑ προετοιμάζουν έτσι την πραγματοποίηση ενός εύρύτατου επιθετικού σχεδίου, τόσο πολιτικού όσο και στρατιωτικού, που αποσκοπεί στην επέκταση του πολέμου στην "Ασία. Στις συνθήκες αυτές, ποιόν υπηρετούν, οι επιθέσεις που εξαπολύετε εναντίον των κινέζων ηγετών;

ΤΟ ΚΡΙΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΟΥ ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΥ

"Αν η κυβέρνηση Τζόνσον συγκεντρώνει όλες τις προσπάθειές της για την επίθεση εναντίον της Κίνας, αυτό το κάνει γιατί η χώρα αυτή έγινε η πιο μεγάλη και η πιο ισχυρή βάση στήριξης του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος. "Όλοι αυτοί που αγωνίζονται για να κατακτήσουν την εθνική ανεξαρτησία, τη δημοκρατία και το σοσιαλισμό, βλέπουν στον κινέζικο λαό έναν πραγματικό φίλο και ένα πιστό σύμμαχο. Κανένα κράτος, δεν βοή-

θησε περισσότερο από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας το Βιετνάμ στο δίκαιο πατριωτικό του αγώνα.

Χτυπάτε την Κίνα, αυτό είναι το πρώτο σύνθημα του βορειοαμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Δεν είναι τυχαίο, πώς οι αντιδραστικές καμαρίλλες της 'Ασίας, της 'Αφρικής και της Λατινικής 'Αμερικής, που πατρονάρονται από τους γιάγκηδες μονοπωλιστές, εγκαινιάζουν, τη δράση των στρατιωτικών τους πραξικοπημάτων, με διακοπή των διπλωματικών σχέσεων με το Πεκίνο, με την απαγόρευση της δημοσιογραφικής δραστηριότητας των πρακτορείων τύπου της Κίνας και με τη δίωξη κινέζων πολιτών. 'Αλλά αν η Κίνα προσελκύει το μίσος των αμερικάνων δισεκαπομμυριούχων και των λακέδων τους, βλέπει ταυτόχρονα, να μεγαλώνει το κύρος της ανάμεσα στις λαϊκές μάζες των τριών αυτών ηπείρων.

'Η πιο πολυάνθρωπη χώρα της γής βρίσκεται σήμερα σε μια κατάσταση όμοια με εκείνη της Σοβιετικής 'Ενωσης, την εποχή που η πελευταία αποτελούσε το κύριο στήριγμα του έπανάστατικού κινήματος. Την εποχή εκείνη οι μονοπωλιστές και οι αντιδραστικοί συγκέντρωναν τις επιθετικές τους ενέργειες και την υπομονευτική τους δραστηριότητα έναντι του πρώτου σοσιαλιστικού κράτους του κόσμου. Την εποχή εκείνη, όποιος δυσφημούσε την ΕΣΣΔ αντικειμενικά σήμαινε, πώς βοηθούσε τους ιμπεριαλιστές. 'Ολοι αυτοί που ενεργούσαν κατ' αυτόν τον τρόπο, είχαν θλιβερό τέλος, απορρίφθηκαν όπως τους άξιζε από τις μάζες. Γι' αυτό σήμερα, η στάση απέναντι στην Κίνα προσδιορίζει την τοποθέτηση του καθενός: υπέρ ή έναντι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Το ζήτημα αυτό, στη σημερινή φάση, αποτελεί το κριτήριο του προλεταριακού διεθνισμού καθορίζει την ύπαρξη ή όχι μιας επαναστατικής θέσης.

'Επιδίδοντας να επιβάλουν την ηγεμονία τους σ' όλοκληρο πόν κόσμο, οι γιάγκηδες ιμπεριαλιστές έγιναν οι χειρότεροι έχθροι των λαών, συμπεριλαμβανομένων των μεγάλων λαϊκών μαζών των ΗΠΑ. Σπέρνουν το θάνατο και την καταστροφή με τον πιο δάρβαρο τρόπο στο Βιετνάμ. 'Υποβάλλουν παντού την κατώλυση των δημοκρατικών ελευθεριών και την επιβολή της πιο μαύρης τρομοκρατίας. 'Απειλούν την ανθρωπότητα με πόν πυρηνικό πόλεμο. 'Και στις πέντε ηπείρους υπάρχουν αμερικάνικες βάσεις και αμερικάνικες στρατιωτικές δυνάμεις εξοπλισμένες ως π' όντα, έτοιμες να χτυπήσουν τους λαούς και να τους θέσουν κάτω από τον έλεγχο των ΗΠΑ. Στις συνθήκες αυτές, ένας αγώνας μέχρι θανάτου διεξάγεται σε παγκόσμια κλίμακα ανάμεσα στον βορειοαμερικάνικο ιμπεριαλισμό και στους λαούς που όρθώνονται για να προστατίσουν ή να κατακτήσουν τις ελευθερίες τους, να υπεραστίσουν ή να αποκτήσουν την εθνική τους ανεξαρτησία.

Στην πρώτη γραμμή αυτής της τιτάνιας πάλης έναντι του κοινού έχθρου βρίσκεται το Κ.Κ. Κίνας. 'Η Σοβιετική 'Ενωση, που κυριαρχείται από τους ρεβιζιονιστές, απαρνήθηκε πόν καθοδηγητικό ρόλο στις αντιϊμπεριαλιστικές και δημοκρατικές δυνάμεις. Οι καθοδηγητές της έθεσαν τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους πάνω από πόν συμφέρον της υπόθεσης της χειραφέτησης των λαών. 'Η χώρα που σήμερα εκπληρώνει πούς δρους της πρωτοπορείας πού αγώνα των λαών έναντι πών γιάγκηδων μονοπωλιστών είναι η Κίνα. 'Αυτή ιδέν φοβάται πούς βορειοαμερικάνους ιμπεριαλιστές, απαντάει με υπέρηφανο τρόπο στις απειλές και στις επιθετικές ενέργειες πών милитаристών του Πενταγώνου και διακηρύσσει έπίσημα την πρόθεσή της να υποστηρίξει και να βοηθήσει πούς λαούς πού αντιμετώπιζουν πούς ληστές της Ούάσιγκτων. Σ' αυτήν ανήκει η ιστορική αποστολή της πρωτοπορείας, όπως στο παρελθόν, ανήκε στη Σοβιετική 'Ενωση πού κρατούσε την ηγεσία του παγκόσμιου αγώνα έναντι πού φασισμού.

Συντροφε Φιντέλ, εφόσον ισχυρίζεστε πώς επιμένετε στον αγώνα έναντι πών γιάγκηδων σκυλευτών, δέν μπορείτε, έναντι πού κάθε λογικής, να αντίτασσόσαστε στην Κί-

να. Δέν μπορείτε, με κανένα τρόπο, να επιδίδεστε σε επιθέσεις, τόσο βίαιες όσο και άδικολόγητες, έναντι πού πού του έθνους, έναντι πού δοκιμασμένου κόμματος, και έναντι πού συντρόφου Μάο Τσέ - τούνγκ, πού πού μεγάλου ηγέτη πής εποχής μας, πού αξίου αυτού έπαναστάτη, πού πόν παραδέχεται και πόν σέβεται όλόκληρος ο κόσμος. 'Επιμένοντας σ' αυτή την αντικινέζικη στάση, τάσσεσθε, είτε πού θέλετε είτε όχι, με την πλευρά πής παγκόσμιας αντίεπαναστασης, των αμερικάνων μονοπωλιστών και πών προδοτών πού μαρξισμού - λενινισμού.

ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

'Ολα αυτά τα γεγονότα, σύντροφε Φιντέλ, δείχνουν καθαρά πώς περάσατε από πού έπαναστατικό στρατόπεδο στο ρεβιζιονιστικό στρατόπεδο. Στην πράξη, έχετε υιοθετήσει την πολιτική πής συνθηκολόγησης και πής προδοσίας των καθοδηγητών πού Κ.Κ.Σ.Ε., πολιτική πού τελειοποιείται ακατάπαυστα. Παρά πού γεγονός πώς προσπαθείτε να κάνετε πιστευτό πώς διατηρείτε ανεξάρτητη θέση, έγινε φανερό για πούς εργαζόμενους και πούς έπαναστάτες της Λατινικής 'Αμερικής πώς είσαστε ένας τροχός στο μηχανισμό πού σκάρωσε ο Χρυστόςφ και τελειοποίησαν οι κληρονόμοι του.

Σήμερα, ο ρεβιζιονισμός αντιπροσωπεύει μια συνωμοσία σε διεθνή κλίμακα έναντι πού σοσιαλισμού και πού αγώνα των καταπιεζόμενων λαών για την ανεξαρτησία τους. Οι ρεβιζιονιστές έφθασαν στο έσχατο όριο πού έξευτελισμού εγκαθιδρύοντας δόλια τη σοβιετοαμερικάνικη συνεργασία πού άποσκοπεί στη διαίρεση πού κόσμου σε σφαίρες επιρροής των ΗΠΑ και της ΕΣΣΔ.

'Η Σοβιετική 'Ενωση, ύστερα από την προδοσία των ηγετών της, έπαψε να είναι μια ισχυρή δύναμη στον αγώνα έναντι πού γιάγκικου ιμπεριαλισμού. Σε κάθε ευκαιρία, πόν ΟΗΕ όπως και σε άλλους διεθνείς οργανισμούς, σε σημαντικές διεθνείς διασκέψεις και σε συμφωνίες με τις κυβερνήσεις άλλων χωρών, οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης της Μόσχας επιζητούν ακατάπαυστα, στο προβλήματα της ημερησίας διάταξης, να επιβάλουν επιζήμιες λύσεις για πούς λαούς και εθνικές για πούς βορειοαμερικάνους. Με λόγια και με έργα, παχθίκατε στο πλευρό πού ρεβιζιονιστικού ρεύματος και κόψατε κατ' αυτόν πόν τρόπο, πούς δεσμούς σας με πού έπαναστατικό κίνημα.

Αυτό, προπαντός μπορεί να εξηγήσει τις μνησικάκες επιθέσεις σας έναντι πής Λαϊκής Κίνας και την έχθρική υπόψη σας έναντι πών μαρξιστών - λενινιστών. 'Αν νομίζετε πώς οι μάζες πού υποφέρουν θα σας ακολουθήσουν στις αντικινέζικες θέσεις σας, απατάσθε σοβαρά. Αυτές έμπνέονται από πού ιδανικό πής ελευθερίας και αντιιμπεριαλισμού πού γιάγκικο ιμπεριαλισμό σαν πόν πού μεγάλο έχθρο τους. Ξέρουν να ξεχωρίζουν πούς αγωνιζόμενους πραγματικά έναντι πών μονοπωλιστών των ΗΠΑ και πούς προσποιείται πώς πούς πολεμάει για να συνεργάζεται καλύτερα μαζί τους. Βλέπουν πόν έπαναστατικό λαό της Κίνας έναν ασυμφιλίωτο αγωνιστή έναντι πών βορειοαμερικάνων καταπιεστών και έπομένως, πόν καλύτερο πούς σύμμαχο. Αυτός είναι ο λόγος για πόν όπιο η έπιρροή και πού κύρος πού μεγάλου ασιατικού έθνους αύξάνει ανάμεσα σε πλάτεια στρώματα των λατινοαμερικάνων εργαζομένων και διανοούμενων.

Διατυπώνοντας τις άποψεις αυτές, έχουμε συνείδηση πών δριών μας και πής όχι ίκανοποιητικής βοήθειας πού προσφέρουμε στην έπαναστατική πού χώρα μας και στη Λατινική 'Αμερική. Παρ' όλα αυτά, πιστεύουμε πώς είναι απαραίτατο διεθνιστικό χρέος μας να εκθέσουμε ειλικρινά, στην έπισημη αυτή πού πού πιστεύουμε. 'Ανησυχούμε για την τύχη της Κουβανέζικης 'Επαναστασης, σημερινής πατρίδας όλων πών λαών της ηπείρου αυτής. 'Όσο καλύτερα αν μπορεί να είναι οι προθέσεις σας, προχωρώντας στο δρόμο πού ρεβιζιονισμού, οι κουβανοί η-

γέτες θά δοκιμάσουν αξιοθρήνητη άποτυχία καί θά προξενήσουν τεράστια ζημιά στό έπαναστατικό έργο, πού έγκασιμάσθηκε μέ τόσο καλούς οίωνους στή χώρα σας. Έχετε διαβεβαιώσει σέ πολλές περιπτώσεις πώς αυτοί πού άντιτίθενται στην πορεία πρós την πρόοδο τής ανθρωπότητας, άργά ή γρήγορα, θά πεταχθούν από σκουπιδοτενεκέ τής Ιστορίας. Αυτή είναι μια μεγάλη αλήθεια πού άφορά όχι μόνο τούς άντιδραστικούς, αλλά επίσης τούς πρωτοπόρους ανθρώπους πού αλλάζουν πορεία, σταματούν καί καταλήγουν νά έρχονται σέ αντίθεση μέ τά συμφέροντα τών λαών. Οί τελευταίοι λόγοι σας άποτελούν έμπόδια πού ρίχτηκαν στό δρόμο τής επανάστασης. Άποτελούν άπερίσκεπτες ενέργειες από τις όποιες άπουσιάζει ή πολιτική προοπτική καί ή πίστη στή δύναμη τών μαζών.

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΗ

Έπιτρέψτε μας, σύντροφε Φιντέλ, νά σας άπευθύνουμε μια άδελφική έκκληση μέ την έλπίδα πώς θά επανέλθετε στις επαναστατικές θέσεις πού σας δόξασαν, από φωτεινό δρόμο πής Ιστορικής Διακήρυξης τής Αβάντα. Παρά τις κμφισθητούμενες θέσεις σας, δεν ταυτιστήκατε μέ τόν Τίτο, πόν Ντάνγκε, τόν Μπρέζνιεφ καί τόν Κοσσύγκιν πού συνθηκολογούν έπείσχυντα μπροστά στο βορειοαμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Πιστεύουμε ακόμα πώς έπιθυμείτε εilikρινά την επανά-

σταση στή Λατινική Αμερική. Στο Γκουαντανάμο, οι γιαγkηδες στρατιώτες κατέχουν τή γή τής Κούβας καί θυμίζον, σέ κάθε στιγμή, στον κουδανέζικο λαό πώς πρέπει νά αγωνισθεί σταθερά εναντίον του κυριότερου έχθρου του. Οί ιμπεριαλιστές τών ΗΠΑ είναι οι χωροφύλακες τής αντίδρασης στον κόσμο. Καταπιέζουν καί ληστεύουν τούς λαούς σέ όλες τις ήπείρους. Οί λαοί του κόσμου όφείλουν νά ένωθούν γιά νά τούς αντιμετώπισουν καί νά τούς πολεμήσουν. Οί ρεβιζιονιστές δεν έχουν τό θάρρος νά αγωνισθούν εναντίον τών ΗΠΑ. Αντίθετα, συνεργάζονται μέ τις γιαγkικές κυβερνήσεις.

Είναι λοιπόν άναγκαίο νά χαράξουμε μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στους συμμάχους μας καί στους έχθρους μας, ανάμεσα στους άληθινούς καί στους ψεύτικους φίλους μας. Έλπίζουμε πώς θά άπομακρυνθείτε από τόν όλισθηρό δρόμο του ρεβιζιονισμού. "Αν παρ' όλα αυτά, έπιμείνετε στή στάση πού έχετε πάρει, θά δημιουργήσετε δυσκολίες στον κοινό άγώνα τών λατινοαμερικάνικων χωρών αλλά ποτέ δεν θά μπορέσετε νά σταματήσετε την άκαταμάχητη πορεία τής επανάστασης στην ήπειρο αυτή.

Δεχθείτε, σύντροφε, Φιντέλ, τούς επαναστατικούς μας χαιρετισμούς.

Ρίο ντε Ζανέιρο, Μάρτιος 1966

Η ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΒΡΑΖΙΛΙΑΣ

Ένας λόγος του Κάστρο, όπου το ύβρεολόγιο καί οι συκοφαντίες άποτελούν τά μόνα έπιχειρήματα του ρεβιζιονισμού

Άρθρο του ΖΑΚ ΓΚΡΙΠΠΑ στή «Φωνή του Λαού» τής 22-4-66

Στις 13 Μαρτίου, ο Φιντέλ Κάστρο εκφώνησε ένα λόγο από τόν όποιο έφθασαν σέ μας μόνο όρισμένα άποσπάσματα καί απ' αυτά παραθέτουμε την άκόλουθη παράγραφο :

«Καί ή άπόδειξη τής ζημιάς πού προξένει καί μπορεί νά προξενήσει ακόμα ο μισθοφορισμός στον κόσμο, όρίζεται στο γεγονός πώς όρισμένοι πράκτορες — γιατί δεν πρόκειται παρ'όλα γιά πράκτορες τής χώρας αυτής — διέπραξαν την ήλιθιότητα, τό Ιστορικό λάθος νά κάτσουν νά γράψουν μέ διαταγή τής Κίνας, άσχετά άρθρα εναντίον τής κουδανέζικης επανάστασης, όπως είναι ή περίπτωση μιας μικρής όμάδας φασιστών του Βελγίου, όρισμένων κυρίων θεωρητικών του επαναστατικού πολέμου, οι όποιοι δεν έκαναν τίποτα γιά νά πάνε νά πολεμήσουν στο πλευρό τών κογκολέζων πατριωτών τούς ευρωπαίους μισθοφόρους τή στιγμή πού, έδώ καί μερικόνς μήνες, οι τελευταίοι αυτοί εντάχθηκαν στις τάξεις του Τσόμπε γιά νά πολεμήσουν τούς κογκολέζους πατριώτες».

Οί άναγνώστες τής «Φωνής του Λαού» έχουν ήδη διαβάσει τό σημαντικό ντοκουμέντο σχετικά μέ τό λόγο τής 13 Μαρτίου του Φιντέλ Κάστρο, την «Άνοιχτή Έπιστολή στο Σύντροφο Φιντέλ Κάστρο» πού έγραψαν οι άξιοι σύντροφοί μας του Κομμουνιστικού Κόμματος Βραζιλίας, ντοκουμέντο πού δημοσιεύσαμε την περασμένη εβδομάδα. Οί βραζιλιάνοι σύντροφοί μας άποκατέστησαν την αλήθεια καί άνασκεύασαν ήδη τις έπιθέσεις του Φιντέλ Κάστρο εναντίον του κόμματός μας.

Άς έξετάσουμε σημείο πρós σημείο τά λόγια του Κάστρο. Τπογραμμίζουμε πρίν απ' όλα πώς ο Κάστρο χρησιμοποίησε

την παλιά άντιδραστική καί άντικομμουνιστική συκοφαντία ή όποια παρουσιάζει τούς κομμουνιστές σαν «πράκτορες του έξωτεριού». Στο Βέλγιο, μπορούμε νά διαβάσουμε διαρκώς τέτοιες έπιθέσεις στο δελτίο τών δεδηλωμένων φασιστών «Νέα Εύρώπη», στή φασιστική «Σουάρε», στο ύπεραντιδραστικό «Λίμπε Μπελτζίκ», στή «Λέ Πέπλ» του κ. Σπάακ καί στην έφημερίδα τών χροσσωφικών του Βελγίου.

Τήν εποχή, πού οι καθοδηγητές τής Σοβιετικής Ένωσης ήταν επαναστάτες μαρξιστές - λενινιστές, οι κομμουνιστές κατηγορούνταν σαν «πράκτορες τής Μόσχας», σήμερα κατηγορούνται σαν «πράκτορες του Πεκίνου».

Ο Κάστρο «μισθοδοτείται» από την κλίκα τών Μπρέζνιεφ — Κοσσύγκιν, κεντρικού πυρήνα του σύγχρονου ρεβιζιονισμού πού εφαρμόζει τή συνεργασία μέ τόν άμερικάνικο ιμπεριαλισμό γιά τήν κυριαρχία του κόσμου κάτω από τή γιαγkική κυριαρχία.

Σύμφωνα μέ τό παλιό ρητό του «κλέφτης πού φωνάζει: Κλέφτης!» ο Κάστρο κατηγορεί τούς μαρξιστές - λενινιστές γιά «μισθοφορισμό»!!

Είμαστε τό κόμμα του προλεταριάτου του Βελγίου, ή πρωτοπορεία του. Ο άμερικάνικος ιμπεριαλισμός, οι λακέδες του, τής βελγικής όλιγαρχίας, οι πολιτικοί βαλέδες του, ο βελγικός άστικός κρατικός μηχανισμός, τό ξέρουν καί γι' αυτό σκαρώνουν τις έπιθέσεις τους εναντίον του κόμματός μας καί τών άγωνιστών του. Η μανία του καθεστώτος κατευθύνεται εναντίον μας, εναντίον τών μαζικών όργανώσεων του ένιαίου λαϊκού μετώπου, εναντίον τής έργατικής πρωτοπορείας, εναντίον τής έργατικής τάξης, εναντίον τών έρ-

γαζομένων μαζών, «Η Φωνή του Λαού» κατάσχεται, αγωνιστές του κόμματος συλλαμβάνονται, πράκτορες της Κ.Τ.Π. επιτίθενται στα γραφεία μας.

Το κόμμα μας και οι αγωνιστές του αντιμετώπιζουν σταθερά τις δρογισμένες επιθέσεις αυτές των αντιπάλων, άτσαλώνονται στην πάλη, καταφέροντας: πολλαπλά χτυπήματα στους έχθρους του εργαζόμενου λαού της χώρας μας.

Ο Κάστρο προστέθηκε στην αντικομμουνιστική χοροδία που στο Βέλγιο βλέπει κανείς τους φασίστες και τους χρουστοφικούς, διεθνώς τον Τζόνσον και τους Μπρέζνιεφ — Κοσσύγκιν.

Το κόμμα μας, πρωτοπορεία στον ένοπλο αγώνα εναντίον της χιτλερικής φασιστικής κατοχής

Ο Κάστρο μίλησε για «μια μικρή ομάδα φαρισαίων του Βελγίου, μερικών κυρίων θεωρητικών του επαναστατικού πολέμου...».

Στο κόμμα μας βρίσκονται, δίπλα στους πολυάριθμους νέους επαναστάτες, αγωνιστές που ίδρυσαν το κόμμα μας το 1921 και που αγωνίζονται εδώ και σαράνταπέντε χρόνια και περισσότερο, άκουραστα, για την υπόθεση των εργαζομένων, για τη σοσιαλιστική επανάσταση, για τον προλεταριακό διεθνισμό. Στο κόμμα μας, υπάρχουν βετεράνοι του Ισπανικού Πολέμου. Στο κόμμα μας, υπάρχουν παλιοί παρτιζάνοι που διεξήγαγαν ένα σκληρό ένοπλο αγώνα εναντίον των χιτλερικών κατακτητών. Το κόμμα μας πλήρωσε δαύτα τιμήματα στους αγώνες αυτούς. Πολλά από τα αδέλφια μας έπεσαν κάτω από τις σφαίρες των εκτελεστικών αποσπασμάτων και στα ναζιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Και αφού ο Κάστρο μιλάει για «θεωρητικούς του επαναστατικού πολέμου», υπενθυμίζουμε πως η πρακτική μας των παρτιζάνων μας πλούτισε τη μαρξιστική - λενινιστική θεωρία αποδειχνοντας πως σε όρισμένες συνθήκες, ο παρατεταμένος παρτιζάνικος πόλεμος είναι δυνατός και σε διομηχανικά άναπτυγμένες χώρες, όπως το Βέλγιο.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός που πήρε τη θέση του Χίτλερ και που προωθεί την αποικιοποίηση και τη στρατιωτική κατοχή της χώρας μας, το γνωρίζει πολύ καλά: πρόσφατα προχώρησε στο Βέλγιο σε αντιπαρτιζάνικες μανούδρες μεγάλης έκτασης που κατευθύνονταν εναντίον του λαού, με πραγματικά βασανιστήρια και άλλες πιέσεις εναντίον των νέων έθνοφρουρών της χώρας μας που ήθελαν να αναπαραστήσουν την παρτιζάνικη δράση. Οι αμερικάνοι πολιτικοί και στρατιωτικοί ειδικοί τρομαγμένοι διαπίστωσαν πως ο λαός ξεσκάνονταν εναντίον των νέων κατακτητών, αντίληφθηκαν στην ίδια τη διάρκεια των μανούδρων, πως το αντίδοτο, που έχει την υποστήριξη του λαού, αποδείχθηκε ακατανίκητο, και αποτελεί μια εξαιρετικά αποτελεσματική μέθοδο πάλης εναντίον του κατακτητή.

Ο Κάστρο πρόδωσε τον προλεταριακό διεθνισμό

Ο Κάστρο, μπορεί να αναφέρει μια φράση, μια λέξη, που να συνιστά επίθεση του κόμματός μας εναντίον της κουβανέζικης επανάστασης; ΟΧΙ.

Γιατί μιλάει γι' αυτό, τότε; Γιατί πρόδωσε την επαναστατική υπόθεση των λαών και ιδιαίτερα την υπόθεση του κουβανέζικου λαού, καταντώντας μισοφόρος του σοβιετικού ρεβιζιονισμού;

Στις 16 Ιανουαρίου 1963, στο συνέδριο των αμερικανίδων Γυναικών, όταν ήταν ακόμα επαναστάτης, ο Φιντέλ Κάστρο, είπε:

«Για μās, η κοίση της Καραϊβικής δεν πέρασε... Έπαψε η άνοιχτη έχθρα και επιθετική πολιτική των γιάγκηδων ιμπεριαλιστών εναντίον της χώρας μας; Δεν πιστεύουμε στα λόγια του Κέννεντυ και επί πλέον ο Κέννεντυ δεν

είπε τίποτα. "Αν είχε δώσει μια υπόσχεση, αυτή έχει ήδη απορριφθεί...»

Στις τρεις δηλώσεις που έκανε μετά την κρίση ο κ. Κέννεντυ, μεταχειρίστηκε γλώσσα γεμάτη προφάσεις και απειλές, επιμένοντας στην πολιτική του της χρησιμοποίησης οικονομικών, πολιτικών και άλλων πιέσεων εναντίον της Κούβας, λέγοντας πως εγγυάται να μην εισβάλει στην Κούβα αν εμείς δεν προχωρήσουμε σε ανατρεπτικές ενέργειες. Αλλά για τον Κέννεντυ μια διάσκεψη γυναικών που συζητάει το πρόβλημα της πείνας και της αθλιότητας που επικρατεί στη Λατινική 'Αμερική, είναι ανατρεπτική ενέργεια...

Αυτό που θέλουμε εμείς, είναι η ειρήνη και τα δικαιώματά μας, ή κυριαρχία μας και η αξιοπρέπεία μας. Θέλουμε την ειρήνη, χωρίς να πάφουμε να είμαστε επαναστάτες, χωρίς να απαρνηθούμε την επανάσταση. Η συντηρητική προσηλυτιστική επιθετικότητα είναι ο δρόμος που οδηγεί στον πόλεμο, στην υποδούλωση των λαών. Αγωνιζόμενοι για την υπεράσπιση της κυριαρχίας μας και των δικαιωμάτων μας αγωνιζόμαστε ακριβώς για την ειρήνη.

Όταν μιλάμε στους λαούς της Λατινικής 'Αμερικής και τους λέμε πως οι αντικειμενικές συνθήκες υπάρχουν για να κάνουμε την επανάσταση, να αγωνισθούμε για την ειρήνη...».

Μερικές εβδομάδες προηγούμενα, στις 6 Νοεμβρίου 1962, οι μαρξιστές - λενινιστές των Βρυξελλών πρόβαλαν τη θέση τους — που ήταν σε όλα τα σημεία σύμφωνη με εκείνη του Κάστρο της εποχής εκείνης, και την υπενθυμίσαμε εδώ — σε μια απόφαση με τίτλο «Η ΤΙΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ, ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ», και καλούσαν σε αγωνιστική δράση υπέρ της σοσιαλιστικής Κούβας.

Ο Κάστρο θεωρεί σήμερα πως την εποχή εκείνη είμασταν μισοφόροι της 'Αβάνας;

Η απόφαση αυτή χαρακτηρίστηκε «αντικομματική» από τους χρουστοφικούς του Βελγίου που ο Φιντέλ Κάστρο θεωρεί σήμερα σαν «φίλους» του: «φίλους» που, σήμερα όπως και τότε, είναι πραγματικοί έχθροι της επανάστασης και του κουβανέζικου λαού, πολιτικοί υποστηρικτές και συνεργάτες του γιάγκικου ιμπεριαλισμού.

Εμείς, εμείς δεν αλλάξαμε. Αλλά ο Κάστρο σε μια συνέντευξη που έδωσε στις 6 Ιουλίου 1964 στην εφημερίδα «Νιού Γκόγκ Τάιμς» είπε πως

«...ελπίζει σε μια επανεκλογή του κ. Λύντον Τζόνσον». Δήλωσε πως «...η Κούβα θα άπευρε την ύλική της υποστήριξη στα επαναστατικά κινήματα της Λατινικής 'Αμερικής αν οι ΗΠΑ και οι λατινοαμερικανοί σύμμαχοί της έπαιναν να βοηθάνε ύλικά την ανατρεπτική δραστηριότητα που κατευθύνουν εναντίον της Κούβας».

και καθόριζε πως «...δεν θα απέκλειε την επικύρωση με οποιοδήποτε διεθνές μέσο μιας ένδεχόμενης συμφωνίας...».

Ο Φιντέλ Κάστρο τον Ιανουάριο 1963 είχε κάνει μια σωστή κρίση γι' αυτούς που απαρνούν τον προλεταριακό διεθνισμό, που προδίνουν την επανάσταση για να συμφωνήσουν με το γιάγκικο ιμπεριαλισμό. Είχε κάνει προκαταβολικά την κρίση που ταιριάζει στο σημερινό Κάστρο.

Πλήρης αλληλεγγύη του κόμματός μας με τον αγώνα του κογκολέζικου λαού για την άπελευθέρωσή του

Θέτουμε το ερώτημα: «ο Φιντέλ Κάστρο και οπαδοί του έκαναν τίποτα για να πάνε να πολεμήσουν στο πλευρό των κογκολέζων πατριωτών τους εθνοπαίους μισοφόρους τη στιγμή που, εδώ και μερικούς μήνες, οι τελευταίοι αυτοί εντάχθηκαν στις τάξεις του Τσόμπε για να πολεμήσουν τους κογκολέζους πατριώτες;»

Όχι. Αλλά στην περίπτωση που ισχυρισμού του Φιντέλ Κάστρο υπάρχει μια πρόκληση.

Την εποχή των γεγονότων της Στανλεβίλ, σε πλήρη

κλιμάκωση της αμερικανοβελγικής αποικιοκρατικής επίθεσης έναντιον του κογκολέζικου λαού, σὲ πλήρη ἔκταξη τοῦ σοβινισμού στὸ Βέλγιο, οἱ φασίστες μὲ τὴ βοήθεια τῆς αστυνομίας, διενεργούσαν ἐπιθέσεις καὶ χτυποῦσαν ἀγρία τὴς διαδηλώσεις μας ἀλλήλεγγυος πρὸς τὸν κογκολέζικο λαό, ἔκαναν ἐπιδρομὲς στὰ γραφεῖα μας καὶ μᾶς κατηγοροῦσαν ἐπίσης γιὰ «ἀτιμία» γιατί, ἔλεγαν, ἐπὶ θέσῃ μας εἶναι στὸ Κογκό.

Δὲν συνηθίζουν οἱ πραγματικοὶ ἐπαναστάτες νὰ κομπάζουν γιατί ἐκπληρώνουν τὸ διεθνιστικὸ τους καθήκον, οὔτε νὰ πληροφοροῦν λεπτομερεῖα τὸν ἐχθρὸ γιὰ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο τὸ ἐκπληρώνουν.

Ἀφοῦ ὁ Φιντέλ Κάστρο μᾶς προκαλεῖ μὲ τέτιο τρόπο, θὰ τοῦ ἀπαντήσουμε, στὰ ὅρια ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ συνθήκες τῆς ἐπαναστατικῆς πάλης καὶ τῆς ἀναγκαίας ἐπαγρύπνησης ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, πὼς ἐμεῖς κάνουμε τὸ προλεταριακὸ διεθνιστικὸ μας χρέος καὶ οἱ πραγματικοὶ κογκολέζικοι ἐπαναστάτες τὸ γνωρίζουν. Αὐτὸ μᾶς ἀρκεῖ καὶ ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὴς συκοφαντίες τοῦ Κάστρο καὶ τὴς βρισιὲς τῶν Βέλγων φασιστῶν.

Ἐπιπλέον, γνωρίζουμε πὼς στὴν παγκόσμια ἐπαναστατικὴ πάλη, σὴν βοήθεια ποὺ οἱ ἐπαναστάτες ὀφείλουν νὰ προσφέρουν ἀμοιβαία, εἶναι ἡ βοήθεια στὸ βιετναμέζικο λαό, στὸν κογκολέζικο λαό, στοὺς λαοὺς ποὺ πολεμᾶνε τὸν ἱμπεριαλισμὸ μὲ τὸ βῆλο στὸ χέρι καὶ ποὺ σήμερα προσφέρουν περισσότερο ἀπὸ ὅλους στὴν κοινὴ ὑπόθεσι. Καὶ αὐτὸ παρακινεῖ κάθε ἐπαναστάτῃ ἄλλης χώρας, ὅποιαδήποτε κι' ᾖ εἶναι ἡ προλεταριακὴ διεθνιστικὴ προσφορὰ του, νὰ ἐπιδείχῃ τὴν πῶς μεγάλη μετριοφροσύνη.

Ἐπενθυμίζουμε ἐδῶ, πὼς ὅταν δημόσια τὸ Ἑθνικὸ Ἀπελευθερωτικὸ Μέτωπο τοῦ Νοτίου Βιετνάμ δήλωσε πὼς ᾖ χρειαστεῖ

«...θὰ κάνει ἐκκλήση στοὺς λαοὺς ὅλων τῶν χωρῶν γιὰ νὰ στείλουν τοὺς νέους τους καὶ τοὺς στρατιώτες τους νὰ πολεμήσουν στὸ πλευρὸ τοῦ νοτιοβιετναμέζικου λαοῦ γιὰ τὴν συντριβὴ τοῦ κοινού ἐχθροῦ».

Τὸ κόμμα μας καὶ ἡ νεολαία μας ἀπάντησαν δημόσια ΠΑΡΝ, εἰμαστε ἔτοιμοι.

Βέβαια, ἔχουμε πὼς ὁρισμένοι κουβανοὶ ἐπαναστάτες, ἀηδιασμένοι ἀπὸ τὴν ἐπιδρομὴ τοῦ ρεβιζιονισμού, ἐγκατέλειψαν τὴν Κούβα. Πῆγαν ἄλλου νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ ρεβιζιονισμού. Ἀλλὰ ὁ Κάστρο δὲν τοὺς ἀναζητῇ.

Καὶ ξέχουμε ἐπίσης πὼς ὁ Κάστρο ἔχει στείλει ἀπεσταλμένους στοὺς κόλπους ὁρισμένων ἐθνικοαπελευθερωτικῶν ἐπαναστατικῶν κινήσεων· ἀλλὰ οἱ ἐπαναστατικοὶ λαοὶ ποὺ ἀγωνίζονται μὲ τὸ ὅπλο στὸ χέρι ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ἐναντίον τοῦ ἀποικισμού ἔχουν γνωρίσει ἀρκετὰ τὴν ἀνυπόφορη ἀλαστονεία, τὸν ἀπίστευτο πατερναλισμὸ τῶν ἀπεσταλμένων αὐτῶν τοῦ Κάστρο ποὺ ἔχουν σὰν κύρια ἀπασχόληση τὴν προσπάθεια διάδοσης τῶν ρεβιζιονιστικῶν συνθηκολόγων ἰδεῶν καὶ τὸ νὰ σπέρνουν ζιζάνια μέσα στὶς γραμμὲς τῶν μαχητῶν.

Καὶ ἀκόμα: πὼς πρέπει νὰ θεωρήσουμε τὸ ὅτι ὁ Κάστρο διαπραγματεύεται μὲ τοὺς ἀμερικάνους ἱμπεριαλιστὲς τὴν ἀπελευθέρωση καὶ τὴν ἀποστολὴ στὶς ΗΠΑ κουβανῶν ἀντεπαναστατῶν αὐξάνοντας ἔτσι τὴς ἐφεδρεῖες τῶν μισθοφόρων ποὺ οἱ γιάγκηδες ἐπιθετικὲς χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ πολεμᾶνε τὸν κογκολέζικο λαό—ὅπως αὐτὸ ἔγινε στὴν περίπτωση τῆς Στανλεϋβίλ— τὸ βιετναμέζικο λαὸ καὶ τὸν ἴδιο τὸν κουβανέζικο λαό;

Οἱ ρεβιζιονιστὲς πρόδωσαν τὴν κογκολέζικη ἐπανά-

σταση, τὴν κουβανέζικη ἐπανάσταση καὶ τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ἀγῶνα τῶν λαῶν

Καὶ ἀφοῦ ὁ Κάστρο μιλάει γιὰ τὸ Κογκό, πρέπει νὰ τοῦ ἐπενθυμίσουμε πὼς οἱ σημερινοὶ φίλοι του, οἱ ρεβιζιονιστὲς τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης καὶ ἄλλου, πρόδωσαν μὲ ἀτιμο τρόπο τὴν κογκολέζικη ἐπανάσταση καὶ εἶναι ἐπίσης ὑπεύθυνοι γιὰ τὰ ποτάμια ἀπὸ αἷμα ποὺ ἔχυσαν οἱ ἀμερικανοβέλγοι ἀποικιστὲς στὸ Κογκό;

Πρέπει νὰ τοῦ ἐπενθυμίσουμε πὼς αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ θέσι ποὺ υλοθετήθηκε στὸν ἐπαναστατικὸ ἀγῶνα τοῦ κογκολέζικου λαοῦ ποὺ στὸ Βέλγιο, καθόρισε τὴ διάσπαση τῶν προδοτῶν ρεβιζιονιστῶν μὲ τοὺς μαρξιστὲς-λενινιστὲς ποὺ διατήρησαν σταθερὰ τὴν πρακτικὴ τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμού;

Οἱ χρουστσωφικοὶ τοῦ Βελγίου τὸ 1960 δήλωσαν καθαρὰ πὼς θὰ ἀνέχονταν τὴ βελγικὴ ἀποικιακὴ ἐπίθεση, πρὸς σύμφωνα μ' αὐτοὺς μποροῦσε νὰ ἐπαναφέρει τὴν ἡρεμία στὸ Κογκό!

Αὐτοὶ οἱ χρουστσωφικοὶ τοῦ Βελγίου εἶναι ποὺ ὑπερηφανεύονται— καὶ σήμερα ἀκόμα — γιατί ἦταν οἱ πρῶτοι ποὺ ὑποστήριξαν τὴν ἐπέμβαση τοῦ ΟΗΕ (αὐτοῦ τοῦ ὁργανοῦ τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ) στὸ Κογκό. Ἡ ἐπέμβαση αὐτὴ, ποὺ ὑποστηρίχθηκε ἐπίσης ἀπὸ τὸ Χρουστσῶφ, ἔθεσε τέλος στὴ ζωὴ τοῦ Πατριῶς Λουμύμπα καὶ τῶν συντρόφων του.

Ὅταν ἦταν ἀκόμα ἐπαναστάτης, ὁ Κάστρο, εἶχε καταγγεῖλει αὐτὴ τὴν ἐγκληματικὴ ἐπέμβαση τοῦ ΟΗΕ.

Οἱ χρουστσωφικοὶ τοῦ Βελγίου ὑποστήριξαν δραστήρια σὲ συνέχεια τὸ ἀνδρείκελο Ἀντούλα καὶ σήμερα κάνουν κοινὸ μέτωπο μὲ τὸ Λουίς Μαζόρ, αὐτὸ τὸ σοσιαλδημοκράτη προδότη, αὐτὸ τὸν πράκτορα τῆς C.I.S.L. αὐτὸ τὸν περιοδεύοντα διπλόπλο τοῦ ἀποικισμού καὶ τοῦ νεοαποικισμού, ποὺ ἐπλεξε ἐγκώμια στὴν Λεοπολντίβι, γιὰ τὸ ἀνδρείκελο Μομπούτου, σφαγέα τῶν Κογκολέζων πατριωτῶν.

Μερικὲς βδομάδες εἶχαν περάσει ὕστερα ἀπὸ τὴς σφαγὲς ποὺ διαπράχθηκαν στὴ Στανλεϋβίλ μὲ διαταγὴ τῆς Οὐάσιγκτον ἀπὸ τοὺς μισθοφόρους καὶ τοὺς ἀλεξιπτωτιστὲς ποὺ ἔστειλε ὁ σοσιαλδημοκράτης Σπάκ, ὅταν ὁ Πολωνὸς ρεβιζιονιστὴς Ραπάτσκι ἔκανε ἐπίσκεψιν σ' αὐτὸ τὸ δῆμο τοῦ κογκολέζικου λαοῦ. Ἡ ἐφημερίδα τῶν Βέλγων χρουστσωφικῶν θεωρώντας τὸ Σπάκ, αὐτὸ τὸν «ἐπίτιμο» πρόεδρο τοῦ ΝΑΤΟ σὰν ἕνα «φιλειρηνικὸ ἄνδρα», δημοσίευσε τότε ἄρθρο μὲ τίτλο «Γιὰτὶ δχι ἕνα σχέδιο Ραπάτσκι - Σπάκ;» καὶ αὐτὲς τὴς ἐνδεικτικὲς γραμμὲς:

«Γιὰτὶ ἐφόσον ἡ Πολωνία παίζει στὴν πλευρὰ τῆς ἀνατολῆς ἕνα θετικὸ ρόλο πολιτικὰ ἐνδιάμεσο, γιατί δχι τὸ Βέλγιο, ΜΕ ΤΙΣ ΙΔΕΕΣ ποὺ ΔΙΑΠΝΕΟΥΝ ΤΟΝ ΤΥΠΟΤΡΙΧΟ ΤΩΝ ΒΕΛΓΕΡΙΚΩΝ (Σπάκ), νὰ μὴ παίζει τὸν ἴδιο ρόλο στὴν πλευρὰ τῆς δύσης;».

Καὶ νὰ ἀκόμα τι ἔλεγε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ ἐφημερίδα τῶν Χρουστσωφικῶν:

«Τόσο ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς διπλωματικῆς τους θέσης ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ πολιτικοῦ ρόλου ποὺ διαδραματίζουν, κρατικοὶ παράγοντες σὰν τὸν Πῶλ Ἀνὸ Σπάκ καὶ τὸν Ἀνταμ Ραπάτσκι εἶναι ἀπόλυτα ἐνδεδειγμένοι γιὰ νὰ ρίξουν μὴ γέφυρα ἀνάμεσα στὴν ἀνατολὴ καὶ στὴ δύση, προωθώντας τὴν ἐπανάληψη τῶν συνομιλιῶν. Ἡ ἐτοιμότητά τους σχετικά μ' αὐτὸ, οἱ δυνατοτήτες τους, Η ΣΤΙΤΕΝΕΙΑ ΟΡΙΣΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΟΥΣ...»

Μαρξισμός-λενινισμός ἐναντίον ρεβιζιονιστῶν

Ἡ διάσπαση, στὸ Βέλγιο χώρισε σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, ἰδεολογικὸ, πολιτικὸ καὶ ὁργανωτικὸ, τοὺς ρεβιζιονιστὲς ἀπὸ τοὺς μαρξιστὲς-λενινιστὲς, χώρισε αὐτοὺς ποὺ εἶναι ὑπὲρ τῆς συνεργασίας μὲ τὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμὸ καὶ τοὺς ὑπηρετῆς τοῦ τοῦ μεγάλου βελγικοῦ κεφαλαίου μὲ ἐκείνους ποὺ εἶναι ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν τῶν λαῶν, χώρισε αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἐναντίον τῆς ἐπαναστατικῆς πάλης τῶν

εργαζομένων του Βελγίου με εκείνους που είναι υπέρ αυτής της επαναστατικής πάλης και αποτελούν την πρωτοπορεία, χώρισε αυτούς που είναι υπέρ της συνεργασίας με τους άποικιστές εκμεταλλευτές και με τον παύ μεγάλο απ' αυτούς, τον γιάγκικο ιμπεριαλισμό, με εκείνους που είναι υπέρ της ανόθευτης αλληλεγγύης προς το εθνικοαπελευθερωτικό επαναστατικό κίνημα, χώρισε αυτούς που πρόδωσαν και χτύπησαν τους λαούς της Κούβας, του Κογκό, του Βιετνάμ, της Ινδονησίας, της Κίνας, της Αλβανίας, της Κορέας, με εκείνους που βρίσκονται στο πλευρό της κουβανέζικης επανάστασης, του λαού του Κογκό, του βιετναμέζικου λαού, του ινδονησιακού λαού, των Α.Δ. Κίνας και Αλβανίας, της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Κορέας.

Δεν μπορεί κατά συνέπεια να γίνει αγώνας εναντίον των εκμεταλλευτών, εναντίον των καταπιεστών, χωρίς αδιάλλακτη πάλη για το ξεσκέπασμα, την απομόνωση και τη συντριβή του ρεβιζιονισμού, πολιτικού ή ποσοτηρικής του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, άρχηγο της παγκόσμιας αντίδρασης.

Σήμερα, ο Φιντέλ Κάστρο βρίσκεται στο πλευρό των χρουστσφικών προδοτών του Βελγίου που είναι πραγματικοί πράκτορες, των ρεβιζιονιστών της Σοβιετικής Ένωσης.

Σήμερα, ο Φιντέλ Κάστρο βρίσκεται στο πλευρό αυτών

των σοβιετικών ρεβιζιονιστών που συνεργάζονται με το γιάγκικο ιμπεριαλισμό, τον υπ' αριθ. 1 έχθρο του κουβανέζικου λαού, των λαών όλου του κόσμου.

Ο Φιντέλ Κάστρο έγινε ένας μισθοφόρος της ρεβιζιονιστικής ομάδας Μπρέζνιεφ Κοσσύγκιν. Δέχτηκε να κάνει την Κούβα μια χώρα εξαρτημένη από τους ρεβιζιονιστές σκηνολευτές της Σοβιετικής Ένωσης προς μεγάλη ζημία της κουβανέζικης οικονομίας και του κουβανέζικου λαού.

Βρίσκεται πια κάτω από την μαπακέττα των ρεβιζιονιστών αυτών και επιφορτίστηκε να λανσάρει τις βρωμερές συκοφαντίες τους.

Γι' αυτό μās χτυπάει, γι' αυτό χτυπάει τους μαρξιστές-λενινιστές άλλων χωρών. Γι' αυτό χτυπάει το ένδοξο Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας

Βυθίστηκε ήδη πολύ βαθιά στο ρεβιζιονισμό, αφού έφθασε να παζαρεύει με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό το ξεπούλημα του εθνικοαπελευθερωτικού επαναστατικού κινήματος της Λατινικής Αμερικής.

Ο επαναστατικός ήρωας Φιντέλ Κάστρο, πέθανε — δεν υπάρχει πια παρά ένας θλιβερός κήρυκας του σύγχρονου ρεβιζιονισμού.

Μήνυμα της Ένωσης Επαναστατικών Νεολαίων του Κογκό στο Κ.Κ. Βελγίου(*)

Η Κεντρική Έπιτροπή του Κόμματός μας πήρε από την Ένωση των Επαναστατικών Νεολαίων του Κογκό το ακόλουθο μήνυμα:

Άγαπητοί σύντροφοι,

Πληροφορηθήκαμε από τη «Φωνή του Λαού» τις συκοφαντίες που εξαπέλυσε ο Φιντέλ Κάστρο στις 13 Μαρτίου εναντίον του αδελφού μας κόμματος, του Κομμουνιστικού Κόμματος Βελγίου.

Εμείς, νέοι κογκολέζοι επαναστάτες, ξέρουμε πολύ καλά πως οι μαρξιστές-λενινιστές και όχι οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές εκπληρώνουν με συνεπή τρόπο το προλεταριακό διεθνιστικό χρέος.

Η μικρή μας πείρα, μās έδειξε πως οι ρεβιζιονιστές καθοδηγητές που σφετερίστηκαν στη Σοβιετική Ένωση την καθοδήγηση του ένδοξου κόμματος των Λένιν και Στάλιν κάνουν ότι μπορούν για να ύπονομεύσουν τον σημερινό μας αγώνα για την Εθνικοδημοκρατική Επανάσταση.

Ήδη, το 1960, ο Χρουστσώφ ύποστήριξε την αποστολή στο Κογκό δυνάμεων των Ηνωμένων Έθνών, των οποίων η πραγματική αποστολή ήταν να εγκαθιδρύσουν και να σταθεροποιήσουν την επιρροή των αμερικάνων ιμπεριαλιστών στη χώρα μας. Το 1961, οι ρεβιζιονιστές έκαναν ότι μπορούσαν για να σπρώξουν τους εθνικιστές ηγέτες μας στην άγκαλιά του Άντούλα που έσκει το πασίγνωστο σύνθημα της «ένότητας». Από τότε, πιστοί στην πολιτική τους της ειρηνικής συνύπαρξης ανάμεσα στους καταπιεζόμενους από τη μια πλευρά και στους καταπιεστές και τους πράκτορες της καταπίεσης από την άλλη πλευρά, οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές θρσάζουν τα συμφέροντα των επαναστατικών μας μαζών στην πολιτική τους της συνεργασίας με τον ιμπεριαλισμό.

Η Τσεχοσλοβακία, η Πολωνία και η Βουλγαρία συνεχίζουν να διατηρούν διπλωματικές σχέσεις με την κλίκα Μομ-

πούτου. Μετά το μιλιταριστικό πραξικόπημα, οι χώρες αυτές έσπευσαν να αναγνωρίσουν το νέο καθεστώς και συνεχίζουν να έχουν καλές σχέσεις με τα ανδρείκελα.

Στο Βέλγιο, ένας που ακούει στο όνομα Σωμέ, στενά συνδεδεμένος με τους ρεβιζιονιστές όπως το πιστοποιεί η έκδοση του τελευταίου βιβλίου του από τους ρεβιζιονιστικούς εκδοτικούς οίκους, βιβλίου που προλογίζεται από τον Τέρβ, που ήταν κατάσκοπος του Άντούλα κοντά στους επαναστάτες, κάνει τώρα τον άνοιχτο άπολογητή του αντιεπαναστατικού τριό Κάνζα - Γκμπένε - Μαντούγκου και της «εστρώσης προς τα αριστερά» που επιχείρησε να παρουσιάσει ο Κάζα-Βούμπο πριν από την πτώση του.

Ο ίδιος ο Τέρβε για τον οποίο έγινε λόγος προηγούμενα, έγραψε στις 7 Ιουλίου 1961 στις «Κογκολέζικες Σημειώσεις» (άρθρο που δημοσιεύθηκε στη «Νέα Διεθνή Έπιθεώρηση» του Μαΐου 1961): «Η διείσδυση του νεοαποικισμού αποτέλεσε τον άξονα για την ύπαρξη δοσμένης ντόπιας άστικής τάξης. Ωστόσο στο Κογκό δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο. Στην πραγματικότητα, η κογκολέζικη άστική τάξη είναι άνυπαρκτη και δεν μπορεί να πεί κανένας πως μπορεί να διαμορφωθεί».

Ο Φιντέλ Κάστρο, από την πλευρά του, προσπαθεί να παρουσιάσει στους κογκολέζους επαναστάτες το πρόσωπο που είχε πριν τρία χρόνια και να δημιουργήσει σ' αυτούς μια έωφαελή γι' αυτόν σύγχυση γύρω από τη στάση του.

Ο Σπάακ, δήμιος του λαού μας, προσκλήθηκε πρόσφατα για επίσημη επίσκεψη στη Σοβιετική Ένωση από τον Άντρέι Γκρομύκο ύπουργό Ξεωτερικών των χρουστσφικών χωρών το Χρουστσώφ. Η ενέργεια αυτή έσχισε για μια φορά ακόμα για όλους το έλαφοδό πέπλο με το οποίο οι ρεβιζιονιστές έλπιζουν να καλύψουν τις προδοσίες τους.

Αλλά ούσαστικά, ο κογκολέζικος λαός έχει παύσει να ξεγελιέται. Στις αρχές του Ιανουαρίου του χρόνου αυτού, οι μαχητές του Άντικοϋ Μετώπου δημοσίευσαν μια έκκληση με την οποία καλούσαν σε αγώνα για τη συντριβή «της διπλής περικύκλωσης των ιμπεριαλιστών και των ρεβιζιονιστών» που τόνιζε ειδικότερα:

«Οι χρουστσφικοί ρεβιζιονιστές, πολύ γνωστοί αυτή τη

(*) Αναδημοσιεύεται από το όργανο του Κ.Κ. Βελγίου, «Η Φωνή του Λαού», 29/4/65.

ΛΕΟΝΑΡΝΤ ΜΙΤΟΥΝΤΙΝΤΙ

Σπουδάζοντας στη Σορβόνη, ο Λεονάρντ Μιτουντίντι θα μπορούσε να κάνει την άνετη ζωή που οι ιδιότροποι κύκλοι των ανδρικών της Λεοπολντίντ προσφέρουν στους διπλωματούχους κογκολέζους που θέλουν να ζήσουν χωρίς να νοιάζονται για την τύχη των συμπατριωτών τους.

Αλλά φλογερός πατριώτης, ο Μιτουντίντι δεν μπόρεσε να παραμείνει μακριά από το απελευθερωτικό κίνημα της χώρας του.

Μόλις η νόμιμη κυβέρνηση του Κογκό εγκαθιδρύθηκε στη Στανλεβίλ μετά το πρώτο πραξικόπημα του Μομπούτου το Σεπτέμβριο του 1960, ο Λεονάρντ Μιτουντίντι εγκατέλειψε την Εδρώπη, διακόπτοντας τις σπουδές του για να πεθεί στην υπηρεσία του εθνικιστικού καθεστώτος. Φυλακίστηκε το 1961 μετά τη φερόσημη «εθνικής συμφιλίωσης» που ένορχηστρώσαν η Ουάσιγκτον και η Μόσχα στις αρχές του μηνός Αυγούστου και το σχηματισμό της κυβέρνησης Άντούλα· ο Μιτουντίντι παραμένει φυλακισμένος για αρκετούς μήνες.

Με την έναρξη της δράσης του Πιερ Μουλέλε στην περιοχή Κβίλου, ο Μιτουντίντι ενώθηκε μαζί του. Στις 2 Αυγούστου 1963, στη διάρκεια μιάς παράνομης σύσκεψης, ο Πιερ Μουλέλε, ο Τεοντόρε Μπενγκουίλα, ο Τομάς Μουκβίντι, ο Φελίξ Μουκουλουμπούτου και ο Λεονάρντ Μιτουντίντι έριξαν τις βάσεις της πολιτικοστρατιωτικής οργάνωσης των μελλοντικών πατριζάνων. Ο Μουλέλε και ο Μιτουντίντι αφιέρωσαν πολλούς μήνες για να εξοικειώσουν μια ομάδα νέων επαναστατών με την πατριζάνικη τακτική, προπαρασκευαστική περίοδο που παρατάθηκε οδυσιαστικά μέχρι την 1 Ιανουαρίου 1964, ημερομηνία της εξαπόλυσης της ένοπλης εξέγερσης (κατάληψη της Κιάκα).

Χάρη στην αυστηρή πειθαρχία και την ενότητα της ομάδας αυτής των πρωτοπόρων, που δεν αριθμούσε αρχικά παρά έβδο-

μήντα μέλη, το Κβίλου δημιούργησε πολλές δυσκολίες στους καταπιεστές της Λεοπολντίντ.

Όταν ο ένοπλος αγώνας έφθασε στην επαρχία Κίβου, ο Μιτουντίντι έσπευσε να ενώσει με τους συντρόφους που είχαν αρχίσει τον αγώνα στην πεδιάδα του Ρουθίζι, που ή πεύρα τους και η ικανότητά τους αποκαλύφθηκαν πολλή χρησιμικές στις επαναστατικές δυνάμεις που κατέφεραν το ένα χτύπημα μετά το άλλο στις συμμορίες του Μομπούτου που υποστήριζονταν από την αεροπορία και θωρακισμένα αυτοκίνητα και που ήταν ενισχυμένες από εκατοντάδες αμερικάνους και Βέλγους αξιωματικούς.

Στις αρχές του 1965, οι ικανότητες του Μιτουντίντι τον προώθησαν στη διοίκηση του Ανατολικού Μετώπου. Έπαισρέφοντας από τη Διάσκηψη των Ένοπλων Επαναστατικών Δυνάμεων του Κογκό που συνηλθε στο Κάιρο από τις 7 ως τις 21 Απριλίου 1965, ο Λεονάρντ Μιτουντίντι βρήκε το θάνατο στις 7 Ιουνίου στη λίμνη Ταγκανίκα, τη στιγμή που ήθελε να περάσει από τη μιά Απελευθερωμένη Περιοχή στην άλλη.

Ο Λεονάρντ Μιτουντίντι ήταν τότε 30 χρονών.

Για όλους τους κογκολέζους μαχητές της ελευθερίας, το όνομα του Μιτουντίντι παραμένει στις καρδιές τους σαν σύμβολο ανδρείας και ενεργητικότητας. Μεγάλος μαχητής και μεγάλος πατριώτης, ώρκεισμένος έχθος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ο Μιτουντίντι έγινε το σύμβολο της ηρωικής νεολαίας του Κογκό.

Οι κογκολέζοι μαχητές έδωσαν σε μιά από τις πιο σημαντικές βάσεις έρεισμάτων το όνομα «Λεονάρντ Μιτουντίντι». Κάθε μέρα διακόπτον τις εργασίες τους και τηρούν ένα λεπτό συγής στη μνήμη του ανδρείου αυτού πατριζάνου.

«Η Φωνή του Λαού», 24)4)66.

στιγμή στο λαό μας, γνωρίζουν καλύτερα από όποιονδήποτε άλλο τις πραγματικές αιτίες του τραγικού θανάτου του ΛΟΤ-ΜΟΤΜΠΙΑ και της άποτυχίας της αντίστασής μας στη Στανλεβίλ.

Όλοι οι λαοί του κόσμου, και ο λαός μας ιδιαίτερα έμαθαν ακόμα πώς για τους χροισσωφικούς ρεβιζιονιστές δεν υπάρχει καμιά διαφορά ανάμεσα στους δίκαιους πολέμους και στους ληστρικούς, άδικους πολέμους.

Όλοι οι λαοί του κόσμου και ο λαός μας ιδιαίτερα έμαθαν ακόμα πώς οι χροισσωφικοί ρεβιζιονιστές διεξάξουν έναντιον του απελευθερωτικού πολέμου μιά προπαγάνδα αφοπλισμού, για να αποπλίσουν ήθικά τους λαούς που αγωνίζονται. Δεν έπιζήτουν να κρύβουν την προδοσία τους πίσω από το μεγάλο Έπαναστάτη που ήταν ο Πατρίς Έμερυ ΛΟΤΜΟΤΜΠΙΑ.

Αντίθετα, για τους κογκολέζους αγωνιστές, δεν τίθεται καθόλου ζήτημα αν οι μαρξιστές-λενινιστές εφαρμόζουν με συνεπή τρόπο το προλεταριακό διεθνιστικό τους χρέος.

Οι Βέλγοι μαρξιστές-λενινιστές, ειδικά, απόδειξαν σε πολλές περιπτώσεις στο παρελθόν και συνεχίζουν να το κάνουν, πώς υποστηρίζουν με όλες τους τις δυνάμεις τον απελευθερωτικό μας αγώνα. Ιδιαίτερα, γνωρίζουμε πώς θα δηλώσουν επαρώς στην περίπτωση που όπως έγινε με τους συμμαχητές μας, του ΕΑΜ του Νότιου Βιετνάμ θα κάνουμε έκκληση στους λαούς να πολεμήσουν στο Κογκό για τη συντριβή του γιάνικου ιμπεριαλισμού, του κοινού μας έχθρου.

Στο Βέλγιο βρίσκονται οι φίλοι του κογκολέζικου λαού ανάμεσα στους πιο άγρυπνους και τους πιο αποφασισμένους

να εφαρμόσουν με συνεπή τρόπο την πλήρη αλληλεγγύη τους στον αγώνα μας.

Αγαπητοί σύντροφοι,

Οι συκοφαντίες του Φιντέλ Κάστρο αποτελούν για μās ένα σπουδαίο δίδαγμα που μās δίνουν οι «δασκαλοί μας από την αλητική πλευρά». Βοήθησαν να αποσαφηνισθεί ακόμα περισσότερο η ανάλυσή μας για το σημερινό περιεχόμενο του λαϊκού μας πολέμου.

Η αδελφωσόνή μας σφυρηλατήθηκε στον αγώνα. Στο Χέροσταλ και στο Κίβου, στη Λεοπολντίντ όπως και στις Βρυξέλλες, δίνουμε την ίδια μάχη έναντιον των κοινών έχθρων.

Παρακολουθούμε με μεγάλη προσοχή τις προόδους που πραγματοποιούν κάτω από την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού Κόμματος Βελγίου οι εργαζόμενοι της χώρας μας. Τους απευθύνουμε τους θερμούς μας χαιρετισμούς και τους παρατρύνουμε να επιμείνουν στο δίκαιο αγώνα που τους δειχνει το Κόμμα. Από τους αδελφούς μας νέους και νέες, ζητούμε να συνεχίσουν, να εντείνουν τον αγώνα τους για την Ειρήνη και την Έθνική Ανεξαρτησία, έναντιον της κυριαρχίας των γιάνικων ιμπεριαλιστών και του πολεμικού τους μηχανισμού του ΝΑΤΟ, πράγμα που αποτελεί την καλύτερη βοήθεια που μπορούν να μās προσφέρουν την παρούσα στιγμή.

Ζήτω το Κομμουνιστικό Κόμμα Βελγίου!

Ζήτω ο μαρξισμός-λενινισμός!

ΑΝΑΣΥΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ^(*)

Β' ΜΕΡΟΣ (τελευταίο)

Όστόσο δεν αρκεί να διαθέτουμε μια μεγάλη συγχρονισμένη βιομηχανία (οι καπιταλιστές κρατικοποιούν επίσης όρισμένους βιομηχανικούς κλάδους). Το κύριο πρόβλημα είναι πώς να την προσανατολίσουμε σε όρθες σοσιαλιστικές βάσεις, ή διαδικασία της παραγωγής να πραγματοποιείται όχι στην καπιταλιστική βάση του κέρδους και της εκμετάλλευσης, αλλά στη σοσιαλιστική βάση της συνεχούς ανάπτυξης και τελειοποίησης της παραγωγής, προς το σκοπό της ικανοποίησης στον ανώτατο δυνατό βαθμό των αναγκών των εργαζομένων. Οι εργάτες και το Κόμμα τους πρέπει να είναι οι πραγματικοί αφέντες των βιομηχανικών μας επιχειρήσεων και όχι το γραφειοκρατικό διευθυντικό προσωπικό που να ενεργεί σύμφωνα με το παράδειγμα των αμερικάνων διευθυντών. Άλλοιωτικά δεν υπάρχει σοσιαλισμός.

Το καπιταλιστικό φαινόμενο της ανεργίας δυναμώνει στην Πολωνία: αλλά από το άλλο μέρος η παραγωγική ικανότητα των βιομηχανικών μας ιδρυμάτων δεν αξιοποιείται. Αυτό αντιπροσωπεύει μια μεγάλη σπατάλη παραγωγικών δυνάμεων που είναι απαράδεκτη για το σοσιαλισμό. Οφείλουμε να αρχίσουμε τον αγώνα για την ολοκληρωτική χρησιμοποίηση των παραγωγικών δυνάμεων και της παραγωγικής ικανότητας της βιομηχανίας. Ο περιορισμός της βιομηχανικής παραγωγής αντιτοίχει σε μείωση του εθνικού εισοδήματος, δηλαδή, σε πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων.

Η απόδοση των εργαζομένων στη βιομηχανία είναι ακόμα πολύ χαμηλή. Αυτό είναι αλήθεια. Οι ρεβιζιονιστές προσπαθούν να ανεβάσουν την απόδοση αυτή μέσω των υλικών κινήτρων για τους διευθυντές και ανώτερους υπαλλήλους, που είναι υπεύθυνοι να υποκινούν σε άνοδο τις νόρμες εργασίας και καλούν τους εργάτες να χρησιμοποιήσουν στον ανώτατο βαθμό τις φυσικές τους δυνάμεις απέναντι σ' έναν άθλιο μισθό. Αυτό μοιάζει με το καπιταλιστικό σύστημα Τάιλντορ, στο οποίο οι εργάτες είναι ένα εξάρτημα της μηχανής. Άλλα αυτός δεν είναι ο δρόμος που πρέπει να ακολουθήσουμε. Σημαντικοί παράγοντες που εξηγούν τη χαμηλή απόδοση είναι οι οικονομικές εκτροπές, ή αποδιοργάνωση της δουλειάς, τα λάθη που διαπράχθηκαν στον τομέα της συνεργασίας, οι παραλείψεις στον ανεφοδιασμό σε πρώτες ύλες και επίσης η έλλειψη ευθύνης των διευθυντών των επιχειρήσεων. Στο διευθυντικό μηχανισμό υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που γενικά δεν ανήκουν στην εργατική τάξη, άνθρωποι διπρόσωποι, καρριέριστες, κόλακες, χωρίς να αναφέρουμε πολλά στοιχεία που είναι έθνηρικά. Μετά το 1956, η επιλογή των στελεχών δε γίνεται με ιδεολογικά κριτήρια. Σε θέσεις-κλειδιά τοποθετήσαν στοιχεία που ανήκουν σε άστικούς και μικροαστικούς κύκλους, παίρνοντας σαν αποκλειστική βάση το δίπλωμα και την ικανότητα.

Παράλληλα με τους παράγοντες αυτούς υπάρχει επίσης και κάτι άλλο σημαντικό: το εθνικό εισόδημα πρέπει να κατανέμεται με όρθο τρόπο, το βιοτικό επίπεδο των μαζών

πρέπει να ανέρχεται με συστηματικό τρόπο, έτσι ώστε οι εργαζόμενοι να απολαμβάνουν τους καρπούς της δουλειάς τους και όχι τα άστικά και παρασιτικά στοιχεία, που εργάζονται για τον εαυτό τους. Πρέπει να αγωνισθούμε σταθερά εναντίον των κλεφτών και των άπατεώνων, πρέπει να οργανώσουμε τη σοσιαλιστική αμύλλα της δουλειάς, ξεκινώντας από υγιείς και ρεαλιστικές βάσεις.

Το πρόβλημα του επιπέδου των μισθών είναι ένα σπουδαίο πρόβλημα. Σήμερα, στην Πολωνία, για την κάλυψη της δυσαναλογίας που υπάρχει στον τομέα των αποδοχών, έχουν τεθεί σε εφαρμογή πολλά διαφορετικά συστήματα πληρωμής. Στο μεταξύ όχι μόνο ο πιο χαμηλός μισθός, αλλά επίσης ο μέσος μισθός δεν αρκεί για να καλυφθεί το ελάχιστο όριο αναγκών. Δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε με μια τέτοια κατάσταση. Αυτό δεν μπορεί να υπάρξει σε μια σοσιαλιστική χώρα: είναι απαράδεκτο σε μια σοσιαλιστική χώρα, ο άνθρωπος να μην είναι σε θέση να αντιμετωπίσει με τη δουλειά του τις καθημερινές του ανάγκες. Μπορεί να προβληθεί ο ισχυρισμός πως δεν μπορούμε να ικανοποιήσουμε τις ανάγκες της χώρας μας, αλλά εφόσον ανεχόμαστε τη «λεψιά σε μαζική κλίμακα, την άρπαγή του εθνικού εισοδήματος από τα καπιταλιστικά στοιχεία της πόλης και της υπαίθρου και τους κλέφτες σε διευθυντικές θέσεις της οικονομίας μας, πώς μπορούν να επαρκέσουν οι πόροι μας; Πρέπει να αποκατασταθεί τάξη με όλα τα μέσα και πρέπει να αγωνισθούμε για την εφαρμογή της. Πρέπει να εφαρμοσθεί ένα δίκαιο σύστημα μισθών, πρέπει να καθοριστεί ο πιο χαμηλός μισθός με τέτοιο τρόπο που να είναι σε θέση να καλύπτει το απαραίτητο κατώτερο όριο και να εξασφαλίζει τις απαραίτητες απαιτήσεις και ανάγκες μιας οικογένειας. Πρέπει να εξαιλέσουμε τη μεγάλη δυσαναλογία που υπάρχει ανάμεσα στους μισθούς, πρέπει να εξαιλέσουμε το προνομίο του συστήματος αποδοχών σε όρισμένα τμήματα του κομματικού και κρατικού μηχανισμού και να εφαρμόσουμε το διαφορισμό των μισθών αποκλειστικά στη βάση της κοινωνικά χρήσιμης εργασίας. Πρέπει επίσης να εφαρμόσουμε ένα ένιατο σύστημα συντάξεων, καθορίζοντας την πιο χαμηλή παροχή στο ελάχιστο επίπεδο απαιτήσεων και αναγκών παίρνοντας σαν βάση για τον υπολογισμό της σύνταξης, το μέσο μισθό που ισχύει στην εθνική οικονομία.

Μονάχα έτσι μπορεί να γίνεται λόγος για δίκαιη κοινωνία, για ανωτερότητα του σοσιαλισμού, για εξασφάλιση μιας πραγματικής και συνεχούς αύξησης της απόδοσης της εργασίας, που να βασίζεται από το ένα μέρος στην εφαρμογή της συγχρονισμένης τεχνικής και της τελειοποίησης της οργάνωσης της δουλειάς, από το άλλο μέρος στην υψηλή συνείδηση και στην κινητοποίηση των εργαζομένων μαζών.

Μια τέτοια προοπτική δεν μπορεί να αντικατασταθεί με την αταπιάτη του πλουτισμού που ενθαρρύνεται πλατιά με λαχεία του είδους: «Τοτολατέκ», «Συρέκκα», «Λαζ-κονίκα», «Καρολίνκα» κλπ. Το δράμα της ευημερίας όχι με την κοινή δουλειά και με την όρθη κατανομή του εθνικού εισοδήματος, αλλά μέσω των λαχείων, σημαίνει ότι καταβάλλεται προσπάθεια για την εξαπάτηση των μαζών, τις απομακρύνει από την πραγματικότητα και από τις πραγματικές αιτίες των δύσκολων συνθηκών.

Ένας σπουδαίος παράγοντας για την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας είναι η συμμαχία των εργατών με την αγροτιά. Όρισμένοι μιλάνε πολύ σήμερα για τον πα-

(*) Το κείμενο αυτό αποτελεί τη συνέχεια του ντοκουμέντου της Προσωρινής Κεντρικής Επιτροπής του Κ.Κ. Πολωνίας, που το πρώτο μέρος του δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο τεύχος της «Αναγέννησης».

ράγοντα αυτό (και ειδικά στη ιδιάρκεια των εορτών), αλλά ουσιαστικά δεν υπάρχει. Η συμμαχία της εργατικής τάξης με την αγροτιά δεν συνίσταται στην όργανωση άκαδημαϊκών διασκέψεων και συνεδριάσεων με τη συμμετοχή των κομματικών καθοδηγητών και των καρριεριστών των καθοδηγητικών οργάνων του κράτους.

Η συμμαχία αυτή απαιτεί την άμοιβαία δοθήθεια και την κοινή πάλη της εργατικής τάξης και των εργαζομένων της υπαίθρου για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στη χώρα μας. Οι πλουσιοπαροί δεν πρέπει να συμμετέχουν σ' αυτή τη συμμαχία. Αποτελούν ένα στρώμα που αντιτίθεται στα άλλα στρώματα της αγροτιάς, ένα στρώμα που με τις πολιτικές του ραδιουργίες προσέφερε υπηρεσίες στον Μικολαϊτισμό και που σήμερα εξυπηρετεί πιστά το ρεβιζιονισμό.

Το κύριο καθήκον και το κύριο έργο της συμμαχίας ανάμεσα στους εργάτες και τους αγρότες πρέπει να είναι η σοσιαλιστική οικοδόμηση της αγροτικής οικονομίας. Δεν πρέπει να κολακεύουμε το μεσαίο αγρότη και να τον αφήνουμε σε συνέχεια κάτω από την επίδραση του μικρέμπορου καπιταλιστή.

Το πρόβλημα πρέπει να θεθεί με όρθο και καθαρό τρόπο. Ο δρόμος του χωριού προς το σοσιαλισμό είναι ο αγροτικός συνεταιρισμός. Στις συνθήκες της χώρας μας δεν υπάρχει άλλος δρόμος.

Είναι απαραίτητο να εξαπατούνται οι αγρότες με τις μικρές αγροτικές κολλεκτίβες που επιτρέπουν στους κουλάκους, με τη βοήθεια του κράτους να οργανώνουν στην ύπαιθρο νέες δυνάμεις έκμεταλλευσης και φτώχειας, να οικειοποιούνται με τα κέρδη τους ένα σημαντικό μέρος του εθνικού εισοδήματος. Δεν υπάρχει έδω έδαφος για αυταπάτες. Ακολουθώντας το σημερινό δρόμο, ο σοσιαλισμός δεν θα φθάσει ποτέ στην ύπαιθρο! Η οικονομική κατάσταση και το καθήκον για την εξασφάλιση της χώρας σε αγροτικά προϊόντα απαιτούν την αναδιοργάνωση του αγροτικού συστήματος, την κατεύθυνσή του στο δρόμο της σοσιαλιστικής οικονομίας. Το έλλειμμα σε δημητριακά και η εισαγωγή τους από το εξωτερικό ξεπέρασε το 1965, σε σύγκριση με τον Οκτώβριο του 1965, ανέβηκε από 1,2 εκατομμύρια τόνους στα 4 εκατομμύρια τόνους και αυτό επιβαρύνει κυρίως την εργατική τάξη.

Ο μετασχηματισμός της υπαίθρου δεν μπορεί να γίνει με ένα μονάχα χτύπημα. Δεν επιτρέπεται να ενεργήσουμε με διοικητικά μέτρα και να κάνουμε για μια ακόμα φορά τα λάθη που διέπραξαν οι σημερινοί ρεβιζιονιστές.

Οι συνεταιρισμοί στην ύπαιθρο πρέπει να οργανωθούν στη βάση της έθελοντικής συμμετοχής, αρχίζοντας από εκεί όπου υπάρχουν οι συνθήκες που επιτρέπουν την ανάπτυξη τους σε υγιή βάση. Πρέπει να ιδεοψάσουμε μια πλατειά πολιτική προπαγανδιστική εκστρατεία υπέρ της κολλεκτιβοποίησης και έθιμα προς έθιμα να οικοδομήσουμε το σοσιαλισμό στην ύπαιθρο. Αυτό πρέπει να γίνει βαθμιαία, διατηρώντας τον έθελοντικό χαρακτήρα της συμμετοχής της αγροτιάς.

Αυτό πρέπει να αρχίσει να γίνεται και αντί να ρίχνουμε δισεκατομμύρια χλότι στα σκακουλές των κουλάκων, θα έπρεπε να δαπανήσουμε τα μέσα και το χρήμα αυτό για να υποστηρίξουμε και να οργανώσουμε καλύτερα τους εργαζόμενους σε στέρεες κολλεκτίβες, όπου οι αγρότες θα αισθάνονται καλύτερα και πιο σίγουρα και όπου οι εργαζόμενοι, επιδεικνύοντας μεγαλύτερο ένθουςιασμό, θα έφθαναν σε μια βελτίωση των βιοτικών τους συνθηκών.

Χωρίς το σοσιαλισμό στην ύπαιθρο, η οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην πόλη είναι αδύνατη. Αυτός είναι ο αντιμηνικός νόμος ανάπτυξης της κοινωνίας και εκείνος που παραγνωρίζει το νόμο αυτό δεν μπορεί να κάνει τίποτα.

✱

Σήμερα, η οικονομία της χώρας μας αναπτύσσεται πάντοτε μ' ένα τρόπο αυθόρμητο και ανοργάνωτο. Η οργανωμένη και σχεδιασμένη παραγωγή παραχωρεί βαθμιαία τη

θέση της στην αποδιοργάνωση και εκδηλώνεται πάντοτε όλο και περισσότερο η αυθόρμητη δράση του νόμου της αξίας. Οι τιμές της αγοράς αυξάνονται συνεχώς που τις συνέπειες της προσπαθούν να τις αποκρύψουν με ψεύτικες θεωρίες όπως εκείνη του αποκαλούμενου ωφελιμισμού και με άλλες ψευτοεπιστημονικές θεωρίες. Το γιομολικικό νέο οικονομικό πρότυπο χρεωκόπησε, και παρ' όλες τις προσπάθειες των ρεβιζιονιστών να σκεπάσουν αυτό το γεγονός, η οικονομία της χώρας μετατρέπεται πάντοτε όλο και περισσότερο σε μια άναρχη καπιταλιστική οικονομία. Δεν πρόκειται λοιπόν για μια σχεδιασμένη σοσιαλιστική οικονομία, που σ' αυτήν η αγορά δεν παρουσιάζει συνεχείς διακυμάνσεις, και που εξασφαλίζει τη συνεχή αύξηση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων μαζών, τη συστηματική ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων.

✱

Η έπιρροή της άστικής ιδεολογίας, απειλεί την επίστημη, την κουλτούρα και την προπαγάνδα. Στον τομέα αυτό υπάρχει ένα πραγματικό χάος και η άστική ιδεολογία προπαγανδίζεται ανοιχτά χωρίς να παίρνεται οποιοδήποτε μέτρο. Και αυτό γίνεται και στις ανώτερες σχολές όπου θα έπρεπε να διαπαιδαγωγούνται οι νέοι για να πάρουν μέρος στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Ακόμα δεν είναι χωρίς σημασία να καθορισθεί ποιά είναι η αντίληψη της αποδοχής από μέρους των του σοσιαλισμού; πρόκειται για μια έπιφανειακή αποδοχή ή πρόκειται για μια άγωνιστική δράση καλά μελετημένη που να είναι υποταγμένη στην αντίληψή τους για τη ζωή.

Το θέατρο, ο κινηματογράφος, το ραδιόφωνο, η τηλεόραση, η τέχνη και η λογοτεχνία άσχολούνται καθημερινά με τις απόψεις και τα ήθη πλατειών κοινωνικών στρωμάτων. Αλλά αυτά τα πολιτιστικά μέσα συντελούν στο να άκτινοβολούν οι σοσιαλιστικές ιδέες στην κοινωνία μας; Ασχολούνται με προβλήματα που αποβλέπουν στο να διαπαιδαγωγήσουν τις μάζες με τη σοσιαλιστική ήθική, αναπτύσσοντας και πλουτίζοντας το πολιτιστικό επίπεδο των εργαζομένων; Αν μελετήσει κανείς τα προγράμματα των πολιτιστικών και ιδεολογικών ιδρυμάτων θα του είναι δύσκολο να βεβαιώσει πως εκπαιδώνουν ένα τέτοιο καθήκον. Προβάλλουν πλατεία τα άνηθικά παραδείγματα της καπιταλιστικής κουλτούρας, εντάσσουν στα προγράμμά τους κομμάτια ξέφρενου έρωτισμού και κομμάτια άνηθουσας βαρβαρότητας. Στα προγράμμά τους παρουσιάζουν κάθε είδος καπιταλιστικής σήψης κάτω από την έτικέτα της δυτικής «κουλτούρας». Δεν υπάρχει τίποτα το παράξενο στο γεγονός ότι οι εργαζόμενοι δεν σιχνάζουν στις θεατρικές παραστάσεις που έχουν ένα τέτοιο περιεχόμενο, ότι δεν διαβάζουν βιβλία αυτού του είδους, και άμύνονται αυθόρμητα έναντιον ενός τέτοιου περιεχομένου.

Οι διασώτες της «τέχνης» αυτής είναι μικροαστοί σνόμπ, αλλά δυστυχώς, ένα τμήμα της νεολαίας που έχει διαφθαρεί από το ρεβιζιονισμό έλκύεται από τα «νέα» προϊόντα των καπιταλιστικών χωρών. Συναντάμε σε κάθε μας έθιμα τις συνέπειες μιας τέτοιας πολιτικής. Αν δεν μετεί φρένο σ' αυτό τον κατήφορο, αν δεν αντιτάξουμε σ' αυτόν τη σοσιαλιστική τέχνη, που να στηρίζεται σε ένα ύψηλ καλλιτεχνικό επίπεδο, οι άνηθικές έπιπτώσεις θα έπιδεινώσουν την κατάσταση.

✱

Πρέπει να καταλάβουμε πως ένας από τους κύριους σκοπούς του ρεβιζιονισμού είναι η καταστροφή και η διάλυση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Χωρίς δικτατορία του προλεταριάτου δεν υπάρχει σοσιαλισμός. Αυτό είναι εκείνο που εξυπηρετεί τους ρεβιζιονιστές. Στην πραγματικότητα, στους πιο σημαντικούς τομείς, έχουν σήμερα διαλύσει ήδη τη δικτατορία αυτή, διατηρώντας μονάχα την πρόσοψη. Αυτό άποτελεί άναπόσπαστο τμήμα της πολιτικής αυτής που άρνείται την άπαρξη της ταξικής πάλης, που αυτή αναφέρεται άποκλειστικά με την εύκαιρία μεγάλων γιορτασμών και άκαδημικών λόγων. Η ταξική πάλη είναι άντικειμενικός νόμος,

υπάρχει ανεξάρτητα από το αν ευχαριστεί ή δυσαρεστεί μερικούς· θα υπάρχει όσο υπάρχουν τάξεις. "Αν ο αγώνας αυτός δεν καθοδηγείται, αν δεν διεξάγεται ξεκινώντας από σοσιαλιστικές θέσεις, τότε μπορεί να εκτραπεί. Αν οι ηγέτες του κόμματος δεν είναι προσεκτικοί, ο έχθρος, η αστική τάξη θα έπωφεληθούν και θα βρουν τον τρόπο να δυναμώσουν να πολλαπλασιάσουν τα χτυπήματά τους στην πάλη εναντίον του σοσιαλιστικού συστήματος και να κλονίσουν τις βάσεις στις οποίες πρέπει να οικοδομηθεί η σοσιαλιστική κοινωνία.

Η δικτατορία του προλεταριάτου είναι η μορφή κρατικής εξουσίας της εργατικής τάξης, που ανταποκρίνεται στα συμφέροντα των εργαζομένων που αγωνίζονται για τη στερέωση του σοσιαλισμού, που χρησιμοποιεί τη βία εναντίον των εχθρών της εργατικής τάξης. Η δικτατορία του προλεταριάτου είναι αδύνατη χωρίς την πραγματική εξουσία της εργατικής τάξης και της εργαζόμενης αροσιάς, χωρίς την οργάνωση της συνειδητής δράσης. Σήμερα οι ρεβιζιονιστές σαρώνουν τα όργανα του κόμματος και του κράτους των εργατών και των αγροτών. Σφετερίζονται τον κρατικό μηχανισμό των μαζών και τον χρησιμοποιούν εναντίον της εργατικής τάξης.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο ένα από τα κύρια καθήκοντα της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην Πολωνία είναι η απόδοση της εξουσίας στην εργατική εξουσία, η αποκατάσταση της δικτατορίας του προλεταριάτου. Αυτό είναι το πρόβλημα-κλειδί, το πρόβλημα της εξουσίας από το οποίο εξαρτάται η μεταγενέστερη ύπαρξη του σοσιαλισμού στη χώρα μας(...).

Η ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΚΑΛΟΥΜΕ- ΝΟΥ «ΠΟΛΩΝΙΚΟΥ ΟΚΤΩΒΡΗ»

Η οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Πολωνία βρίσκεται σε κίνδυνο. Το πρώτο στάδιο των όνειρων της αστικής τάξης πραγματοποιήθηκε. Ο Γκομούλκα ακολουθώντας τα βήματα του Τίτο.

Τα δέκα χρόνια που μεσολάβησαν από τα γεγονότα του «Οκτώβρη» είναι δέκα χρόνια αγώνα της ομάδας Γκομούλκα εναντίον της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Είναι μια περίοδος αγώνα εναντίον του εργατικού κινήματος, είναι δέκα χρόνια προδοσίας των συμφερόντων της εργατικής τάξης και δέκα χρόνια εξυπηρέτησης της αντίδρασης. Αυτό δεν είναι καθόλου ένδοξος απολογισμός. Η δεκαετία αυτή πέρασε κάτω από σιωπή στην Πολωνία. Οι κυριότερες γιορτές του λαβηλαίου του πολωνικού «οκτώβρη» έγιναν στο Μόναχο στα στούντιο του Ραδιοφ. Σταθμού «Ελεύθερη Ευρώπη».

Το πρόβλημα του Κόμματος. Στη διάρκεια των τελευταίων δέκα χρόνων, η αποκαλούμενη «ένεα» καθοδήγηση του Ένιαϊου Έργατικού Κόμματος Πολωνίας απέκλεισε από το κόμμα την πλειοψηφία των κομμουνιστών. Πολλά δοκιμασμένα και δραστήρια μέλη του Κόμματος μπήκαν πρόσφατα σε σύνταξη, αποκόπηκαν από την κομματική δραστηριότητα. Για να κάμψουν τους κομμουνιστές, οι ρεβιζιονιστές χρησιμοποίησαν κάθε είδος πίεσης και οικονομικής και ήθικης τρομοκρατίας. Πήραν όλα αυτά τα μέτρα για να σπάσουν και να κατακεραυνώσουν αυτό το στήριγμα, που είναι οι κομμουνιστές που στέκονται σε μαρξιστικές-λενινιστικές θέσεις.

Διαδοχικά, στη διάρκεια των χρόνων αυτών, στοιχειώδη ξένα στην εργατική τάξη τόσο από ταξική άποψη όσο και από ιδεολογική άποψη, έγιναν δεκτά στις τάξεις του κόμματος, αυξάνοντας έτσι την αναλογία των μικροαστικών στοιχείων στο κόμμα. Τα σιωνιστικά στοιχεία και τα δεξιά στοιχεία στο κόμμα, έκαναν να μειωθεί ο αριθμός των εργατών που δουλεύουν στην παραγωγή, αποκλείοντας δεκάδες χιλιάδες μέλη δοκιμασμένα για διάστημα πολλών χρόνων, με μια σταθερή δραστηριότητα στο κόμμα, σφυρηλατημένα σε ιδεολογικούς όγανες. Αίτιοι αντικαταστάθηκαν, χωρίς κανένα περιορισμό, από καροριερίστες και όπιορουνιστές, αδιάφορους για τα πολιτικά προβλήματα. Σήμερα το Έργατικό Κόμμα

Πολωνίας έχει μονάχα το όνομα ενός εργατικού κόμματος. Ούσιαστικά μετατράπηκε σε μια οργάνωση αστικού τύπου, απογυμνωμένο από επαναστατική ιδεολογία. Οι διασκορπισμένοι κομμουνιστές, χωρίς δεσμό, στερήθηκαν το μαρξιστικό-λενινιστικό τους κόμμα.

Η ρεβιζιονιστική καθοδήγηση, με τρομοκρατικές μεθόδους, έριξε το Κόμμα στην παθητικότητα. Τα ιδεολογικά προβλήματα έγιναν απαγορευμένα θέματα στις κομματικές συνεδριάσεις. Παίρνονται αποφάσεις αποκλειστικά για τρέχοντα ζητήματα και η κριτική δεν είναι παρά θεωρητικά άνεκτη. Το κόμμα μετατράπηκε σε ένα κυβερνητικό παράρτημα, σε μια γραφειοκρατικοποιημένη οργάνωση, κούφιο από ιδεολογική και πολιτική άποψη, που βυθίζεται στον εκφυλισμό πάντοτε όλο και περισσότερο.

Στο Ένιαϊο Έργατικό Κόμμα της Πολωνίας, η κομματική δημοκρατία καταλύθηκε, και ο δημοκρατικός συγκεντρωτισμός αντικαταστάθηκε από το γραφειοκρατικό συγκεντρωτισμό. Στους κόλπους του Κόμματος διαμορφώθηκαν σοσιαλδημοκρατικές ομάδες και κλίκες, που ανταγωνίζονται συχνά. Η ένημέρωση για την εσωτερική κατάσταση και για την διεθνή κατάσταση καταργήθηκε. Το κόμμα απογυμνώθηκε από όλα τα χαρακτηριστικά των λενινιστικών κομμάτων. Η κριτική και η αυτοκριτική δεν υπάρχουν ούτε στην Κεντρική Επιτροπή ούτε στις οργανώσεις βάσης. Οι έλλογες των κομματικών έπαρσιών έχουν γίνει εικονικές και αντικαταστάθηκαν από τους διορισμούς σε όλη την κομματική κλίμακα. Έμπασαν στο κόμμα το πνεύμα του «αρχηγού» και του δουλοπρεπή «εξεσκονιστή». Η αδιάκοπη «νόμιμη» επιτήρηση στα μέλη του κόμματος από τους σφετεριστές της ρεβιζιονιστικής καθοδήγησης άρχισε να ασκείται επίσης από το μηχανισμό της δημοσίας ασφάλειας, που ο Γκομούλκα προσπάθει να προσανατολίσει με όλα τα μέσα εναντίον των κομμουνιστών και της εργατικής τάξης. Με διαταγή του Γκομούλκα σήμερα αντί για «ιδεολογικές συζητήσεις» στις φυλακές όπου κρατούνται κομμουνιστές υφίστανται την ανάκριση των αξιωματικών της ασφάλειας.

Να σε ποιό βόρβορο κατέληξε ο μύθος της ελευθερίας του αποκαλούμενου «Πολωνικού Οκτώβρη». Στις γραμμές του Ένιαϊου Έργατικού Κόμ. Πολωνίας «άνθεις» ο καροριερισμός, η διαφθορά και ο ξεφυλισμός. Μέλη των καθοδηγητικών οργάνων του Κόμ. έχουν αναμειχθεί σε πολλές μηχανορραφίες. Το Κόμμα αποσυντίθεται και σβύνει. Το καθήκον της σημερινής ρεβιζιονιστικής καθοδήγησης που συνίσταται στο να καταργήσει το Κομμουνιστικό Κόμμα Πολωνίας, πραγματοποιήθηκε με συνεπή τρόπο.

Οι ρεβιζιονιστές γνωρίζουν πως ο δρόμος προς το δεύτερο στάδιο της αντεπανάστασης, το στάδιο του περασμένου πής εξουσίας στα χέρια της αντίδρασης, είναι δύσκολο. Δεν είναι εύκολο να διαλύσουν το σοσιαλισμό στην Πολωνία, που έχει πίσω του βαθιές ρίζες στη συνειδητή της εργατικής τάξης και των εργαζομένων μαζών. Ακριβώς για το λόγο αυτό οι ρεβιζιονιστές καλλύπτουν τη δραστηριότητά τους κάτω από σοσιαλιστικά συνθήματα. Τελικά, το φαινόμενο αυτό δεν παρουσιάζεται αποκλειστικά σε μας. Η πολιτική αυτή εφαρμόζεται από πάλι άλλα ρεβιζιονιστικά κόμματα που βρίσκονται στην εξουσία στις άλλες χώρες όπως επίσης από πάλι ρεβιζιονιστικά κόμματα 'Ινδίας, της 'Ιταλίας και της Γαλλίας. Με τον τρόπο αυτό, αυτά τα κομμουνιστικά κόμματα μετατρέπονται σε κόμματα αστικού τύπου και έγιναν ανίκανα να υπερασπίσουν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Τα κόμματα αυτά πέρασαν βαθμιαία στις θέσεις τις προδοσίας και της απάτης. Πρέπει να αγωνιστούμε εναντίον των κομάτων αυτών, γιατί επωφελούνται από τα παλιά επαναστατικά όνματα και χρησιμοποιούν μαρξιστική-λενινιστική γλώσσα, πράγμα που παραπλανεί τις μάζες και τις σπρώχνει σε λάθη. Πρέπει να ξεσκεπάσουμε την απάτη και να εκθέσουμε μπροστά στις εργαζόμενες μάζες το πραγματικό τους πρόσωπο.

Σήμερα, ο ρεβιζιονισμός που συνεχίζει να υπάρχει στους κόλπους του διεθνούς κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος, πρέπει να ξεσκεπαστεί ανέλεπτα. Και η πάλη ανάμεσα στους κομμουνιστές και τους ρεβιζιονιστές γίνεται πάντοτε όλο και πιο σκληρή.

Είναι πασίγνωστο, πώς χωρίς το Κομμουνιστικό Κόμμα, χωρίς αυτή την αγωνιστική πρωτοπορεία της εργατικής τάξης, η οικοδόμηση του σοσιαλισμού είναι αδύνατη. 'Αλλά, σά συνένετα των μηχανορραφιών του Γκομούλκα, και των αντιπερισπασμών στους όποιους επιδίδονται τα τελευταία αυτά χρόνια οι άλλοι ρεβιζιονιστές της σημερινής καθοδήγησης του 'Ενιαίου 'Εργατικού Κόμματος Πολωνίας, δεν είναι δυνατό να αναδημιουργηθεί το Κόμμα σε νόμιμες βάσεις. Τα εκκαθαριστικά μέτρα που εφαρμόζουν οι σημερινοί καθοδηγητές έχουν για σκοπό να αποκλείσουν από το Κόμμα τους πραγματικούς κομμουνιστές. 'Επίσης, η αστυνομική τρομοκρατία που ασκείται στη χώρα μας έχει σα σκοπό να εμποδίσει τον αγώνα έναντι του ρεβιζιονισμού με νόμιμες μορφές.

Το καθήκον της ανασύστασης νέου Κομμουνιστικού Κόμματος, του κόμματος της εργατικής τάξης τίθεται από τα ίδια τα πράγματα. Οι κομμουνιστές οφείλουν να οργανωθούν για να αγωνισθούν έναντι του ρεβιζιονισμού, για την υπεράσπιση του σοσιαλισμού. Δεν πρέπει να επιτρέψουν να πραγματοποιηθεί στην Πολωνία το δεύτερο στάδιο της αντεπανάστασης, το πέρασμα της εξουσίας στα χέρια της αστικής τάξης και της καπνιθώσεως του καπιταλισμού.

Το νέο κόμμα πρέπει να είναι ένα κόμμα μαχητικών στελεχών που να εντάξει στις γραμμές του τους πιο πιστούς και δοκιμασμένους, δραστήριους επαναστάτες και παντούχονα πρέπει να είναι ένα κόμμα παράνομο γιατί μονάχα έτσι δεν θα μωρύνουν οι ρεβιζιονιστές να το καταστρέψουν.

Μονάχα έτσι θα μπορέσει το κόμμα να οδηγήσει τον αγώνα τον ως τη νίκη.

Η πιο μεγάλη νίκη της λενινιστικής περιόδου ήταν η οικοδόμηση της κομμουνιστικής οργάνωσης που οδήγησε τον αγώνα της εργατικής τάξης προς την κατάληψη της εξουσίας. 'Ακριβώς για το λόγο αυτό σήμερα στην Πολωνία οφείλουμε επίσης να δημιουργήσουμε μια τέττα οργάνωση. Σήμερα, μπροστά σ'α έπαναστατικά στοιχεία της νεολαίας τίθενται σημαντικά καθήκοντα: η οικοδόμηση μιας ισχυρής και μονολιθικής οργάνωσης της κομμουνιστικής νεολαίας στις πόλεις και στην ύπαιθρο, που να αποτελεί μια εφεδρεία νέων δυνάμεων για το κομμουνιστικό Κόμμα.

ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

Σύμφωνα με την κλασσική διατύπωση του Λένιν, τα συνδικάτα οφείλουν να είναι ή πιο πλατιά μαζική οργάνωση της εργατικής τάξης. 'Ο Λένιν αντιτάχθηκε με δύναμη σε όλες τις γραφειοκρατικές παραμορφώσεις της αντίληψης για το ρόλο των συνδικάτων. Υπογράμμισε τον πολιτικό χαρακτήρα που πρέπει να έχει αυτή η οργάνωση και που συνίσταται στο να προετοιμάζει τις πλατειές μαζών των εργατών στον αγώνα για το σοσιαλισμό.

Στην Πολωνία, οι ρεβιζιονιστές, σ' τις επιθέσεις τους έναντι του σοσιαλισμού, δεν ξεχνάνε τις επαγγελματικές ενώσεις. Με τις ενόργειές τους, μετέτρεψαν τα συνδικάτα σε ένα παράρτημα του κυβερνητικού γραφειοκρατικού μηχανισμού, για την καταπίεση των εργατών. Οι δραστηριότητες των επαγγελματικών ενώσεων είναι ξεκομμένες από τις μάζες. 'Αντί να υπερασπίζονται τα συμφέροντα των εργαζομένων, οι επαγγελματικές ενώσεις μετατράπηκαν σε οργανώσεις σοσιαλδημοκρατικού τύπου. 'Ο εκφυλισμός και η διαφθορά του μηχανισμού των επαγγελματικών ενώσεων έχει προχωρήσει πάρα πολύ.

Είναι δυνατό και πρέπει να διεξαχθεί αγώνας για την αναγέννηση των επαγγελματικών ενώσεων. Προς το σκοπό αυτό, οι εργάτες και όλα τα άλλα μέλη των επαγγελματικών ενώσεων οφείλουν να αρχίσουν μια πλατιά εκστρατεία για τους ακόλουθους σκοπούς:

1) Οι επαγγελματικές ενώσεις οφείλουν να έχουν σαν καθήκον να εξετάζουν τα ζητήματα που σχετίζονται με το βιοτικό επίπεδο, με την πολιτική των τιμών και των εμποδίων, με τις ασφάλειες και την υγεία των εργαζομένων.

Κάθε εργαζόμενος γνωρίζει και πολύ περισσότερο κάθε

ηγέτης της εργατικής τάξης πρέπει να γνωρίζει, πώς η σοσιαλιστική πολιτική είναι ή πολιτική της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στην πόλη και στην ύπαιθρο, μια πολιτική που εξασφαλίζει το συνεχές ανέξοδα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων μαζών. Η σοσιαλιστική πολιτική είναι ή εκφραση της όρθης πάλης για την αύξηση της απόδοσης της δουλειάς και για την ανάπτυξη της σοσιαλιστικής εργασιακής αμύλλας, για τη συνεχή αύξηση της παραγωγής, για την πτώση του κόστους της παραγωγής και των τιμών, προς το σκοπό της βαθμιαίας αδιάκοπης βελτίωσης των συνθηκών δουλειάς. Η πολιτική αυτή είναι μια ταξική αντιπληθωριστική πολιτική, είναι ή πολιτική της σταθεροποίησης της αξίας του νομίσματος και της αύξησης της αγοραστικής ικανότητας. Η σημερινή ρεβιζιονιστική καθοδήγηση του 'Ενιαίου 'Εργατικού Κόμματος Πολωνίας δεν εφαρμόζει μια τέττα πολιτική, γιατί απαρνήθηκε την οικοδόμηση του σοσιαλισμού και έχει περάσει στο δρόμο της καπνιθώσεως της καπιταλιστικής κοινωνίας στην Πολωνία.

Είναι πασίγνωστο πώς ή καπιταλιστική πολιτική είναι ή πολιτική της εκμετάλλευσης των εργαζομένων μαζών, ή πολιτική του πληθωρισμού, της αστάθειας και της πτώσης της αξίας του νομίσματος, της αύξησης των τιμών. Είναι μια αστική πολιτική που οδηγεί στην πτώση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων μαζών. Μια τέττα πολιτική ακολουθεί σήμερα ή ρεβιζιονιστική καθοδήγηση του 'Ενιαίου 'Εργατικού Κόμματος Πολωνίας, γιατί αυτή οδηγεί τη χώρα προς τον καπιταλισμό, προς την ανεργία και την εκμετάλλευση των μαζών. Η νέα σοσιαλδημοκρατική γραφειοκρατική ήγεσία που ακολουθεί το παράδειγμα του Τίτο, έχει ρεί να «συζητήσει» με τους εργάτες με τη χρησιμοποίηση άπανθρωπων μεθόδων, με τη βία και την καταπίεση. Οι αστικές αυτές μέθοδοι και ή πολιτική αυτή πρέπει να αντιμετωπισθούν με δύναμη και με οργανωμένο τρόπο. Οι επαγγελματικές ενώσεις πρέπει να περάσουν σε αγώνα για την υπεράσπιση των εργαζομένων, ξεσκεπάζοντας το γραφειοκρατικό μηχανισμό, ξεσκεπάζοντας αυτούς που προδίδουν το σοσιαλισμό και τα συμφέροντα των εργαζομένων, οργανώνοντας την αυτοάμυνα.

2) Οι επαγγελματικές ενώσεις οφείλουν να αγωνισθούν για την εφαρμογή ενός συστήματος ίσων δικαιωμάτων ανάμεσα στους εργαζομένους του χωριού και του πνεύματος. Για όλους τους εργαζομένους, ένας μήνας άδειας, ίσα δικαιώματα στη δουλειά, ίσες κοινωνικές ασφάλειες για όλους.

3) Οι επαγγελματικές ενώσεις οφείλουν να απαιτήσουν από τα κομματικά και κρατικά όργανα, να θέσουν σε χρήση την πρωτοπόρα τεχνική που εξασφαλίζει την αύξηση της παραγωγικότητας και δίνει τη δυνατότητα να μειωθεί ή εργασία ή μέρα. 'Οφείλουν να αναλάβουν ένα σταθερό αγώνα έναντι της ανεργίας του συμβόλου αυτού του καπιταλισμού.

4) Η αρχή των ετησίων εκλογών πρέπει να γίνει σεβαστή από τις επαγγελματικές ενώσεις, έτσι ώστε να μη επιτραπεί στα καθοδηγητικά όργανα να αποσπαστούν από τις μάζες.

5) Είναι απαράδεκτο οι όποιεςδήποτε εισφορές να κατακρατούνται από τις αποδοχές των εργαζομένων. Οι εισφορές πρέπει να εισπράττονται από τους δραστήριους παράγοντες των επαγγελματικών ενώσεων, στους όποιους τα μέλη των επαγγελματικών ενώσεων οφείλουν να θέτουν συγκεκριμένες απαιτήσεις για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους και την πραγματοποίηση των διεκδικήσεών τους.

Η απομάκρυνση από το σοσιαλισμό, ή αποστέρωση της εργατικής τάξης από τα δικαιώματά της δεν πρέπει π'α να επιτραπεί. Η εργατική τάξη πρέπει να αγωνισθεί για την προστασία των δικαιωμάτων της, για τη προστασία των συνθηκών της ζωής της. Πρέπει να μη ξεχνάει ποτέ, πώς στην παρούσα έσωτερική κατάσταση της χώρας μας, ή αντίδραση ασχίζει να μετατρέψει τη δραστηριότητα της εργατικής τάξης σε αντιλιστική δραστηριότητα. Δεν πρέπει να επιτρέψουμε ένα τέτοιο πράγμα. Πρέπει κάθε δράση, κάθε απεργία να υποτάσσεται στους σκοπούς του σοσιαλισμού: να κατευθύνεται στην παράλυση της δράσης των ρεβιζιονιστών, στο ξεσκεπάσμα των έχθρών και των προδοτών, στο να προωθεί την απόθεση της στερέωσης του σοσιαλισμού και της απόδοσης στην εργατική τάξη

της εξουσίας της. Οι κομμουνιστές και τα δραστήρια στοιχεία των επαγγελματιών ενώσεων που είναι αποδεδειγμένη ή πιστή τους στο σοσιαλισμό, που απολαμβάνουν τη συμπάθεια των εργαζομένων της επιχείρησής τους, που γνωρίζουν τον έχθρο που τους περιβάλλει, οφείλουν να μπαίνουν επικεφαλής της πολιτικής δράσης της εργατικής τάξης και να την κατευθύνουν. Οι έχθροι της εργατικής τάξης και οι προδότες πρέπει να ξεσκαπάζονται, να απομονώνονται και να σαρώνονται.

Πρέπει να μη ξεχνάμε πως τα συμβόλεια που συγκροτήθηκαν τον «Οκτώβρη» κατά το πρότυπο των γιουγκοσλαβικών εργατικών συμβουλίων, είναι όργανα της εξουσίας της αστικής τάξης, για την καταστροφή του Κόμματος και για την εξάλειψη της σοσιαλιστικής κοινωνίας. 'Αλλά τα συμβόλεια αυτά, που υπάρχουν σήμερα, πρέπει να μετατραπούν σε πραγματικές εργατικές οργανώσεις και να περάσουν σε αγώνα. 'Αλλιώς, οι επιτροπές αυτές θα παραμείνουν δόλιες οργανώσεις στα χέρια των ρεβιζιονιστών για την εξαπάτηση των μαζών.

Οι άλλες πολιτικές οργανώσεις όπως η SZL και το SD βρίσκονται ολοκληρωτικά στα χέρια των αντιδραστικών στοιχείων και μετατράπηκαν σε αστικά κόμματα που στηρίζουν τους ρεβιζιονιστές στις απόπειρές τους να ανατρέψουν το σοσιαλισμό. Τα πολιτικά αυτά κόμματα δεν αντιπροσωπεύουν τίποτε άλλο παρά μια επιστροφή στο πολικοκομματικό σύστημα που υπήρχε προηγουμένα στην Πολωνία. 'Από το άλλο μέρος, έγιναν όσες για τους καρογιόστες και τους ρεβιζιονιστές, δεν έχουν κανένα κύρος και δεν εκπροσωπούν τίς μάζες. 'Η θραύση τέτοιων οργανώσεων που έχουν σε μοναδικό σκοπό την εξυπηρέτηση της αντίδρασης και τη χρησιμοποίηση των πόρων του κράτους για τις δικές της ανάγκες, εξυπηρετεί τα συμφέροντα της σημερινής ρεβιζιονιστικής καθοδήγησης του 'Ενιαίου 'Εργατικού Κόμματος Πολωνίας, που αφού κατόργησε την εθνικοκομματική δημοκρατία, θέλει να δώσει την εντύπωση πως το κράτος φέρεται δημοκρατικά. 'Αντί να υποστηρίξουμε αυτές τις αντιδραστικές οργανώσεις, πρέπει να δημιουργήσουμε την οργάνωση του Λ α ι κ ο υ Μ έ τ ω π ο υ σαν μια οργάνωση των μαζών που συνεργάζεται στη διεύθυνση της χώρας. Αυτό το Λαϊκό Μέτωπο δεν πρέπει με κανένα τρόπο να μοιάζει με τη σημερινή οργάνωση του Μετώπου, που είναι μια νεκρή οργάνωση που έχει σε σκοπό τον αποπροσανατολισμό των μαζών. Τα επαναστατικά στελέχη, εργάτες και διανοούμενοι πρέπει να βρίσκονται στις τάξεις του Κομμουνιστικού Κόμματος και του Λαϊκού Μετώπου. Να τελειώνουμε με την παραχάραξη και την πολιτική απάτη!

Το Λαϊκό Μέτωπο πρέπει να είναι μια οργάνωση δουλειάς και πάλης που συγκεντρώνει όλους τους πατριώτες και έχει σαν καθήκον την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στη χώρα μας. Είναι αναγκαίο επίσης να διαθέτει το Λαϊκό Μέτωπο το δργανό του, την εφημερίδα του.

'Η κατάσταση στην Πολωνία βρίσκεται σε μια επικίνδυνη καμπή. Οι ραδιοεργίες των ρεβιζιονιστών θίγουν τα ζωτικά συμφέροντα του λαού μας. Δεν πρέπει να διατηρηθεί πια η στάση της άναμνησης. Κάθε λεπτό που περνάει θέτει σε κίνδυνο το σοσιαλισμό στην Πολωνία. Οι κομμουνιστές δεν μπορούν να επιτρέψουν οι νίκες της εργατικής τάξης, των εργαζομένων μαζών της πόλης και του χωριού να χαθούν· για το λόγο αυτό πρέπει να σταθούν στην πρώτη γραμμή της πάλης για την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου και την ολοκλήρωση ενός ακτινοβόλου μέλλοντος.

Είναι φανερό πως η διεξαγωγή και η ολοκλήρωση του αγώνα δεν μπορεί να γίνει με αβόητο τρόπο. 'Από το άλλο μέρος, η ρεβιζιονιστική κλίκα που σφετερίστηκε την καθοδήγηση του κόμματος, θα δυναμώσει ακόμα πιο πολύ την τρομοκρατία, θα καταδιώκει και θα συλλαμβάνει αυτούς που θα ορθώνονται εναντίον της. 'Οφείλουμε να πάρουμε υπόψη το γεγονός πως τα καταπιεστικά μέτρα μπορεί να έχουν ένα μαζικό χαρακτήρα. 'Ο αγώνας που διεξάγουμε είναι δύσκολος και απαιτεί απ' αυτούς που μετέχουν σ' αυτόν, να του δοθούν ολοκληρωτικά. Δεν είναι αγώνας χωρίς θυσίες. Συνειδητοποιώντας πως ο αγώνας είναι δικαίος, οι κομμουνιστές, οι

πραγματικοί πατριώτες θα πάρουν μέρος σ' αυτόν με ενεργητικό τρόπο. 'Η εργατική τάξη, οι κολλεκτίβες των εργαζομένων, οφείλουν να υπερασπίσουν τους αγωνιστές τους, να τους κρύβουν όταν τους κυνηγούν, γιατί αγωνίζονται για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων τους! Πρέπει να οργανώσουν ένα σταθερό αγώνα για την υπεράσπιση αυτών που, στο όνομα της νίκης του σοσιαλισμού, δεν διστάζουν μπροστά στις θυσίες. Πρέπει να βρίσκονται στο πλευρό των οικογενειών των κομμουνιστών και των επαναστατών μαχητών που καταδιώκονται και φυλακίζονται από τη ρεβιζιονιστική καθοδήγηση του 'Ενιαίου 'Εργατικού Κόμματος Πολωνίας. Με την πάλη, οφείλουμε να εμποδίσουμε τη διεύθυνση της τρομοκρατίας και του εκτραχηλισμού της ζωής των χώρας. 'Η τρομοκρατία που άσκουν οι προδότες του σοσιαλισμού, οι ρεβιζιονιστές, επιταχύνει την ήττα τους και κάνει να φαίνεται στα μάτια όλων το πραγματικό τους αστικό και προδοτικό πρόσωπο.

Σύντροφοι! Πολίτες! 'Ο αγώνας συνεχίζεται! 'Όσοι από πλατείες συζητήσεις και συσκέψεις που έγιναν στη διάρκεια των δύο αυτών τελευταίων χρόνων με τα παλιά μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος Πολωνίας, που έχουν σφρηλατηθεί στον αγώνα εναντίον του φασισμού και του σιονισμού, με τα παλιά μέλη του 'Εργατικού Κόμματος Πολωνίας, που αγωνίστηκαν ηρωικά εναντίον της χιτλερικής κατοχής και που εργάστηκαν άκαταπύνητα για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού, όποτε από συζητήσεις με μέλη του Μετώπου, με αγωνιστές του λαϊκού κινήματος και εργαζόμενους διανοούμενους, με τους αγωνιστές του 'Ενιαίου 'Εργατικού Κόμματος Πολωνίας και με το άχτιφ της νεολαίας των οργανώσεων ZWM και ZMP που δεν υπάρχουν πια, το νέο μαρξιστικό-λενινιστικό κόμμα,

ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ ΑΝΑΣΥΣΤΗΘΗΚΕ

Τα παρόνομα όργανα του Κομμουνιστικού Κόμματος Πολωνίας έχουν συγκροτηθεί σε κλίμακα κοινότητας και διαμερισμάτων σε πολλές διοικητικές περιφέρειες. Οι οργανώσεις βάσης—οι επαναστατικές ομάδες—δημιουργήθηκαν στα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα, στον κρατικό και στον οικονομικό μηχανισμό, στα κοινωνικά, επιστημονικά ιδρύματα κλπ.

Οι κομμουνιστές βρίσκονται παντού. Οι ομάδες επαναστατικής δράσης πρέπει να απλωθούν σε όλη τη χώρα.

'Ο αγώνας εναντίον του ρεβιζιονισμού, για την υπεράσπιση των συμφερόντων της εργατικής τάξης και του σοσιαλισμού, καθοδηγείται από το Κομμουνιστικό Κόμμα Πολωνίας.

'Εργάτες, αγρότες, προοδευτικοί διανοούμενοι, σάς καλούμε να πάρετε μέρος στον αγώνα για την υπόθεση του εργαζομένου λαού της πόλης και της ύπαιθρου! Να τελειώνουμε με την παθητικότητα, με τις παραχωρήσεις. Φτάνει η άναμνηση! 'Ο σοσιαλισμός και η εθιμορφία δε θα πέσουν από τους οφθαλμούς. Θα πραγματοποιηθούν με τη δουλειά και τον αγώνα του λαού. 'Ολοι οι κομμουνιστές, παλιοί και νέοι, άνδρες και γυναίκες, οφείλουν να βρεθούν στην πρώτη γραμμή του αγώνα. 'Ο αγώνας συνεχίζεται, θα νικήσουμε! 'Ολοι αυτοί που πιστεύουν στη λαϊκή υπόθεση, σ' ένα φωτεινό μέλλον του λαού, οφείλουν να υποστηρίξουν τους κομμουνιστές στο δίκαιο αγώνα τους. Σήμερα, οφείλουμε να διαλέξουμε ή με το σοσιαλισμό ή με τον ιμπεριαλισμό. Δεν υπάρχει άλλη εκλογή. 'Ο αγώνας για το σοσιαλισμό πρέπει να διεξάγεται παντού, στην πόλη, όπως και στην ύπαιθρο, σε όλα τα ιδρύματα και σε όλες τις οργανώσεις. Οι κομμουνιστές οφείλουν να ένωθούν και να οργανώσουν τον αγώνα, συγκεντρώνοντας γύρω τους τα δραστήρια επαναστατικά προοδευτικά στοιχεία, χρησιμοποιώντας όλες τις μορφές της νόμιμης και παράνομης δουλειάς. 'Ο Ταξικός έχθρος είναι ανέλεκτος, και δε διστάζει να καταφεύγει σε προδοτικές μεθόδους. 'Οφείλουμε να επαγρυπνούμε.

Το κύριο βάρος, η κύρια εθιμότητα του αγώνα πέφτει στην εργατική τάξη. Αυτή είναι η πρωτοπόρα δύναμη που τάχθηκε από την ιστορία επικεφαλής του αγώνα για τη νέα κοινωνία,

('Η συνέχεια στη σελίδα 54)

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ

«Άρθρο της «Λαϊκής Ημερησίας» της 29 Μαρτίου 1966

Τελευταία, ο Λύντον Τζόνσον και ορισμένοι ανώτεροι αξιωματούχοι της Αμερικάνικης κυβέρνησης ξανάρχισαν ξαφνικά να μιλάνε άφειδώς για «βελτίωση» των σχέσεων με την Κίνα. Οι ΗΠΑ λένε, είναι έτοιμες να υιοθετήσουν μια πύλο «εὐλύγιστη στάση» απέναντι στην Κίνα. Δεν επιθυμούν «να απομονώσουν (την Κίνα) από την υπόλοιπη διεθνή κοινότητα». «Οι ΗΠΑ κρατούν την πόρτα ανοιχτή για ειρηνικές σχέσεις με την Κίνα». «Επιθυμούν θερμώς να έχουν περισσότερες επαφές και περισσότερες ανταλλαγές μαζί της» και «πρέπει να επωφεληθούν απ' όλες τις ευκαιρίες για να δείξουν την φιλία τους στον κινέζικο λαό» κλπ. κλπ. 'Εν ὀλίγοις, θα πίστευε κανείς, ακούοντάς τους, ότι οι ἡγετικοί αμερικάνικοι κύκλοι επιθυμούν πραγματικά να βάλουν σ' ένα καινούργιο δρόμο την πολιτική τους απέναντι στην Κίνα και να ζήσουν σε καλές σχέσεις με τον κινέζικο λαό. Αὐτὲς οἱ ἐκφράσεις «εὐνοίας» πὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων τὴ στιγμή πὺ ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμός ἐργάζεται πύ δραστήρια παρὰ ποτὲ σὺ νὰ κατευθύνει τὴν αἰχμή τῆς ἐπίθεσής του ἐναντίον τῆς Κίνας, εἶναι πραγματικά γελοῖες καὶ παράλογες.

Τὰ λόγια καὶ οἱ πράξεις τῆς Οὐάσιγκτων

Στὴ διάρκεια τῶν 16 τελευταίων χρόνων, ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμός ἀκολούθησε ἀμετάβλητα μὴ ἐχθρική πολιτική ἀπέναντι στὴν Κίνα καὶ ὅλη τὴ μακρόχρονη αὐτὴ περίοδο δὲν σταμάτησε ποτὲ τὴν ἐπίθεσή του καὶ τὴς ἀπειλές του ἐναντίον τῆς χώρας μας. Κατέλαβε μὲ τὴ βία τὸ κινέζικο ἔδαφος τῆς ἐπαρχίας τῆς Ταϊβάν καὶ ἐγκατέστησε παράνομα τὴν κλίκα τοῦ Τσιάνγκ Κάι-σέκ στὴν ἔδρα τῆς Κίνας στὰ Ἡνωμένα Ἐθνη. Ἐπέβαλε τὸν ἀποκλεισμό ἐναντίον τῆς χώρας μας καὶ τὴν περικύκλωσε μὲ μὴ σειρὰ στρατιωτικὲς βάσεις. Δὲ σταμάτησε νὰ στέλνει μυστικούς πράκτορες γιὰ νὰ προβαίνουν σὲ ἀνατροπικὲς ἐνέργειες καὶ σμυποτάξ στὴν Κίνα. Σὲ ἀναρίθμητες περιπτώσεις, τὰ πλοῖα του παραβίασαν τὰ κινέζικα χωρικά ὕδατα καὶ τὰ ἀεροπλάνα του εἰσέδυσαν σὺν ἐναέριο χώρο τῆς Κίνας μὲ σκοπὸ τὴς στρατιωτικὲς προκλήσεις. Αὐτὰ τὰ γεγονότα δείχνουν καθάρᾳ ὅτι ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμός εἶναι ὁ ὠρισμένος ἐχθρὸς τοῦ κινέζικου λαοῦ. Ἀπὸ τὸ Χάρρυ Τρούμαν καὶ τὸν Ντιούαϊτ Ντάιβιντ Ἰαίενχάουερ ἕως τὸν Τζὼν Φ. Κέννεντυ καὶ τὸν Λύντον Μπ. Τζόνσον ἡ πολιτικὴ τῆς κυβέρνησης τῶν ΗΠΑ ἀπέναντι στὴν Κίνα παρέμεινε ἀμετάβλητη. Ἡ σημερινὴ κυβέρνηση Τζόνσον δὲν ἄλλαξε ἀπολύτως τίποτε στὴν ἀμερικάνικη πολιτική, τῆς ἐχθρότητας τῆς ἐπίθεσης καὶ τῆς περικύκλωσης ἀπέναντι στὴν Κίνα. Ἀκόμα περισσότερο, συνεχίζει αὐτὴν τὴν ἴδια πολιτικὴ μὲ ἀξέανόμενο κυνισμό καὶ ἀγριότητα. Δηλώνει ἀνοιχτὰ ὅτι ἡ Κίνα εἶναι ὁ «κυριώτερος ἐχθρὸς» τῶν ΗΠΑ. Μετέφερε στὴν Ἀσία τὸ κέντρον βάρους τῆς παγκόσμιας στρατηγικῆς τῆς, ἐπέσπευσε τὴν συγκρότηση τοῦ στρατιωτικοῦ τῆς μηχανισμοῦ τῆς περικύκλωσης τῆς Κίνας καὶ συνομωτεῖ πυρετωδῶς γιὰ νὰ μεταφέρει τὸν ἐπιθετικὸ τῆς πόλεμο ἀπὸ τὸ Βιετνάμ στὴν Κίνα. Οἱ μεγάλες στρατιωτικὲς καὶ πολιτικὲς κεφαλὲς τῶν ΗΠΑ μιλοῦν ἐπίσης ἀνοιχτὰ γιὰ μὴ βλαπτικὴ ἀναμέτρηση μὲ τὴν Κίνα. Ἐπάρχει ἕνας δολοφονικὸς κόσμος ἀνάμεσα σὲς πραγματικὲς ἐνέργειες τῆς κυβέρνησης Τζόνσον καὶ σὲς φλυαρίες τῆς.

Ὁ Ντὴν Ράσκ, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ, δήλωσε μὲ τὴ μεγαλύτερη σοβαρότητα ὅτι οἱ ΗΠΑ θὰ ἀκολουθοῦσαν σὺ δέξῃς «εὐέλκτικη πολιτική» ἀπέναντι στὴν Κίνα. Ἐὰν μ' αὐτὸ ἐννοεῖ ὅτι ἡ ἀμερικάνικη κυβέρνηση πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἐπανορθώσει τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος, τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπενθυμίσουμε ὅτι ἐδῶ καὶ δύο χρόνια καὶ κάτω, ὁ Ρότζερ Χίλμαν, τότε ὑφυπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, ἐπιφορτισμένος μὲ τὴς

ὑποθέσεις τῆς Ἀπὸ Ἀνατολῆς, εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν «εὐ-λυγισία» τῆς πολιτικῆς τῶν ΗΠΑ ἀπέναντι στὴν Κίνα καὶ βεβαίως ὅτι οἱ ΗΠΑ θὰ «ἀνοιγαν τὴν πόρτα» πρὸς τὴν Κίνα. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα τῶν δύο τελευταίων χρόνων ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἀμερικάνικη πολιτικὴ τῆς ἐχθρότητας πρὸς τὴ Κίνα παρέμεινε ἀμετάβλητη. Αὐτὸ πὺ ὁ Χίλμαν ὀνόμασε «εὐλυγισία» δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα προπέτασμα καπνοῦ. Τώρα, ὁ Ντὴν Ράσκ ἐπαναλαμβάνει τὸ ἴδιο τροπάρι, ἀλλὰ μάταιος ὁ κόπος του.

Ἡ πραγματικὴ ἐννοια τῆς «εὐέλκτικης πολιτικῆς»

Στὴν πραγματικότητα, ὁ ἴδιος ὁ Ράσκ συνόδευσε τὰ λόγια του γιὰ τὴν «εὐέλκτικη πολιτική» μὲ ἕνα ἀποκαλυπτικὸ σχόλιο. Ὁ Ράσκ εἶπε: Πρῶτον, οἱ ΗΠΑ «δὲν ἔχουν τὴν πρόθεση νὰ ἀφήσουν» τὴν Ταϊβάν. Καὶ δεύτερον, οἱ ΗΠΑ δὲν θὰ μεταβάλλουν τὴν στάση τους σὺ ζήτημα τῆς ἀποκατάστασης τῆς Κίνας στὴν ἔδρα τῆς τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, — ἔδρα ἡ ὁποία τῆς ἀνήκει δικαιωματικά.

Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ ΗΠΑ θὰ συνεχίσουν τὴν κατοχὴ τοῦ κινέζικου ἔδαφους καὶ θὰ ἐπιμένουν στὴν ἐχθρική τους στάση ἐναντι τῆς Κίνας. Ἐν ὀλίγοις, δὲν θ' ἄλλαξουν τίποτε στὴν βασική τους πολιτικὴ ὡς πρὸς τὴ χώρα μας. Ἡ «εὐέλκτικη πολιτική» ἔχει γιὰ μοναδικὸ σκοπὸ τὴν ἐγκατάλειψη ἀπὸ τὸν κινέζικο λαὸ τῆς σωστῆς θέσης του ἐναντι τῆς ἀμερικάνικης πολιτικῆς τῆς ἐπίθεσης καὶ τῆς περικύκλωσης. Ὁ Ράσκ δήλωσε ρητὰ ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν νὰ ἀποκατασταθοῦν εἰρηνικὲς σχέσεις παρὰ ἐὰν ἡ Κίνα ἄλλαξε στάση. Αὐτὴ ἡ δήλωση λέει πολλά.

Ἀλλὰ κατὰ τὸν ἀντιπρόεδρο τῶν ΗΠΑ, Χούμπερτ Χάμφρεϊ καὶ ορισμένους ἄλλους, ἡ κινέζικη πολιτικὴ τῆς Οὐάσιγκτων θὰ ὑποστῇ ἐντόστους μὴ σημαντικὴ ἀλλαγὴ. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ συνίσταται, κατ' αὐτοὺς, σὺ πέρασμα ἀπὸ τὴν παλιὰ πολιτικὴ τῆς περικύκλωσης μὲ ἀπομόνωση στὴν πολιτικὴ τῆς περικύκλωσης χωρὶς ἀπομόνωση. Ἀκουσε κινέζικε λαέ! Οἱ ἀρχόντες ἀμερικάνικοι ἀποφάσισαν μεγαλόφωνα νὰ μὴ μᾶς «ἀπομονώσουν» πᾶ. Δὲν πρέπει νὰ συγκληθῶμε μέχοι διακρών ἀπὸ εὐγνωμοσύνη;

Γιατὶ ὁ σημερινὸς θόρυβος;

Οἱ ΗΠΑ ἔχουν «ἀπομονώσει» τὴν Κίνα ἀπὸ ἐδῶ καὶ 16 χρόνια. Οἱ ἀμερικάνικοι ἡγετικοὶ κύκλοι δὲν ἀμφέβαλαν οὔτε μὴ στιγμή ὅτι ἡ Κίνα ἔπρεπε καὶ μπορούσε νὰ εἶναι μόνον περικυκλωμένη μὲ τὴν ἀπομόνωση. Κατὰ τὸν Λύντον Τζόνσον καὶ τοὺς συνεταίρους του ἡ Κίνα ἔγινε ὁ κυριώτερος ἐχθρὸς τῶν ΗΠΑ. Τότε, δὲν γαίνει τὸ συμπέρασμα γιὰ αὐτοὺς ὅτι εἶναι ἀναγκαῖο περισσότερο παρὰ ποτὲ «ν' ἀπομονώσουν» τὴν Κίνα; Πάντοτε κατὰ τὸν Τζόνσον καὶ τοὺς συνεταίρους του ἡ Κίνα ὑφίσταται σήμερα παντοῦ «ἤττες» καὶ μεγάλα κακὰ τὴν κατατρώγουν.

Δὲν εἶναι φανερὸ ὅτι οἱ ΗΠΑ διαθέτουν περισσότερες ἀκόμη δυνατότητες γιὰ ν' «ἀπομονώσουν» τὴν Κίνα; Ἀλλὰ γιατί ἡ Οὐάσιγκτων διαλέγει αὐτὴ τὴ στιγμή ἰδιαίτερα γιὰ νὰ μᾶς ξεκουφάνει μὲ τὴν διακήρυξη τῆς πρόθεσης τῆς νὰ μὴ «ἀπομονώσει» πᾶ τὴν Κίνα; Οἱ εἰδικοί τῶν κινέζικων προβλημάτων ἔδωσαν τὴν ἀπάντηση μπροστὰ στὴν ἀμερικάνικη Γερουσία. Παραδέχθηκαν παρὰ τὴ θέλησή τους ὅτι «ἡ ἀμερικάνικη πολιτικὴ τῆς περικύκλωσης μὲ ἀπομόνωση» πὺ ἐφαρμόζεται ἐδῶ καὶ 17 χρόνια δὲν εἶχε κανένα ἀποτέλεσμα. Γι' αὐτὸ καταβάλλεται προσπάθεια νὰ συγκαληφθεῖ ἡ ἀποτυχία τῆς πολιτικῆς τῆς ἀπομόνωσης τῆς Κίνας.

Ἀλλὰ, τέλος πάντων, οἱ ἡγετικοὶ ἀμερικάνικοι κύκλοι ἐγκαταλείβουν πραγματικά τὴν πολιτικὴ τους «τῆς περικύκλωσης μὲ ἀπομόνωση»; Εἶναι πσίγνωστο ὅτι ἐνῶ διεξάγουν μὴ ἀντικινέζικη ἐκστρατεία σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου οἱ ΗΠΑ ἐντείνουν ταυτοχρόνα τὴς προσπάθειές τους

για να σχηματίσουν στην 'Ασία ένα αντικινέζικο μέτωπο που να στηρίζεται κυρίως, στους σοβιετικούς ρεβιζιονιστές, τους Ιάπωνες μιλιταριστές και στους Ινδούς αντιδραστικούς. Αυτές οι προσπάθειες δείχνουν ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός σκοπεύει να συνεχίσει με περισσότερη δραστηριότητα την πολιτική του «της περικύκλωσης με απομόνωση» πράγμα που ο Τζόνσον και οι συνεταίροι του δεν μπορούν να συγκαλύψουν παρ' όλους τους λόγους τους για την «εδελιξία».

Για να εκδηλώσει την «ελλικρινή της επιθυμία» ενά βελτίωσης τις αμερικανοκινέζικες σχέσεις η αμερικάνικη κυβέρνηση, έδω και λίγο καιρό, κάνει πολύ θόρυβο σχετικά με την ανταλλαγή επισκέψεων ανάμεσα σε αμερικάνους και Κινέζους. Είχε ήδη προτείνει πολλές φορές να γίνει ανταλλαγή επισκέψεων μεταξύ των αντιπροσώπων του τύπου.

Τελευταία, μετατρέποντας την συνήθη στάση της, είπε ότι θα επέτρεπε σε όρισμένους γιατρούς, και επιστήμονες και άλλους αμερικάνους σοφούς να επισκεφθούν την Κίνα. 'Η μηχανή της αμερικάνικης προπαγάνδας τέθηκε σε εφαρμογή για να γίνει πιστευτό ότι οι ΗΠΑ ήθελαν αληθινά την χαλάρωση των σχέσεων τους με την Κίνα.

Η πηγή της κινεζοαμερικάνικης έντασης

«Όλος ο κόσμος γνωρίζει ότι η αιτία της έντασης ή όποια υπάρχει εδώ και πολύ καιρό ανάμεσα στην Κίνα και τις ΗΠΑ δεν έχει καμιά σχέση με το γεγονός ότι οι αμερικάνοι γιατροί δεν ήλθαν στην Κίνα να μελετήσουν τις ιατρικές και υγιεινονομικές συνθήκες της ή με το γεγονός ότι οι κινέζοι δημοσιογράφοι δεν μετέβησαν στις ΗΠΑ για να γράψουν ρεπορτάζ για τον αμερικάνικο τρόπο ζωής».

Η ένταση των κινεζοαμερικάνικων σχέσεων έχει την ρίζα της στην εχθρική πολιτική που η αμερικάνικη κυβέρνηση εξακολουθεί με λοχνηρογνωμοσύνη απέναντι στην Κίνα και πρώτα απ' όλα στην κατοχή δια της βίας της κινέζικης επαρχίας της Ταϊβάν. 'Εφ' όσον η αμερικάνικη κυβέρνηση δεν θα μεταβάλλει αυτή την πολιτική και θ' αρνείται να αποσύρει τις ένοπλες δυνάμεις της από την Ταϊβάν και από το στενό της Ταϊβάν, δεν μπορεί να γίνει λόγος για την εξομάλυνση των κινεζοαμερικάνικων σχέσεων. Το ίδιο θα ισχύει για τη λύση των συγκεκριμένων προβλημάτων όπως η ανταλλαγή επισκέψεων ανάμεσα σε εκπροσώπους των δύο χωρών. 'Αλλά ποιά είναι η στάση της κυβέρνησης Τζόνσον επ' αυτού του σημείου; 'Ο Ντην Ράσκ απάντησε σαφώς, έδω και λίγο καιρό, σε έρώτηση για την εκκένωση αυτής της νήσου:

«Όχι, δεν είμαστε διατιθεμένοι να τα κάνουμε!» Αυτή η απάντηση αποκαλύπτει ότι τα προτεινόμενα μέτρα από την αμερικάνικη κυβέρνηση για βελτίωση των κινεζοαμερικάνικων σχέσεων δεν είναι παρά φαιδρόι λόγοι που εξαγγέλλονται πομπωδώς και προορίζονται να ξεαπατήσουν το κοινό.

Προσποιητή υποχώρηση για καινούργια επίθεση

Πρέπει να υπογραμμίσουμε ότι οι ήγετικοί κύκλοι των ΗΠΑ, προσποιούμενοι με έπιμονη ότι επιθυμούν την «βελτίωση» των κινεζοαμερικάνικων σχέσεων κάνουν δήθεν «υποχώρηση» ή όποια κρύβει μια καινούργια επίθεση. Κατεχόμενη από την ιδέα της επέκτασης του πολέμου στο Βιετνάμ, η κυβέρνηση Τζόνσον δουλεύει στο δρόμο της «κλιμάκωσης» και προετοιμάζεται να επεκτείνει τον επιθετικό της πόλεμο σ' όλα τα μέρη της 'Ινδοκίνας, μέχρι και την Κίνα.. 'Αλλά αυτή η τυχοδιωκτική πολιτική προκάλεσε μεγάλη ένταση και την πλατεία καταδίκη τόσο στο έσωτερο της χώρας όσο και επί του διεθνούς πεδίου. 'Ο Τζόνσον και οι συνεταίροι του έκαναν αυτή τη νέα χειρονομία για να καθησυχάσουν την κοινή γνώμη των ΗΠΑ και στο εξωτερικό και να ρίξουν την εδύνη για αυτό που αποκαλούν «κινεζοαμερικάνικη αντίθεση» στο κινέζικο λαό. Με αυτόν το τρόπο, ελπίζουν βλακωδώς ότι θα μπορέσουν να καλύψουν τις επιθετικές προετοιμασίες τους έναντι της Κίνας, στις οποίες ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός επιδίδεται με αυξανόμενη δραστηριότητα. Είναι βέβαιο ότι κανένας δεν θα άφειθε να ξεγελασθεί από αυτή τη διφορούμενη αντεπαναστατική ταχτική της κυβέρνησης Τζόνσον. Πώς θα μπορούσε να προορίζονται, ή μετατόπιση προς την 'Ανατολή του κέν-

τρου βαρύτητας της γενικής στρατηγικής των ΗΠΑ και η ενίσχυση των στρατιωτικών των δυνάμεων γύρω από τη Κίνα, όχι για την επίθεση έναντι της Κίνας, αλλά για την βελτίωση των κινεζοαμερικάνικων σχέσεων; Πώς θα ήταν δυνατόν εφ' όσον σπεύδουν πυρετωδώς να επεκτείνουν επ' άοριστον τον επιθετικό τους πόλεμο στο Βιετνάμ, οι ΗΠΑ να προετοιμάζονται όχι για βίαιη αναμέτρηση με τον κινέζικο λαό, αλλά για την «βελτίωση» των σχέσεων τους με την Κίνα; Πώς θα ήταν δυνατό οι ΗΠΑ να έχουν κλείσει τελευταία συμφωνία για «το νομικό στρατιωτικό καθεστώς στη Κίνα» με την κλίκα του Τσιανγκ-Κάι-Σέκ, όχι για να εξασφαλίσουν με καινούργια μέτρα την κινέζικη επαρχία της Ταϊβάν σαν αποικία και στρατιωτική βάση, αλλά για την «βελτίωση» των σχέσεων τους με τη Κίνα;

Κρίνοντας τα λόγια τους από τις πράξεις τους, μπορεί να δει κανείς εύκολα ότι στο στόμα του Τζόνσον και των όμοιων του, εκφράσεις όπως «εδελικτική πολιτική» «χωρίς απομόνωση» και «περισσότερες επαφές» δεν είναι παρά προκαλύμματα για την ενίσχυση της «περικύκλωσης» της Κίνας από τις ΗΠΑ.

Μακρόπνοες βλέψεις

Αυτό δεν είναι όλο. Πίσω από την προσποίησή τους της «χαλάρωσης», οι άρχες της Ουάσιγκτων μηχανεύονται άλλους απώτερους σκοπούς. Δεν έκρυψαν ακόμη το γεγονός ότι θέτουν τις ελπίδες τους στο μέλλον της «ειρηνικής εξέλιξης» στη Κίνα και ότι υπολογίζουν επί της «νέας γενεάς» των Κινέζων. Μάταια ψάχνουν να φέρουν μια τέτοια «εξέλιξη» δια μέσου των λεγομένων μέτρων της «χαλάρωσης» και της «εδελιξίας».

Οι εκπρόσωποι τους στους «Νιού Γιόρκ Τάιμς» αποκάλυψαν καθαρά αυτό το ζνιερο μέσα σ' ένα κύριο άρθρο: «'Η ημέρα που αυτή η ομάδα θα ανέλθι στην εξουσία μπορεί να έπαυσι να είναι ημερομηνία της αμερικάνικης πολιτικής «ανοιχτών θυρών» για επαφές και συμβιβασμούς». Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές πιστεύουν ότι δια μέσου των «επαφών» και των «επισκέψεων» θα μπορούσαν να εξασθενίσουν την επαναστατική αποφασιστικότητα του μεγάλου κινέζικου λαού και να κλονίσουν την σταθερή αγωνιστική του θέση έναντι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και την θέση του υποστήριξης στον επαναστατικό αγώνα όλων των λαών. 'Ονειρεύονται! Οι αμερικάνοι κυβερνήτες ξόδεψαν πολλά δολάρια για να μαζέψουν πληροφορίες για την Κίνα αλλά οι γνώσεις τους επ' αυτού είναι αξιολύπτες. 'Ο κινέζικος λαός έχει δει καθαρά την επιθετική φύση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού: Δεν θα δάει ποτέ το σπαθί του στη θήκη και δεν θα γίνει ποτέ άγιος. Δεν θα εγκαταλείψει την εχθρική πολιτική προς τον κινέζικο λαό πολύ περισσότερο επειδή θεωρεί σήμερα το κινέζικο λαό ο δόποιος σηκώνει ψηλά την επαναστατική σημαία του αγώνα έναντι του, σαν το κυριότερο αντίπαλο στη γενική αντεπαναστατική του στρατηγική για την κυριαρχία του κόσμου. 'Ο κινέζικος λαός είναι ψύχραιμος! Δεν θα φορηθεί από τις απειλές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αλλά ούτε και θα πιστέψει «τα ωραία λόγια». 'Η κυβέρνηση Τζόνσον θα έκανε καλύτερα να φυλάει τις ταχυδακτυλογράφες της για τον έαυτό της.

'Ο κινέζικος λαός έκανε πάντοτε τη διάκριση ανάμεσα στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και το λαό των ΗΠΑ. 'Ο πρόεδρος Μάο-Τσέ-Τούνγκ είχε πει: «'Ο κινέζικος λαός γνωρίζει ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός διέπραξε πολλά εγκλήματα έναντι της Κίνας και όλου του κόσμου. Γνωρίζει ότι μόνο η ήγερτική ομάδα των ΗΠΑ είναι άπαιστα, ενώ ο λαός των ΗΠΑ είναι πολύ καλός». Οι λαοί της Κίνας και της 'Αμερικής είναι συνδεδεμένοι με βαθιά φιλία. 'Εμείς, οι Κινέζοι καταλαβαίνουμε πλήρως την επιθυμία του αμερικάνικου λαού να ξανασυνδεθεί μαζί μας. 'Αλλά δεν θα επιτρέψουμε και δεν μπορούμε να επιτρέψουμε στους αμερικάνικους ήγερτικούς κύκλους να εκμεταλλευθούν αυτή τη δικαίη επιθυμία του αμερικάνικου λαού για να εξυπηρετηθούν τα άπαιστα σχέδιά τους. Πιστεύουμε ότι μια μέρα, ο κινέζικος και ο αμερικάνικος λαός θα συντρίβουν τα αντιδραστικά σχέδια των γιάγκηδων, θα σαρώσουν όλα τα εμπόδια και θα αποκαταστήσουν στενές επαφές οι οποίες θα τους επιτρέψουν να αναπτύξουν σημαντικά την φιλία τους.

Ἡ Λαϊκὴ Κίνα πραγματοποίησε μὲ ἐπιτυχίαν τὴν τρίτη πυρηνικὴ δοκιμὴ της

★ **Νέο ἰσχυρὸ πλήγμα κατὰ τῆς ἱμπεριαλιστικῆς καὶ ρεβιζιονιστικῆς πολιτικῆς τοῦ πυρηνικοῦ ἐκβιασμοῦ – Νέα σπουδαία συνεισφορά στὴν παγκόσμια εἰρήνη**

Δηλώσεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας Κίνας Τσοῦ Ἐν-λάϊ

Στις 9 Μαΐου, ἡ Λ. Κίνα πραγματοποίησε μὲ ἐπιτυχίαν ἔκρηξη θερμοπυρηνικῆς βόμβας. Μιλώντας σχετικὰ μὲ τὸ γεγονός αὐτὸ ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας Κίνας Τσοῦ Ἐν-λάϊ, δήλωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἡ ἐπιτυχία τῆς τρίτης πυρηνικῆς δοκιμῆς τῆς Κίνας εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία μιὰ μεγάλη ἐνθάρρυνση γιὰ τοὺς λαοὺς ποὺ ἀγωνίζονται ἡρωϊκὰ γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή τους».

«Ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα νέα ὅπλα στὴν ἱστορία, τὰ πυρηνικὰ ὅπλα δὲν μποροῦν νὰ μονοπωληθοῦν. Ὅλες οἱ ἀντιδραστικὲς δυνάμεις εἶναι καταδικασμένες νὰ ἐξαλειφθοῦν ὅποια-δήποτε νέα ὅπλα καὶ ἂν ἐπιστεῖν. Τὰ πυρηνικὰ ὅπλα δὲν μποροῦν νὰ σώσουν οὔτε τὸν ἱμπεριαλισμὸ τῶν ΗΠΑ οὔτε τὴν ρεβιζιονιστικὴ ἡγετικὴ οὐμάδα τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης».

Ὁ Πρωθυπουργὸς Τσοῦ Ἐν-λάϊ μιλοῦσε στὴν ἀποχαιρετιστήρια δεξίωση πρὸς τιμὴ τῆς κοιμητικῆς καὶ κυβερνητικῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Ἀλβανίας, ποὺ εἶχε ἐπικεφαλῆς τὸν Μεχμέτ Σέχου, στίς 10 Μαΐου.

Ὁ Τσοῦ Ἐν-λάϊ εἶπε: «Χθὲς ἡ χώρα μας ἐκτέλεσε μὲ ἐπιτυχίαν τὴν τρίτη τῆς πυρηνικῆς δοκιμῆς. Αὐτὸ εἶναι μιὰ σημαντικὴ συμβολὴ στὴν ἄμυνα καὶ ἀσφάλεια τῆς Κίνας καὶ στὴν παγκόσμια εἰρήνη, ποὺ δίνεται ἀπὸ τὸν Κινέζικο λαὸ ποὺ κρατᾷ ψηλὰ τὴν μεγάλη κόκκινη σημαία τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ, ποὺ βασίζεται στίς δικές του προοπτικές καὶ δουλεύει σκληρὰ γιὰ νὰ χτίσει μιὰ ἰσχυρὴ χώρα».

«Ὁ μόνος σκοπὸς μας ὅταν ἀναπτύσσουμε τὰ πυρηνικὰ ὅπλα εἶναι ἡ ἄμυνα καὶ ὁ τελικὸς στόχος μας εἶναι ἡ ἐξάλειψη τῶν πυρηνικῶν ὅπλων».

«Τὴν ἐποχὴ τῆς ἔκρηξης τῆς πρώτης Κινέζικης ἀτομικῆς βόμβας, ἡ Κινέζικη κυβέρνηση ἐξήγησε τὴν βασικὴ θέση τῆς Κίνας πάνω στὸ ζήτημα τῶν πυρηνικῶν ὅπλων καὶ πρότεινε συγκεκριμένα τὴν σύγκλιση μιᾶς διάσκεψης κορυφῆς ἀπὸ ὅλες τὶς χώρες τοῦ κόσμου ποὺ νὰ συζητήσει τὴν πλήρη ἀπαγόρευση καὶ τὴν ὁλοκληρωτικὴ καταστροφή τῶν πυρηνικῶν ὅπλων. Ἀκόμα, ἡ Κίνα πρότεινε στίς ΗΠΑ νὰ ἀναλάβουν οἱ δύο χώρες τὴν ὑποχρέωση νὰ μὴ πάρουν τὴν πρωτοβουλία νὰ χρησιμοποιήσουν πυρηνικὰ ὅπλα ἢ μιὰ κατὰ τῆς ἄλλης. Ἀλλὰ οἱ ἱμπεριαλιστὲς τῶν ΗΠΑ ἀπόρριψαν τὶς προτάσεις τῆς Κίνας, συνέχισαν νὰ ἀναπτύσσουν καὶ νὰ παράγουν σὲ

μαζικὴ κλίμακα πυρηνικὰ ὅπλα διαφόρων εἰδῶν, ἐπέκτειναν ἀκόμα πάρα πέρα τῆς πυρηνικῆς τους θάσεως σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρα αὐτὲς ποὺ εἶναι γύρω ἀπὸ τὴν Κίνα, καὶ προώθησαν τὸν πυρηνικὸ ἐκβιασμὸ καὶ τὶς ἀπειλὲς κατὰ τῆς Κίνας καὶ τῶν ἄλλων εἰρηνόφιλων χωρῶν. Σὲ συντονισμὸ μὲ τὸν ἱμπεριαλισμὸ τῶν ΗΠΑ, ἡ ρεβιζιονιστικὴ ἡγετικὴ οὐμάδα τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης μηχανεύεται μὲ ἐνεργητικότητα μιὰ συνθήκη γιὰ τὴν «πρόληψη τῆς πυρηνικῆς ἐξάπλωσης» ἔτσι ὥστε νὰ διατηρήσουν τὸ πυρηνικὸ τους μονοπώλιο, νὰ ἐκφοβίσουν τὰ καταπιεζόμενα ἔθνη καὶ λαοὺς καὶ νὰ πραγματοποιήσουν τὸ δνειρὸ τους γιὰ τὴν παγκόσμια κυριαρχία μέσο τῆς Σοβιετο-Ἀμερικάνικης συνεργασίας. Σ' αὐτὲς τὶς συνθήκες ἡ Κίνα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀναλάβει τὶς ἀναγκαῖες περιορισμένες δοκιμὲς γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῶν πυρηνικῶν ὅπλων».

Ὁ πρωθυπουργὸς Τσοῦ Ἐν-λάϊ τόνισε: «Ἡ τυφλὴ ἐμπιστοσύνη στὰ πυρηνικὰ ὅπλα εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῶν χρουστοσφικῶν ρεβιζιονιστῶν. Ἐνῶ ὑποκύπτουν στὸν πυρηνικὸ ἐκβιασμὸ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ, προσπαθοῦν νὰ ἐκβιάσουν ἄλλους μὲ τὰ πυρηνικὰ ὅπλα. Ἰσχύει ὅτι μὲ τὰ πυρηνικὰ ὅπλα σὺν χέρι μποροῦν νὰ λύσουν ὅλα τὰ παγκόσμια προβλήματα. Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἐντελῶς λαθεμένη ἰδέα, μιὰ ἀντιδραστικὴ ἰδέα».

Ὁ Τσοῦ Ἐν-λάϊ πρόσθεσε: «Ἡ Κίνα ἀναπτύσσει τὰ πυρηνικὰ ὅπλα, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ ἔχει τυφλὴ ἐμπιστοσύνη σ' αὐτά. Δὲν θὰ ὑποταχθοῦμε ποτὲ στὸ πυρηνικὸ ἐκβιασμὸ κανενός, οὔτε θὰ χρησιμοποιήσουμε ποτὲ τὰ πυρηνικὰ ὅπλα γιὰ νὰ ἐκβιάσουμε ἄλλους. Ὅπως κάναμε μὲ τὴν εὐκαιρία τῶν δύο προηγουμένων πυρηνικῶν δοκιμῶν, δηλώνουμε καὶ πάλι αὐτὴ τὴ φορά ὅτι ποτὲ καὶ κάτω ἀπὸ ὅποιες δήποτε συνθήκες ἡ Κίνα δὲν θὰ χρησιμοποιήσει πρώτη πυρηνικὰ ὅπλα. Εἴμαστε βαθιὰ πεπεισμένοι ὅτι ἕνας πυρηνικὸς πόλεμος μπορεῖ νὰ ἀποφευχθεῖ καὶ τὰ πυρηνικὰ ὅπλα νὰ ἀπαγορευθοῦν ὁλοκληρωτικὰ, ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι ὅλοι οἱ φιλειρηνικοὶ λαοὶ καὶ χώρες τοῦ κόσμου θὰ ἐργασθοῦν ἀπὸ κοινού καὶ θὰ ἐπμείνουν στὴν πάλιν».

Ο ΜΑΛΙΝΟΦΣΚΥ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΨΕΥΤΗΣ

Σύμφωνα με τηλεγράφημα του Ούγγριου Τηλεγραφικού Πρακτορείου, ο Έντβιν Μάλινοφσκι, Αμερικανός της ΕΣΣΔ Μάλινοφσκι, δήλωσε σε λόγο που εκφώνησε στις 21 Απριλίου στην Ούγγαρια πως η βοήθεια στον αγώνα του βιετναμέζικου λαού θα ήταν ακόμα πιο αποτελεσματική, αν οι κινέζοι ήγέτες δεν παρεμποδίζουν τις προσπάθειες αυτές και πως αφού η Σοβιετική Ένωση δεν έχει κοινά σύνορα με τη Λαοκρατική Δημοκρατία του Βιετνάμ, η βοήθειά της στους αδελφούς βιετναμέζους δεν μπορεί να φθάσει σ' αυτούς παρά μέσω του κινέζικου εδάφους. Σχετικά με το ζήτημα αυτό, εκπρόσωπος του Υπουργείου Εξωτερικών της Κίνας έκανε την ακόλουθη δήλωση :

Ο Μ α λ ι ν ο φ σ κ υ είναι ένας ψεύτης. Η Κίνα ποτέ δεν εμπόδισε τη μεταφορά του υλικού που σαν βοήθεια δίνει η Σοβιετική Ένωση στο Βιετνάμ. Προωθείται προς το Βιετνάμ, με προτεραιότητα, γρήγορα και χωρίς καθυστέρηση, κάθε στρατιωτικό υλικό που ζητεί το Βιετνάμ και παραδίδει η Σοβιετική Ένωση. Από το Φεβρουάριο 1965, που η Σοβιετική Ένωση ζήτησε να προωθηθεί υλικό προς το Βιετνάμ μέσω της Κίνας, μέχρι το τέλος του 1965, η Κίνα προώθησε συνολικά 43.000 τόννους περίπου στρατ. υλικού σοβιετικής βοήθειας στο Βιετνάμ. Η βιετναμέζικη κυβέρνηση το γνωρίζει πολύ καλά. Η σοβιετική κυβέρνηση, επίσης. Τα γεγονότα είναι γνωστά, κανένας δεν μπορεί να τα διαστρεβλώσει.

Η βοήθεια που η Σοβιετική Ένωση προσφέρει στο Βιετνάμ δίδεται μακριά από τις δυνατότητές της, τόσο από πλευρά ποσότητας όσο και από πλευρά ποιότητας. Για μια μεγάλη δύναμη όπως η Σοβιετική Ένωση, δεν είναι δύσκολο να προμηθεύσει στο Βιετνάμ μερικές εκατοντάδες χιλιάδες τόννους πολεμικό υλικό. Γι' αυτό το να παραδίδει μονάχα μερικές δεκάδες χιλιάδες τόννους είναι γελοίο.

Πρέπει να υπογραμμίσουμε, επιπλέον, πως το υλικό που προμήθευσε η Σοβιετική Ένωση αποτελείται βασικά από μεταχειρισμένα όπλα που προέρχονται από την αντικατάσταση του εξοπλισμού των ενόπλων δυνάμεών της και από τα όπλα που δόθηκαν στην Αίθιοπία. Είναι αλήθεια πως η Σοβιετική Ένωση παρέδωσε δορυμένα όπλα τελευταίου σχετικού τύπου, αλλά τα περισσότερα είναι παλαιού τύπου. Η Σοβιετική Ένωση δεν έδωσε και δεν θέλει να δώσει σε ποσότητες όπλα που να αξίζουν πραγματικά. Σ' αυτή την κατάσταση πραγμάτων δεν υπήρξε καμιά παρακώλυση από μέρους της Κίνας. Αφού η Σοβιετική Ένωση δεν είχε ποτέ την πρόθεση να δώσει καλό υλικό ποιοτικά και ποσοτικά, πως μπορούσε να παραβιάσει τη υπόθεση αυτή η Κίνα; Το πρώτο τρίμηνο του χρόνου αυτού, π.χ., η Σοβιετική Ένωση ζήτησε από μας να ετοιμάσουμε μεταφορικά μέσα που να ισοδυναμούν με 1.730 βαγόνια. Αποδεχτήκαμε την αίτηση αυτή και πήραμε τα αναγκαία μέτρα. Ωστόσο, το πραγματικό υλικό που παραδόθηκε δεν χρειαζόνταν παρά 556 βαγόνια. Αυτά είναι τα γεγονότα. Μπορεί να ισχυρισθεί κανείς εκτός απ' αυτούς που έχουν σκοτισμένο πνεύμα, πως η Κίνα εμποδίζει τη σοβιετική βοήθεια στο Βιετνάμ;

Είναι γνωστό σε όλους πως την εποχή του Χρυσούωφ, η Σοβιετική Ένωση άρνήθηκε κάθε βοήθεια στο Βιετνάμ. Μετά την άνοδό τους στην εξουσία, οι νέοι καθοδηγητές της Σοβιετικής Ένωσης θύωσαν τη σημαία της βοήθειας στο Βιετνάμ. Ορισμένοι πίστεψαν πως η σοβιετική καθοδηγητική ομάδα άλλαξε πραγματικά, αλλά στην πραγματικότητα δεν άλλαξε τίποτε άλλο παρά οι μέθοδοι και τα μέσα. Τόσο η άρνηση του Χρυσούωφ να βοηθήσει το Βιετνάμ όπως και η βοήθεια των νέων σοβιετικών καθοδηγητών της Σοβιετικής Ένωσης στο Βιετνάμ αποσκοπούν στο να ελέγχουν την πορεία των πραγμάτων στο Βιετνάμ και στην ένταξη της πάλης του βιετναμέζικου λαού εναντίον της αμερικανικής επίθεσης και για τη σωτηρία της πατρίδας στην τροχιά της αμερικανοσοβιετικής συνεργασίας. Έτσι από

το 1965, πριν ακόμα το πρώτο υλικό που έδωσαν στο Βιετνάμ οι καθοδηγητές της Σοβιετικής Ένωσης φθάσει στον προορισμό του, οι τελευταίοι έσπευσαν να μηχανογραφήσουν για τις αποκαλούμενες διαπραγματεύσεις ειρήνης πίσω από τις πλάτες του Βιετνάμ, για να ικανοποιήσουν τις ανάγκες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Η σοβιετική καθοδηγητική ομάδα γνωρίζει πως αν κανείς ήθελε να εξυπηρετήσει τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, ήταν απαραίτητο να σπείρει τη διχόνοια ανάμεσα στην Κίνα και στο Βιετνάμ και να υπονομεύσει την αντιαμερικανική ενότητα του κινέζικου και του βιετναμέζικου λαού. Έδώ και ένα χρόνο και πάνω, η Σοβιετική Ένωση χρησιμοποιεί τη βοήθειά της στο Βιετνάμ για να χτυπήσει την Κίνα, δείχνεται πολύ τσιγγούνα στη βοήθειά της στο Βιετνάμ, αλλά πολύ σπάταλη στις συκοφαντίες της εναντίον της Κίνας. Βέβαια, η Κίνα και όλοι οι μαρξιστές-λενινιστές του κόσμου αποκαλύπτουν διαρκώς την καθοδηγητική ομάδα της Σοβιετικής Ένωσης, την εξαναγκάζουν εδώ και λίγο καιρό, να χρησιμοποιεί ως ένα βαθμό μέσα λιγότερο μυστικά για να εξυπηρετήσει τις ΗΠΑ, αλλά η δραστηριότητά της στα παρασκήνια δεν σταμάτησε ποτέ.

Στο 23ο συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης, η καθοδηγητική ομάδα του κόμματος αυτού έκανε επίδειξη αντιιμπεριαλιστικού ενωτικού πνεύματος και ένας ορισμένος αριθμός ανθρώπων, αγνοώντας την αλήθεια, πίστεψαν στην ελλοκρινεία τους. Τώρα, όλος ο κόσμος μπορεί να διαπιστώσει πως όλα αυτά δεν αποτελούν παρά καθαρή υποκρισία. Στην πραγματικότητα, αυτό που έκανε η καθοδηγητική ομάδα του Κ.Κ.Σ.Ε. στο 23ο συνέδριο του κόμματος αυτού, είναι η συνέχιση της διπλής τακτικής του ψεύτικου αντιιμπεριαλισμού και της πραγματικής συνθηκολόγησης, της ψεύτικης επανάστασης και της πραγματικής προδοσίας, της ψεύτικης ενότητας και της πραγματικής διάσπασης. Στην αντικινεζική συναυλία που ένορχηστρώθηκε στο συνέδριο αυτό, η φωνή του ύμνου αντιπροσώπου ανέθηκε στους πιο ψηλούς τόνους και στην Ούγγαρια, λίγο καιρό αργότερα, ο Μάλινοφσκι, μέλος της σοβιετικής καθοδηγητικής ομάδας, απέκλυσε ο ίδιος τις αντικινεζικές μηχανογραφίες που εξυφάνθηκαν στο συνέδριο αυτό.

Σα στρατιωτικός, ο Μάλινοφσκι έπρεπε να γνωρίζει πως εκτός από τους χειρσμούς και αεροπορικούς δρόμους υπάρχουν επίσης και θαλάσσιοι δρόμοι, που επιτρέπουν να συνδέεται μια χώρα με μια άλλη. Είναι έντελως άνοητο να ισχυρίζεται πως μια βοήθεια είναι αδύνατη αν δεν υπάρχουν κοινά σύνορα. Η Σοβιετική Ένωση δεν έχει κοινά σύνορα με την Κούβα, αντίθετα η μια βρίσκεται πολύ μακριά από την άλλη. Αλλά μπόρεσε να στείλει εκεί πυραύλους και πυροβόλα όπλα και ακόμα να τα ξαναπαρεί πίσω. Η Σοβιετική Ένωση δε βρίσκεται τόσο μακριά από το Βιετνάμ, πως εμφανίζεται άνικανη να στείλει τίποτα άλλο εκτός από συμβατικά όπλα; Δεν έχει πολύ περισσότερα κοινά σύνορα με την Ινδία, αλλά εν τούτοις στέλνει εκεί με το θαλάσσιο δρόμο μεγάλες ποσότητες πολεμικού υλικού, για να βοηθήσει τους Ινδούς αντιδραστικούς να πολεμήσουν την Κίνα. Τότε γιατί δεν μπορεί να στείλει μέσω θαλάσσης την υλική της βοήθεια στο Βιετνάμ για να βοηθήσει το βιετναμέζικο λαό να καταπολεμήσει τις Ηνωμένες Πολιτείες; Είναι έντελως άνοητο να παίζουν με την ύπαρξη ή την απουσία κοινών συνόρων. Η οδία του προβλήματος είναι πως η ρεβιζιονιστική ομάδα της Σοβιετικής Ένωσης εκφυλίστηκε ως το σημείο να γίνει συνένοχος του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Η υποτιθέμενη βοήθειά της στο Βιετνάμ είναι ένα όμοιομα βοήθειας. Ο πραγματικός της σκοπός είναι να αντιπαραθέσει την Κίνα, στο Βιετνάμ και σε όλους τους λαούς που εκπνέουν στην επανάσταση. Αυτό που επιζητεί και διευρεύεται πάντοτε, είναι η εκυριαρχία στον κόσμο μέσω της αμερικανοσοβιετικής συνεργασίας.

● ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ (*)

● ΣΤΟ ΣΑΡΛΕΡΟΥΑ

Ένας σημαντικός σταθμός για το Κομμουνιστικό Κόμμα Βαλλωνίας

Όταν οι καθοδηγητές του Σοσιαλιστικού Κόμματος Βελγίου ολοφύρονται για τον κλονισμό της εμπιστοσύνης των δυνάμεών τους. Όταν οι χρονοσσωφικοί βλέπουν να μαραινούνται οι ισχνές παραδοσιακές δυνάμεις τους. Όταν μερικοί μιλάνε για «απολιτικοποίηση» και για επίδραση της λιακάδας, του φοντ-μπώλ, του γουήκ-έντ, για να εξηγήσουν όλα αυτά. Και όταν έμεις, οι κομμουνιστές της Βαλλωνίας, βλέπουμε να παρελαύνουν τριπλάσιοι σε αριθμό οι σύντροφοί μας στους δρόμους του Σαρλερουά την ημέρα της Πρωτομαγιάς, έμεις μπορούμε να είμαστε χαρούμενοι, υπερήφανοι και με μεγαλύτερη πίστη στις δυνάμεις μας από κάθε άλλη φορά.

Στο πλευρό της παλιάς φρουράς, των παλαιμάχων αγωνιστών, υπήρχε αυτή η ζωνρή, ένθουσιώδης, παλλόμενη, θορυβώδης, που κραύγαζε με δύναμη μπροστά στις μάζες των θεατών στο Ville Haute, στο μνημείο, νεολαία, τα συνθήματα: «Έξω από το ΝΑΤΟ», «Βιετνάμ ναι, Γιάγκηδες όχι», «Δολοφόνε Τζόνσον», «Δολοφόνε Φράνκο», ζητωκραυγάζοντας υπέρ του Έθνικου Απελευθερωτικού Μετώπου του Νότιου Βιετνάμ, των μαρξιστών - λενινιστών όλου του κόσμου, των λαών που αγωνίζονται για την ανεξαρτησία τους.

Ανάμεσα μας, την Πρωτομαγιά του 1966, αυτή την ημέρα πάλης, υπήρχαν οι μαχητές της πρώτης γραμμής, οι θαρραλέες άπεργοι των F. N. και ειδικότερα η συντρόφισσά μας Ζερμαίν, πάντοτε δυναμική, πάντοτε γελαστή, παρά τους κόπους της σκληρής αυτής μάχης του Χέρσταλ.

Τό κάθε τι την ημέρα αυτή έκανε τον ήλιο να φαίνεται ακόμα πιο λαμπρός. Έκατοντάδες πανιά διακήρυσαν τη θέλησή μας να υπερασπιστούμε τη Βαλλωνία, να κατακτήσουμε την έθνικη ανεξαρτησία και την δημοσπονδποίηση, να βάλουμε πέσμα στο κλείσιμο των επιχειρήσεων, να σταματήσουμε τις απολύσεις, να αποχωρήσουμε από το ΝΑΤΟ και την Ε.Ο.Κ., να σταθούμε ολοκληρωτικά στο πλευρό των λαών του Βιετνάμ, του Κογκό, του Αγίου Δομνίκου, στο πλευρό των Ισπανών κομμουνιστών που κρατάει η φρανκική αστυνομία, να αγωνιστούμε έναντι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Στην πλατεία του Βορρά, όλος ο κόσμος βρισκότανε στις πόρτες, μπροστά στις εισόδους των καφενείων, για να παρακολουθήσει τη συγκέντρωση με την οποία θα έκλεινε η διαδήλωση.

Στο πλευρό του Προέδρου του Κ.Κ. Βαλλωνίας Άνρι Γκλινέρ, βρίσκονταν οι σύντροφοι Ζακ Γκριπά, Γραμματέας της Κεντρικής Έπαρσης του Κομμουνιστικού Κόμματος Βελγίου, Ντεζιρέ Τριφώ, Γραμματέας του Κομμουνιστι-

κού Κόμματος Βαλλωνίας, η συντρόφισσα Ζερμαίν των F.N. και άλλοι...

Μπροστα στις εκατοντάδες των διαδηλωτών, ο Άνρι Γκλινέρ άνοιξε τη συγκέντρωση.

Η επαναστατική πρωτοπορεία που εκπροσωπούμε, είπε, εξέφρασε σήμερα καθαρά τα αισθήματα της συντριπτικής πλειοψηφίας του εργαζόμενου λαού μπροστά στην άνελεστη ταξική πολιτική που εφαρμόζει ο εκμεταλλευτής καπιταλισμός και ο αίμοβόρος ιμπεριαλισμός.

Η Πρωτομαγιά δεν είναι «η γιορτή της δουλειάς». Αυτό είναι ένα άπατηλο σύνθημα. Το αφήνουμε σ' εκείνους που έχουν εφορτισθεί από την άστική τάξη να εκτρέπουν την εργατική τάξη από το δρόμο της πάλης και να την προσανατολίζουν προς την αδράνεια. Δεν πρέπει να πάψουμε να καταγγέλλουμε τον επαίσχυντο ρόλο των σοσιαλδημοκρατών του Σ.Κ.Β. και των χρονοσσωφικών που εκμεταλλεύεται η αντίδραση για να εξαπατά καλύτερα τους εργαζόμενους.

Η «γιορτή της εργασίας»; Όταν έδω και μερικές έβδομάδες έπρεσαν μεταλλωρύχοι στο Ζβάρτβεργκ κάτω τις σφαίρες των χωροφυλάκων του εσσοσιαλιστή Βράνκ! Όταν έδω και παρά πάνω από δυό μήνες οι γυναίκες των F.N. διεξάγουν με ανδρεία αγώνα για «ση δουλειά, ίσο μεροκάματο»! Όταν σφάζουν τους ανθρακωρύχους μας, όταν η εταιρεία των Μουσώ-Φονταίν, που έλαβε 114.200.000 φρ. τον τελευταίο χρόνο, άπειλει να κλείσει όλα τα πηγάδια της αν δεν πάρει περισσότερα το χρόνο αυτό!

Η «γιορτή της εργασίας», όταν οι εργαζόμενοι πρέπει να πληρώνουν 20 δισεκατομμύρια φόρους, που ο πληθωρισμός άπειλει, που ένα εκατομμύριο συνταξιούχοι δεν διαθέτουν ένα ελάχιστο όριο άποδοχών, που οι εργαζόμενοι της σιδηροοργιάς πρέπει να παλαίψουν ακόμα για 44 ώρες δουλειά τη βδομάδα;

«Γιορτή της εργασίας», όταν λεηλατείται η Βαλλωνία, η γή της είναι γεμάτη από ξένες δυνάμεις, από αμερικάνικες και γερομανικές στρατηγικές βάσεις, όταν η χώρα μας άνήκει στο ΝΑΤΟ στο οποίο πληρώνει κάθε χρόνο πάνω από 30 δισεκατομμύρια φόρους;

Όχι, η Πρωτομαγιά δεν είναι η γιορτή της εργασίας! Η Πρωτομαγιά πρέπει να παραμείνει όπως ήταν πάντοτε μια ημέρα έλπίδας ταυτόχρονα και αγώνα όλων των εργαζόμενων του κόσμου για το σοσιαλισμό, μια μέρα διεθνούς προλεταριακής αλληλεγγύης, μια μέρα στη διάρκεια της οποίας πρέπει να εκδηλώνεται μια φλογερή αλληλεγγύη ανάμεσα στους λαούς του κόσμου, έναντι του ιμπεριαλισμού, του πιο φοβερού εχθρού μας και ιδιαίτερα, η αλληλεγγύη με το βιετναμέζικο λαό. Μια μέρα αγώνα για μια πραγματική ειρήνη, για την ανεξαρτησία και την ελευθερία, και όχι για μια ντυσασμένη ειρήνη.

Η Πρωτομαγιά του 1966 πρέπει να γίνει άφετηρία για

(*) Αναδημοσιεύεται από το όργανο του Κ.Κ. Βελγίου «Η Φωνή του Λαού», Νο 18, 6-5-66.

τὸ δυνάμωμα τῶν ὁργανώσεών μας, τὸ δυνάμωμα τῆς ἐπανάστατικῆς μας πάλης, γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς δημοσπονδιοποίησης.

Ἄς ἐργαστοῦμε γιὰ τὴ συσπείρωση τῶν πλατειῶν μαζῶν τοῦ βαλκανικοῦ λαοῦ στοὺς κόλπους ἐνὸς εὐρύτατου Βάλκωνικοῦ Λαϊκοῦ Μετώπου, πολύτιμου ὄργανου γιὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ δρόμου πρὸς τὴν κατάκτηση τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς δημοσπονδιοποίησης.

Σὲ συνέχεια μίλησε ἡ συντρόφισσα Ζερμαῖν πὺν περιέγραψε τὸν ἀγῶνα τῶν γυναικῶν τῶν F.N. καὶ ἐπανάλαβε τὴν ἀπόφασή τους νὰ ἀγωνιστοῦν ὡς τὴ νίκη. Τὸ ἀκροατήριον χειροκρότησε τὶς συντρόφισσες ἀπεργοὺς πὺν παρευρίσκονταν στὴ συγκέντρωση ἐνῶ ἡ Ζερμαῖν φώναζε «Ζήτω τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα Βαλκωνίας» καὶ τὴν ἀσπάζονταν ὁ Ἀνρὺ Γκλινέρε.

Σὲ συνέχεια, ὁ Ντεζιρέ Τριφώ, πῆρε τὸ λόγον. Ὑπογράμμισε μὲ τὴ συνηθισμένη του ὁμηρικότητα, τὸ ρωμαλέον τόνο μέσα στὸν ὁποῖον γιορτάζεται ἡ Πρωτομαγιά στὸν κόσμον, μὲ δάση τὶς πληροφορίες πὺν εἶχαν μεταδοθῇ τὸ πρῶτον ἀπὸ τὸ ραδιόφωνον.

Χρητέρησε μὲ θέρμη τοὺς διαδηλωτὲς τῆς Σαϊγκὸν πὺν περικύκλωσαν τὴν ἀμερικανικὴ πρεσβεΐα, στὴν ἴδια τὴν καρδίαν τῶν περιοχῶν πὺν κατέχονται ἀπὸ τὶς δυνάμεις τῶν ΗΠΑ.

Στάθηκε στὶς διαδηλώσεις στὴ Μαδρίτη καὶ στὴ Βαρκελώνη, πὺν ἔγιναν ἐναντίον τοῦ αἱματοβαμμένου δικτάτορα Φράνκο, ὑπέρητὴ τοῦ γιάγκικου ἱμπεριαλισμοῦ.

● ΣΤΙΣ ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ

Μιά πρωτομαγιά πὺν θ' ἀφήσει ἐποχὴ

Στὶς 4 μ.μ., μὴ μεγάλη ζωηρότητα ἐπικρατοῦσε στὴν πλατεῖα τοῦ Σαμπλόν. Κατὰ δεκάδες, οἱ ἀγωνιστὲς τῆς Ὀμοσπονδίας Βρυξελλῶν τοῦ Κόμματος, οἱ ἀντιπροσωπεῖες τῶν Ὀμοσπονδιῶν τῆς Βαλκωνίας καὶ τῆς Φλάνδρας, οἱ συμπαιδῶντες συνῆραν στὸ μέρος τῆς συγκέντρωσης, μέσα σὲ ἓνα θαυμάσιον ἀνοιξιὰκιον καιρὸν, εὐνοϊκὸν γιὰ τὴν ἐκδήλωση τῆς Πρωτομαγιάς. Οἱ στολὲς τῶν πιονιέρων καὶ τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας, οἱ κόκκινες σημαῖες, τὰ λάβαρα καὶ τὰ πανὸν πλημμύριζαν μὲ τὰ ζωηρὰ τοὺς χρώματα τὴν παλαιὰ πλατεῖα τῶν Βρυξελλῶν. Παρὰ τὶς μαυροῦδες τῶν σοσιαλδημοκρατῶν καὶ τῶν ρεβιζιονιστῶν πὺν μὲ τὴ βοήθεια τῆς αστυνομίας, συνετέλεσαν στὸ νὰ ἀργοπορήσῃ ἡ ἐναρξὴ τῆς διαδήλωσης, ἐλπίζοντας πὺς θὰ μπορέσουν νὰ τὴν ὑπονομεύσουν, οἱ βρυξελλιάνοι κομμουνιστὲς ἐπέτυχαν νὰ κἀνουν μιά λαμπρὴ ἐπίδειξη δυνάμεις καὶ ἀκτινοβολίας τοῦ κόμματός μας.

Χιλιάδες ἔντυπα μοιράστηκαν ἐπὶ πλέον σὲ ὅλον τὸ μῆκος τῆς διαδρομῆς πὺν θὰ ἀκολουθοῦσε ἡ διαδήλωση γιὰ νὰ ἐπενδυμοῦν τὴν ὥρα πὺν θὰ περνοῦσε ἡ παράταξις ἀνάμεσα στὶς σειρὰς τῶν θεατῶν πὺν περιέμεναν.

Στὶς 6 μ.μ. περίπου ἡ διαδήλωση ξεκίνησε. Ἐπὶ κεφαλῆς οἱ μεγάλες σημαῖες τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Βελγίου, τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Βαλκωνίας, τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Φλάνδρας καὶ τῆς Ὀμοσπονδίας Βρυξελλῶν, καὶ ἀκολουθοῦσαν τριάντα κόκκινα λάβαρα.

Σὲ πικνὲς γραμμές, ἔρχονταν σὲ συνέχεια οἱ πιονιέροι καὶ ἡ Κομμουνιστικὴ Νεολαία προχωρώντας στὸ ρυθμὸ μίας φαντασίας. Μετὰ ἔρχονταν δύο μεγάλα ἄρματα. Τὸ πρῶτον ἐοικε μ' ἓνα συγκινητικὸν τρόπον τὸν ἀγῶνα τῶν ἐργαζομένων, ἀνδρῶν, γυναικῶν, νέων γιὰ τὶς διεκδικήσεις τους. Τὸ δεύτερον ἀπεικόνιζε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησία καὶ τὴν αὐτοδιάθεση μὲ τὴν δημοσπονδιοποίηση.

Ὑπενθύμισε ὅλους τοὺς ἀγῶνες ὅλων τῶν λαῶν τοῦ κόσμου ἐναντίον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1 ἐχθροῦ τους, τοῦ ἀμερικανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ὑπεύθυνον νέων ἐγκλημάτων στὸν Ἅγιον Δομίνικον. Ἐξῆς τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία, τὸν ὁποῖον διεξάγουν μέσα σὲ ἐξαιρετικὰ δύσκολες συνθήκες, οἱ κογκολέζοι πατριῶτες.

Παντοῦ, οἱ λαοὶ καταφέρουν ὅλον καὶ πὺν σκληρὰ πλήγματα στὸν ἀμερικανικὸν ἱμπεριαλισμόν, σ' αὐτὸν τὸν κληρονόμον τοῦ χιτλερισμοῦ.

Τὸ κόμμα μας δυναμώνει γρήγορα, εἶπε ἀκόμα ὁ Ντεζιρέ Τριφώ. Ἡ σημερινὴ διαδήλωση ἀποτελεῖ ἓνα λαμπρὸν παράδειγμα. Σὲ δύο χρόνια ἔχουμε προχωρήσει μὲ γιγαντιαῖα βήματα. Ὁφείλουμε νὰ συνεχίσουμε νὰ προχωροῦμε πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Καὶ ὁ Γραμματέας τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Βαλκωνίας τελείωσε κἀνοντας μιά παλλόμενη ἐκκλήσιν σὲ δράσιν γιὰ τὴν διεκδικήσιν, γιὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς βαλκωνικῆς οἰκονομίας, γιὰ τὴν ἱμοσπονδιοποίησην, γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας. Κάλεσε τοὺς κομμουνιστὲς νὰ προσκοθῶν πάντοτε ὅλον καὶ περισσότερο τὴν ἀγωνιστικὴν ἐνότητά τους, μὲ συγκεκριμένον τρόπον, μὲ τοὺς λαοὺς στὴν πάλη καὶ σὲ πρώτη γραμμῇ, μὲ τοὺς λαοὺς τοῦ Βιετνάμ, τοῦ Κογκό, τοῦ Ἀγίου Δομίνικου.

Ἡ «Διεθνὴς» πὺν τὴν τραγοῦδισαν ἑκατοντάδες φωνὲς ἔκλεισε αὐτὴ τὴν ὑπέροχην ἐκδήλωση τῆς ζωτικότητος τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Βαλκωνίας.

Τὰ ἄρματα προκάλεσαν μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ πολλὰ σχόλια ἔγιναν στὶς μάζες πὺν εἶχαν συγκεντρωθῇ στοὺς δρόμους. Πίσω ἀπὸ τὶς σημαῖες τῶν τμημάτων ἔρχονταν τὰ μέλη τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ σύντροφο Ζὰν Γκριπά, Γραμματέα τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τὰ μέλη τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου. Ἀκολουθοῦσαν πολλὲς ἀντιπροσωπεῖες πὺν εἶχαν ἔρθῃ ἀπὸ τὸ Σαρλερουά, Ἀνβέρ, Γκάντ, Μπορινάζ, Σάντρο, πὺν ἔφεραν τὸ χαιρετισμὸν τῶν βαλκωνίων καὶ φλαμανδῶν συντρόφων στὴν Ὀμοσπονδία Βρυξελλῶν τοῦ κόμματος. Μία ἀντιπροσωπεῖα τῶν ἱσπανῶν συντρόφων συμμετεῖχε ἐπίσης στὴν παράταξι μὲ τὸ συνηθισμένον δυναμισμόν της.

Ἐκατοντάδες ἀγωνιστῶν συμμετεῖχαν στὴν παράταξι ἔχοντας στὴν μπουτονιέρα μὴ κοκκάριον μὲ συνθήματα: Ὑἔξω ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ, ΗΠΑ ἔξω ἀπὸ τὸ Βιετνάμ, ὁ φασισμὸς δὲν θὰ περάσῃ, κλπ. Καὶ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια, τὸ κόκκινον δάσος τῶν πλακᾶτ καὶ τῶν πανῶ πὺν κρατοῦσαν οὐ διαδηλωτὲς καὶ στὰ ὁποῖα μποροῦσε νὰ διαβάσῃ κανεὶς τὰ κυριώτερα συνθήματα τῆς ἀγωνιστικῆς Πρωτομαγιάς τῶν κομμουνιστῶν τοῦ Βελγίου.

«Ζήτω τὸ ἐνιαῖον λαϊκὸν μέτωπον», «Ἑξω ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ», «Ἐθνικὴν ἀνεξαρτησία», «Ὅχι ἀτομικὲς βάσεις στὸ Βέλγιον», «Μείωσις τῶν 15 δισεκατομμυρίων πὺν πᾶνε στὶς στρατιωτικὰς δαπάνες», «Ὁλοκληρωτικὴν συμπαρατάσιν στὸ Ἐθνικὸν Ἀπελευθερωτικὸν Μέτωπον τοῦ Νοτίου Βιετνάμ», «Πλήρη ἀλληλεγγύη στὴν ἀντίστασιν τοῦ κογκολέζικου λαοῦ», «Ἑξω ἀπὸ τὸν Ἅγιον Δομίνικον οἱ γιάγκηδες ἐπιθετιστὲς», «Λευτεριά στὸν πορτογάλον ἀντιφασίστα ἥρωαν Κάμπος», «Λευτεριά στὸν ἱσπανὸν ἀντιφασίστα Μόγια», «Ζήτω οἱ Ἐπιτροπὲς Δράσης», «Γιὰ τὴν δουλειάν, ὅσον μεροκάματο σὲ ὅλους», «Κᾶτω τὸν κλεισμὸν τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ οἱ ἀπολύσεις», «Ἀβ-ζήση 10% καὶ μίνιμουμ 5 F τὴν ὥραν», «Γιὰ 40 ὥρας δουλειᾶς νὰ πληρώνονται 48», «4 ἑβδομάδες ἄδεια», «Ἐθνικὴ

‘Υπηρεσία ‘Υγείας», ‘Εναντίον του αντιδραστικού «όρθολογισμού» της Παιδείας», ‘Ο φασισμός δεν θα περάσει», ‘Ομοσπονδιοποίηση», ‘Εθνική ‘Ανεξαρτησία», ‘Εξω από το Βιετνάμ οι γιάγκηδες ναζί».

Πολλά συνθήματα επίσης δίνονταν ομαδικά από τους διαδηλωτές, ανάμεσα στα όποια ήταν: —Βιετνάμ, ναι! —Γιάγκηδες όχι!, «Κογκό, ναι! —Γιάγκηδες όχι!» ‘Εξω από το ΝΑΤΟ», «Τζόνσον δολοφόνε», «Ίση δουλειά, ίσες αποδοχές», «10%», ‘Ο φασισμός δεν θα περάσει» κλπ.

Πίσω από τη φάλαγγα των αγωνιστών, υπήρχαν δύο άτομα που είχαν πολλά συνθήματα. Το ένα άπεικόνιζε τον ηρωϊκό αγώνα των λαών εναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, του διετναμέζικου λαού, του κογκολέζικου λαού και του λαού του ‘Αγίου Δομίνικου· το άλλο ήταν το άρμα της «Φωνής του Λαού», που περιείχε μια εικονογραφημένη και σατυρική διαμαρτυρία των κατασχέσεων της έφημερίδας μας και συνθήματα για τη θέληση της εργατικής τάξης πώς ο φασισμός δεν θα περάσει.

Το πλήθος των θεατών που βρίσκονταν σε όλο το μήκος του bouleβάρτου, έκδηλωσε σε πολλές περιπτώσεις την επιδοκιμασία του και αγόραζε από τους συντρόφους που πουλούσαν τη «Φωνή του Λαού», το «De Strijd» και το περιοδικό της Κομμουνιστικής Νεολαίας «Τί να κάνουμε».

Δεν ξεχνάμε να σημειώσουμε τη δυναμική ομάδα του Λαϊκού Θεάτρου που χειροκροτήθηκε για την παρωδία του, του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που τον αναπαριστούσε με τον μάομπα Σάμ καθάλλα σε μια άτομική βόμβα που την τραβούσαν άνδρείκελα.

Διασχίζοντας το bouleβάρτο ‘Αντόλη Μάξ, η παράταξη προχώρησε στην πλατεία Ροτζιέ τραγουδώντας τη Διεθνή. Το πλήθος ήρθε γρήγορα να μεγαλώσει το κύμα των διαδηλωτών που συγκεντρώθηκε μισοστό στο δήμα όπου ανέβηκαν οι όμιλητές και τα μέλη του Πολιτικού Γραφείου.

Τη συγκέντρωση άνοιξε ο σύντροφος Ζάκ Γκριππά, που προήδρευε. Τόνισε με λίγα λόγια τη σημασία του θριάμβου της Πρωτομαγιάς καί παρουσίασε στο λαό των Βρυξελλών τον Ντεζιρέ Τριφώ, Γραμματέα του Κ.Κ. Βαλλονίας.

Αυτός, στο γνωστό ένθουσιώδες και μαχητικό του στίλ, περιέγραψε σύντομα τον ύπεροχο αγώνα των εργαζομένων για «Ίση δουλειά—Ίσο μεροκάματο». Κατήγγειλε με σφοδρότητα τις προδοσίες των συνδικαλιστών ηγετών και έδειξε το μεγάλο ρόλο που παίζουν και θα παίζουν οι ‘Επιτροπές Δράσης στους εργατικούς αγώνες.

‘Ο σύντροφος Γκριππά, παρουσίασε σε συνέχεια στο άκροατήριο τη συντρόφισσά μας Μαργκερίτ Λαμύ, μέλος της ‘Επιτροπής Δράσης των F.N. η όποια έφερε τον χαιρετισμό των απεργών στη διαδήλωση της Πρωτομαγιάς και στο κόμμα μας. ‘Η όμιλήτρια χειροκροτήθηκε με θερμή από το άκροατήριο.

‘Ο σύντροφος Κόππενς, ήγέτης του Κ.Κ. Φλάντρας έφερε το χαιρετισμό των φλαμανδών συντρόφων και ανέλυσε τα διδάγματα της πάλης των μεταλλωρύχων του Ζβάρτμπεργκ και έξεφρασε την πίστη του για τη γρήγορη ανάπτυξη του Κ.Κ. στη Φλάνδρα.

‘Ο λόγος δόθηκε τότε στο σύντροφο Ρενέ Ράιντορφ, μέλος του Πολιτικού Γραφείου και Γραμματέα της ‘Ομοσπονδίας Βρυξελλών. Αυτός έκανε τον άπολογισμό του παγκόσμιου αγώνα των λαών και των εργαζομένων εναντίον του ιμπεριαλισμού και υπενθύμισε τα καθήκοντα της διεθνούς προλεταριακής αλληλεγγύης που μās συνδέουν ιδιαίτερα με τους λαούς του Βιετνάμ, Κογκό, ‘Αγίου Δομίνικου. ‘Εδειξε τη βαθεία επιδείνωση της γενικής κρίσης του καπιταλισμού, ιδιαίτερα στη χώρα μας και σκιαγράφησε τον πίνακα των μεγάλων επιτυχιών που είχε το κόμμα μας μετά την άναυστάσή του στη βάση του μαρξισμού - λενινισμού. Τελείωσε ύπογραμμίζοντας τη σημασία των συνθημάτων που προβάλλει το κόμμα μας για την πραγματοποίηση των έθνικοδημοκρατικών σκοπών και της πορείας για την έγκαθίδρυση ένος λαϊκοδημοκρατικού καθεστώτος στη χώρα μας.

‘Ο σύντροφος Γκριππά έκλεισε τότε τη συγκέντρωση εκφράζοντας την εύγνωμοσύνη του κόμματος σε όλους τους αγωνιστές που δούλεψαν για να έχει μια τέτια επιτυχία ο γιορτασμός της Πρωτομαγιάς και κάλεσε όλους πριν φύγουν να τραγουδήσουν τη Διεθνή.

ΑΝΑΣΥΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

(‘Η συνέχεια άπ’ τη σελίδα 47)

για το δικό της συμφέρον και το συμφέρον όλου του λαού. ‘Η ηρωϊκή εργατική μας τάξη, παρά την προδοσία των σημεινών καθοδηγητών, αγωνίζεται για τη νίκη του σοσιαλισμού.

Σύντροφοι! Πολίτες! Να τελειώνουμε με τους άρνητες του σοσιαλισμού! ‘Εμπρός, άς αγωνισθούμε για την ανάπτυξη της οικονομίας της χώρας μας, για το σοσιαλισμό!

‘Εναντίον της πολιτικής του πληθωρισμού, εναντίον της φτώχειας και της συνεχούς ανόδου των τιμών. Να απαιτήσουμε τη μείωση των τιμών, την καθιέρωση ένος έλάχιστου δριου μισθών που να αντιστοιχεί στο επίπεδο της κάλυψης των άπαραίτητων άναγκών για τη συντήρηση της εργαζόμενης οικογένειας.

Να τελειώνουμε με την κατάργηση των δικαιωμάτων που έχει κατακτήσει η εργατική τάξη! ‘Απαιτούμε την άποκατάσταση των δικαιωμάτων αυτών για όλους τους εργαζομένους.

Κάτω η φτώχεια και η έκμετάλλευση! ‘Απαιτούμε την πλήρη χρησιμοποίηση της εργατικής δύναμης και της παραγωγικής ικανότητας, δουλειά για τη νεολαία, μείωση της εργάσιμης ήμέρας!

‘Εναντίον της γκομουλκικής προδοσίας, εναντίον των ρα-

διουργιών του σιονιστικού πρακτορείου του ιμπεριαλισμού στην Πολωνία, άς αγωνισθούμε για την πραγματική έξουσία της εργατικής τάξης, για τη δικτατορία του προλεταριάτου.

‘Εναντίον της πολιτικής του δεξιού έθνικισμού· άς ενισχύσουμε τους διεθνιστικούς δεσμούς με τους λαούς και τα κομμουνιστικά κόμματα όλου του κόσμου!

‘Ας αγωνισθούμε για το δίκαιο, για τη πραγματική λαϊκή δημοκρατία και για να εξασφαλίσουμε ένα φωτεινό μέλλον στο λαό μας!.

Ζήτω η ήρωϊκή πολωνική εργατική τάξη!

Ζήτω η εργατοαγροτική συμμαχία!

Ζήτω η οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Πολωνία!

Ζήτω η Λαϊκή Δημοκρατία της Πολωνίας!

Ζήτω ο μαρξισμός-λενινισμός!

Ζήτω το Κομμουνιστικό Κόμμα Πολωνίας!

Άλσος στους προδότες του σοσιαλισμού!

Στη δράση! Προς τη νίκη!

Η ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Ο ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ ΣΤΑΘΕΡΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ

ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ

Άρθρο σής «Βανγκάρντια Όμπρέρα», ὄργανου τοῦ Κ.Κ. Ἰσπανίας (Μ.Α.)

Σύμφωνα με τὸν Σαντιάγο Καρίλλο, Γενικὸ Γραμματέα τοῦ Κ.Κ.Ι. καὶ ἀρχηγὸ τῆς ρεβιζιονιστικῆς φατρίας, «ἡ σημερινὴ καταπίεση στὴν Ἰσπανία, παρὰ τὶς ἀκρότητές της καὶ τὶς αὐθαιρέσεις της... ΔΕΝ μπορεῖ ἴσως ΠΙΛΑ νὰ συγκριθεῖ μετὰ τὴ φασιστικὴ τρομοκρατία...» (Μετὰ τὸ Φράνκο, ποίος; σελ. 35).

Ἀλλὰ ἡ φιλοαμερικανικὴ τυραννία τοῦ Φράνκο ἐπιμένει νὰ διαφεύγει τὸν κ. Καρίλλο. Ἄς δοῦμε μερικὰ παραδείγματα τρομοκρατίας ποὺ ἀδιάκοπα ἀσκεῖται ἐναντίον τῆς ἐθνικο-δημοκρατικῆς ἀντίστασης στὴ χώρα μας.

ΒΑΣΚΟΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ:

Στὶς 17 Φεβρουαρίου δὴγῆθησαν στὸ δικαστήριό τέσσερις νέοι βάσκοι ἐθνικιστὲς ποὺ κατηγοροῦνταν γιὰ συμμετοχὴ στὸ ἐθνικιστικὸ κίνημα ΕΥΤΖΚΑΝΤΙ ΤΑ ΑΖΚΑΤΑΣΟΤ-ΝΑ (ΕΤΑ). Τὰ δνόματά τους: Ἀντζελ Σαντοές Μάτα, Χοσὲ Ουριβάρο, Χοσὲ Μπέργκερ καὶ Σαβιὲ Ζουμπιγκ Κίρε. Καταδικάστηκαν σὲ διάφορες ποινές. Στους δύο τελευταίους ἀπαγγέλθηκε κατηγορία γιὰ «παράνομη προπαγάνδα» γιὰτὶ μοίραζαν τὴν ΤΣΟΥΤΙΚ, ὄργανο τοῦ ΕΤΑ. Ἡ μοναδικὴ ἀπόδειξη, ἦταν οἱ καταθέσεις ποὺ τοὺς ἀπέσπασαν ὥστε-ρα ἀπὸ βασανιστήρια.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ ΣΠΟΤΔΑΣΤΕΣ: Στὴ Σαλαμάνγκα, πιάστηκαν στὰ μέσα Φεβρουαρίου, πέντε σπουδαστὲς τοὺς ὁποίους ὁποψιάζονταν γιὰ διανομὴ ἐντύπων τῆς Δημοκρατικῆς Πανεπιστημιακῆς Ὀμοσπονδίας Ἰσπανίας. Ἀφοῦ βασανίστηκαν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία προφυλακίστηκαν.

ΡΕΜΠΟΤΜΠΙΚΑΝΟΙ: Τὸ Φεβρουάριο 1965, πιάστηκαν στὸ Σάιν Σεμπάστιαν πέντε πατριῶτες γιὰ διανομὴ ἀντιαμερικανικοῦ προπαγανδιστικοῦ ὕλικου. Στὴ διάρκεια τῆς κράτησής τους στὸ ἀστυνομικὸ τμήμα ὑποβλήθηκαν σὲ φο-

βερά βασανιστήρια. Κατηγορήθηκαν πὼς ἀνήκουν στὸν Ἀ-πελευθερωτικὸ Δημοκρατικὸ Στρατὸ καὶ πὼς ἐμπάσαν ὅπλα στὴ χώρα καὶ γι' αὐτὸ πέρασαν στὴ δικαιοδοσία τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν. Ἡ δίκη διεξήχθη μετὰ συνοπτικὸ τρόπο στὸ στρατοδικεῖο τοῦ Σ. Σεμπάστιαν γιὰ αὐτόφωρη στρατιωτικὴ στάση.

Οἱ κατηγορούμενοι δικάστηκαν τὸ Μάρτιο, δέκα τρεῖς μῆνες μετὰ τὴ σύλληψή τους. Τὰ δνόματά τους εἶναι τὰ ἀκόλουθα: Ἐνρίκε Γκουτιερρέζ Κουβιτάνα, πατέρας ὀκτὼ παιδιῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ ἕξη εἶναι πολὺ μικρά. Φελισιάνο Ρουντρίγκες Πιερές, Μανουέλ Τεζὸν Μεζίντο, Γιοσὲ Ἀντόνιο Τεζὸν Μεζίντο, Ἀγγελ Τομπιάς. Οἱ τέσσερις τελευταῖοι εἶναι ἀστυριανοί. Ὁ πρῶτος καταδικάστηκε δεκαοχτὼ χρόνια φυλάκιση καὶ οἱ ὑπόλοιποι δώδεκα χρόνια.

ΒΑΛΕΝΤΣΙΑΝΟΙ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΕΣ: Τὸ δικαστήριό ἀνακοίνωσε στὶς 26 Φεβρουαρίου τὴν ἀπόφασή του γιὰ εἰκοσι πέντε βαλεντιανούς πατριῶτες. Ὁ Τιμοτέο Ρονίς, καταδικάστηκε σὲ φυλάκιση 18 χρόνια καὶ μισό. Ὁ Μαρσέλ Πινέντα σὲ 15 χρόνια. Ὁ Ζάρκα Γκονένσα σὲ 14. Οἱ Σοριάνο καὶ Τσιριβέλα σὲ 11. Ὁ Σαρριάν καὶ ὁ Μαϊκὲς σὲ 8. Ἡ Μικαέλα Ἀλόνσο σὲ 6 καὶ μισό. Ἡ Λουίζα Μολίνα Κάστρο σὲ 3. Ὁ Μομάρκα σὲ 2. Ὁ Λιτσάνο Ἀλαρόν καὶ πέντε ἄλλοι σὲ τέσσερις μῆνες ὁ καθένας. Ἐξῆ ἄλλοι ἀπαλλάχτηκαν.

Συνολικά, 111 χρόνια ἐπιβλήθηκαν σὲ 18 ἀντιφασίστες. Ἄν ὁ ρεβιζιονιστικὸς τύπος παρηγοριέται μετὰ τὴν ἰδέα πὼς οἱ προσήκουσες ποινὲς ἦταν 434 χρόνια γιὰ τοὺς εἰκοσιπέντε κατηγορουμένους ἢ καταδικαστικὴ ἀπόφαση φαίνεται τερατώδης γιὰ κάθε εἰλικρινὴ δημοκράτη, ὅταν μάλιστα ἡ κατηγορία δὲν ἦταν γιὰ «αὐτόφωρα» ἀδικήματα, προπαγάνδα καὶ ὀργάνωσης.

ΝΕΑ ΕΠΙΔΕΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΚΟ (*)

Στὴ διάρκεια τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας εἴκοσι πατριῶτες ποὺ ἀντιτίθενται στὴν ἀντεθνικὴ καὶ φιλοὑμπεριαλιστικὴ πολιτικὴ τῆς δικτατορίας τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο πιάστηκαν στὴ Μαδρίτη ἀπὸ τὸ Πολιτικοκοινωνικὸ Τμήμα τῆς φρανκικῆς ἀστυνομίας.

Στὴ διάρκεια ὅλης αὐτῆς τῆς περιόδου τὰ τρομοκρατικὰ σώματα τοῦ καθεστώτος συνέχισαν νὰ προσέχουν οἱ συλλήψεις αὐτὲς νὰ γίνονται μετὰ αὐστηρὴ μυστικότητα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀποκαλούμενους «Φονέρο ντὲς Ἑσπανίλς» ποὺ καθορίζει σὲ 72 ὥρες τὴν κράτηση τῶν πολιτῶν στὰ ἀστυνομικὰ τμήματα παραβιάστηκε ἀπὸ τὶς δυνάμεις καταπίεσης τοῦ φρανκικοῦ καθεστώτος. Εἶναι παραπάνω ἀπὸ βέβαιο πὼς ὀρισμένοι ἀπὸ τοὺς συλληφθέντες πέρασαν πάνω ἀπὸ μιά βδομάδα στὰ μπουντρούμια τῆς Γενικῆς Διεύθυνσης Ἀσφαλείας, ποὺ βρίσκεται στὴν Πουέρτο ντὲλ Σόλ, καὶ ὑποβλήθηκαν σὲ συνεχῆ ἀνάκριση ποὺ συνοδεύτηκε μετὰ βασανιστήρια.

Ἡ ἀπανθρωπιὰ καὶ οἱ «εραφισμαρισμένες» μέθοδοι πῶν βασανιστηρίων στὰ ὁποῖα ὑποβλήθηκαν θυμίζουν τὶς πιδ μαῦρες στιγμὲς τοῦ χιτλερικοῦ ναζισμού. Πρέπει νὰ θυμίσουμε πὼς στὴ διάρκεια τῶν πρώτων χρόνων τῆς φρανκικῆς δικτατορίας ἡ ΓΚΕΣΤΑΠΟ εἶχε στείλει ἐπίσημη ἀντιπροσωπεία στὴ Μαδρίτη, ποὺ τὸ καθήκον της ἦταν νὰ ἐξασκεῖ καὶ νὰ κατευθύνει τὸ Πολιτικο-Κοινωνικὸ Τμήμα τῆς φρανκικῆς ἀστυνομίας.

Φαίνεται πὼς τὰ πιδ συνηθισμένα βασανιστήρια ποὺ χρησιμοποιήσαν οἱ φρανκικοὶ θύμιοι ἐναντίον αὐτῶν τῶν εἰκοσι πατριῶν ποὺ πιάστηκαν τελευταῖα ἦταν νὰ τοὺς χτυποῦνε μετὰ σίδερο στὰ γεννητικά ὄργανα καὶ σὲ ἄλλα ἐδαφώδη μέρη τοῦ σώματος. Ἐπέδειξαν μιά ἐντελῶς ἰδιαίτερη σκληρότητα ἐναντίον τῶν γυναικῶν ποὺ τὶς ὑπέβαλαν στὸ βασανιστήριό

τοῦ τροχοῦ καὶ τὶς περιέλουζαν μετὰ τὶς πιδ χυδαῖες βρισιές.

Ἀγνοεῖται τελείως ἡ τύχη ὀρισμένων πατριῶν ποὺ ἐπείσαν στὰ νύχια τῶν ἐγκληματικῶν ἀστυνομικῶν τοῦ φρανκικοῦ καθεστώτος. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς βρίσκεται καὶ ὁ Πασουλίνο Γκαρθία Μόγια, ἰταλὸς λαϊκὸς ἀγωνιστὴς τοῦ ἀντιφασιστικοῦ ἀντιστασιακοῦ πολέμου τοῦ ἰσπανικοῦ λαοῦ (1936—1939) ποὺ ἔχει ἦδη συλληφθεῖ καὶ βασανισθεῖ ἀπὸ τὴν φρανκικὴ ἀστυνομία τὸ 1946 καὶ τὸ 1953 καὶ πέρασε ὀκταετὰ χρόνια στὰ κάτεργα δικτατορίας. Ἐπάρχουν σοβαροὶ φόβοι γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ βετεράνου αὐτοῦ τοῦ ἀντιφασιστικοῦ ἀγώνα ποὺ βρίσκεται σὲ προχωρημένη ἡλικία καὶ ποὺ ἡ ὑγεία του εἶναι σοβαρὰ κλονισμένη. Πρόκειται γιὰ ἕνα ἄνθρωπο μετὰ ἀνώτερο ἥθος καὶ μετὰ ἰσχυρὴ πνευματικὴ γνώση στὸν κόσμο τῆς ζωοτεχνικῆς ἐπιστήμης γιὰ τὶς ἐργασίες του στὸν τομέα αὐτὸ καὶ ποὺ ἐκτιμᾶται βαθύτατα ἀπὸ τοὺς δημοκράτες ἰσπανοὺς τῶν διαφόρων τάσεων.

Εἶναι φανερό πὼς ἡ φυλάκιση τῶν πατριῶν αὐτῶν καὶ τὰ φοβερά βασανιστήρια στὰ ὁποῖα ὑποβλήθηκαν ἀποτελοῦν μιά ἀπόδειξη τῆς σκληρότητας τῆς ἀμερικανο-φρανκικῆς δικτατορίας καὶ τῆς ὑποτροπῆς τῆς καταπίεσης ἐναντίον ὅλων τῶν ἰσπανῶν, ποὺ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὶς πολιτικὲς καὶ θρησκευτικὲς τους πεποιθήσεις ὅπως καὶ ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ τους θέση, ἀγωνίζονται ἐναντίον τοῦ ξεπουλήματος τῆς Ἰσπανίας στὸν ἀμερικανικὸ ὑμπεριαλισμὸ καὶ ἐναντίον τῆς μετατροπῆς τῆς πατρίδας τους σὲ ἀποικία καὶ στρατιωτικὴ βάση τῶν ΗΠΑ.

Οἱ ἐθνικὲς δυνάμεις τῆς Ἰσπανίας, παρὰ τοὺς ἀγρίους διωγμοὺς ποὺ ὑφίστανται ἀπὸ μέρους τῶν γιάγκηδων ὑμπεριαλιστῶν καὶ τοῦ ἀνδρεικέλου τους Φραντσίσκο Φράνκο δυναμώνουν καὶ ἀναπτύσσονται κάθε μέρα ὅλο καὶ περισσότερο χωρὶς νὰ μπορεῖ ἡ τρομοκρατία νὰ μειώσῃ τὴν ἀγωνιστικότητά τους στὴν πάλιν γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία καὶ κυριαρχία, γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν πρόοδο.

Μαδρίτη, 18 Ἀπριλίου 1966

(*) Ἀναδημοσιεύεται ἀπὸ τὸ ὄργανο τοῦ Κ.Κ. Βελγίου, «Ἡ Φωνὴ τοῦ Λαοῦ», 29(4)66.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Το 6 ΤΣΕΝΓΚ ΤΣΕ - ΣΕ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Παίρνοντας το αντίθετο της εξουσίας της αστικής τάξης, το προλεταριάτο του Παρισιού διαμόρφωσε δικές του στρατιωτικές οργανώσεις: αυτό ήταν ένα σημαντικό προκαταρκτικό μέτρο για τη συντριβή του κρατικού μηχανισμού της αστικής τάξης. Όταν ο Θιέρσος προκάλεσε τον εμφύλιο πόλεμο στις 18 Μαρτίου 1871, το προλεταριάτο στηρίχτηκε στις δικές του δυνάμεις για να αποκρούσει την αντεπαναστατική επίθεση όπως και για να συντρίψει τον κρατικό μηχανισμό της αστικής τάξης.

Χάρη στο ταξικό τους ένστικτο και στην πολιτική τους πείρα, οι επαναστάτες της Κομμούνας του Παρισιού αντλήθηκαν πως ο μόνιμος στρατός και οι υπάλληλοι είναι τα δυο κυριότερα στοιχεία του κρατικού μηχανισμού της αστικής τάξης. Έτσι, την επομένη της νίκης τους, τους κατόργησαν άμέσως. Το πρώτο διάταγμα της Κομμούνας κατόργησε το μόνιμο στρατό και τον αντικατέστησε με την Έθνοφρουρά. Αυτό διατυπώθηκε, έτσι: «Καμιά στρατιωτική δύναμη, άλλη από την Έθνοφρουρά, δεν μπορεί να δημιουργηθεί ή να μπει στο Παρίσι» και «όλοι οι όπλις πολίτες αποτελούν μέλη της Έθνοφρουράς» (1). Τα αστικά τάγματα της Έθνοφρουράς διαλύθηκαν από την Κομμούνα.

Ταυτόχρονα, ένα άλλο διάταγμα καθόριζε πως «η Κομμούνα είναι σήμερα η μοναδική εξουσία», «οι υπάλληλοι των διαφόρων δημόσιων υπηρεσιών οφείλουν να θεωρούν από δω κι εμπρός σαν άνωρχες και ανύπαρκτες τις διαταγές ή ανακινώσεις που εκδίδονται από την κυβέρνηση των Βερσαλλιών ή από τους οπαδούς της... Κάθε αξιωματούχος ή υπάλληλος που δεν θα συμμορφωθεί με τη διαταγή αυτή θα πανθεί άμέσως» (2). Η Κομμούνα έπαψε τους υπαλλήλους που παρέμειναν στο Παρίσι και ζήτησε από τους υπαλλήλους της παλιάς κυβέρνησης να υπηρετήσουν με άφορωση το λαό.

Η Κομμούνα συνέτριψε τα παλιά δικαστικά όργανα και ανέτρεψε τα αντιδραστικά δικαστικά ιδρύματα. Καθόρισε πως οι δικαστές θα εκλέγονται από το λαό και οι γενικοί εισαγγελείς θα διορίζονται άμεσα από την Κομμούνα.

Έχοντας καταργήσει το μόνιμο στρατό, το ύλικό στήριγμα της κυριαρχίας της αστικής τάξης, η Κομμούνα προχώρησε άμέσως στη συντριβή του πνευματικού οργάνου που της επέτρεπε να κυριαρχεί. Άνάμεσα σε άλλα πράγματα, διακήρυξε το χωρισμό της Έκκλησίας από το Κράτος και την κατάργηση των προνομίων του Κλήρου.

Στην επαναστατική τους πρακτική, οι κομμουνάροι απέ-

ριψαν τις λαθμενές απόψεις του Πrouντόν και του Μπλανκί σχετικά με το ζήτημα του κράτους. Άντι να αγωνισθούν για ένα αναρχικό κράτος όπως το εκθείαζαν οι prounτωνιστές, συγκρότησαν τα κρατικά όργανα του προλεταριάτου. Άντι να εγκαθιδρύσουν μια δικτατορία μερικών επαναστατών όπως ήθελαν οι μπλανκιστές, πήραν τα πρώτα μέτρα για να επιβάλλουν τη δικτατορία του προλεταριάτου στηριγμένοι στον επαναστατικό ένθουςιασμό και στην επαναστατική πρωτοβουλία του προλεταριάτου.

Γιατί, λέμε πως η Κομμούνα του Παρισιού αποτελούσε δικτατορία του προλεταριάτου;

Πρώτο, η Κομμούνα ήταν ένα επαναστατικό προλεταριακό καθεστώς που αντιτάχθηκε στην αστική τάξη. Γενήθηκε στη διάρκεια μιας ένοπλης εξέγερσης του προλεταριάτου και εγκαθιδρύθηκε συντρίβοντας τον κρατικό μηχανισμό της αστικής τάξης. Στη διάρκεια της σύντομης διαρκείας της, των 72 ημερών, διεξήγαγε έναν θαρραλέο αγώνα εναντίον των δυνάμεων του καπιταλισμού και στο έθνος και στο διεθνές πεδίο. Η προκήρυξη της Κεντρικής Επιτροπής της Έθνοφρουράς με την οποία εξέθετε το κοινωνικό περιεχόμενο της επανάστασης του 1871, διακήρυξε πως πρόκειται για «ένα μεγάλο αγώνα, όπου συγκρούονται, ο παρασιτισμός και η δουλεία, η εκμετάλλευση και η παραγωγή» (1).

Δεύτερο, στην Κομμούνα, που ήταν ένα επαναστατικό καθεστώς, ο κυρίαρχος ήταν το προλεταριάτο. Η ένοπλη δύναμη των εργατών αποτελούσε το κύριο στήριγμά της. «Στη δικτατορία του προλεταριάτου ο βασικός και ο πρώτος της όρος είναι ο προλεταριακός στρατός» (2). Η Κομμούνα είχε την πλατειά ύποστηξη των εργατών και των οργανώσεών τους.

Το σύνολο της πολιτικής της απέρριψε από τις προτάσεις των μαζών, άντανakλούσε τα συμφέροντα του προλεταριάτου και των εργαζομένων. Οι καθοδηγητές της Κομμούνας είχαν εκλεγεί από τις μάζες, βρίσκονταν κάτω από τον έλεγχο τους και σύμφωνα με το νόμο, μπορούσαν να παύσουν και να ανακληθούν από τις μάζες.

Τρίτο, η Κομμούνα ήταν ένας επαναστατικός θεσμός, εντελώς διαφορετικός από το αστικό κοινοβούλιο. Στην Κομμούνα, «οι αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί διατηρούνταν, αλλά ο κοινοβουλευτισμός σαν ειδικό σύστημα, σαν νομοθετικό και εκτελεστικό σώμα, σαν προνομίονα κατάσταση για τους βουλευτές, δ ε ν υ π η ρ χ ε π ι α » (3). Ταυτόχρονα,

1) ΖΩΡΖ ΜΠΟΤΡΖΕΝ ΚΑΙ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΕΝΡΙΟ: «Κείμενα - Λόγοι της Κομμούνας του 1871, «Edition critique», Editions Ernest - Leroux, 1924, σ. 53.

2) Στο ίδιο.

1) ΖΩΡΖ ΜΠΟΤΡΖΕΝ ΚΑΙ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΕΝΡΙΟ: «Κείμενα - Λόγοι της Κομμούνας του 1871, Edition critique, Editions Ernest Leroux, 1924, σ. 131.

2) ΜΑΡΞ: «Η 7η επέτειος της Διεθνούς», Έκλογη Έργων των Μάρξ και Ένγκελς, Ρωσική Έκδοση, Έκδόσεις Πολιτικής Φιλολογίας, Μόσχα 1960, τόμος 17ος, σ. 438.

3) ΑΕΝΙΝ: «Το Κράτος και η Επανάσταση», Έργα, Τόμος 25ος, σ. 459. Ξενογλωσσές Έκδόσεις, Μόσχα 1962.

ή Κομμούνα ήταν ένα σώμα διοικητικό μαζί και νομοθετικό. Οι επιτροπές της Κομμούνας εξέδιδαν νόμους· τα μέλη τους τους εφαρμόζαν και ήταν υπεύθυνα μπροστά στις επιτροπές και στο λαό.

Τέταρτο, η Κομμούνα, ήταν ένα επαναστατικό καθεστώς, που ήταν υπέρ του προλεταριακού διεθνισμού. Γιατί, (1) «αγωνίστηκε όχι για κάποιο τοπικό ή στενό εθνικό σκοπό, αλλά για την απελευθέρωση όλης της εργαζόμενης ανθρωπότητας, όλων των ταπεινών, όλων των καταφρονεμένων». «... η σημαία της Κομμούνας είχε την σημαία της Παγκόσμιας Δημοκρατίας» (2).

Πέμπτο, η Κομμούνα ήταν ένα επαναστατικό σύστημα που ήθελε να εξαλείψει την εκμετάλλευση. «... Η Κομμούνα ήθελε να καταργήσει αυτή την ταξική ιδιοκτησία, όπου η εργασία των πολλών δημιουργεί τον πλούτο των λίγων. Άποσκοπούσε στην απαλλοτρίωση των απαλλοτριωτών» και επιδίωκε να μετατρέψει «τα μέσα παραγωγής, τη γη και το κεφάλαιο, που είναι τώρα βασικά μέσα υποδούλωσης και εκμετάλλευσης της εργασίας, σε απλά όργανα μιας ελεύθερης και ενιαίας εργασίας» (2).

Τα χαρακτηριστικά αυτά της Κομμούνας του Παρισιού δείχνουν πώς αποτελούσε την αντίθεση όλων των μορφών κρατικής εξουσίας των εκμεταλλευτριών τάξεων· αυτή δεν ήταν ένα όργανο με το οποίο η εκμεταλλεύτρια μειοψηφία κυριαρχούσε στις πλειεξ μάζες των εργαζομένων αλλά ένα όργανο που επέτρεπε στους εκμεταλλευόμενους να πάρουν τα πεπωμένα τους στα χέρια τους για να απελευθερωθούν. Γι' αυτό οι αντίδραστοι τη μισούνε όπως την πανώλη. 'Ο «σοσιαλιστής» Λουί Μπλάν χτύπησε επίσης την Κομμούνα γιατί «προερχόταν από εκλογές στις οποίες ένας μικρός αριθμός εκλεκτόρων πήρε μέρος, που αποτελούνταν από ανθρώπους αγνώστους για τον πολύ κόσμο, αμόρφωτους και συχνά, σε β,τι άφορα ώριμους, αμφίβολης εντιμότητας» (3). 'Εξωράιζε την 'Εθνοσυνέλευση των Βερσαλλιών και έριχνε στην Κομμούνα την εδμήνη για το ξέσπασμα του εμφυλίου πολέμου. «Ω! ο εμφύλιος πόλεμος! φώναζε. Τι φοβερός αγώνας! Τό κανόνι βροντάει! Σκοτώνουν, σκοτώνονται και αυτοί που, στη Συνέλευση, έδωσαν έθελοντικά τη ζωή τους για να λυθεί με ειρηνικό τρόπο αυτό το αίματηρό πρόβλημα, έχουν καταδικασθεί στο μαρτύριο να μη μπορούν να κάνουν τίποτα, να φωνάξουν, να πουν μια λέξη...» (3). Τα επαίσχυντα αυτά ψέμματα ενός άποστήτη αποκαλύπτουν με χαρακτηριστικό τρόπο την κακοήθεια αυτών που αντιτίθενται στην προλεταριακή επανάσταση και στη δικτατορία του προλεταριάτου.

Οι θεμελιωτές του μαρξισμού έχουν αντικρούσει σταθερά τις συκοφαντίες των αντιδραστικών εναντίον της Κομμούνας του Παρισιού. 'Ηταν έπόμενο, αφού η Κομμούνα δεν καθοδηγούνταν από ένα μαρξιστικό πολιτικό κόμμα ούτε φωτιζόταν από μια μαρξιστική θεωρία, να μη μπορέσει να είναι μια ολοκληρωμένη και ώριμη δικτατορία του προλεταριάτου. 'Ωστόσο, η κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο, αποτελούσε μια δοκιμή παγκόσμιας ιστορικής σημασίας. «Τό πραγματικό της μυστικό, λέει ο Μάρξ, ήταν αυτό: ήταν οδισιαστικά μιά κ υ β έ ρ ν η σ η τ η ς έ ρ γ α τ ι κ η ς τ ά ξ η ς, τό αποτέλεσμα της πάλης της τάξης των παραγωγών εναντίον της τάξης των ιδιοκτητών, ή πολιτική μορφή που επέτρεπε την πραγματοποίηση της οικονομικής απελευθέρωσης της 'Εργασίας» (4). Οι θεμελιωτές του μαρξισμού υπεργράμμισαν επίσης πώς η Κομμούνα

του Παρισιού — σαν τύπος κρατικής εξουσίας — και ορισμένες από τις ενέργειές της, που αποδείχθηκαν ορθές, αποτελούσαν επαναστατική προλεταριακή πρακτική και ενσάρκωναν το δημιουργικό πνεύμα των λαϊκών μαζών. Παίρνοντας τα όπλα για να απελευθερωθεί και επιχειρώντας να πάρει τα πεπωμένα στα χέρια του, το προλεταριάτο, στηριζόμενο στο ταξικό του ένστικτο, διέσρηξε τους δεσμούς του με τον προντονισμό και τον μπλανκισμό και στη διάρκεια του αγώνα, άνοιξε το δρόμο στην επανάσταση. «'Η Κομμούνα, λέει ο 'Ενγκελς, ήταν ο τάφος του π α λ ι ο υ σοσιαλισμού, ειδικά γαλλικού, αλλά ταυτόχρονα το λίκνο του διεθνούς κομμουνισμού που ήταν καινούργιος για τη Γαλλία» (1). «'Αν και οι προντονιστές είχαν σ' αυτή μια ισχυρή έκπαρσώπηση, δεν έκαναν τη παραμικρότερη άποπειρα να διαλύσουν την παλιά κοινωνία ή να οργανώσουν τις οικονομικές δυνάμεις σύμφωνα με τα σχέδια του Προντόν. Τό έντελως αντίθετο. Αυτό είναι ένας τίτλος δόξας για την Κομμούνα: στα οικονομικά μέτρα που πήρε, δεν ύπηρχαν όποιεσδήποτε άρχες που έπαιζαν τό ρόλο «κινήτριας δύναμης», αλλά άπλούστατα οι πραχτικές άνάγκες. Και γι' αυτό τό μέτρα αυτό: ή κατάργηση της νυκτερινής δουλειάς στους φούρνους, ή απαγόρευση των προστίμων στις φάμπρικες, ή δήμευση των εργοστασίων και των εργαστηρίων που είχαν κλείσει και ή παρδδοσή τους σε συνεργατικές ενώσεις, δεν ήταν καθόλου σύμφωνα με τό πνεύμα του Προντόν, αλλά σύμφωνα με τό πνεύμα του γερμανικού έπιστημονικού σοσιαλισμού» (2). 'Ο Λένιν έχει πεί: 'Οι μάζες «άνέβασαν ό λ ό κ λ η ρ ο τ ό κ ί ν η μ α σ έ ά ν ώ τ α τ ο έ π ι π ε δ ο, παρά τις έσφαλμένες θεωρίες και τό λάθη των Μπλανκί και Προντόν» (3).

'Η συντριβή του στρατιωτικού και γραφειοκρατικού μηχανισμού της άστικής τάξης και ή εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου σέ αντικατάσταση της δικτατορίας της άστικής τάξης, αυτή είναι ή πεμπτουσία της μαρξιστικής - λενινιστικής θεωρίας για τό κράτος και αυτή είναι ή πιο σημαντική πείρα της Κομμούνας του Παρισιού. 'Ακριβώς σ' αυτό τό θεμελιακό ζήτημα ύπάρχει μία διαχωριστική γραμμή που στη μία πλευρά τοποθετεί τους μαρξιστές - λενινιστές, και στην άλλη τους όπορτουμιστές και ρεβιζιονιστές. 'Ο Μάρξ και ό 'Ενγκελς έχουν άπορροίψει άσπληρά «τόν κοινοβουλευτικό κρετινισμό» των δεξιών όπορτουμιστών και τη «φοβία» τους «για τη δικτατορία του προλεταριάτου». 'Ο Λένιν και ό Στάλιν έχουν άπορροίψει επίσης σταθερά την έσφαλμένη θεωρία των ρεβιζιονιστών της 2ης Διεθνούς για τό «ειρηνικό πέραςμα στο σοσιαλισμό».

Τη στιγμή αυτή, οι μαρξιστές - λενινιστές διεάγουν στον κόσμο έναν αδιάλλακτο αγώνα εναντίον των αντιδραστικών θεωριών των χρουστσωφικών ρεβιζιονιστών και της εφαρμογής τους, όπως άνάμεσα σε άλλες του «ειρηνικού περάσματος» και του «παλλαϊκού κράτους». Οι χρουστσωφικοί ρεβιζιονιστές, κάτω από τό πρόσχημα της άλλαγής των καιρών, προπαγανδίζουν τον άπαιτηλό μύθο σύμφωνα με τον όποιο τό προλεταριάτο μπορεί να πάρει την έξουσία χωρίς να συντρίψει τον κρατικό μηχανισμό της άστικής τάξης και ό σοσιαλισμός μπορεί να εγκαθιδρυθεί χωρίς τη δικτατορία του προλεταριάτου.

95 χρόνια πέρασαν μετά την έξέγερση της Κομμούνας του Παρισιού, περίοδο στη διάρκεια της οποίας ό κόσμος γνώρισε μεγάλες άλλαγές. 'Αλλά όποιεσδήποτε κι' αν είναι αυτές οι άλλαγές, δεν μπορούν να τροποποιήσουν την αντισοσιαλιστική φύση της άστικής τάξης. 'Όσο περισσότερο τό καπιταλιστικό σύστημα βαδίζει προς τό χαμό του, τόσο περισσότερο ή άστική τάξη ένισχύει άπελπισμένα, με χίλιους

1) ΛΕΝΙΝ: «Για την Κομμούνα», Ξενόγλωσσες 'Εκδόσεις, Μόσχα, 1962, σ. 13.

2) ΜΑΡΞ: «'Ο 'Εμφύλιος Πόλεμος στη Γαλλία, 1871». Editions Sociales, 1953, σ. 13.

3) Στο ίδιο.

4) ΑΡΘΟΥΡ ΑΝΤΑΜΩΦ: «'Η Κομμούνα του Παρισιού, 18 Μαρτίου — 28 Μαΐου 1871, 'Ανθολογία», Editions Sociales, 1959, σ. 236.

5) Στο ίδιο.

6) ΜΑΡΞ: «'Ο 'Εμφύλιος Πόλεμος στη Γαλλία, 1871», Editions Sociales, 1953, σ. 45.

1) ΕΝΓΚΕΛΣ: «'Επιστολή στον Αύγουστο Μπέμπελ, 20 'Οκτωβρίου 1884», 'Ε κ λ ο γ ή 'Ε ρ γ ω ν Μ ά ρ ξ κ α ι 'Ε ν γ κ ε λ ς, έκ. ρωσική, Ξενόγλωσσες 'Εκδόσεις, Μόσχα 1964, τόμος 36ος, σ. 196.

2) Φ. ΕΝΓΚΕΛΣ: «Τό πρόβλημα της κατοικίας», Editions Sociales, 1957, σ. 85.

3) Β. ΛΕΝΙΝ: «Μάρξ - 'Ενγκελς - Μαρξισμός», Ξενόγλωσσες 'Εκδόσεις, Μόσχα, σ. 205.

δύο τρόπους, τὸν κρατικὸ τῆς μηχανισμὸ γιὰ νὰ ἀντισταθεῖ ὡς τὸ θάνατο. Ἄς πάρουμε γιὰ παράδειγμα τὴς Ἑνωμένες Πολιτεῖες. Οἱ ἑνωμένες δυνάμεις τοὺς τὸ 1871 δὲν ξεπερνοῦσαν τὴς 42.000 ἀνδρώπους, ἀλλὰ ὁ ἀριθμὸς τοὺς σήμερα ἀνέρχεται σὲ πάνω ἀπὸ 2.500.000 ἀνδρες. Σὲ σύγκριση μὲ τὴς δυνάμεις τοῦ Βίσαρκ, τοῦ Ναπολέοντα ΙΙΙ καὶ τοῦ Θιέρσου μαζί, εἶναι ἀριθμητικὰ δύο φορὲς μεγαλύτερες, ἐκατὸ φορὲς καλλίτερα ἐξοπλισμένες καὶ χίλιες φορὲς πὺ ἀντιδραστικές καὶ αἰμοχαρεῖς. Παίζουν τὸ ρόλο διεθνῶς χωροφυλακῆς, προσπαθοῦν νὰ καταστείλουν τὴν ἐπαναστατικὰ κινήματα τόσο στὴς ΗΠΑ ὅσο καὶ στὴς ἄλλες χώρες τοῦ κόσμου. Ὁ κρατικὸς μηχανισμὸς τῆς ἀστικής τάξης εἶναι τώρα πᾶν ἰσχυρὸς καὶ πᾶν ἀντιδραστικὸς ὅσο ποτὲ ἄλλοτε καὶ ἡ ἀστική τάξη, μέσο τῆς ἐνοπλῆς βίας, τῆς εἰρηνικῆς ἐξέλιξης καὶ μὲ ὅλους τοὺς κάθε εἶδους ψευτοσοσιαλισμούς, πολεμὰι ἀμετάβλητα τὴν ὑπόθεση τῆς χειραφέτησης τοῦ προλεταριάτου. Στὴς συνθήκες αὐτές, διαδίδουν τὴν ἰδέα πὼς τὸ προλεταριάτο μπορεῖ νὰ καταλάβει τὴν ἐξουσία χωρὶς νὰ συντρίψει τὸν κρατικὸ μηχανισμὸ τῆς ἀστικής τάξης καὶ πὼς ὁ σοσιαλισμὸς μπορεῖ νὰ ἐγκαθιδρυθεῖ χωρὶς τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, ἔτσι γίνονται οἱ ὑπερμαχοὶ μιᾶς ψεύτικης ἐπανάστασης καὶ μιᾶς πραγματικῆς συνθηκολόγησης. Ὅλα αὐτὰ τοὺς ὁδηγοῦν νὰ προπαγανδίζουν ἕνα ψευτοσοσιαλισμὸ καὶ νὰ ὑποστηρίζουν στὴν πραγματικότητα τὸν καπιταλισμὸ. Οἱ χροστωφικοί ρεβιζιονιστὲς ἔγιναν ἀπλούστατα πρόθυμοι μεσίτες πρὸς πλάσσουν τὴν πραγματεία τῆς ψευτοεπανάστασης καὶ τοῦ ψευτοσοσιαλισμοῦ.

Μετά τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας, τὸ προλεταριάτο πρέπει νὰ ἀποτρέψει τὸ μετασχηματισμὸ τῶν κρατικῶν τῶν ὀργάνων ἀπὸ ὑπηρετὲς τῆς κοινωνίας σὲ ἀφέντες τῆς· νὰ καταργήσῃ τοὺς ὑψηλοὺς μισθοὺς γιὰ ὅλα τὰ στελέχη πρὸ ἐργάζονται στὰ ὄργανα τοῦ προλεταριακοῦ κράτους· νὰ ἀπαγορεύσει σ' αὐτὰ πρὸς κατέχουν πάνω ἀπὸ μιὰ θέση νὰ εἰσπράττουν πολλοὺς μισθοὺς· καὶ νὰ ἀπαγορεύσει στὰ στελέχη νὰ ἔχουν ὅποιαδήποτε προνόμια.

Πῶς θὰ ἀποτρέψουμε τὸν ἐκφυλισμὸ τῶν Κρατικῶν ὀργάνων τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου; Σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα αὐτό, ἡ Κομμούνα ἔκανε πολλὰς ἀπόπειρας καὶ πῆρε μιὰ σειρά ἀπὸ μέτρα πρὸς, ἀν καὶ ἦταν προκαταρκτικοῦ χαρακτήρα, ἔχουν μιὰ πολὺ βελτιωμένη σημασία καὶ μᾶς προσφέρουν σπουδαία διδάγματα.

Ὁ Ἑνγκελς ἔχει πεῖ: «Γιὰ νὰ ἀποτρέψει τὸ μετασχηματισμὸ αὐτό, ἀναπόφευκτο σὲ ὅλα τὰ προηγούμενα καθεστῶτα, τοῦ κράτους καὶ τῶν κρατικῶν ὀργάνων, ἀπὸ ὑπηρετὲς τῆς κοινωνίας σὲ ἀφέντες τῆς, ἡ Κομμούνα χρησιμοποίησε δύο ἀλλανθαστα μέσα.

Πρῶτο, ἔθεσε ὅλες τὴς κυβερνητικὲς θέσεις, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς παιδείας στὴν ἐκλογή τῶν ἐνδιαφερομένων μέσο τῆς γενικῆς ψηφοφορίας καὶ βέβαια ἔδωσε τὴ δύναμὴ ἀνάκλησης αὐτῶν πρὸς ἐκλέχτηκαν σὲ κάθε στιγμή ἀπὸ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων. Καί, δεύτερο, ἀποφάσισε νὰ μὴ μισθοδοτεῖ ὅλους τοὺς ὑπεύθυνους παράγοντες λιγότερο ἢ περισσότερο ἀπ' ὅσα ἔπαιρναν οἱ ἄλλοι ἐργάτες. Ὁ πρὸς πρῶτος μισθὸς πρὸς πλήρωσε ἦταν 6.000 φράγκα. Ἐτσι κτύπησε τὴ θεοσθηρία καὶ τὸν ἀρριβισμό, γιὰ νὰ μὴν ἀναφερόμε στὸν ἀμισθὸ χαρακτήρα τῆς δουλειᾶς τῶν ἀντιπροσώπων στὰ ἀντιπροσωπευτικὰ σώματα, πρὸς ἦταν γι' αὐτοὺς μιὰ πρόσθετη ἐργασία». (1)

Οἱ μᾶζες ἦταν οἱ πραγματικοὶ ἀφέντες τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιῦ. Σὲ ὅλη τὴ διάρκειά της, αὐτὲς ἦταν ὀργανωμένες σὲ πλατεῖα κλίμακα καὶ συζητοῦσαν τὰ σημαντικὰ κρατικὰ προβλήματα στὴς ἀντίστοιχες ὀργανώσεις τοὺς. Κά-

θε μέρα, 20.000 περίπου κομμουνάροι συνεδρίαζαν στὰ κλάμπ ὅπου ἔκαναν τὴς προτάσεις τοὺς, προχωροῦσαν σὲ κριτικὴ γιὰ τὰ μεγάλῃς ἢ μικρῇς σημασίας πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ προβλήματα. Ἐξέφραζαν ἐπίσης τοὺς πόθους τοὺς μὲ ἄρθρα καὶ ἐπιστολὲς στὴς ἐπαναστατικὲς ἐφημερίδες. Ὁ ἐπαναστατικὸς ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ ἐπαναστατικὴ πρωτοβουλία τῶν μαζῶν ἦταν ἡ πηγὴ τῆς δυνάμεις τῆς Κομμούνας.

Τὰ μέλη τῆς Κομμούνας ἔδιναν μεγάλη προσοχὴ στὴς ἀπόψεις τῶν μαζῶν, παρευρίσκονταν στὴς συσκέψεις τοὺς καὶ μελετοῦσαν τὴς ἐπιστολὲς τοὺς. Νὰ τί ἔγραφε ὁ Γενικὸς Γραμματέας τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Κομμούνας στὸ Γραμματεῖα τῆς Κομμούνας: «Παίρνουμε κάθε μέρα, προφορικὰ καὶ γραπτὰ, ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ προτάσεων, εἴτε ἀπὸ ἄτομα, εἴτε ἀπὸ ψηφίσματα τῶν κλάμπ καὶ τῶν τμημάτων τῆς Διεθνούς. Οἱ προτάσεις αὐτὲς εἶναι συχνὰ ἐξαιρετικὲς καὶ πρέπει νὰ τὴς μελετήσουν ὅλα τὰ μέλη τῆς Κομμούνας». (1) Ἡ Κομμούνα μελετοῦσε πραγματικὰ μὲ προσοχὴ τὴς προτάσεις πρὸς προέρχονταν ἀπὸ τὴς μᾶζες καὶ υἰοθετοῦσε ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἀπ' αὐτὲς. Πολλὰ σπουδαία ἀποτελέσματα τῆς Κομμούνας στηρίχτηκαν σὲ τέτοιες προτάσεις, ἰδιαίτερα γιὰ τὴν κατάργηση τοῦ συστήματος τῶν ὑψηλῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων, τὴν ἀκύρωση τῶν χρεῶν, τὴν καθιέρωση λαϊκῆς παιδείας, τὴν κατάργηση τῆς νυκτερινῆς δουλειᾶς στοὺς φούρνους.

Οἱ μᾶζες ἐλέγχανε προσεκτικὰ τὴ δουλειὰ τῆς Κομμούνας καὶ τῶν μελῶν της. Μιὰ ἀπόφαση τοῦ κλάμπ τῆς Κομμούνας τοῦ βου. διαμερισματος εἶχε διατυπωθεῖ ὡς ἑξῆς: «Ὁ λαὸς εἶναι κυρίαρχος... Ἄν οἱ ἀνθρώποι πρὸς ἐκλέξετε παρουσιάζουν ἐκδηλώσεις διστακτικότητας καὶ ἀρχίζουν νὰ κάνουν κατάχρηση ἐξουσίας, δίδωτε τοὺς γιὰ νὰ διευκολυνθεῖ ἡ πραγματοποίηση τῶν σχεδίων μας, ὁ ἀγῶνας γιὰ τὰ δικαιώματά μας, ἡ ἰσχυροποίηση τῆς Δημοκρατίας, ἔτσι ὥστε ἡ δικαίη ὑπόθεση νὰ θριαμβεύσει. Οἱ μᾶζες κριτικὰραν τὴν Κομμούνα γιὰτὶ δὲν εἶχε πάρει σταθερὰ μέτρα ἐναντίον τῶν λιποτακτῶν, τῶν ἀποστατῶν καὶ τῶν ἀντεπαναστατῶν, γιὰτὶ δὲν εἶχε θέσει σὲ ἔκτεση ἐφαρμογὴ τὰ μέτρα πρὸς εἶχαν υἰοθετηθεῖ καὶ γιὰ τὴ διχόνοια ἀνάμεσα στὰ μέλη της. Νὰ μιὰ ἐπιστολὴ ἐνὸς ἀναγνώστη πρὸς δημοσιεύθηκε στὸ φύλλο τῆς 27 Ἀπριλίου τοῦ «Père Duchêne»: Δίνετε πότε-πότε στὰ μέλη τῆς Κομμούνας ἀπὸ μιὰ σπρωξιά, ἀπαιτῆστε ἀπ' αὐτοὺς νὰ μὴ κοιμῶνται, γιὰ νὰ μὴν ἀναστῆλουν τὴν ἐπομένη τὴν ἐκτέλεση τῶν διαταγμάτων της. Νὰ βάλουν τέλος στὴς προσωπικὲς φιλονικίες τοὺς γιὰτὶ ἔτσι θὰ μπορέσουν ὅλοι μαζί νὰ ὑπερασπιστοῦν μὲ μεγαλύτερη δύναμη τὴν Κομμούνα.

Ἡ ἀνάκληση καὶ ἡ ἀντικατάσταση τῶν ἀντιπροσώπων πρὸς ἐκλέχτηκαν καὶ πρὸς πρῶσαν τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ δὲν ἦταν κοῦφια φράση. Ἡ Κομμούνα ἔπαιρνε τὸν Μπλανσὲ ἀπὸ τὴ θέση τοῦ μέλους τῆς Κομμούνας γιὰτὶ εἶχε πάρει τὸ μέρος τοῦ κλήρου, ἐμπορευόνταν καὶ ἦταν μυστικὸς πράκτορας. Κατὰ τὴ διάρκειά τῆς πολιτορκίας τοῦ Παρισιῦ, διέσπασε στὴς τάξεις τῆς Ἐθνοφρουρᾶς καὶ εἰσχώρησε στὴν Κομμούνα μὲ ψεύτικο ὄνομα. Ἡ Κομμούνα ἔπαιρνε τὸν Κλυζερὲ, στρατιωτικὸ ἀντιπρόσωπο, γιὰ τὴν ἀμερμηνσία του καὶ τὴν ἀμέλειά του πρὸς εἶχε σὰ συνέπεια νὰ προκαλέσει τὸ χάσιμο τοῦ Φῶρ ντ' Ἰαυ. Προηγούμενα, ὁ πρὸς τῆς Λιλλὲ εἶχε ἀνακληθεῖ καὶ συλληφθεῖ ἀπὸ τὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐθνοφρουρᾶς.

Ἡ Κομμούνα τοῦ Παρισιῦ κατάργησε ἐπίσης ἀποφασιστικὰ ὅλα τὰ προνόμια τῶν ὑπαλλήλων καὶ στὸ ζήτημα τῶν μισθῶν προχώρησε σὲ μιὰ σημαντικὴ ἀλλαγὴ ἱστορικῆς σημασίας.

(Συνεχίζεται στὸ ἐπόμενο τεῦχος)

1. Φ. ΕΝΓΚΕΛΣ: «Εἰσαγωγή στὸν «Ἐμφύλιο Πόλεμο στὴ Γαλλία, 1871», Editions Sociales, Paris, 1953, σ. 301.

1. ΖΩΡΖ ΜΠΟΤΡΖΕΝ ΚΑΙ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΕΝΡΙΟ: «Κείμενα-Λόγοι τῆς Κομμούνας, 1871». Τόμος 1, σ. 516.

ΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜΕΖΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

στην αρχή του και στην εξέλιξή του

ΤΟΥ BEN - XAO

«Ο ειδικός πόλεμος» και το σχέδιο Στάλεϋ — Τέϋλορ

— Με την άνοδο στην εξουσία το 1961 του Τζών Φ. Κέννεντυ, «ή ε ή λ ι κ τ η ά μ ε σ η ά π ά ν τ η σ η» έγινε η κυρίαρχουσα στρατηγική ιδέα των ΗΠΑ.

Η σχολή της «ευέλκτικης άμεσης απάντησης» καθορίζει τρεις τύπους πολέμου: τον παγκόσμιο πόλεμο, τον τοπικό και τον «υπο-τοπικό» «ή ειδικό πόλεμο». Ο τελευταίος έχει ακριβώς σκοπό την συντριβή των «επαναστάσεων» της εθνικής απελευθέρωσης.

— Αυτός ο δήθεν ειδικός πόλεμος σημαίνει, στην ουσία, ότι ο άγώνας θα διεξάγεται κυρίως από στρατεύματα ανδρεικέλων εξοπλισμένα από τις ΗΠΑ με την αμερικανική «εοθήθεια» υπό μορφή χρημάτων, όπλων και άλλων υλικών και υπό την άμεση αμερικανική διοίκηση ή όποια άσκειται μέσω των «συμβούλων». Τα αμερικανικά στρατεύματα μπορούν επίσης, σ' ένα όρισμένο βαθμό, να συμμετέχουν άμεσα στον πόλεμο. Ακριβώς όπως οι κανονιοφόροι και οι εκστρατευτικές δυνάμεις ήταν ή στρατιωτική έκφραση του κλασικού άποικισμού, ο ειδικός πόλεμος είναι ή στρατιωτική έκφραση του αμερικανικού νεοαποικισμού.

— Στις 24 Μαρτίου 1961 οι «Τάιμς» της Νέας Υόρκης άποκάλυψαν ότι το Νότιο Βιετνάμ «έχει γίνει το πεδίο δοκιμών» των τακτικών άντιανταρτικών αμερικανικών στρατευμάτων στις τροπικές περιοχές. Στις 11 Μαΐου του 1961, ο άντιπρόεδρος Λύντον Τζόνσον, πήγε στη Σαϊγκόν για συνομιλίες «άνωτάτου επιπέδου» με την «κυβέρνηση» των ανδρεικέλων. Σε λίγο τον άκολούθησε μια μικτή στρατιωτική και οικονομική άποστολή με επικεφαλής τον Εδγένιο Στάλεϋ, διευθυντή του Ίνστιτούτου Έρευνών του Στάνφορντ της Καλιφόρνιας. Ο Στάλεϋ έφερε εκεί ένα σχέδιο του «ειδικού πολέμου» που είχε γίνει άποδεχτό από το Λευκό Οίκο και που έγινε γνωστό με το όνομα του «σχεδίου Στάλεϋ». Στις 18 Οκτωβρίου, ο Κέννεντυ έστειλε στη Σαϊγκόν το στρατηγό Μάξουελ Τέϋλορ, κύριο υπερασπιστή της «ευέλκτικης άμεσης απάντησης». Ο Τέϋλορ έκανε πολλές τροποποιήσεις στο «σχέδιο Στάλεϋ» και θεωρείται και αυτός ένας άπό τους δημιουργούς του.

— Ένα άρχαση της έννοιας του «ειδικού πολέμου» «το σχέδιο Στάλεϋ - Τέϋλορ» που έγινε γρήγορα όνομαστό, άντιμετώπιζε την «ειρήνευση» του Νοτίου Βιετνάμ σε 18 μήνες — πρός το τέλος του 1962.

— Το σχέδιο είχε σκοπό κατ' άρχήν την σημαντική αύξηση των στρατευμάτων των ανδρεικέλων. Το 1960, άπόφω μελέτησαν τους πολέμους έναντιόν των εθνικοαπελευθερωτι-

κών κινημάτων που έγιναν μετά το 1940, οι αμερικάνοι στρατηγοί, κατέληξαν ότι άμποτε να φθάσει κανείς στη τελική νίκη των «τακτικών δυνάμεων» όταν αυτές διαθέτουν ένα ποσοστό ύπεροχής 20 πρός 1» (κατά τον καθηγητή Μπέρναντ Φώλλ του Χάρβαντ, στο βιβλίο του με τίτλο «Ίνδοκίνα, 1946—62: Χρονικό ενός επαναστατικού πολέμου»). Ακριβώς γι' αυτό ή Ούάσιγκτων άποφάσισε ν' αύξήσει τα νοτιοβιετναμέζικα στρατεύματα των ανδρεικέλων για να τα φθάσει στη δύναμη των 600.000 ανδρών.

— Έντούτοις, το κεντρικό σχέδιο ήταν ή δημιουργία των «στρατηγικών χωριών». Ξεκινώντας άπό την άποψη ότι οι άνταρτες είναι δύσκολο να κτυπηθούν γιατί δρούν μέσα στο λαό όπως το ψάρι στο νερό, οι έμπνευστές «του ειδικού πολέμου» προσπάθησαν ν' άποξηράνουν το νερό και να πιάσουν το ψάρι. Πώς θα το πραγματοποιούσαν; Συγκεντρώνοντας με τη βία 10 εκατομμύρια νοτιοβιετναμέζικο άγροτικό πληθυσμό μέσα σε 16.332 στρατόπεδα συγκεντρώσεως που τα όνόμασαν περιέργως «στρατηγικά χωριά».

— Συγχρόνως θα χρησιμοποιούσαν σύγχρονα όπλα και νέες μέθοδες τακτικής. Μία άπό αυτές, «ή ταχτική των έλικόπτερων» που προέβλεπε αλφινδιαστικές έπιχειρήσεις και γρήγορες εφόδους ήταν ή πιο φημισμένη.

— Κατά τους όπολογισμούς του Πενταγώνου, άποφω οι «Βιετκόνγκ» (λέξη που δημιούργησαν τα όργανα της δυτικής προπαγάνδας για να ξεχωρίζουν τις λαϊκές νοτιοβιετναμέζικες δυνάμεις) θα είναι άπομονωμένοι άπό τους άγρότες «με τα στρατηγικά χωριά» οι δυνάμεις των ανδρεικέλων άνώτερες με άναλογία 20 έναντι ενός θα έφευγαν άπό πάνω με έλικόπτερα. Έπί πλέον ύπηρχαν εκεί άμφibia τεθωρακισμένα όχήματα για να περνούν τα βαλτώδη έδάφη και τους όρυζώνες, έμπρηστικές βόμβες ναπάλμ και άποξηραντικές βόμβες φωσφόρου για να καίνε την ζούγκλα, τοξικά χημικά προϊόντα που τα έρριχναν με άεροπλάνα για να καταστρέψουν την βλάστηση και να καταδικάσουν στην πείνα τους «Βιετκόνγκ», «τοξικά άέρια για να δηλητηριαστούν οι έπιζήσαντες» και ταχυόβια για να τους θερίζουν.

— Όλα τέθηκαν σ' έφαρμογή. Τα όπλα φαινόταν παντοδύναμα. Η αίσιοδοξία βασίλευε στην Ούάσιγκτων. Ένας δημοσιογράφος των «Τάιμς» της Νέας Υόρκης έγραφε εύχαριστημένος ότι οι άρχές του άνταρτοπολέμου «παράμένουν οι ίδιες, άλλά οι ναπάλμ και τα έλικόπτερα άξίζουν ένα νέον Κλαούζεβετς» (στις 14 Άπριλίου 1963).

Άλλά ή σκληρή πραγματικότητα διέψευσε τε λίγο τις μεγάλες έλπίδες των έμπνευστών του «ειδικού πολέμου», όπως όλοι οι άλλοι άντιδραστικοί είχαν υπερεκτιμήσει τις δικές τους δυνάμεις και είχαν ύποτιμήσει τις δυνάμεις του λαού.

ΤΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΑ ΧΩΡΙΑ

Τὸ πιστοποιητικὸ τῆς γέννησης τοῦ σατανικοῦ προγράμματος «τῶν στρατηγικῶν χωριῶν» στὸ Νότιο Βιετνάμ ὑπογράφηκε ἀπὸ τὸ Λύντον Τζόνσον, μετὰ τὴν ἐπίσκεψή του στὴ Σαϊγκὼν τὸ Μάιο τοῦ 1961, ὅταν αὐτὸς καὶ ὁ Ντιέμ δημοσίευσαν ἕνα κοινὸ ἀνακοινωθὲν ὅπου βεβαίωναν ὅτι «οἱ δύο κυβερνήσεις συμφώνησαν νὰ ἐφαρμόσουν καινούργια οἰκονομικὰ καὶ κοινωνικὰ μέτρα στὴν ὑπαιθρο».

Τὰ «στρατηγικὰ χωριά» δὲν ἦταν ἐντελῶς καινούργια. Οἱ προκατοχοὶ τους ἔφεραν ὀνόματα ἐπίσης γοητευτικὰ ὡς «ἀγροτοπόλεις», «κέντρα ἐπανεγκαταστάσεως» καὶ ἰκύμην «ζώνες εὐμερείας». Βασίζοντο ἐπὶ πολλὰ μικρῶν μονάδων (χωριῶν) τὸ πρόγραμμα ξεπέρασε ἐντοῦτοις ὅλες τὶς παρόμοιες προσπάθειες γιατί προσπάθησε ν' ἀντικαταστήσει τὰ 17.000 χωριά τοῦ Νοτίου Βιετνάμ μὲ τὰ «στρατηγικὰ χωριά» καὶ νὰ μαντρώσει τὸν ἀγροτικὸ πληθυσμὸ.

— Οἱ Ἀμερικανοὶ ἵδρυσαν εἰδικὴ ὑπηρεσία γιὰ νὰ ἐκδίδουν τὸ πρόγραμμα. Τὸ μεγάλο της ἀφεντικὸ Ρούφους Φίλιπς, τὴν ὀνόμασε «κοινωνικὴ ἐπανάσταση σὲ διοικητικὸ ἐπίπεδο δόσης». Ἀλλὰ ὁ ἀμερικάνικος τύπος δὲν ἦταν καλὰ διατεθειμένος ὡς πρὸς αὐτὸ τὸ πομπῶδες εἶδος.

«Αὐτὴ ἡ στρατηγικὴ (τῶν στρατηγικῶν χωριῶν) συνίσταται σὲ νὰ ὀχυρώσει τὸ καινούργιο χωριὸ μὲ μιὰ ζώνη ἀπὸ συρματοπλέγματα, μ' ἕνα σύστημα ταυτοτήτων, μὲ μπλόκ χάους πὸν ἐλέγχουν ὅλες τὶς εἰσόδους καὶ τὶς ἐξόδους καὶ μὲ τὴ συσκότιση.

(Γιουνάιτεντ Πρὸς Ἰντερνέσιοναλ 17 Φεβρουαρίου 1962)».

Γιὰ νὰ ἀποσπᾶσουν τοὺς ἀγρότες ἀπὸ τὴ γῆ τους καὶ τὰ σπίτια τους, οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ τὰ ἀνδρείκελά τους ἐξέπλυσαν μιὰ σειρά «ἐκκαθαριστικὲς ἐπιχειρήσεις» μὲ τὴ φωτιά καὶ τὸ σίδερο. Οἱ «Τάιμς» τῆς Νέας Ὑόρκης (στὶς 29 Μαρτίου 1962) δὲν ἔδωσαν παρὰ μιὰ ἀμυδρὴ εἰκόνα τῆς πραγματικότητος ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπιχείρηση «Σανράϊζ».

«Σ' αὐτὴ τὴ περιοχὴ, 1.200 οἰκογένειες πρέπει νὰ ἐκκένωνουν θεληματικὰ (οἶκ) ἢ διὰ τῆς βίας τὰ δάση πὸν ἐλέγχονται ἀπὸ τοὺς Βιετκόγκ καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὰ καινούργια στρατηγικὰ χωριά. Τὰ ἐγκαταλελειμμένα χωριά νὰ καοῦν. Σὲ ὁρισμένες οἰκογένειες ἄφησαν νὰ πάρουν μαζί τους, κρεβάτια, τραπέζια καὶ πάγκους πρὶν τοὺς κάψουν τὰ σπίτια τους. Ἄλλες δὲν ἔχουν τίποτε ἄλλο παρὰ τὰ ρούχα τους στὴ πλάτη».

— Μετὰ τὴν «ἐκκαθάριση» οἱ ἀγρότες ἐξηναγάζοντο νὰ χιτίζουν ἕνα «στρατηγικὸ χωριὸ». Συνήθως ἕνα τέτοιο χωριὸ περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα φράχτη μὲ μπαμποῦ καὶ ἐξυλινούς πασσάλους ὅπως 2 ἕως 2,5 μέτρων. Ἐσωτερικὰ δρῶνται ἕνας ἄλλος φράχτης ἐφοδιασμένος μὲ συρματοπλέγμα. Ἀνάμεσα στοὺς δύο φράχτες ἐκτείνεται ἕνα ναρκοπέδιο μὲ μυτερὰ σιδερένια πασσάλους. Πίσω ἀπὸ τὰ συρματοπλέγματα ὑπάρχει μιὰ τάφρος πὸν ἔχει πλάτος τρία μέτρα καὶ βάθος 1,5 μέτρο, γεμάτη μὲ σιδερένιους μυτεροὺς πασσάλους. Ἐπὶ πλέον στὸ ἐσωτερικόν, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὑψώνεται ἕνας τοῖχος ἐνάμισι μέτρο ψηλὸς ἐνισχυμένος κατὰ ἀποστάσεις μὲ μπλόκ χάους ἀπὸ μπετόν. Στὸ κέντρο τοῦ χωριοῦ δρῶνται οἱ ὑπηρεσίες τοῦ γραφείου τῆς διοικήσεως. Τὸ στρατηγεῖο εἶναι χτισμένο σὲ σχῆμα στρατιωτικοῦ φυλακίου καὶ συνδέεται μὲ τὶς κρύπτες καὶ τὶς σκοπιὲς μὲ χαρακώματα καὶ ὑπόγειες σήραγγες.

Κάθε οἰκογένεια ὀφείλει νὰ τοιχοκολλήσει στὴν πόρτα της ἕνα κατάλογο τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μὲ τὶς φωτογραφίες τους. Σὲ ὁποιοδήποτε στιγμὴ γίνεи ὀνομαστικὴ κλήση ἢ ἐξακριβώση, εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ εἶναι στὶς καθορισμένες θέσεις τους. Κάθε κάτοικος πρέπει νὰ ἔχει μαζί του ταυτότητα μὲ δακτυλικά ἀποτυπώματα καὶ φωτογραφία. Ἡ ἐπικοινωνία μεταξὺ τῶν χωριῶν ἐπιτρέπεται μόνον ὁρισμένες ὥρες καὶ μὲ εἰδικὰ δρομολόγια.

Κάθε ἄτομο ὑπόκειται σὲ αὐστηρὲς ἐξακριβώσεις στὴν πόρτα πὸν μένει κλειστὴ ἀπὸ τὶς 7 τὸ ὁρᾶν ἕως τὶς 6 τὸ πρωτ. Γιὰ νὰ ἐμποδισθεῖ κάθε δυνατὴ τροφοδοσία τῶν ἀνταρτῶν, οἱ κάτοικοι εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀποθηκεύουν τὰ

τροφίματά τους σὲ μιὰ κοινὴ ἀποθήκη ἀπὸ τὴν ὁποία τοὺς δίνουν τὶς καθημερινὲς μερίδες.

Γιὰ νὰ δοθεῖ πνευματικὸ περιεχόμενο σ' αὐτὸ «τὸ καινούργιο τρόπο ζωῆς» ἱερεῖς, συχνὰ καθολικοί, τονίζουν στὸ κήρυγμά τους ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι πραγματικὴ εὐλογία καὶ ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ συμβάλλουν στὴν ὑπεράσπιση τῆς «ἐλευθερίας».

Ἀγανακτισμένος ὁ λαὸς ἀνήφισε τὴν ὠμὴ βία καὶ ξεσκάθηκε γιὰ νὰ γκρεμίσει «τὰ στρατηγικὰ χωριά» μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀπελευθερωτικῶν ἐνόπλων δυνάμεων. Αὐτὸ βέβαια προϋποθέτει ἄγριες καὶ συχνὰ αἱματηρὲς μάχες. Πολλὰ «στρατηγικὰ χωριά» καταστράφηκαν κατ' ἐπανάληψη 20, 30 καὶ ἀκόμη 60 φορές — αἰώνια δόξα στὸν ἥρωισμό τοῦ Νοτιοβιετναμέζικου λαοῦ.

— Τὸ σχέδιο Στάλεϋ - Τέιλορ, προέβλεπε ὅτι τὸ πρόγραμμα τῶν στρατηγικῶν χωριῶν θὰ τελείωνε τοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ 1962. Ἀλλὰ τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1965 ἀπὸ τὶς 8.000 χωριά πὸν οἱ ΗΠΑ καὶ οἱ λακέδες τους πέτυχαν νὰ κατασκευάσουν, τὸ 80% ἔχουν καταστραφεῖ ἀπὸ τὸν πληθυσμὸ. Ὁ ἀμερικάνικος τύπος παραδέχτηκε τὴν ἀποτυχία. Οἱ «Τάιμς» ἔγραψαν τὸ Μάιο τοῦ 1963:

«Ἡ περιοχὴ ὅπου ἡ κυβέρνησις τοῦ Ντιέμ εἶχε τὶς μεγαλύτερες ἀποτυχίες εἶναι τὸ Δέλτα τοῦ Μεκὼνγκ τὸ ὁποῖο ἀντιπροσωπεύει τὸ 55% τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τὸ 75% τῆς παραγωγῆς ρυζιοῦ τοῦ Ν. Βιετνάμ. Ἐκεῖ οἱ ἀγρότες ἀντίστανται ἀποφασιστικὰ στὸ σχέδιο τῶν στρατηγικῶν χωριῶν στὰ ὁποῖα θέλουν νὰ τοὺς μαντρώσουν διὰ τῆς βίας. Τὸ περασμένο μῆνα κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς πετυχημένης ἐπίθεσης τῶν ἀνταρτῶν ἐναντίον δύο στρατηγικῶν χωριῶν, ἐξαφανίσθηκαν σχεδὸν 2.000 ἀγρότες.

Ἡ ἐκδίωξη τῶν Βιετκόγκ ἀπὸ αὐτὴ τὴν περιοχὴ εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολη γιατί στίς περισσότερες περιπτώσεις εἶναι ἀδύνατο νὰ τοὺς ξεχωρίσει κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀγρότες».

— Τὸ προσφιλέστερο ὄνειρο τῶν στρατηγῶν τοῦ εἰδικοῦ πολέμου, ἡ ἀπομόνωση τῶν λαϊκῶν δυνάμεων ἀπὸ τὸν πληθυσμὸ, ἔσθισε. Ἡ ἀμερικάνικη ἐφημερίδα News and World Report (στὶς 16 Σεπτεμβρίου 1963) παραπονιόταν:

«Ἡ «μυστικιστικὴ» πίστη ὅτι ὁ πόλεμος μπορούσε νὰ κερδηθεῖ μὲ τὴν κατασκευή τῶν στρατηγικῶν χωριῶν καὶ τὴ δολοφονία τῶν Βιετκόγκ, ἐξέλιπε».

Αὐτὸ πὸν ἔχει σημασία, εἶναι αὐτὸς πὸν κρατᾷ τὸ ντουφέκι

Οἱ Η.Π.Α. δὲν μπόρεσαν νὰ μεταβάλλουν τὴν κατάσταση τοῦ πολέμου στὸ Νότιο Βιετνάμ, ἀν καὶ χρησιμοποίησαν ὅλες τὶς νέες μέθοδους τοῦ τακτικῆς τοῦ εἰδικοῦ πολέμου καὶ τὰ σύγχρονα ὅπλα τους. Μὲ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Ἑθνικοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Μετώπου, ὁ στρατὸς καὶ ὁ λαὸς τοῦ Νοτίου Βιετνάμ πέτυχαν λαμπρὲς νίκες.

Οἱ λαϊκὲς δυνάμεις: ἀπὸ τὴν ἀδυναμία στὴ δύναμη

«Ὅταν ρίξει κανεὶς μιὰ προσεκτικὴ ματιὰ, διαπιστώνει ἕνα διπλὸ φαινόμενο: τὰ λαϊκὰ στρατεύματα πὸν δὲν ἦταν καλὰ ἐξοπλισμένα, ἀπὸ ἀδύνατα ἔγιναν ἰσχυρὰ καὶ ἕνας ἐχθρὸς ὀπλισμένος ὡς τὰ δόντια πέρασε ἀπὸ μιὰ ἰσχυρὴ θέση σὲ μιὰ θέση κλονιζόμενη».

Ἡ μάχη τοῦ Ἀπ - Μπάκ. Ἡ μάχη τοῦ Ἀπ-Μπάκ, πὸν ἔγινε ἀπὸ τὶς 30 Δεκεμβρίου 1962 ἕως τὶς 2 Ἰανουαρίου τοῦ 1963, ἦταν σαφῶς μιὰ στροφή στὴν κατάσταση. Σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χωριὸ πὸν βρίσκεται 50 χιλιόμετρα περίπου στὰ Νοτ. Ἀντικὰ τῆς Σαϊγκὼν καὶ στὰ περὶχωρὰ της, ὁ ἐχθρὸς διέθετε 2000 ἐπικειτούς στρατιῶτες ὅπὸ τὶς διαταγὰς τοῦ ἀμερικάνου στρατηγοῦ Ρ.Η. Γιόρκ, ἐναντὶ 200 ἀνδρῶν τῶν ἀπελευθερωτικῶν δυνάμεων καὶ 600 χωρικῶν τοῦ Ἀπ-Μπάκ.

Τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς πεισματώδους μάχης ἦταν

τά εξής: 450 στρατιώτες του έχθρου εξοντώθηκαν, 6 έχθρικά αεροπλάνα κατεστράφησαν και 11 υπέστησαν ζημιές, 3 αμφίβια έχθρικά οχήματα M-113 κατεστράφησαν και βυθίσθηκε ένα πολεμικό πλοίο.

Ο στρατηγός Γιορκ γλύτωσε ως εκ θαύματος από τα δόγματα του πυροβολικού που έβαλαν τα πανικόβλητα στρατεύματα των ανδρεικέλων.

Ο στρατηγός Πάολ-Ντέ Χάρκινς, που διοικούσε τότε τα αμερικανικά στρατεύματα του Νοτίου Βιετνάμ, έπευσε επί τόπου για να δει δύο αμερικανούς τεχνικούς συντηρητές ελικoptέρων που φονεύθηκαν από... πολυβόλο των ανδρεικέλων.

Έντελως έξω φρενών ο Χάρκινς έδωσε εντολή να τουφεκισθούν επί τόπου τέσσεροι διοικητές των μονάδων πυροβολικού και μεταβιβάσως του Ντιέμ. 'Αλλά αυτό καταράκωσε περισσότερο το ήθικo των ανδρεικέλων.

Μετά την μάχη, ο αμερικανός διοικητής του Ελληνικού, Χάρου Φέλτ, στάλθηκε από το Πεντάγωνο στην Σαϊγκόν για να μελετήσει τις αιτίες της άποτυχίας και ο Κέννεντυ ζήτησε από τον Μακναμάρα λεπτομερή έκθεση. 'Από τη πλευρά του το 'Εθνικό 'Απελευθερωτικό Μέτωπο, προκήρυξε θύλλα στο "Απ - Μπάκ για την εξόντωση του έχθρου και για την πραγματοποίηση άδραγαθημάτων.

Το "Απ - Μπάκ ήταν άπαρχη πολλών και σημαντικών νικιών.

— Ένα χρόνο αργότερα, στις αρχές του 1964, ένας αντιπρόσωπος μιας στρατιωτικής αποστολής του ΕΑΜ έκανε την παρακάτω έκθεση στο δεύτερο συνέδριο του 'Εθνικού 'Απελευθερωτικού Μετώπου.

«Εάν έδω και δύο χρόνια, στη μάχη των εκκαθαριστικών επιχειρήσεων, ο στρατός μας και ο λαός μας μπορούσαν να εξολοθρευθούν μόνο 30 ή 40 στρατιώτες του έχθρου και να καταρρίψουν ένα ή δύο αεροπλάνα, σήμερα μπορούμε να αποκρούσουμε εκκαθαριστικές επιχειρήσεις δέκα ή ακόμη εικοσι φορές ισχυρότερες σε μεγάλη κλίμακα, να θέσουμε εκτός μάχης 450 ή 500 στρατιώτες του έχθρου, να καταρρίψουμε ή να προκαλέσουμε ζημιές σε 10 έως 15 αεροπλάνα και να άχρηστέψουμε 7 ή 8 αμφίβια οχήματα M-113. 'Ενώ άλλοτε δεν μπορούσαμε παρά άπλως να χτυπούμε αλφινδιαστικά και ν' άποσυρόμαστε άμέσως, σήμερα μπορούμε να μαχόμαστε μια όλοκληρη ήμέρα κάτω από το έχθρικό τυροβολικό και τις αεροπορικές επιδρομές με εκατοντάδες τόννους βομβών. Και ενώ άλλοτε δεν μπορούσαμε να καταστρέψουμε παρά φυλάκια με 10 ή 20 στρατιώτες του έχθρου, σήμερα ο στρατός μας μπορεί να καταστρέψει πολλά φυλάκια και ισχυρές θέσεις από εκατοντάδες στρατιώτες του έχθρου.

Η μάχη του Μπίνχ-Ζία. Μεταξύ των τελευταίων μαχών, ή μάχη του Μπίνχ-Ζία που έγινε στο τέλος του 1964, άδειξε ιδιαίτερης προσοχής. Στη διάρκεια μιας μάχης που κράτησε μια εβδομάδα σ' ένα μέρος τόσο κοντά στην Σαϊγκόν όπως το "Απ-Μπάκ, δυο τάγματα από τα δέκα που άλληπάλληλα έστειλε ο έχθρος τέθηκαν εκτός μάχης, ένας λόχος άποδεκατίσθηκε και κατερρίφθηκε ή έπαθαν ζημιές 35 έχθρικά αεροπλάνα.

Η νίκη έδειξε ότι οι λαϊκές δυνάμεις ήταν άρκετά ισχυρές για να «καταπιούν» τον έχθρο κατά τάγματα. Η Ούάσιγκτον τα έχασε και οι New York Times διερωτώντο εάν οι λαϊκές δυνάμεις «μπήκαν σε μια τρίτη φάση ή «κινήτη» φάση του άνταρτοπολέμου».

Οι πόλεις και κομποπόλεις: Ένα δεύτερο μέτωπο

Ένας ούσιαστικός λόγος των άπιτυχιών των λαϊκών δυνάμεων είναι ότι ο πληθυσμός τις ύποστηρίζει άπολύτως. Ο λαός, καταβάλλοντας όλες τις προσπάθειες για να βοηθήσει το στρατό του, κάνει μαζικές εκδηλώσεις, όπως διαδηλώσεις και άπεργίες εναντίον των ΗΠΑ και των λαχέδων τους. Ο συνολικός αριθμός αυτών που συμμετείχαν στις εκδηλώσεις από το 1961 έως το 1964 είναι δεκάδες εκατομμύρια άτομα. 'Επίσης στις πόλεις και στις κομποπόλεις που βρίσκονται κάτω από άυστηρό έχθρικό έλεγχο, ή αύξανόμενη λαϊκή άγανάκτηση συχνά έσπασσε σε πολιτικούς μαζικούς άγώνες όπου έπαιρναν μέρος εργάτες, σπουδαστές, διανοού-

μενοι, βουδιστές και μεγάλα στρώματα πληθυσμού. Τέτοιοι άγώνες έγιναν στην Σαϊγκόν, στο Χονέ, στο Ντανάγκ και κατ' ούσίαν σ' όλες τις άστικές περιοχές. 'Ηταν τόσο μεγάλοι, βίαιοι και έπιμόνοι που οι πόλεις και οι κομποπόλεις, που ήταν άλλοτε στηρίγματα του έχθρου έγιναν ένα δεύτερο μέτωπο εναντίον του.

Με αυτή την προοπτική οι λαϊκές δυνάμεις και άλλοι άποφασισμένοι πατριώτες κατόρθωσαν να καταφέρουν επίσης σκληρά χτυπήματα στους αμερικανούς επιδρομείς μέσα στις φωλιές τους — στις πόλεις και στις στρατιωτικές βάσεις. Δίνουμε έδω μερικό κατάλογο αυτών των επιθέσεων που έγιναν από το 1964.

Όλες έπέφεραν βαρείες άπώλειες στον έχθρο και δημοσιεύθηκαν στην πρώτη σελίδα στον παγκόσμιο τύπο.

Σαϊγκόν: Στις 2 Μαΐου 1964. 'Ανατινάχθηκε το Κάοντ, ένα μεταγωγικό αμερικανικό αεροπλάνο 15.000 τόννων.

Μπιέν-Χόα: Στις 31 1'Οκτωβρίου 1964. Αλφινδιαστική επίθεση σε μεγάλη αμερικανική αεροπορική βάση.

Σαϊγκόν: Στις 24 Δεκεμβρίου 1964. 'Ανατίναξη ενός κτηρίου που στεγάζονταν αμερικάνοι άξιωματικοί.

Σαϊγκόν: Στις 29 'Ιανουαρίου 1965. 'Ανατίναξη ενός κτηρίου της «'Αμερικανικής Στρατιωτικής 'Αποστολής».

Πλειχού: Στις 7 Φεβρουαρίου 1965. Αλφινδιαστική επίθεση σε μεγάλη αμερικανική αεροπορική βάση.

Κουϊ-Νχόν: Στις 10 Φεβρουαρίου 1965. 'Ανατίναξη ενός κτηρίου που έμεναν αμερικάνοι άξιωματικοί.

Σαϊγκόν: Στις 30 Μαρτίου 1965. Έκρηξη στην αμερικανική «πρεσβεία».

Αυτές οι τιμωρίες που τις άξιζαν, στοίχισαν πολύ στους αμερικανούς επιδρομείς. Σε μια έπιστολή από το Βιετνάμ ο Μπέτσον Χάλστον άνταποκριτής του Γιου αίνεν Πρές 'Ιντερνάσιονα έγραψε το Μάιο:

«Έχουμε διαπιστώσει ότι το μόνο πράγμα που έπρεπε να κάνουμε για να γλυτώσουμε, ήταν να μέναμε παρόμερα από αυτές τις μελλοντικές παγίδες του έδάφους (αμερικανικές εγκαταστάσεις που οι πανικόβλητοι επιδρομείς τις έπαιρναν για παγίδες των λαϊκών δυνάμεων)... Μιλούσαμε χαμηλόφωνα, και όταν μιλούσαμε άποφεύγαμε τα άγγλικά, ήταν ποιοτικότερα τα γαλλικά».

Η σύγχυση των στρατευμάτων των ανδρεικέλων

Οι αμερικάνοι παρείσκατοι έχουν πανικόβληθεί. 'Αλλά τι κάνουν τα ανδρείκελά τους; Τι έγιναν οι 600.000 στρατιώτες των ανδρεικέλων στις όποιες ή Ούάσιγκτον στηρίζει μεγάλες έλπίδες στην αρχή του «ειδικού πολέμου» της; Οι New York Times δίνουν ένα μέρος της άπάντησης στις 21 'Απριλίου 1964:

«Μια έκθεση άναφέρει ότι ή παθητικότητα και το χαμηλό ήθικo του στρατού του Νοτίου Βιετνάμ άποτελούν το βασικό έμπόδιο για τη συνέχιση του πολέμου εναντίον των κομμουνιστών Βιετκόγκ. Μή έχοντας σούδεμία θέληση να κερδίσουν τον πόλεμο ή ακόμη ν' άγωνισθούν, καμιά αύξηση της αμερικανικής βοήθειας ή της οικονομικής και κοινωνικής σχεδιοποίησης δεν μπορεί να παρακινήσει ένα στρατό να κάνει τη δουλειά του εναντίον των άνταρτών που τους έμψυχώνει ένας σκοπός πολύ ξεκάθαρος. Αυτή είναι ή γνώμη δεκάδων αμερικανών συμβούλων που μίλησαν στις έκστρατευτικές διευναμέζικες μονάδες αυτές τις τελευταίες έβδομάδες σ' όλη τη χώρα».

Η έπιτυχία είναι μεταδοτική. 'Αντιστρόφως σε κάθε νίκη των Βιετκόγκ, το ήθικo των κυβερνητικών στρατευμάτων (ανδρεικέλων) πέφτει ακόμη περισσότερο.

Και αυτό το ήθικo πέφτει δραματικά. Στη διάρκεια του πρώτου τριμήνου αυτού του χρόνου 12.412 στρατιώτες των ανδρεικέλων πέρασαν με το μέρος του λαού (Πρακτορείο τύπου της 'Απελευθέρωσης του Ν. Βιετνάμ 19 'Απριλίου).

Ο κυριώτερος προμηθευτής όπλων

Έν τούτοις τὰ στρατεύματα τῶν ἀνδρεικέλων παίρνουν ἕνα ἀποφασιστικὸ ρόλο: «εἶναι ὁ κυριώτερος προμηθευτής όπλων ἀμερικάνικης κατασκευῆς γιὰ τίς λαϊκές δυνάμεις. Τὸ ΕΑΜ τὸ ἐπιβεβαίωσε στὴ δήλωσή του τῆς 22 Μαρτίου 1965:

«Ο βασικὸς καὶ κυριώτερος προμηθευτής σὲ ἐξοπλισμὸ τῶν λαϊκῶν ἐνόπλων νοτιοβιετναμέζικων δυνάμεων δὲν εἶναι ἄλλος κανεὶς παρὰ οἱ ἴδιοι οἱ ἀμερικάνοι ἱμπεριαλιστές, μὲ τίς ἀξανάμενες καὶ σοβαρὲς ἥττες τους στὸ διάστημα αὐτῶν τῶν τελευταίων χρόνων».

Εἶναι πασίγνωστο ὅτι οἱ λαϊκὲς νοτιοβιετναμέζικες δυνάμεις ἐξοπλίζονται μὲ τὰ όπλα ποὺ παίρνουν ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Ἔχουμε ἐδῶ μερικὰ παραδείγματα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ὁ Τζόνσον καὶ ἡ παρέα του μποροῦν δύσκολα νὰ ὀνομάσουν «κομμουνιστικὴ προπαγάνδα».

«Οἱ ταχτικὲς δυνάμεις τῶν Βιετκὸγκ καὶ τὰ περιφερειακὰ τους στρατεύματα στρατολογοῦνται σχεδὸν ὁλοκληρωτικὰ στὰ χωριὰ τοῦ Νοτίου Βιετνάμ. Τὰ περιφερειακὰ εἶναι ἐξοπλισμένα μὲ όπλα ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τὸ πόλεμο ποὺ ἔκανε ἡ Γαλλία στὴν Ἰνδοκίνα, ἐνῶ τὰ ταχτικὰ εἶναι ἐξοπλισμένα μὲ ἀμερικάνικα όπλα παρμένα ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Τέλος ὁ πόλεμος τοῦ Νοτίου Βιετνάμ τροφοδοτεῖται ἐπὶ τόπου. (New York Herald Tribune 9 Ἀπριλίου 1963).

«Οἱ μαζικὲς ποσότητες ἀμερικάνικων όπλων καὶ ἄλλων στρατιωτικῶν ἐξοπλισμῶν ποὺ διατίθενται ἄφθονα σ' αὐτὴ τὴ χώρα εἶναι σὲ ἀναλογία περισσότερο ὠφέλιμες στοὺς ἀντάρτες κομμουνιστές παρὰ στὶς κυβερνητικὲς δυνάμεις. Χάραξη κυρίως στὴν κατοχὴ αὐτῶν τῶν όπλων οἱ κομμουνιστές ἀποτελοῦν τώρα μιὰ φοβερὴ μαχητικὴ δύναμη μὲ ἰσχυρὲς δάσεις. (UPI, 8 Μαρτίου 1964).

Ἡ χώρα τῶν πραξικοπημάτων

Κατάπληκτη ἀπὸ τίς ἥττες τῆς, ἀπὸ τὸ Νοέμβριο τοῦ 1963 ἡ Οὐάσιγκτων δὲν σταμάτησε ν' ἀλλάζει ὑποζύγιο (δηλαδή ν' ἀνασχηματίζει τὴν κυβέρνησις τῶν ἀνδρεικέλων) στὴν Σαϊγκὸν μὲ τὴ μάταιη ἐλπίδα ν' ἀντισταθῇ στὸ δομητικὸ κύμα τῆς λαϊκῆς πάλης καὶ νὰ πετύχει τὴ σταθερότητα.

Ὁ Νγκὸ Ντινχ Ντιέμ, ἐξ αἰτίας τοῦ κακοῦ ποὺ εἶχε κάμει μὲ τίς ἐντολὲς τῶν ἀμερικάνων, προκαλέσει τὸ ἀδυσώπητο μῖσος τοῦ βιετναμέζικο λαοῦ καὶ πολὺ κακὴ φήμη διεθνῶς γιὰ τὸ ἔργο του. Αὐτὰ τὰ στοιχεῖα, συνδεδεμένα μὲ τίς ἀποτυχίες του στὸ πεδίο τῆς μάχης ἀπόδειξαν τὴν ἀνικανότητά του στὰ ἀφεντικά του τῆς Οὐάσιγκτων.

Στὶς 11 Νοεμβρίου 1960, γίνηκε στὴ Σαϊγκὸν τὸ πρῶτο πραξικόπημα ἐναντίον τοῦ Ντιέμ ποὺ ἀπέτυχε. Στὶς 27 Φεβρουαρίου 1962 δύο καταδιωκτικὰ τῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων τῶν ἀνδρεικέλων βομβάρδισαν καὶ πολυβόλισαν «τὸ προεδρικὸ του μέγαρο».

Τὴν πρώτη Νοεμβρίου τοῦ 1963, μιὰ ομάδα ἀξιοματικῶν μὲ ἐπικεφαλὴς τὸν Ντουόνγκ Βὰν Μίνχ ἔκαμε ἕνα πραξικόπημα ποὺ πέτυχε. Ὁ Ντιέμ καὶ ὁ ἀδελφὸς του Νχού «αὐτοὶ οἱ μεγάλοι πρωταγωνιστές τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἐλευθερίας», τοῦ ἀμερικάνικου τρόπου ζωῆς φονεύθηκαν ἐν ψυχρῷ. «Ὁλος ὁ κόσμος ἀναγνώρισε τὴν ὑπογραφή τῶν ΗΠΑ. Ἡ New York Herald Tribune ἔγραψε: «παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ὑπουργεῖο τῶν ἐξωτερικῶν διέψευσε τὴν ἀνάμειξη τῆς ἀμερικάνικης κυβέρνησις στὸ πραξικόπημα, αὐτὴ ἀνταρσία εἶναι δική μας ἀνταρσία». (2 Νοεμβρίου 1963).

Μετὰ τὸ πραξικόπημα, ἕνας ἐκπρόσωπος τῆς ἀμερικάνικης διοικήσεως στὴ Σαϊγκὸν δήλωσε γεμάτος ἐλπίδα: «Μὲ τὴ νέα προσωρινὴ κυβέρνησις θὰ ὑπάρξει μιὰ ἐντονότερη συνέχιση τοῦ πολέμου ἐναντίον τοῦ κομμουνισμοῦ». Ἀλλὰ οἱ συνεχεῖς ἥττες στὴ διάρκεια τοῦ πολέμου δὴγγησαν σὲ λίγο τὴν Οὐάσιγκτων στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Ντιόνγκ Βὰν Μίνχ δὲν ἦταν καθόλου τὸ ὄργανο ποὺ ὀνειρορεύονταν.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, στὶς 30 Ἰανουαρίου 1964, ὁ στρατηγὸς Νγκούγεν Χάνχ, κατασκεύασμα τῶν Ἀμερικάνων, ἐκδιώξε

τὸν Μίνχ. Ὁ Τζόνσον δήλωσε ἀμέσως στὸ τύπο ὅτι αὐτὸς καὶ ὁ Χάνχ «ἦταν ἐντελῶς σύμφωνοι ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιταχυνθεῖ ὁ ρυθμὸς τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων».

—Ὁ Νγκούγεν Χάνχ, μὲ τὴν προσωπικὴ ἐπίδραση τοῦ στρατηγοῦ Μάξουελ Τέυλορ ποὺ διορίσθηκε ἀμερικάνος «προσθευτής» στὴ Σαϊγκὸν στὶς 23 Ἰουνίου 1964, δὲν πέτυχε οὔτε τὴν στρατιωτικὴ νίκη οὔτε τὴ πολιτικὴ σταθερότητα. Οἱ διαφωνίες ἀεξήθησαν ἀνάμεσα στὸ «πρόεδρο» Χάνχ καὶ τὸν ὑπερ-πρόεδρο Τέυλορ. Ἡ Σαϊγκὸν ἔγινε στοὺς ἐπόμενους μῆνες τὸ θέατρο σχεδὸν δέκα πραξικοπημάτων καὶ ἀντιπραξικοπημάτων — ὅσο συγγῶν ποὺ ὁ ἀμερικάνικος τύπος ἀρχισε νὰ μιλάει γιὰ τὸ Βιετνάμ ὡς «χώρα τῶν πραξικοπημάτων». Στὶς 20 Φεβρουαρίου, ὁ Νγκούγεν Χάνχ ἐκδιώχθηκε καὶ ἐξορίσθηκε ὡς «περιοδῶν προσθευτής». Ἀκόμη καὶ οἱ εἰδικοί τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων δυσκολεύονται νὰ ποῦν μὲ βεβαιότητα ποὺς εἶναι σήμερα ὁ ἰσχυρὸς ἄνδρας τῆς Σαϊγκὸν καὶ τί μποροῦν νὰ συνωμοτοῦν ἀδριο «ο ἰ ν ἔ ο ἰ τ ο ὕ ρ κ ο ἰ ».

Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπελπισμένης ἀναζήτησις τῶν ΗΠΑ, ἀναζήτησις νέων ἀνδρεικέλων, δὲν ἦταν καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι παρὰ ἕνας ἐμφύλιος πόλεμος ἀκόμη δῶτερος ἀνάμεσα στοὺς συνεργάτες, χειροτέρευση τοῦ ἠθικοῦ τους καὶ μιὰ ἐκδήλωση ἀκόμη πὺ φανερὴ στὰ μάτια τοῦ κόσμου τοῦ ἀμερικάνικου ἀδιεξόδου στὸ Ν. Βιετνάμ.

Ὁ Τζόνσον ἐφαρμόζει τὴν «κλιμάκωση»

Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1962, ὅταν καθωρίσθηκε τὸ σχέδιο Στάλευ — Τέυλορ «ποὺ θὰ εἰρήνευε τὸ Νότιο Βιετνάμ σὲ 18 μῆνες», ὁ Κέννεντυ δήλωσε μὲ ἀπαγόρευση σὲ μιὰ συνέντευξη στὸν τύπο στὴν Οὐάσιγκτων. «Κάνουμε στὸ Βιετνάμ μιὰ σημαντικὴ προσπάθεια, εἶχαμε ὀρισμένες ἀπώλειες... δὲν βλέπουμε τὸ τέλος τῆς σήραγγας».

Στὰ 1963—64 ἡ σήραγγα ἔγινε ἀκόμη πὺ σκοτεινὴ γιὰ τοὺς ἀμερικάνους εἰσβολεῖς. Ἐμπρὸς στὴν ἐπερχόμενη ἡττα στὸ Νότιο Βιετνάμ, ἡ κυβέρνησις Τζόνσον ἀποφάσισε τὴν «κλιμάκωση» τοῦ πολέμου ὡς ἐξῆς:

Τὸ «γεγονὸς τοῦ κόλπου τοῦ Τονκίνου» ποὺ ἔγινε στὶς 5 Αὐγούστου τοῦ 1964 καὶ χρησιμοποιήθηκε ὡς δικαιολογία γιὰ τίς πειρατικὲς ἐπιθέσεις ἀπὸ θαλάσσης καὶ ἀέρος ἐναντίον τῆς Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας τοῦ Βιετνάμ.

Ἐνα ἄλλο «γεγονὸς τοῦ κόλπου τοῦ Τονκίνου» ποὺ ἔγινε στὶς 18 Σεπτεμβρίου τοῦ 1964 γιὰ νὰ διατηρηθεῖ ἀτμόσφαιρα ἔντασης.

Ὁ βομβαρδισμὸς τῆς Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας τοῦ Βιετνάμ στὶς 7,8 καὶ 11 Φεβρουαρίου 1965 μὲ τὴν πρόφαση τῶν «ἀντιποινῶν» γιὰ τίς τιμωρίες ποὺ ἐπιβάλλουν οἱ νοτιοβιετναμέζοι στὶς ΗΠΑ.

Ἡ συνέχιση καὶ ἐντατικοποίηση τῶν ἀεροπορικῶν βομβαρδισμῶν τῆς Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας τοῦ Βιετνάμ ἀπὸ τίς 2 Μαρτίου χωρὶς τὴν παραμικρὴ δικαιολογία.

Ἡ ἀποβίβαση 3.500 «πεζοναυτῶν» — πρώτη ἀποστολὴ τῶν πεζικῶν δυνάμεων ποὺ θὰ σταλοῦν στὸ Ντὰ Νάγκι στὶς 8 καὶ 9 Μαρτίου.

Ἡ ἀποστολὴ στὸ Νότιο Βιετνάμ τὸ Φεβρουάριο καὶ τὸ Μάρτιο 2.000 νοτιοκορεάτικων ἀνδρεικέλων στρατιωτῶν γιὰ τὴ διεθνοποίηση τοῦ πολέμου.

Ἡ ἀποστολὴ ἀεροπορικῶν ἀεροπλάνων ποὺ εἰσέβαλαν στὶς 9 Ἀπριλίου στὸν ἐναέριο κινέζικο χάρο πάνω ἀπὸ τὴ νησί τοῦ Χαϊνάν.

Ὁ χαρακτηρισμὸς, στὶς 24 Ἀπριλίου ὅλου τοῦ Βιετνάμ, ὡς μιᾶς τεράστιας ζώνης ποὺ ἐκτείνεται ἐπὶ διεθνῶν ὁρίων, καὶ ἀκόμη ἐνὸς μέρους τῶν κινέζικων χωρικῶν ὁρίων σὺν «ζώνης μάχης» τῶν ΗΠΑ. Αὐτὸ τὸ μέτρο ἀποτελοῦσε ἕνα δῆμα ἀκόμη πρὸς γενικὸ ἀποκλεισμὸ τῶν βιετναμέζικων ἀκτῶν.

(Στὸ ἐπόμενο τεῦχος τὸ τελευταῖο μέρος)

● «Κάθε δουλειά μας νὰ ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐπανάσταση»

Ἄρθρο τῆς «Λαϊκῆς Ἡμερησίας» τῆς 8 Ἰανουαρίου 1966

Στὴ χώρα ἔγινε μιὰ πλατεῖα συζήτηση σχετικά με τὸ ἄρθρο «Κάθε δουλειά μας νὰ ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐπανάσταση», ποὺ δημοσιεύθηκε στὴ «Λαϊκὴ Ἡμερησία» τὸν Ὀκτώβριο. Ἐργάτες, ἀγρότες, στρατιῶτες, στελέχη, τεχνικοί, μηχανικοί, καθηγητὲς, γιαιτροί... μελέτησαν καὶ συζήτησαν τὸ ἄρθρο αὐτό. Στὴ «Λαϊκὴ Ἡμερησία» καὶ σὲ ἄλλες μεγάλες ἐφημερίδες ἔφθασαν ἐπιστολὲς ποὺ ἐκφράζουν τὶς γνώμες τους σχετικά με τὸ σπουδαιότατο αὐτὸ ζήτημα. Πολλοί, στηριζόμενοι στὴν προσωπικὴ τους πείρα συμφωνοῦν πὼς ἕνας εὐγενικὸς σκοπὸς ἐξοπλίζει με ἀπεριόριστη δύναμη, πὼς αὐτὸς ποὺ δὲν συνδέει τὴ δουλειά του με τὴν ὑπόθε-

ση τῆς οἰκοδόμησής μιᾶς μεγάλης σοσιαλιστικῆς πατρίδας καὶ τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης, δὲν μπορεῖ νὰ ἀναπτύξει μιὰ ὀρμητικὴ ἐνεργητικότητα γιὰ νὰ ἀναπτύξει τὴ δουλειά του καὶ νὰ προοδεύει καὶ νὰ δημιουργεῖ.

Πολλοὶ εἶδαν τὴ δημοσίευση τοῦ ἄρθρου σὰν εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὴν καθημερινή τους στάση στὸ φῶς τοῦ πνεύματος τοῦ ἄρθρου καὶ νὰ τὴν παραβάλλουν με τὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων ἐπαναστατῶν μαχητῶν Λεὶ Φένγκ καὶ Βάνγκ Κιέ. Αὐτὸ τοὺς βοήθησε νὰ ἀποκαλύψουν τὶς ἀδυναμίες τους καὶ τοὺς ἔκανε ἀποφασιστικοὺς στὸ νὰ δυναμώσουν τὶς προσπάθειές τους.

Μετὰ τὴ δημοσίευση τοῦ ἄρθρου μας «Κάθε δουλειά μας νὰ ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐπανάσταση», στὶς 11 Ὀκτωβρίου, ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἀπ' ὅλη τὴ χώρα μᾶς ἔγραψαν. Μᾶς λένε πὼς μελετώντας καὶ συζητώντας τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἀνέδασαν τὴν ἐπαναστατικὴ τους συνείδηση, κατανόησαν πιὸ βαθειὰ τὴ σύνδεση ἰσνάμεσα στὴν καθημερινή τους δουλειά καὶ στοὺς μεγάλους σκοποὺς τῆς κινέζικης ἐπανάστασης καὶ τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης, ἀπέχτησαν μιὰ πιὸ πλατεῖα καὶ πιὸ βαθειὰ ἀντίληψη καὶ συνειδητοποίησαν πιὸ καθαρά τὸ σκοπὸ τῶν προσπαθειῶν τους καὶ τῆς δουλειᾶς τους. Ἔτσι ἐπιδείχνουν μεγαλύτερο ἐνθουσιασμό γιὰ τὰ καθήκοντά τους.

Αὐτὴ ἡ θερμὴ ἀπάντηση στὴν ἰδέα πὼς ὅλη ἡ δουλειά μας ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐπανάσταση ἀντανάκλᾳ τὸ χωρὶς προηγούμενο ὕψηλο ἐπίπεδο τῆς πολιτικῆς συνείδησης τῶν μαζῶν καὶ τῶν στελεχῶν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ εὐσυνείδητη μελέτη τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-Τούνγκ. Αὐτὸς εἶναι ὁ βασικὸς λόγος τῆς σημερινῆς ὀρμητικῆς προόδου τῆς κινέζικης ἐπανάστασης καὶ τῆς κινέζικης οἰκοδόμησής.

Στὴ χώρα μας καὶ κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ Κόμματος μας, κάθε εἶδος δράσης — στὸν πολιτικὸ, οἰκονομικὸ, στρατιωτικὸ καὶ πολιτιστικὸ τομέα — εἶναι ἕνα μῆγμα τοῦ συνόλου τῆς ὑπόθεσης τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκοδόμησής καὶ ἀποτελεῖ μιὰ ἐπαναστατικὴ δουλειά. Ἡ δουλειά τῶν μαζῶν καὶ τῶν στελεχῶν σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς συνδέεται ἄμεσα ἢ ἔμμεσα με τὴν ὑπόθεση τῆς κινέζικης ἐπανάστασης καὶ τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης.

Ὅταν λέμε «κάθε μας δουλειά ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐπανάσταση», μ' αὐτὸ θέλουμε νὰ πούμε πὼς ἐξυπηρετεῖ τὴν κινέζικη καὶ τὴν παγκόσμια ἐπανάσταση καὶ τὴν ταξικὴ πάλη στὸ ἐσωτερικὸ καὶ διεθνὲς πεδίο. Αὐτὸ τὸ ἴδιο σύνθημα ἀποτελεῖ μιὰ ταξικὴ ἀντίληψη. Στὴ χώρα μας οἱ τάξεις δὲν ἔχουν ἐξαλειφθεῖ ἀκόμα· ἡ ταξικὴ πάλη ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ στὴν ἀστικὴ τάξη συνεχίζεται ἀκόμα. Στὸ διεθνὲς πεδίο διεξάγουμε ἐπίσης σοβαροὺς ταξικοὺς ἀγῶ-

νες ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ἰδιαίτερα ἐναντίον τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ σύγχρονου ρετζιονισμοῦ. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπανάστασής μας εἶναι νὰ ὀδηγήσουμε τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ὡς τὴν τελικὴ νίκη στὴ χώρα μας, νὰ ὀδηγήσουμε τὴν παγκόσμια προλεταριακὴ ἐπανάσταση ὡς τὴν τελικὴ νίκη καὶ νὰ οἰκοδομήσουμε ἕνα νέο κόσμο χωρὶς ἱμπεριαλισμὸ, χωρὶς καπιταλισμὸ καὶ χωρὶς ἐκμετάλλευση ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο. Ἡ πραγματοποίηση αὐτοῦ τοῦ μεγάλου σκοποῦ ἀπαιτεῖ τὶς κοινὲς προσπάθειες τῶν ἐπαναστατικῶν λαῶν τοῦ κόσμου καὶ στὴν Κίνα ὅλοι ἐργάζονται με φλόγα καὶ κάνουν καλὴ δουλειά στὰ διάφορα εἰδικὰ καθήκοντά τους. Ἡ καθημερινὴ δουλειά τοῦ καθενὸς συνδέεται με αὐτὸ τὸ μεγάλο ἰδιανικὸ τῆς κινέζικης καὶ τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης καὶ με τὴν ἐσωτερικὴ καὶ διεθνὴ ταξικὴ πάλη.

Ἡ ἐπανάσταση εἶναι ἔργο ὅλων καὶ ὄχι μερικῶν ἀτόμων μόνο. Ἐχει σχέση ὄχι μόνον με τὰ στελέχη καὶ τὸ Λαϊκὸ Ἀπελευθερωτικὸ Στρατό, ἀλλὰ ἐπίσης με ὅλες τὶς μάζες τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐργαζομένων. Συμμετέχοντας στὸ στρατό, παίρνοντας μέρος στὰ πολιτικὰ κινήματα, στὶς ἀγροτικὲς ἐργασίες, δουλεύοντας στὰ ἐργοστάσια, στὶς ὑγειονομικὲς ὑπηρεσίες, διαπαιδαγωγώντας καὶ ἀνατρέφοντας τὰ παιδιά, ἢ δουλεύοντας στὰ κοινωφελῆ ἱδρύματα, ὅλοι στὴ χώρα μας συμμετέχουν στὴν ἐπανάσταση. Οἱ διάφορες ἀσχολίες καὶ τομεῖς δραστηριότητος εἶναι ἀναγκαῖες ὄχι μόνον σὰ συνέπεια τοῦ κοινωνικοῦ καταμερισμοῦ τῆς δουλειᾶς, ἀλλὰ ἐπίσης καὶ σὰ συνέπεια τοῦ καταμερισμοῦ καθηκόντων στὴν ἐπανάσταση. Νὰ ἀποχτήσῃ ὁ καθένας συνείδηση τῶν σχέσεων ἀνάμεσα στὴ δουλειά του καὶ στὴν ἐπανάσταση, νὰ δουλεύει με ἐπιμέλεια γιὰ νὰ προσφέρει τὶς ἱκανότητές του καὶ τὴν πνευματικὴ του προσπάθεια στὴν ἐπανάσταση, ἔτσι ὥστε νὰ προοδεύει ἡ ἐπαναστατικὴ ὑπόθεση, αὕτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ καταμερισμοῦ.

«Κάθε δουλειά μας ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐπανάσταση», εἶναι ἕνα σύνθημα ποὺ κινητοποιεῖ τὴν ἐπαναστατικὴ πρωτοδου-

λία των πλατειών λαϊκών μαζών. Το σύνθημα αυτό βοηθάει το λαό να αποκτήσει μια πιο καθαρή κατανόηση της μεγάλης σημασίας και των πλατειών προοπτικών της δουλειάς του.

Αυτό που απαιτούμε από ένα πραγματικό και συνειδητό επαναστάτη είναι να κατανοεί πώς όλες του οι προσπάθειες και η δουλειά του γίνονται για την επανάσταση, έτσι ώστε να επιδειχνει ένα επαναστατικό πνεύμα στη δουλειά του και να συνεισφέρει στον ανώτατο δυνατό βαθμό στην επανάσταση.

Μονάχα όταν οι πλατειές μάζες και τα στελέχη διαθέτουν αυτή την επαναστατική συνείδηση μπορούν να θέτουν πάνω απ' όλα τα συμφέροντα της επανάστασης, να συμμορφώνονται ολοκληρωτικά με τις ανάγκες της επανάστασης και να αντιμετωπίζουν έτσι πάντοτε τα προβλήματα και να ενεργούν κάτω από το φως των αναγκών της επανάστασης. Θα κάνουν τότε αυτό που απαιτεί η επανάσταση. Πηγαίνοντας στα πιο απομακρυσμένα μέρη και ζώντας κάτω από σκληρές διοτικές συνθήκες, θα νοιώθουν ευτυχισμένοι να κάνουν εκείνο που καθορίζει το καθήκον τους. Θα θεωρούν πώς σε οποιοδήποτε μέρος κι' αν βρίσκονται θα πρέπει να αγωνίζονται, να προσαρμόζονται με τις τοπικές συνθήκες ζωής και δουλειάς, για να συγχωνεύονται με τις μάζες της περιοχής και να συνεισφέρουν έτσι στην επανάσταση και στην οικοδόμηση. Θα νοιώθουν πώς η δουλειά τους είναι απαραίτητη για την επανάσταση. 'Οσοδήποτε άκαθαρτη, κουραστική, συνηθισμένη και αν είναι η δουλειά και «απαράτηρητη», θα αφιερώνονται σ' αυτή και θα την πραγματοποιούν δουλεύοντας συνειδητά. Όπως ο Λέϊ Φένγκ και ο Βάνγκ Κιέ, θα αγαπούν το επάγγελμά τους και θα προσπαθούν να το κατακτήσουν σε βάθος, έτσι ώστε να μπορούν να έχουν εξαιρετικές επιτυχίες σε συνηθισμένα και κοινά πόστα. Οι άνθρωποι μπορεί να έχουν διαφορετικές ικανότητες, αλλά αν εργάζονται με επιμέλεια, θα προσφέρουν μια χρήσιμη συνεισφορά στην επανάσταση και στο λαό, θα μπορούν να αλληλοβοηθούνται και να εκπαιδεύονται στη διάρκεια της δουλειάς και να προχωρούν πλάι πλάι. Αυτό είναι που απαιτεί από μας η επανάσταση.

Συνοψίζοντας, λέμε ότι η ιδέα πώς κάθε δουλειά μας εξυπηρετεί την επανάσταση έχει διπλή σημασία. Πρώτο, σημαίνει πώς κάτω από την καθοδήγηση του Κομμουνιστικού μας Κόμματος, κάθε δουλειά είναι επαναστατική δουλειά στη σοσιαλιστική μας χώρα. Δεύτερο, σημαίνει πώς οι εργαζόμενοι σε όλους τους τομείς οφείλουν να εκπληρώνουν τη δουλειά τους με επαναστατικό πνεύμα και να γίνονται συνειδητοί επαναστάτες.

Για να πραγματοποιήσει τη μετάβαση από μια όχι συνειδητή κατάσταση στο πολιτικό πεδίο σε μια συνειδητή κατάσταση, κάθε εργαζόμενος πρέπει να περάσει από ένα προτσές ιδεολογικού μετασχηματισμού. Χιλιάδες και χιλιάδες έργατες, αγρότες και στρατιώτες βαθμιαία συνειδητοποιούνται πολιτικά, χάρη στην ευσυνείδητη μελέτη των έργων του Προέδρου Μάο-Τσέ-Τούνγκ. Τα άρθρα «Στη μνήμη του Νόρμαν Μπετύν», «Στην υπηρεσία του λαού» και «Ο Γιού-Κούγκ που μετακίνησε τα βουνά» παίζουν ένα σπουδαίο ρόλο στο ανέβασμα της επαναστατικής συνείδησης των πλατειών μαζών των εργατών, των αγροτών και των στρατιωτών, όπως και των στελεχών. Μια ευσυνείδητη μελέτη αυτών των τριών άρθρων θα μας επιτρέψει να αποκτήσουμε την αντίληψη του εργαζόμενου, που είναι ολοκλη-

ρωτικά άφοσιωμένος στην υπόθεση της χειραφέτησης του λαού και στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων του. Θα μας βοηθήσει επίσης να κατανοήσουμε την ανάγκη της καλλιέργειας του κομμουνιστικού και διεθνιστικού πνεύματος, της ολοκληρωτικής άφοσίωσης στους άλλους χωρίς καμιά εγωιστική σκέψη και καταπολέμοντας τον ταξικό έχθρο και τη φύση, θα μπορούμε να επιδείχουμε μια επαναστατική επιμονή όμοια με εκείνη του Γιού-Κούγκ.

Αλλάζοντας συνειδητά, συγκρίνοντας τις ιδέες μας με την επαναστατική σκέψη και το επαναστατικό πνεύμα στο οποίο αναφερθήκαμε, όλα αυτά θα μας επιτρέψουν μέσα στην πράξη και με συνεχείς προσπάθειες να υιοθετήσουμε την προλεταριακή κοσμοαντίληψη και να θέσουμε τα συμφέροντα της επανάστασης πάνω απ' όλα. Στην ταξική πάλη, τόσο έσωτερικά όσο και διεθνώς, θα μπορέσουμε να ακολουθήσουμε τα παραδείγματα του Λέϊ Φένγκ και Βάνγκ Κιέ, να αφιερωθούμε ολόψυχα στην επανάσταση, να μη φοβόμαστε ούτε τις ώδινες ούτε το θάνατο και να θυσιάσουμε για την επανάσταση.

Μελετώντας τα έργα του Μάο το κάνουμε προς το σκοπό του μετασχηματισμού της ιδεολογίας μας και της καθοδήγησης της δουλειάς μας. Γι' αυτό οφείλουμε να καταβάλουμε πολύ μεγάλες προσπάθειες για να εφαρμόσουμε τα διδάγματα του Προέδρου Μάο. Αντιμετωπίζοντας δυνατά πρόβλημα οποιοδήποτε και αν είναι αυτό, οφείλουμε να επιζητούμε ενσυνείδητα να βρούμε τη λύση του κάτω από το φως της σκέψης του Μάο-Τσέ-Τούνγκ και να ενεργούμε με συνέπεια. Μονάχα με μια επιμελή και παρατεταμένη μελέτη και εφαρμογή θα μπορέσουμε βαθμιαία να εξοπλιστούμε ιδεολογικά με τη σκέψη του Προέδρου Μάο και να γίνουμε συνειδητοί επαναστάτες.

Η ιδέα πώς κάθε μας δουλειά εξυπηρετεί την επανάσταση βρίσκει σήμερα μια συνεχώς αυξανόμενη απήχηση. Οι πλατειές μάζες του λαού και τα στελέχη σε όλα τα μέτωπα εργάζονται με αυταπάρηση, με επαναστατικό ένθουσιασμό, με υψηλό πνεύμα και με άνετασμένο ήθικό. Αυτή η επαναστατική όρμη των μαζών είναι πολυτιμότερη. Στις συνθήκες αυτές οι κομματικές οργανώσεις και το καθοδηγητικό προσωπικό όλων των οργανώσεων, σε κάθε τομέα, οφείλουν να επιδειχθούν πάντοτε ισορροπία, να επιδείχνουν μεγάλη προσοχή στην ανάπτυξη του ένθουσiasμού και της πρωτοβουλίας, να ενδιαφέρονται βαθιά για τη ζωή των μαζών και να επαγρυπνούν για την κατάλληλη διαδοχή της δουλειάς και της άπαυσης όπως και για την ασφάλεια στην παραγωγή.

Η σοσιαλιστική επανάσταση και η σοσιαλιστική οικοδόμηση στην Κίνα μπήκαν σε μια νέα περίοδο ανάπτυξης. Βάζουμε μπρος το τρίτο Πεντάχρονο Σχέδιο και μεγάλες και λαμπρές προοπτικές ξανοίγονται μπροστά μας. Οφείλουμε να σηκώσουμε ψηλά τη μεγάλη κόκκινη σημαία: τη σκέψη του Μάο-Τσέ-Τούνγκ, να συνδέσουμε τη δουλειά με τους μεγάλους σκοπούς της επανάστασης, να αναλαμβάνουμε οποιοδήποτε καθήκον με επαναστατικό πνεύμα και να γίνουμε συνειδητοί επαναστάτες. Αν όλοι οι εργαζόμενοι ενεργήσουν έτσι και κατευθυνθούν προς αυτό το σκοπό, θα μπορέσουμε αναμφισβήτητα να προσφέρουμε μια πολύ μεγάλη συνεισφορά στη σοσιαλιστική επανάσταση και στη σοσιαλιστική οικοδόμηση και να υποστηρίξουμε τους επαναστατικούς αγώνες των λαών του κόσμου.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΟΝΟΜΕΥΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Στο τελευταίο διάστημα άρχισε στη Λαϊκή Κίνα μια μεγάλη εκστρατεία στο ιδεολογικό μέτωπο.

Διάφορα αντικομμουνιστικά και αντισοσιαλιστικά στοιχεία, καλυπτόμενα κάτω από την «κόκκινη σημαία», είχαν τρυπώσει σε κομματικές και κρατικές θέσεις, και ενεργώντας με βίπολο τρόπο προσπαθούσαν να διαδώσουν το δηλητήριο της αστικής ιδεολογίας και του ρεβιζιονισμού, να διαβρώσουν και υποσκάψουν το σοσιαλιστικό σύστημα, να προετοιμάσουν το έδαφος μιας ανοιχτής επίθεσης για την παλινόρθωση του καπιταλισμού. Ο Κινέζικος λαός, με επικεφαλής τη δοκιμασμένη πρωτοπορεία του, το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, απέκλυσε τα σχέδια των συνωμοτών και πέρασε σε πλατεί, αποφασιστική επίθεση εναντίον τους. Ήδη καταφέρθηκαν βαρεία πλήγματα εναντίον των πρακτόρων της αστικής τάξης — ύπονομων του σοσιαλισμού, και μια πρωτοφανής, ιστορικής σημασίας ιδεολογική εκστρατεία άρχισε σε όλη την Κίνα. Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι η εκστρατεία αυτή θα οδηγήσει στην πλήρη συντριβή των αντικομμουνιστικών και αντισοσιαλιστικών στοιχείων, σε μια αποφασιστική νίκη πάνω στην αστική ιδεολογία, στο ξεκαθάρισμα του πολιτιστικού και γενικότερα του ιδεολογικού μετώπου από τα αστικά «δηλητηριώδη χόρτα» στην επιτυχή ανάπτυξη μιας μεγάλης πολιτιστικής επανάστασης, στην ενίσχυση των θέσεων της προλεταριακής ιδεολογίας και του σοσιαλιστικού συστήματος.

Ο Ιμπεριαλισμός και οι αντιδραστικοί σ' όλον τον κόσμο, βίποτα από την έναρξη της ιδεολογικής εκστρατείας στην Κίνα, δυνάμωσαν στο έπακρο τις αντικινέζικες αντικομμουνιστικές αντιθέσεις τους. «Η Κομμουνιστική Κίνα σπαράσσεται υπό αντιθέσεων», «Καταρρέει η κυριαρχία του Μάο Τσέ-τούνγκ», «Ο χρουστοσφυισμός αναπτύσσεται εις την Κίνα», αυτά είναι μερικά από τα συνθήματα της ψευδολόγας αντικινέζικης καμπάνιας. «Όλος ο κόσμος ξέρει πως αυτό ακριβώς είναι το δεινό τους, ο κύριος σκοπός τους. Η συντριβή της Σοσιαλιστικής Κίνας, η ανατροπή της γραμμής του Μάο Τσέ-τούνγκ και του Κομμουνιστικού Κόμματος και η επιβολή του χρουστοσφυισμού, δηλ. η παλινόρθωση του καπιταλισμού και γι' αυτό ακριβώς, σε πλήρη συνεργασία με τους χρουστοσφυικούς ρεβιζιονιστές, προωθούν δραστήρια την «περικύκλωση» και «συγκράτηση» της Α. Κίνας και οργανώνουν και υποβάλλουν την αντεπανάσταση στο έσωτερικό της. Άλλα τα δνερά τους θα σβύσουν, οι σκοποί τους θα καταρρεύσουν παταγωδώς. Η «κατάρρευση» ή η σταθεροποίηση του σοσιαλιστικού καθεστώτος και της δικτατορίας του προλεταριάτου, δεν εξαρτάται από τις απόπειρες που γίνονται από τις παρακμασμένες δυνάμεις για την παλινόρθωσή τους, αλλά από την τύχη που έχουν αυτές οι απόπειρες. Η αποκάλυψη και συντριβή της συνωμοσίας των αστών και ρεβιζιονιστών δείχνει ακριβώς ότι την «κατάρρευση» αλλά τη σταθεροποίηση του σοσιαλιστικού καθεστώτος και της δικτατορίας του προλεταριάτου στην Κίνα. Οι Κινέζοι κομμουνιστές, διδαγμένοι από μια πλούσια θετική και αρνητική πείρα, τόσο του κινέζικου

όσο και του παγκόσμιου προοδευτικού κινήματος, παίρνουν έγκαιρα τα μέτρα τους, αφαιρούν αποφασιστικά την «ερωλογιακή δόμβα», που με τόση επιμέλεια είχαν προσπαθήσει να τοποθετήσουν κάτω από τα θεμέλια της Σοσιαλιστικής Νέας Κίνας οι όρκοι της, συσπειρώνοντας ακόμα πιο σφιχτά κάτω από τη νικηφόρα σημαία, που με επικεφαλής τον Μάο Τσέ-τούνγκ ξεδιπλώνει το άτσαλομένο κόμμα τους. Η πλατεί εκστρατεία που ανέλαβαν κοριοτοποιεί όλες τις ψεύτικες επινοήσεις των αντιδραστικών και των ρεβιζιονιστών, πιστοποιεί την αλόνητη ενότητα των γραμμών τους και την ιδεολογικο-πολιτική ισχύ τους και έγγυται νέες επιτυχίες και νίκες στο δρόμο για το μεγάλο σκοπό.

Με τη ψευδολόγα, συκοφαντική αντικινέζικη καμπάνιά τους οι αντιδραστικοί και οι ρεβιζιονιστές πάνε, από τη μια μεριά, να σκεπάσουν την αποτυχία της σκοτεινής συνωμοσίας τους κατά της Λαϊκής Κίνας, και, από την άλλη, να σκορπίσουν τη σύγχυση και την ταλάντευση ανάμεσα στους κομμουνιστές και όλους τους προοδευτικούς αγωνιστές των διαφόρων χωρών, να κλονίσουν την πίστη τους στον αγώνα, την εμπιστοσύνη τους στο μέλλον. Οι έλπίδες τους όμως θα αποδειχθούν μάταιες. Η όξεια ιδεολογική μάχη που διεξάγεται αυτή τη στιγμή στην Κίνα, όχι μόνο δεν εξασθενίζει, αλλά, αντίθετα, δυνάμειν την αγωνιστική όρη των όλων των πραγματικά συνειδητών μαχητών της προλεταριακής υπόθεσης.

Οι αγωνιστές του προοδευτικού κινήματος ποτέ δεν φαντάστηκαν την πάλη για τους μεγάλους σκοπούς τους σε μια θριαμβευτική πορεία σε μια πλατεί, ελεύθερη από εμπόδια, λεωφόρο. Ξέρουν καλά, πως η πάλη αυτή είναι γεμάτη από καθημερινές, σκληρές συγκρούσεις με τον ταξικό αντίπαλο, που ποτέ δεν παραιτείται από τους σκοπούς του. Τη μάχη που διεξάγεται αυτή τη στιγμή στην Κίνα, την θεωρούν σαν μια έκφραση της δξυνσης της ταξικής πάλης τόσο στο έσωτερικό της Κίνας όσο και σε παγκόσμια κλίμακα. Δε βλέπουν τίποτα το έκπληκτικό, στο γεγονός ότι η μάχη αυτή θίγει άνω-κάτω το πολιτιστικό μετώπου και τον κομμουνιστικό μηχανισμό. Αυτό βρίσκεται μέσα στη λογική της ταξικής πάλης, όπου ο ταξικός αντίπαλος προσπαθεί με όλα τα μέσα να διεισδύσει παντού και το προλεταριάτο προσπαθεί να τον έκτοπίσει από παντού και να τον συντρίψει, δυνάμειντας έτσι τις δικές του θέσεις. Η ιστορία του διεθνούς εργατικού κινήματος έχει να παρουσιάσει πολλά παραδείγματα, όπου ήγετικές «προσωπικότητες» που «έλαμπαν» στο στερέωμα του κινήματος, αποδείχθηκαν ή έγιναν τελικά φορείς ή πράκτορες της αστικής τάξης και της ιδεολογίας της. Όσο αυτοί οι άνθρωποι, όχι μόνο δεν μπόρεσαν να ανακόψουν την προς τα εμπρός κίνηση του κινήματος, αλλά, αντίθετα, με το αρνητικό τους παράδειγμα, το έκαναν «να ανοίξει τα μάτια του» πιο πολύ, να ξεκαθαρίσει τις γραμμές που και να προοδεύσει πιο σταθερά. Όπως το έχει πει ο Λένιν: «Το Κόμμα δυνάμειν ξεκαθαρίζοντας τις γραμμές του από

τά δπορτουμιστικά στοιχεία». Νά γιατί τὸ ξεκαθάρισμα τῶν δπορτουμιστικῶν στοιχείων ποὺ γίνεται σήμερα στὴν Κίνα ἀποτελεῖ ἀπόδειξη τῆς δύνاميς της. Τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἐργατῶν, ἀγροτῶν, στρατιωτῶν τῆς Κίνας κάτω ἀπὸ τὴ σταθερὴ καθοδήγηση τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, ποὺ ἔχει ἐπικεφαλῆς του τὸν Μάο Τσέ-τούνγκ, κρατοῦν στὰ στιβαρά τους χέρια τὴν ὑπόθεση, συντρίβουν «ἄλλα τὰ τέρατα» τῆς φεουδαρχίας, τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τοῦ ρεβιζιονισμοῦ καὶ προχωροῦν ἀποφασιστικά πρὸς τὰ ἐμπρός.

Γιὰ τοὺς ἀγωνιστὲς τοῦ προοδευτικοῦ κινήματος στίς χῶρες ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν καπιταλιστικὴ καὶ ἡγεμονιστικὴ κυριαρχία, ἡ ἰδεολογικὴ ἐκστρατεία ποὺ ἀναπτύσσεται σήμερα στὴν Κίνα ἐπίσης ἀποτελεῖ μιὰ παρότρυνση, θέτει ἕνα καθήκον: Νὰ ξεσκεπάσουν τὴ ψευδολόγια, συκοφαντικὴ ἀντικινεζικὴ καμπάνια καὶ νὰ ὑπερασπίσουν τὴ Λαϊκὴ Κίνα, νὰ σταθοῦν ἀποφασιστικά στὸ πλευρὸ της, καί, ταυτόχρονα, νὰ ἀντιμετωπίσουν, νὰ ἀποκρούσουν καὶ νὰ συντρίψουν τὴν ἐπίθεση τοῦ ἡγεμονισμοῦ καὶ τῆς ἀντίδρασης στὴ δική τους χώρα. Ἡ ταξικὴ πάλη δξύνεται σὲ παγκόσμια κλίμακα. Ἡ ἀστικὴ τάξη καὶ οἱ πράκτορές της ρεβιζιονιστὲς ἐπιτίθενται μανιασμένα παντοῦ. Παντοῦ καὶ πρέπει νὰ ὀρθοῦν ἀντίστασις. Ὁ καθένας πρέπει νὰ ἐκπληρώσει τὸ ἀγωνιστικὸ του καθήκον στὸ δικό του ταμπόρι. Αὐτὸ πρέπει νὰ κάνουμε καὶ ἐμεῖς οἱ ἀγωνιστὲς τῆς Ἑλλάδας.

Νὰ δξύνουμε τὴν ἰδεολογικο-πολιτικὴ μας ἐπαγρύπνηση,

νὰ ἐντείνουμε στὸ ἔπακρο τὴν πάλη μας κατὰ τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας καὶ ὄλων τῶν ἐκφράσεων καὶ παραλλαγῶν της, ἰδιαίτερα ἐναντίον τοῦ ρεβιζιονισμοῦ ἢ δεξιῶν δπορτουμισμοῦ, νὰ ξεσκεπάσουμε ὅλες τὶς ὑποπτεῖς μεταμφιέσεις της, νὰ δείξουμε τὸ πραγματικὸ-ἀντιλαϊκὸ πρόσωπό της.

Νὰ προωθήσουμε σὲ βάθος τὴ μελέτη τῆς προλεταριακῆς κοσμοθεωρίας, ὅλης τῆς πλούσιας θετικῆς καὶ ἀρνητικῆς πείρας τοῦ παγκόσμιου καὶ τοῦ δικοῦ μας κινήματος ἰδιαίτερα τὴν πείρα ἀπὸ τὴν πάλη κατὰ τῶν δπορτουμιστικῶν παρεκκλίσεων, νὰ ἀτσάλωθουμε ἰδεολογικά, νὰ δυναμώσουμε τὴν πίστη μας στὸν ἀγῶνα, νὰ ξεριζώσουμε ὅλες τὶς ἀστικὲς καὶ μικροαστικὲς ἐπιδράσεις στὴ συνείδηση καὶ στὴ δράση μας, νὰ γίνουμε πραγματικοὶ προλεταριακοὶ ἀγωνιστὲς, ἀδιάλλαχοι, σταθεροί, ἀταλάντευτοι, ἄξιοι καὶ ἱκανοὶ νὰ συνδέουμε καθημερινὰ τὴ γενικὴ ἀλήθεια τῆς θεωρίας μας μὲ τὴ συγκεκριμένη πρακτικὴ τοῦ κινήματός μας, νὰ ζοῦμε μὲ τὴν καρδιά τῆς ζωῆς τῶν πλατειῶν ἐργαζομένων μαζῶν, νὰ διδασκόμαστε ἀπ' αὐτὲς νὰ στεκόμαστε στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ ἀγῶνα καὶ νὰ ἐπιτελοῦμε τὸν καθοδηγητικὸ μας ρόλο πάνω σ' αὐτὲς, ἄξιοι καὶ ἱκανοὶ νὰ ὀδηγήσουμε μὲ ἐπιτυχία τὸν ἀγῶνα γιὰ τὸ ξεκαθάρισμα τοῦ κινήματός μας ἀπὸ τὴ ρεβιζιονιστικὴ-δπορτουμιστικὴ σκοτεινιά, γιὰ τὸ σωστὸ ἀγωνιστικὸ προσανατολισμὸ του, γιὰ τὴν συντριβὴ τοῦ ξένου ἡγεμονισμοῦ καὶ τῆς ντόπιας ἀντίδρασης καὶ τῆς δημιουργίας μιᾶς λεύτερης καὶ εὐτυχισμένης Ἑλλάδας.

Δημοσιεύουμε παρακάτω μιὰ σειρὰ κινεζικὰ ντοκουμέντα σχετικά μετὰ τὴ μεγάλῃ ἐξόρμηση ποὺ ἀγκαλιάζει αὐτὴ τὴ στιγμή τὴν Κίνα

Νέα νίην τῆς συέγης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ

Πρακτορεῖο «NEA KINA» 3 Ἰουνίου 1966

Ἡ «Λαϊκὴ Ἡμερησία» τῆς 4 Ἰουνίου δημοσίευσε δυν σπουδαίες εἰδήσεις. Ἡ μιὰ ἀφοροῦσε τὴν ἀπόφαση τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Κίνας σχετικὰ μὲ τὴν ἀναδιοργάνωση τῆς Κομματικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς πόλης τοῦ Πεκίνου, μὲ τὸν διορισμὸ τοῦ συντρόφου Λι Χσούε-φένγκ, Πρώτου Γραμματέα τοῦ Γραφείου τῆς δόρειας Κίνας, τῆς Κ.Ε. τοῦ Κόμματος, σὰν Πρώτου Γραμματέα τῆς νέας Κομματικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Πεκίνου καὶ τοῦ συντρόφου Βοὺ Τέχ σὰν δεῦτερο γραμματέα. Ἡ ἄλλη εἰδηση ἀφοροῦσε τὸ ὅτι ἡ ἀναδιοργανωμένη Ἐπιτροπὴ Πόλης τοῦ Πεκίνου τοῦ Κομ. Κόμματος Κίνας ἀποφάσισε τὴν καθάρωση τοῦ Λου Πίνγκ (γραμματέα τῆς Κομματικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Πεκίνου) καὶ τοῦ Πένγκ Πεί-γιόν (δοητοῦ γραμματέα τῆς Κομματικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Πεκίνου) ἀπὸ ὅλες τὶς θέσεις τους καὶ τὴν ἀναδιοργάνωση τῆς Κομματικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Πεκίνου. Ἡ ἀναδιοργανωμένη Κομματικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Πεκίνου ἀποφάσισε ἐπίσης νὰ στείλει μιὰ δμάδα ἐργασίας στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ καθοδηγήσει τὴν μεγάλῃ σοσιαλιστικὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση καὶ νὰ δράσει σὰν κομματικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Πεκίνου.

Αὐτὲς οἱ δυν εἰδήσεις, ἀφοῦ μεταδόθηκαν ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο στίς τέσσερις τὸ ἀπόγευμα τῆς 3 Ἰουνίου, κέρδισαν τὴ θερμὴ ὑποστήριξη τῶν μαζῶν τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἀγροτῶν ὅπως καὶ τῶν κυβερνητικῶν ὁργανώσεων, τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων, τῶν λαϊκῶν ὁργανώσεων καὶ τῶν μονάδων τοῦ Λαϊκοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ στὸ Πεκίνο. Ὁ λαὸς εἶναι συγκινημένος καὶ ἡ γνώμη ποὺ ἐκφράζεται παντοῦ εἶναι πὼς αὐτὲς οἱ ἀποφάσεις τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς ἀναδιοργανωμένης Ἐπιτροπῆς τοῦ Κόμματος στὸ Πεκίνο εἶναι σοφὲς καὶ ἀπόλυτα ὀρθές. Αὐτὴ εἶναι μιὰ νέα νίκη τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ.

Μιὰ μαύρη ἀντικομματικὴ καὶ ἀντισοσιαλιστικὴ γραμμὴ

περνοῦσε μέσα στὴν ὁργάνωση ποὺ δινόταν ἀπὸ τὴν προηγούμενη κομματικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Πεκίνου.

Ἐνας ἀριθμὸς ἀπὸ βασικὰ ἡγετικὰ μέλη τῆς προηγούμενης κομματικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Πεκίνου δὲν εἶναι μαρξιστὲς ἀλλὰ ρεβιζιονιστὲς.

Ἡ ἀντεπαναστατικὴ ἀντικομματικὴ καὶ ἀντισοσιαλιστικὴ κλίμακα τοῦ «χωριοῦ τῶν τριῶν οἰκογενειῶν» ξεσκεπάστηκε στὴν διόρκεια τῆς μεγάλῃ σοσιαλιστικῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης. Οἱ ρίζες αὐτῆς τῆς ἀντεπαναστατικῆς κλίμακας βρίσκονται στὴν προηγούμενη κομματικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Πεκίνου.

Γιὰ ἕνα σημαντικὸ χρονικὸ διάστημα, ἡ ἐπιθεώρηση «Πρώτῃ Γραμμῇ», οἱ ἐφημερίδες «Ἡμερησία τοῦ Πεκίνου» καὶ «Ἐσπερινὰ Νέα τοῦ Πεκίνου» ἔγιναν ὄργανα αὐτῆς τῆς ἀντεπαναστατικῆς κλίμακας γιὰ νὰ σκορπίζουν τὸ ρεβιζιονιστικὸ δηλητήριο, σὲ μιὰ μάταιη προσπάθεια νὰ παλινρθώσουν τὸν καπιταλισμὸ. Ἡ προηγούμενη κομματικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Πεκίνου ἦταν ἡ ρίζα ὄλων αὐτῶν.

Γιὰ ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο χρονικὸ διάστημα, πολλὰ τμήματα τῶν κομματικῶν καὶ κυβερνητικῶν ὁργανώσεων τοῦ Πεκίνου ἐφάρμοζαν ὀχι τὴν Μαρξιστικὴ - Λενινιστικὴ γραμμὴ, τὴν γραμμὴ τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ ποὺ ἔχει ἐπεξεργασθεῖ ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας, ἀλλὰ μιὰ ρεβιζιονιστικὴ γραμμὴ. Ἦταν ὄργανα ὀχι τοῦ προλεταριάτου γιὰ τὴν ἀσκήση δικτατορίας πάνω στὴν ἀστικὴ τάξη ἀλλὰ τῆς ἀστικῆς τάξης γιὰ τὴν ἀσκήση δικτατορίας πάνω στὸ προλεταριάτο. Ἡ προηγούμενη κομματικὴ ἐπιτροπὴ ἦταν ἡ ρίζα ὄλων αὐτῶν.

Ἡ προηγούμενη κομματικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Πεκίνου ἐφάρμοζε ἐπίσης μιὰ ἀντικομματικὴ καὶ ἀντισοσιαλιστικὴ γραμμὴ στὴν ἐκπαίδευση. Τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Πεκίνου ἔγινε τὸ πιὸ «σταθερὸ» προπύργιο της. Ὅπως ἀπεκάλυψαν πολλοὶ σπουδαστὲς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Πεκίνου, ἡ ἐκπαιδευτικὴ πολιτικὴ του δὲν κατευθύνονταν στὴ διάπλαση συνεχι-

στών της προλεταριακής επαναστατικής υπόθεσης αλλά στη διάπλωση συνεχιστών της υπόθεσης της παλινόρθωσης του καπιταλισμού.

Οι εργάτες, αγρότες και στρατιώτες στο Πεκίνο καθώς και πολλοί επαναστατικοί υπάλληλοι και επαναστατικοί διανοούμενοι για μεγάλο χρονικό διάστημα αντιστέκονταν και αγωνίζονταν ενάντια στη μαύρη αντικομματική και αντισοσιαλιστική γραμμή της προηγούμενης κοιμματικής επιτροπής του Πεκίνου. Ήμεναν σταθεροί στα διδάγματα της Κεντρικής Επιτροπής του Κόμματος και του Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ, έκαναν πολλή δουλειά και έδιναν τη συνεισφορά τους στη σοσιαλιστική επανάσταση και τη σοσιαλιστική οικοδόμηση. Περισσότερο από το ένεννηταπέντε τοις εκατό του λαού και περισσότερο από το ένεννηταπέντε τοις εκατό των κυβερνητικών υπαλλήλων στην περιοχή του Πεκίνου υποστηρίζουν τον Πρόεδρο Μάο και την Κεντρική Επιτροπή του Κόμματος. Τώρα που ξέρουν τα πραγματικά γεγονότα της υπόθεσης, αυτοί που παροδικά πλανήθηκαν συσπειρώνονται γρήγορα και μπαίνουν στην δράση ενάντια στην μαύρη αντικομματική και αντισοσιαλιστική γραμμή της προηγούμενης κοιμματικής επιτροπής του Πεκίνου.

Υπάρχει σήμερα μια ρωμαλέα επαναστατική κατάσταση στο Πανεπιστήμιο του Πεκίνου. Το κείμενο που τοιχοκολλήθηκε από έφτα συντρόφους, μαζί με τον Νιέχ Γουάν-τσου, (σπουδαστές και μέλη του προσωπικού) γραμμένο με κεφαλαία γράμματα ήταν ή έναρκτηρία πιστολιά. Όλοι στο Πανεπιστήμιο ανέπνευσαν και απλώθηκε παντού ικανοποίηση μόλις το περιεχόμενο αυτού του τοιχοκολλήματος μεταδόθηκε από το ραδιόφωνο και δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες. Οι προλεταριακοί επαναστάτες έχουν ξεσηκωθεί και οι γραμμές της άριστερας επεκτείνονται γρήγορα. Δεκάδες χιλιάδες τοιχοκολλήματα με κεφαλαία γράμματα πέφτουν επάνω στα κεφάλια των αντικομματικών και αντισοσιαλιστικών στοιχείων σαν βροχή από πέτρες. Η ενεργητική συμπαράσταση που δίνεται από όλα τα Πανεπιστήμια και τα εκπαιδευτικά ιδρύματα στο Πεκίνο έχει ανεβάσει την επαναστατική δύναμη και το γόητρο του προλεταριάτου. Οι «μοναρχικοί» έχουν πανικοβληθεί και έχουν άπομονωθεί έντελως. Κάτω από την ηγεσία της ομάδας δουλειάς που στάλθηκε από την νέα Κομ-

ματική Επιτροπή του Πεκίνου, οι σπουδαστές, το προσωπικό και οι εργάτες βάζουν με σταθερότητα τα πράγματα στη θέση τους και καταπολεμούν τα αντικομματικά και αντισοσιαλιστικά εγκλήματα του Λού Πίνγκ και συντροφίας.

Εξωτερικά, αυτές οι αντεπαναστατικές, αντικομματικές και αντισοσιαλιστικές κλίκες ήταν πολύ σκληρές. Κάτω από τον έλεγχο τους, τα όχυρά ήταν απαραβίαστα και περιχαρκαμένα. Αλλά από την στιγμή που ο Πρόεδρος Μάο Τσέ-τούνγκ και η Κεντρική Επιτροπή του Κόμματος δημοσίευσαν το προσκλητήριο σάλπισμα για την προώθηση της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης, μόλις οι μάζες ύψωσαν το ανάστημά τους, άμέσως φανερώθηκαν τα αντεπαναστατικά χαρακτηριστικά αυτών των κλικών. Σαν όλους τους αντιδραστικούς δεν ήταν παρά χάρτινες τίγρεις.

Η κατάσταση στη χώρα μας είναι εξαιρετική. Ο λαός της χώρας έχει απεριόριστη αγάπη για τον Πρόεδρο Μάο Τσέ-τούνγκ και την Κεντρική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας, η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ έχει εισδύσει στα μυαλά του λαού, η πολιτική συνειδητότητα των μαζών είναι ψηλότερη όσο ποτέ άλλοτε και εξαιρετικές επιτυχίες έχουν επιτευχθεί στη σοσιαλιστική επανάσταση και οικοδόμηση. Όποιοσδήποτε αποπειραθεί να αντιταχθεί στον Πρόεδρο Μάο, να αντιταχθεί στη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ, να αντιταχθεί στη Κεντρική Επιτροπή του Κόμματος, στη δικτατορία του προλεταριάτου και στο σοσιαλιστικό σύστημα δεν θα μπορέσει να ξεφύγει από την καταδίκη από όλόκληρο το Κόμμα και όλόκληρο το έθνος, όποιος και να είναι, όσο ψηλή θέση και να έχει και όσο βετεράνος και αν είναι. Το μόνο πιθανό αποτέλεσμα είναι η ολοκληρωτική απώλεια της υπόστασής του και της φήμης του.

Είμαστε σταθερά βέβαιοι ότι κάτω από την ηγεσία της αναδιοργανωμένης Επιτροπής Πόλης του Πεκίνου του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, η λαθμενής γραμμή της προηγούμενης κοιμματικής επιτροπής και οι επιδράσεις αυτής της γραμμής θα εξαλειφθούν έντελως. Τεράστιες επιτυχίες στη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση στο Πεκίνο θα σημειωθούν. Όλη η δουλειά στο Πεκίνο είναι σίγουρο ότι θα πάει καλά.

‘Η Κίνα μέσα στην πλημμυρίδα της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης

Πρακτορείο «Νέα Κίνα», 11 Ιουνίου 1966

Η πλημμυρίδα της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης ξεπλύνεται ρωμαλέα σ' όλη την Κίνα άρκετους μήνες τώρα, σαν απάντηση στην μεγάλη έκκληση της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας και του Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ. Είναι ένα μεγάλο επαναστατικό κίνημα που έχει σκοπό να σταθεροποιήσει την δικτατορία του προλεταριάτου και να προωθήσει την υπόθεση του σοσιαλισμού.

Έκατοντάδες εκατομμύρια, εργάτες, αγρότες και στρατιώτες, επαναστατικά στελέχη και επαναστατικοί διανοούμενοι, όπλισμένοι με την σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ, γράφουν άρθρα, κάνουν συζητήσεις και τοιχοκολλούν ανακοινώσεις με κεφαλαία γράμματα για να σαρώσουν όλων των ειδών τους δράκοντες που έχουν δχυρωθεί σε πολιτιστικές θέσεις και να δυναμώσουν την προλεταριακή ιδεολογία και να εκμηδενίσουν την άστική ιδεολογία με ρωμαλέα αγωνιστικότητα. Αδύτοι που παίζουν το παιχνίδι των ιμπεριαλιστών και οι αντιδραστικοί άστοι «ειδικοί» και «αθθεντές» κατατροπώνονται ή μια ομάδα μετά την άλλη και τα υπολείμματα του κύρους τους πετιούνται στη σκόνη. Τα αντιδραστικά φρούρια που διοικούνται από μέλη των άμαρτωλων αντικομματικών και αντισοσιαλιστικών συμμοριών κυριεύονται το ένα μετά το άλλο. Το μέ-

γεθος, η μονολιθικότητα, η ένταση και η δύναμη αυτής της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης δεν έχει προηγούμενο στην ιστορία. Όλη η Κίνα είναι μια μεγάλη σκηνή φλογερής επαναστατικής δράσης.

Ο Πρόεδρος Μάο Τσέ-τούνγκ διδασκε και διδάσκει πάντοτε τον Κινέζικο λαό ότι η σοσιαλιστική επανάσταση στο οικονομικό και πολιτικό μέτωπο δεν είναι άρκετη. Είναι αναγκαίο να πραγματοποιηθεί μια ολοκληρωτική σοσιαλιστική επανάσταση και στο ιδεολογικό και πολιτιστικό μέτωπο. Ο πρόεδρος Μάο έχει τονίσει, ότι με το βάθαιμα της σοσιαλιστικής επανάστασης της Κίνας, το ζήτημα της προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης θα βγει στην πρώτη γραμμή. Η προλεταριακή επανάσταση απαιτεί την πλήρη καταστροφή της καλιάς παρακμασμένης κουλτούρας της άστικής και της φεουδαρχικής τάξης και τη δημιουργία μιας έντελως νέας σοσιαλιστικής κουλτούρας που να εξυπηρετεί την προλεταριακή πολιτική και τους εργάτες αγρότες και στρατιώτες. Η καπιταλιστική τάξη, όμως και οι άλλες εκμεταλλεύτριες τάξεις, που έχουν ανατραπεί έχουν δχυρωθεί με πείσμα στις ιδεολογικές και πολιτιστικές θέσεις τους και σκορπίζουν το πολιτιστικό δηλητήριο του καπιταλισμού και του φεουδαρχισμού έτσι που να εξυπηρετήσουν την άστική πολιτική, να στρώσουν το δρόμο για την παλινόρθωση

τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ νὰ προετοιμάσουν τὴν κοινὴ γνώμη γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ προλεταριακοῦ καθεστώτος. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι, ἡ ταξικὴ πάλη ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ τὴν ἀστική τάξη νὰ γίνεται ἀναπόφευκτη καὶ μερικὲς φορὲς ὀξυτάτη.

Λίγο μετὰ τὴν βασικὴ συμπλήρωση τὸ 1956 τοῦ σοσιαλιστικοῦ μετασχηματισμοῦ στὴν ἰδιοκτησία καὶ στὰ μέσα τῆς παραγωγῆς, οἱ ἀστοὶ δεξιοὶ ἀποδύθηκαν τὸ 1957 σὲ ἐπιθέσεις καὶ ἔλαβε χώρα μιὰ ὀξεία ταξικὴ πάλη. Οἱ ἐπιθέσεις αὐτὲς ἀποκορύφθηκαν ἀπὸ τὸν Κινέζικο λαὸ κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Κομμουν. Κόμματος.

Ἀνάμεσα στὸ 1959 καὶ στὸ 1962 ἐξαπολύθηκαν ἀντικινέζικα κύματα ἀπὸ τοὺς ἱμπεριαλιστὲς καὶ τοὺς σύγχρονους ρεβιζιονιστὲς ποὺ ἄδραξαν τὴν εὐκαιρία τῶν προσωρινῶν δυσκολιῶν ποὺ πῆγαν ἀπὸ τὰ συμπτώματα τῶν χρονοστροφικῶν ρεβιζιονιστῶν καὶ ἀπὸ τὴν σοβαρὲς φυσικὴν θεομηνίαν στὴν Κίνα. Σὲ συντονισμό μὲ τοὺς ἱμπεριαλιστὲς καὶ τοὺς σύγχρονους ρεβιζιονιστὲς, οἱ ἀντιδραστικὲς ἀστικές δυνάμεις μέσα στὴν χώρα ἐπωφελήθηκαν ἀπὸ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐξαπολύσουν μιὰ ἄλλη σειρά ἄγριων ἐπιθέσεων. Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικής τάξης ὀχυρωμένοι σὲ ἀκαδημαϊκὲς, ἐκπαιδευτικὲς, δημοσιογραφικὲς, φιλολογικὲς θέσεις ἐξαπόλυσαν φρενιασμένες ἐπιθέσεις κατὰ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, τοῦ σοσιαλιστικοῦ συστήματος καὶ κατὰ τῆς καθοδήγησιν τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος καὶ τοῦ συντρόφου Μάο Τσέ - τόνγγ.

Αὐτὲς οἱ ἀντικομματικὲς καὶ ἀντισοσιαλιστικὲς ἐγκληματικὲς ἐνέργειες τῆς ἀστικής τάξης ξεσήκωσαν μεγάλη ἀγανάκτηση ἀνάμεσα στὴς μάζες τῶν ἐργατῶν, ἀγροτῶν καὶ στρατιωτῶν, τῶν ἐπαναστατικῶν στελεχῶν καὶ ἐπαναστατικῶν διανοουμένων. Οἱ ἐπαναστατικὲς μάζες διεξήγαν μιὰ ἀδιάκοπη πάλη ἐναντίον τους. Τὸ σύνθημα γιὰ μιὰ ἀντεπίθεσιν μεγάλης κλίμακας, δόθηκε στὴς 10 Νοεμβρίου τοῦ περασμένου χρόνου ἀπὸ τὸ ἄρθρο τοῦ Γιάο Βέν - γουάν «πάνω στὸ γένο ἱστορικὸ δρᾶμα «ὁ Χάι Γιουὶ καθαρίζεται», ποὺ ἀποτέλεσε τὸ σάλπισμα γιὰ τὴν πλημμυρὶδα τῆς μεγάλης πολιτιστικῆς ἐπανάστασης.

Ἀνάμεσα στὴν δημοσίευσιν τοῦ ἄρθρου τοῦ Γιάο Βέν - γουάν τὸν περασμένο Νοέμβριο καὶ τὸν Ἀπρίλιο αὐτοῦ τοῦ χρόνου, ἡ ἐπανάστασις περιστράφηκε κυρίως γύρω ἀπὸ τὴν κριτικὴ καὶ τὴν ἀποκάλυψιν τῶν ἀντικομματικῶν καὶ ἀντισοσιαλιστικῶν ἐγκλημάτων τοῦ Βοὺ Χάν. Αὐτὸς προσωπικᾶ εἶχε ἀναδειχθεῖ ἀπὸ τὸν ἀντιδραστικὸ πολιτικὸ Χοὺ Σιχ λάτρευε σταθερὰ τὴς ΗΠΑ καὶ ἦταν ὁπὲρ τοῦ Τσάγγκ Καϊ-σέκ καὶ ἀντικομμουνιστής. Εἶχε τρυπώσει στὴς ἐπαναστατικὲς γραμμὲς τὴς παραμονῆς τῆς ἀπελευθέρωσης τῆς χώρας καὶ ἀργότερα ἔγινε ἀντιδήμαρχος τοῦ Πεκίνου. Παριστάνοντας τὸ ἐπαναστατικὸ στέλεχος ἐνὺ ἀνακατευτόταν στὴν ἀντεπαναστατικὴ δουλειὰ ὁ Βοὺ Χάν στὴν πραγματικότητα ἦταν ἕνας λακὲς τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ.

Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ 1959 ὁ Βοὺ Χάν ἔγραψε μιὰ σειρά ἀπὸ ἀντιδραστικὰ ἄρθρα καὶ δράματα γιὰ νὰ ἐπιθεθεῖ στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, στὸ σοσιαλιστικὸ σύστημα καὶ στὴν δικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Στὸ δρᾶμα καὶ τὰ ἄρθρα του γιὰ τὸν Χάι Γιουὶ, χρησιμοποίησε τὴν ἱστορία γιὰ τὴν καθάριση, πρὶν 400 χρόνια τὴν ἐποχὴ τῆς δυναστείας τῶν Μίνγκ, τοῦ φεουδαρχικοῦ αὐτοῦ γραφειοκρατῆ γιὰ νὰ παραμορφώσει τὴν ἱστορία, νὰ σατυρίσει τὸ παρόν καὶ νὰ παραπονεθεῖ γιὰ τὴν «ἀδικία» ποὺ ἔγινε στοὺς ἀντικομματικούς καὶ ἀντισοσιαλιστὲς δεξιὸς ὁπορουνιστὲς ποὺ «καθαίρεθον» ἀπὸ τὸν Κινέζικο λαὸ τὸ 1959 καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνει νὰ ὀργανώσουν μιὰ ἐπανάδο.

Τὸ ἄρθρο τοῦ Γιάο Βέν-γουάν τοῦ περασμένου Νοεμβρίου καὶ τὰ ἄρθρα «ἡ ἀντιδραστικὴ φύση τοῦ «ὁ Χάι Γιουὶ ἐπιτιμᾷ τὸν αὐτοκράτορα» καὶ τοῦ «ὁ Χάι Γιουὶ καθαρίζεται» γραμμένο ἀπὸ τὸν Τσὺ Πέν-γιού, καὶ «ὁ Λάι Γιουὶ ἐπιτιμᾷ τὸν αὐτοκράτορα» καὶ «ὁ Χάι Γιουὶ καθαρίζεται» εἶναι δύο μεγάλα δηλητηριώδη ἀγριόχορτα ἐναντίον τοῦ Κόμματος καὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ γραμμένο ἀπὸ τοὺς Κουάγγκ Φένγκ καὶ Λιν Σιέχ, ποὺ δημοσιεύθηκαν καὶ τὰ δύο στὴς ἀρχὲς Ἀπριλίου αὐτοῦ τοῦ χρόνου, ξεσκέπασαν τὸν ἀντιδραστικὸ πολιτικὸ χαρακτῆρα τοῦ Βοὺ Χάν, φέροντας ἔτσι τὸν ἀγῶνα τῆς κριτικῆς στὸν Βοὺ Χάν στὸ ζήτημα - κλειδὸ τῆς πάλαις ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ στὴν ἀστική τάξη καὶ ἀνάμεσα στὸν δρόμο τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ στὸν δρόμο τοῦ καπιταλισμοῦ. Πολλὰ ἄρθρα δημοσιεύθηκαν ἀπὸ τὴς περισσότερες ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ στὴν χώρα, ἀνα-

πτύσσοντας ἀκόμα περισσότερο τὴν κριτικὴ στὸν Βοὺ Χάν. Ἡ ἱστορία τῶν πραγματικῶν ἀντικομμουνιστικῶν καὶ ἀντιστασιακῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ Βοὺ Χάν, χαρακτηριστικῶν ἐνὸς ὑπέρτερου τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ φανερώθηκε ἔτσι ἀκόμα πιὸ καθαρά.

Τὰ μυστικὰ τοῦ «Χωριοῦ τῶν τριῶν οἰκογενειῶν» ξεσκεπάστηκαν ἀκόμα μὲ πιὸ πλήρη τρόπο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος τοῦ Μαΐου αὐτοῦ τοῦ χρόνου. Τὸ «χωριὸ τῶν τριῶν οἰκογενειῶν» ἀποτελεῖ μιὰ ἀντικομματικὴ ἀντισοσιαλιστικὴ κλίκα ποὺ περιλαμβάνει τὸν Τένγκ Τοῦ, τὸν Βοὺ Χάν καὶ τὸν Λιάο Μο-σά. Ὁ Τένγκ Τοῦ εἶναι ἕνας ἀποστάτης ποὺ ἐκδηλώθηκε ἀκόμα μιὰ φορὰ καὶ εἶναι ἕνας δεξιὸς ποὺ δὲν πιάστηκε ἀλλὰ ξεγλόστησε τὸ 1957. Τὰ τελευταῖα χρόνια εἶχε τὴν θέση τοῦ μέλους τῆς Γραμματείας τῆς Κομμουνιστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Δήμου τοῦ Πεκίνου τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας. Ὁ Λιάο Μο-σά εἶναι ἕνας ἐκπρόσωπος τῆς ἀστικής τάξης ποὺ εἰσέδυσσε μέσα στὸ Κόμμα καὶ εἶχε τὴν θέση τοῦ ὑπεύθυνου γιὰ τὴν ἐνιαυμετωπικὴ δουλειὰ τῆς Κομματικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Δήμου τοῦ Πεκίνου στὰ τελευταῖα χρόνια. Χρησιμοποιώντας σὰν ὄργανα τοὺς τὴν δεκαπενθήμερη ἐπιθεώρησιν «Πρώτης Γραμμῆς», τὴν «Ἡμερησίᾳ τοῦ Πεκίνου» καὶ τὰ «Ἀπογευματινὰ Νέα τοῦ Πεκίνου» ποὺ καθοδηγοῦνταν ἀπὸ τὴν Κομματικὴ Ἐπιτροπῆ, τοῦ Δήμου ὁ Τένγκ Τοῦ, ὁ Βοὺ Χάν καὶ ὁ Λιάο Μο-σά ἔγραφαν ἕναν μεγάλο ἀριθμὸ ἄρθρων μὲ ποικίλο περιεχόμενο ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ 1959, ὅπου ἐξαπέλυσαν μιὰ δόκιμη σειρά ἀντικομματικῶν καὶ ἀντισοσιαλιστικῶν δηλητηριωμένων βελῶν γιὰ νὰ προετοιμάσουν τὴν κοινὴ γνώμη γιὰ τὴν παλινδρόμησιν τοῦ καπιταλισμοῦ.

Στὴς 8 Μαΐου αὐτοῦ τοῦ χρόνου ἡ «Ἡμερησίᾳ τοῦ Ἀπελευθερωτικοῦ Στρατοῦ» δημοσίευσε τὸ ἄρθρο «Ἀνοίξτε πύρ ἐνάντια στὴν μαύρη ἀντικομματικὴ καὶ ἀντισοσιαλιστικὴ γραμμή!» τοῦ Κάο Σοῦ καὶ ἡ «Ἡμερησίᾳ τοῦ Κουανγκχίνγκ» τὸ ἄρθρο «Νὰ ἀνεβάσουμε τὴν ἐπαγρύπνησιν μᾶς καὶ νὰ ξεχωρίσουμε τὸ ἀληθινὸ ἀπὸ τὸ ψεύτικο» τοῦ Χο Μίνγκ' ἔσπευζοντας τὰ σχέδια τῆς «Πρώτης Γραμμῆς» καὶ τῆς «Ἡμερησίας τοῦ Πεκίνου» νὰ κάνουν μιὰ ψευδοκριτικὴ στὰ ἀντικομματικὰ καὶ ἀντισοσιαλιστικὰ ἐγκλήματα τοῦ Τένγκ Τοῦ ἐνῶ στὴν πραγματικότητα τὰ συγκάλυπταν καὶ νὰ διεξάγουν ἕναν δῆθεν ἀγῶνα ἐναντίον του ἐνῶ στὴν πραγματικότητα τὸν ὑπεράσπιζαν. Συγχρόνως οἱ δύο ἐφημερίδες ποὺ ἀναφέρονται πιὸ πάνω δημοσίευσαν ὀλίκο μὲ τὸν τίτλο «Οἱ ἀπογευματινὲς συζητήσεις στὸ Γενσάν» τοῦ Τένγκ Τοῦ εἶναι δόλιες ἀντικομματικὲς καὶ ἀντισοσιαλιστικὲς φλυαρίες.

Ἡ «Ἀπελευθερωτικὴ Ἡμερησίᾳ» καὶ ἡ «Ἡμερησίᾳ τοῦ Βέν Χουί» στὴν Σαγκάη δημοσίευσαν στὴς 10 Μαΐου ἄρθρο μὲ τίτλο «Πάνω στὸ «χωριὸ τῶν τριῶν οἰκογενειῶν» γραμμένο ἀπὸ τὸν Γιάο Βέν Γουάν, ποὺ ἔκανε ἕνα συστηματικὸ καὶ περιεκτικὸ ξεσκέπασμα καὶ κριτικὴ τῆς ἀμαρτωλῆς συμμορίας τοῦ «Χωριοῦ τῶν τριῶν Οἰκογενειῶν» καταφέροντάς τῃς ἐξουθενωτικὰ χτυπήματα. Τὸ ἄρθρο τόνιζε: «Ἡ πορεία τῶν γεγονότων ἀπὸ τὴν κριτικὴ στὸ «ὁ Λάι Γιουὶ καθαρίζεται» ὡς τὴν κριτικὴ τοῦ «χωριοῦ τῶν τριῶν οἰκογενειῶν» εἶναι μιὰ πορεία σκληρῆς ταξικῆς πάλης. Εἶναι μιὰ μεγάλῃ ἐπανάστασις στὸν πολιτικὸ, ἰδεολογικὸ καὶ πολιτιστικὸ τομέα. Ἀντιμετωπίζοντας τὸ ἐπὶ πᾶσι καὶ ἀγωνιστικὸ αὐτὸ καθήκον πρέπει νὰ τοιμήσουμε τὴν ἐπανάστασις. Τόνιζε: «ὅλοι ὅσοι ἀντιστέκονται στὴν σκέψιν τοῦ Μάο Τσέ-τόνγγ, ἐμποδίζουν τὴν πρόοδο τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης, διάκεινται ἐχθρικά πρὸς τὴν συμπεριφορά τοῦ ἐπαναστατικοῦ λαοῦ τῆς Κίνας καὶ ὅλου τοῦ κόσμου πρέπει νὰ ξεσκεπαστοῦν, νὰ κριτικαριστοῦν καὶ νὰ συντριβοῦν, εἴτε εἶναι «δάσκαλοι» εἴτε «αἰθνητές», «χωριὸ τριῶν οἰκογενειῶν» εἴτε «χωριὸ τεσσάρων οἰκογενειῶν», ἀδιάφορο πόση φήμῃ ἔχουν, τι σημαντικὲς θέσεις κατέχουν, ἀπὸ ποῖον κατευθύνονται ἢ ὅποστρούζονται, ἢ πόσοι τοὺς κολακεύουν».

Στὴς 11 Μαΐου τὸ περιοδικὸ «Κόκκινη Σημαία» δημοσίευσε τὸ ἄρθρο «Πάνω στὴς ἀστικές θέσεις τῆς «Πρώτης Γραμμῆς» καὶ τῆς «Ἡμερησίας τοῦ Πεκίνου» τοῦ Τσὺ Πεν-γιού ποὺ φανέρωσε ὅτι αὐτὲς οἱ δύο ἐκδόσεις ὅπως καὶ τὰ ἴδια τὰ «Ἐσπερινὰ Νέα τοῦ Πεκίνου» ἦταν γιὰ πολλὸ καιρὸ ὄργανα τοῦ Τένγκ Τοῦ, Βοὺ Χάν καὶ Λιάο Μο-σά γιὰ τὴς φρενιασμένες ἐπιθέσεις τοὺς ἐναντίον τοῦ Κόμματος καὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ.

Ἡ «Λαϊκὴ Ἡμερησίᾳ» στὴς 14 Μαΐου δημοσίευσε τὸ ἄρθρο «Ἀποκαλύψτε τὰ ἀντικομματικὰ καὶ ἀντισοσιαλιστικὰ χα-

ρακτηριστικά του Τένγκ Τού» γραμμένο από τον Λιν Σιέχ· αυτό τονίζει ότι οι Τένγκ Τού και συντροφία είχαν ακολουθήσει μια μαύρη αντικομματική και αντισοσιαλιστική γραμμή και έδωσαν ενεργά για τήν παλινόρθωση του καπιταλισμού.

Όταν το «πανδοχείο» των γκαγκστερς το «χωριό των τριών οικογενειών» αποκαλύφθηκε, οι μάζες των εργατών, αγροτών και στρατιωτών, τα επαναστατικά στελέχη και οι επαναστατικοί διανοούμενοι άρχισαν να κάνουν συζητήσεις και να γράφουν άρθρα καταδικάζοντας με αγανάκτηση τις έγκληματικές ενέργειες της χούφτας αυτής των αντικομματικών και αντισοσιαλιστικών στοιχείων.

Από τις αρχές Ιουνίου αυτού του χρόνου, αποκαλύφθηκε ακόμα παραπέρα ότι η άμαρτωλή συμμορία του «χωριού των τριών οικογενειών» είχε τις ρίζες της στην προηγούμενη Κομματική Έπιτροπή του Δήμου Πεκίνου του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας.

Αρχίζοντας από την 1^η Ιουλίου ή «Λαϊκή Ήμερησία» δημοσίευσε μια σειρά από κύρια άρθρα με τίτλο «σαρώστε όλα τα τέρατα» «μια μεγάλη επανάσταση που άρχισε το λαό ως τα βάθη της καρδιάς του», «να καταλάβουμε τις θέσεις που αρπάχτηκαν από την άστική τάξη στον τομέα των ιστορικών σπουδών» «ξεοκίστε την άστική μάσκα «ελευθερία, ισότητα και αδελφότητα», «προλεταριακοί επαναστάτες ή άστοι μοναρχικοί; και άλλα. Αυτά τα κύρια άρθρα ανέλυσαν την σημερινή κατάσταση στην μεγάλη πολιτιστική επανάσταση, άνασχεύαν τις άποψεις της αντιδραστικής άστικής τάξης που είχαν σκοπό να αντισταθούν στην προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση και πρόσβαλλαν τα αγωνιστικά καθήκοντα της ανάπτυξης της μεγάλης πολιτικής επανάστασης σε ακόμα μεγαλύτερο βάθος.

Το άρθρο με τίτλο «σαρώστε όλα τα τέρατα» τονίζει ότι η μεγάλη αυτή προλεταριακή πολιτική επανάσταση έχει σκοπό να αποκαλύψει ολοκληρωτικά την μαύρη αντικομματική και αντισοσιαλιστική γραμμή που περνάει μέσα από όλα «τα χωριά των τριών οικογενειών» μικρά και μεγάλα και να «εξημερώσει» όλη την παλιά ιδεολογία και κουλτούρα και όλα τα παλιά έθιμα και συνήθειες, που με την υπόθαλψη των εκμεταλλευτικών τάξεων, έχουν δηλητηριάσει το μυαλό του λαού χιλιάδες χρόνια τώρα και να δημιουργήσει και να υποθάψει ανάμεσα στις μάζες μια έντελως νέα ιδεολογία και κουλτούρα και έντελως νέα έθιμα και συνήθειες — προλεταριακές».

Μια άνακοίνωση με κεφαλαία γράμματα, γραμμένη από τον Νιέχ γουά-τζού και ξένη άλλους στο Πανεπιστήμιο του Πεκίνου, μεταδόθηκε την 1^η Ιουνίου από το ραδιόφωνο, ξεσκεπάζοντας το σχέδιο των μελών της άμαρτωλής συμμορίας του «χωριού των τριών οικογενειών» που προσπάθησαν να δώσουν μια μάχη στο τελευταίο χαράκωμα που κρατούσαν κάτω από τον έλεγχο τους στο πανεπιστήμιο. Σε ένα άρθρο του σχολιαστή με τίτλο «Χαιρετίστε την άνακοίνωση με κεφαλαία γράμματα του πανεπιστημίου του Πεκίνου» ή «Λαϊκή Ήμερησία» στις 2^{ες} Ιουνίου κάλεσε τους προλεταριακούς επαναστάτες να ξεσηκωθούν σε μια ολοκληρωτική επανάσταση και να συντρίψουν τελείως όλες τις άμαρτωλές αντικομματικές και αντισοσιαλιστικές συμμορίες και οργανώσεις και τους οπαδούς τους.

Ξεδιπλώνοντας την μαύρη σημαία της «ελευθερίας Ισότητας και αδελφότητας», τα μέλη των άμαρτωλών αντικομματικών και αντισοσιαλιστικών συμμοριών αντιστέκονται στην γραμμή της προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης της Κεντρικής Έπιτροπής του Κόμματος που έχει επικεφαλής τον πρόεδρο Μάο Τσέ-τούνγκ. Στο κύριο άρθρο με τίτλο «ξεοκίστε την άστική μάσκα της «ελευθερίας, ισότητας και αδελφότητας» ή «Λαϊκή Ήμερησία» έκανε μια συστηματική κριτική της άπατηλης, ύποκριτικής και αντιδραστικής φύσης αυτού του άστικού συνθήματος και φανέρωσε τον πραγματικό σκοπό αυτών των στοιχείων των άμαρτωλών συμμοριών που είναι να αντισταθούν στην διχτατορία του προλεταριάτου και να εφαρμόσουν την διχτατορία της άστικής τάξης.

Αυτο ελδήσεις δημοσιεύτηκαν την 3^η Ιουνίου: «Η Κεντρική Έπιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας αποφάσισε να άναδιοργανώσει την Κομματική Έπιτροπή του Δήμου του Πεκίνου και η νέα Κομματική Έπιτροπή του Δήμου Πεκίνου

αποφάσισε να άναδιοργανώσει την Κομματική Έπιτροπή του Πανεπιστημίου του Πεκίνου. Στο κύριο άρθρο της, την έπομένη μέρα, με τίτλο «Καινούργια νίκη της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ», ή «Λαϊκή Ήμερησία» τονίζει ότι οι ρίζες της άντεπαναστατικής κλίμας του «Χωριού των τριών οικογενειών» βρίσκονταν στην προηγούμενη Κομματική Έπιτροπή του Δήμου Πεκίνου. Άδιαποτισμένη από μια μαύρη αντικομματική αντισοσιαλιστική γραμμή, αυτή δέν ήταν όργανο του προλεταριάτου για την άσκηση διχτατορίας πάνω στην άστική τάξη αλλά όργανο της άστικής τάξης για την άσκηση διχτατορίας πάνω στο προλεταριάτο. Η άπόφαση της Κεντρικής Έπιτροπής να άναδιοργανώσει την Κομματική Έπιτροπή του Δήμου του Πεκίνου ήταν μια ιστορική νίκη στην μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση της Κίνας, μια νέα νίκη για την μεγάλη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ.

Οι μάζες των εργατών, αγροτών και στρατιωτών, των επαναστατικών στελεχών και επαναστατικών διανοουμένων στο Πεκίνο και στα άλλα μέρη της χώρας, γεμάτες επαναστατικό ένθουσιασμό, χαρά και έμπνευση, ύποστήριξαν θερμά την άπόφαση της Κεντρικής Έπιτροπής του Κόμματος να άναδιοργανώσει την Κομματική Έπιτροπή του Δήμου του Πεκίνου και χαιρέτισαν θερμά αυτή την καινούργια νίκη.

Σήμερα, η μεγάλη αυτή προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση γίνεται ακόμα πιο βαθειά με την δύναμη ενός κεραυνού και έξελίσσεται με την όμη μις χιονοστιβάδας, για να συντρίψει με μεγάλη δύναμη όλες τις παρακμασμένες ιδεολογικές και πολιτιστικές θέσεις που βρίσκονται ακόμα στα χέρια της άστικής τάξης και των ύπολειμμάτων των φεουδαρχικών δυνάμεων και να σαρώσει τις αντιδραστικές ιδεολογικές και παρακμασμένες πολιτιστικές επιδράσεις του ιμπεριαλισμού.

Αυτή η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση γίνεται κάτω από την άμεση καθοδήγηση της Κεντρικής Έπιτροπής του Κόμματος και του Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ. Τέσσερα λαμπρά έργα του Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ — «Η νέα δημοκρατία», «Όμιλίες στο φόρουμ του Γενάν πάνω στην λογοτεχνία και την τέχνη», «Για την όρθή λύση των αντιθέσεων ανάμεσα στο λαό» και «Λόγος στην έθνική διάσκεψη του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας πάνω στην δουλειά της προπαγάνδας» — είναι ένα σημαντικό μέρος από την μεγάλη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ, που αντιπροσωπεύει την κορωνίδα της σύγχρονης Μαρξιστικής-Λενινιστικής κοσμοαντίληψης και οι θεωρίες για την λογοτεχνία και την τέχνη είναι ο άνώτατος οδηγός για την μεγάλη Κινέζικη πολιτιστική επανάσταση.

Οι μάζες των εργατών, αγροτών και στρατιωτών και των επαναστατικών στελεχών και επαναστατικών διανοουμένων, που είναι όπλισμένοι με την σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ έχουν γίνει η κύρια δύναμη στον καταγιομό και την συντριβή της παλιάς άστικής κουλτούρας. Μεγάλος άριθμός από έξαιρετικά άρθρα γραμμένα άπ' αυτές έχουν εμφανιστεί στον τύπο σ' όλες τις μεριές της χώρας. Σ' αυτή την πάλη οι μάζες των εργατών, αγροτών και στρατιωτών έχουν άποδεσμεύσει πλήρως το ταλέντο και την σοφία τους και μια νέα γενιά Μαρξιστών-Λενινιστών άναπτύσσεται. Φεύγει για πάντα η ιστορική περίοδος όπου η κουλτούρα ήταν μονοπώλιο των άστών άκαδημαϊκών, «ειδικών» και «αύθεντιών».

Η επαναστατική προλεταριακή κουλτούρα άναπτύσσεται γρήγορα μέσα στην πάλη για την άνατροπή της άστικής κουλτούρας. Η φημισμένη Όπερα της Κίνας, το πιο άπόρρητο όχυρό, άπόρθηκε από την ύβελλα με την παρουσίαση από την Όπερα του Πεκίνου σύγχρονων επαναστατικών θεμάτων όπως «το Κόκκινο Φανάρι», «Σατσιαπάνγκ», παίρνοντας το όχυρο των ληστών και «επιδρομή στο σύνταγμα της λευκής τίγρης». Ξένες κλασικές μορφές τέχνης όπως το μαλλέτο, η συμφωνική μουσική και η γλυπτική πέρασαν από ένα επαναστατικό μετασχηματισμό με την εμφάνιση του «Κόκκινου Τμήματος Γυναικών» της συμφωνίας «Σατσιαπάνγκ» και των γλυπτών της «Συλλογής της Κόκκινης αλλής» κλπ. Αυτά τα λαμπρά δείγματα τέχνης έχουν άποσπάσει την έγκριση των μαζών των εργατών, αγροτών και στρατιωτών και έπευφημήθηκαν με ένθουσιασμό από Κινέζικα και ξένα άκροατήρια.

Με την ανάπτυξη σὲ βάθος τῆς μεγάλης προλεταριακῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης, ὅλοι οἱ τομεῖς τοῦ πολιτιστικοῦ πεδίου, τῆς χώρας μας θὰ ἐμφανιστοῦν ἀναπόφευκτα μὲ ἓνα νέο φῶς, φέροντας μπροστὰ ἕναν αὐξανόμενο ἀριθμὸ ἔργων ποὺ εἶναι ἐξαιρετικά τόσο σὲ ἰδεολογικὸ περιεχόμενο ὅσο καὶ σὲ καλλιτεχνικὴ μορφή καὶ ἕναν αὐξανόμενο ἀριθμὸ ἀπὸ ὑψηλὲς ἐπισημονικὲς καὶ ἐπαναστατικὲς θέσεις.

Ἡ μεγάλη προλεταριακὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση σκοπεῖ νὰ στήν οὐσία τῆς στήν διαφύλαξη τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου. Ὁ ἱμπεριαλισμὸς καὶ ὁ σύγχρονος ρεβιζιονισμὸς προσπαθοῦν νὰ ἀνατρέψουν τὴν πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ προλεταριάτου τόσο μὲ τὴν βία τῶν ὅπλων ὅσο καὶ μὲ τὴν πολιτιστικὴ διείσδυση καὶ τὴν ἰδεολογικὴ δηλητηρίαση. Κάθε ἀντεπαναστατικὴ παλινδρόμηση ἀρχίζει στὸν τομέα τῆς ἰδεολογίας ὥστε νὰ μεταλλάξει τὴν κοινὴ γνώμη. Αὐτὸ ἔγινε στὴν περίπτωση τοῦ σφετερισμοῦ τῆς ἡγεσίας τοῦ Σοβιετικοῦ Κόμματος καὶ κράτους ἀπὸ τὴν ρεβιζιονιστικὴ κλίκα τοῦ Χρυστσώφ καὶ τὸ 1956 στὰ ἀντεπαναστατικὰ γεγονότα τῆς Οὐγγαρίας. Ἡ μεγάλη νίκη τῆς μεγάλης μας πολιτιστικῆς ἐπανάστασης εἶναι ἐπίσης μιὰ μεγάλη νίκη στὸ κόψιμο τοῦ ἀρωματισμένου χειριοῦ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, στήν ἐκδίωξη τοῦ ρεβιζιονισμοῦ καὶ στήν ἀποφυγὴ τῆς καπιταλιστικῆς παλινδρόμησης.

Ὅλοι οἱ ἐπαναστατικοὶ λαοὶ τοῦ Κόσμου παρατηροῦν μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ θερμὴ ἐπιδοκιμασία τὴν μεγάλη νίκη τῆς μεγάλης μας πολιτιστικῆς ἐπανάστασης. Ὅμως, μιὰ μικρὴ χούφτα ἀπὸ τρομοκρατημένους ἱμπεριαλιστές, σύγχρονους ρεβιζιονιστές καὶ ἀντιδραστικούς μωρολογοῦν γύρω ἀπ' αὐτήν.

Μερικοὶ ἀντιδραστικοὶ ὅλο μοχθηρία νοιώθουν μιὰ κακόβουλη εὐχαρίστηση ἀπ' αὐτὴν λὲς καὶ τὸ προλεταριακὸ καθεστὼς στὴν Κίνα χτύπησε σὲ κανέναν θρόνο καὶ θὰ μπορούσαν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' αὐτό. Οἱ αὐταπάτες αὐτῶν τῶν «ἀφεντάδων» συντριβόταν γρήγορα σὲ σκόνη ἀπὸ τὰ γεγονότα. Σαρώνοντας ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ τέρατα, ἀνασκάβουμε τὰ κοινωνικὰ θεμέλια τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ μέσα στὴν χώρα μας. Ἡ πολιτικὴ ἐξουσία τοῦ προλεταριάτου εἶναι τώρα πὺς σταθερὴ παρὰ ποτέ.

Μερικοὶ ἀντιδραστικοὶ ἰσχυρίζονται συκοφαντικὰ ὅτι ἐμεῖς

«καταστρέφουμε τὴν κουλτούρα». Ἐ, λοιπόν, ἐμεῖς θέλουμε ὄχι μόνο νὰ καταστρέψουμε ἀλλὰ νὰ ἐξαφανίσουμε τὴν παρκασμένη κουλτούρα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ. Μόνο καταστρέφοντας καὶ ἐξαφανίζοντας αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι δυνατό νὰ κερδίσουμε ἀπὸ τὴν λαμπρὰ κουλτούρα ποὺ δημιουργήθηκε καὶ μέσα στὴν πορεία τῆς ἱστορίας καὶ νὰ ἀναπτύξουμε ὁλοκληρωτικὰ τὴν νέα κουλτούρα τοῦ προλεταριάτου.

Μερικοὶ ἀντιδραστικοὶ μᾶς κατηγοροῦν ὅτι ἡ αἰχμὴ τῆς πάλης μας «στρέφεται ἐνάντια σ' ὅλους» τοὺς διανοούμενους». Αὐτὰ εἶναι καθαρὲς ἀνοησίες. Ἡ αἰχμὴ τῆς μεγάλης μας προλεταριακῆς ἐπανάστασης διευθύνεται ἐνάντια σὲ μιὰ μικρὴ χούφτα ἀπὸ ἀντικομμουνιστὲς παλιανθρώπους ποὺ παριστάνουν τοὺς Κομμουνιστὲς καὶ ἐνάντια σὲ μιὰ χούφτα ἀπὸ ἀντικομματικούς ἀντισοσιαλιστὲς καὶ ἀντεπαναστάτες ἀστούς διανοούμενους. Ἡ πολιτικὴ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ἀπέναντι στὴν μάζα τῶν διανοουμένων ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν παλιὰ κοινωνία εἶναι πολιτικὴ ἐνότητας, διαπαιδαγώγησης καὶ ἀναμόρφωσης. Οἱ γραμμὲς τῶν προλεταριακῶν διανοουμένων μεγαλώνουν κάθε μέρα ποὺ περνᾷ μέσα στὴν μεγάλη πολιτιστικὴ ἐπανάσταση.

Μιὰ ἐξαιρετικὴ κατάσταση ἐπικρατεῖ σήμερα σ' ὁλόκληρη τὴν Κίνα μὲ μιὰ ὁλόπλευρη ἀνοδο τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας καὶ μιὰ σταθερὴ ὀγκωστὴ ἀνάπτυξη στὴν οἰκονομικὴ οἰκοδόμηση. Μέσα στὴν μεγάλη πολιτιστικὴ ἐπανάσταση ἡ σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ ἔχει ρίξει πὺς θαθεῖς ὀξὲς στὰ πνεύματα τοῦ λαοῦ, τὸ ἐπαναστατικὸ πνεῦμα τῶν μαζῶν τοῦ λαοῦ ἔχει ἀποδεσμευτεῖ ἰτελείως καὶ ὁ καθοδηγητικὸς ρόλος τοῦ Κόμματος καὶ ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου ἔχουν σταθεροποιηθεῖ καὶ δυναμώσει. Ἡ μεγάλη αὐτὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν θριαμβευτικὴ πρόοδο τοῦ Κινέζικο λαοῦ στὸν δρόμο τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ἡ χωρὶς προηγούμενο ἐπαναστατικὴ ἀλλαγὴ ποὺ γίνεται τώρα στὴν Κίνα, ποὺ κατοικεῖται ἀπὸ τὸ ἓνα τέταρτο τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ θὰ ἔχει ἀναπόφευκτα μιὰ τεράστια βαθεῖα, παγκόσμια ἐπίδραση στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας.

«Προλεταριακοὶ ἐπαναστάτες ἢ ἄστοι μοναρχιοί;»

Ἄρθρο τῆς Σύνταξης τῆς «Λαϊκῆς Ἡμερησίας» τῆς 5 Ἰουνίου 1966

Ἀπαντώντας στὴ μεγάλη ἔκκληση τοῦ Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας, τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Πεκίνου ἔμπασε τὴ μεγάλη προλεταριακὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση σ' ἓνα στάδιο ὁρμητικῆς ἀνάπτυξης. Οἱ προλεταριακοὶ ἐπαναστάτες στὸ Πανεπιστήμιο, ποὺ πρῶτα καταπιέζονταν, ὄρθωσαν τὸ ἀνάστημά τους. Ἀνέτρεψαν τὴν κυριαρχία τῶν ἄστων μοναρχικῶν μὲ ἐπικεφαλὴς τὸ Λαὸ Πίνγκ. Ὁ ἀγώνας γιὰ τὴ συντριβὴ τῶν δολοπλοκιῶν πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς παλινδρόμησης τοῦ καπιταλισμοῦ ἐξελλίσσεται μὲ ἐπιτυχία καὶ οἱ ἄστοι μοναρχικοὶ βρίσκονται περικυκλωμένοι ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ τὴς μᾶζες.

Τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Πεκίνου εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πὺς σημαντικὲς θέσεις στὸν ἐκπαιδευτικὸ τομέα καὶ ἔχει μιὰ μακρόχρονη ἱστορία στὴ χώρα μας. Μερικὰ ἡγετικά ἀντισοσιαλιστικὰ μέλη τῆς προηγούμενης κομματικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Πεκίνου ποὺ ἐφάρμοζαν ρεβιζιονιστικὴ γραμμὴ εἶχαν πάντα τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Πεκίνου σὰ βάση ἀπ' ὅπου ἐξορμοῦσαν γιὰ νὰ διαβρῶσουν τὴ νέα προλεταριακὴ γενιά.

Χρησιμοποιώντας ἀμετάβλητα τὴ ρεβιζιονιστικὴ γραμμὴ τῆς προηγούμενης κομματικῆς ἐπιτροπῆς τῆς πόλης τοῦ Πεκίνου, ὁ Λαὸ Πίνγκ καὶ συντροφία, αὐτὴ ἡ φούχτα τῶν μοναρχικῶν, ἐφάρμοξαν τὴ δικτατορία τῆς ἀστικῆς τάξης στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Πεκίνου. Κάτω ἀπὸ τὸ καθεστὼς τους, μερικὰ τμήματα τοῦ Πανεπιστημίου, ἐνῶ ὀνομαστικά

κρατοῦσαν τὴ σημαία τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, στὴν πραγματικότητα, ἐπιδίδονταν σὲ ἐγκληματικὲς ἐνέργειες ἐναντίον τῆς. Ἐφαρμόζαν μιὰ ἀστικὴ καὶ ρεβιζιονιστικὴ γραμμὴ στὴν ἐκπαίδευση καὶ ἔφτασαν ὥς τὸ σημεῖο νὰ ὀδηγοῦν τοὺς σπουδαστὲς κατευθεῖσα στὸ δρόμο τοῦ ρεβιζιονισμοῦ καὶ νὰ τοὺς διαπαιδαγώγουν σὰν κληρονόμους τῆς ἀστικῆς τάξης.

Ὁ Λαὸ Πίνγκ καὶ ἡ παρέα του τῶν μοναρχικῶν, ἐπαινοῦσαν, ἀνεβάζοντάς τους ὥς τοὺς οὐρανοὺς, τοὺς ἀστούς τοὺς ἀποκαλούμενους «ἀκαδημαϊκὲς αὐθεντίες» καὶ τοὺς ἐπέτρεπαν νὰ διαδίδουν τὶς δηλητηριώδεις ἰδέες τους ἐλεύθερα ἀνάμεσα στοὺς σπουδαστὲς καὶ νὰ προπαγανδίζουν συστηματικὰ τὴν ἀστικὴ καὶ ρεβιζιονιστικὴ ἰδεολογία. Προσπάθισαν νὰ ἀπομονώσουν τοὺς ἐπαναστάτες καθηγητὲς καὶ τοὺς χτυποῦσαν ἀνελέητα.

Ὁ Λαὸ Πίνγκ καὶ ἡ παρέα του τῶν μοναρχικῶν, διευκόλυναν ἀδιάκοπα τοὺς σπουδαστὲς ποὺ ἀποδέχονταν τὴ ρεβιζιονιστικὴ τους πολιτικὴ στὴν ἐκπαίδευση, τοὺς παρείχαν κάθε εἶδος εὐκολία καὶ τοὺς πρόσεχαν φροντίζοντάς τους ἰδιαίτερα. Προσπαθοῦσαν νὰ ἐκθρέψουν ρεβιζιονιστικὰ φυτόρια ποὺ νὰ ἀπλωθοῦν σ' ὅλες τὶς θέσεις μας. Ὁ Λαὸ Πίνγκ καὶ ἡ παρέα του τῶν μοναρχικῶν, μισοῦσαν τὰ παιδιὰ τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἀγροτῶν καὶ τοὺς ἄλλους σπουδαστὲς ποὺ ἀπέρριπταν ὁλόκληρο τὸ σύστημα τῆς ρεβιζιονιστικῆς ἐκπαιδευτικῆς τους πολιτικῆς. Αὐτοὶ οἱ μοναρχικοὶ χρησιμοποιοῦ-

σαν πολλές μεθόδους για να περιορίζουν, να περισφίγουν, να καταπιέζουν και να απομονώνουν τους καλούς σπουδαστές και ξεφθαναν να χρησιμοποιούν βάνουσες μεθόδους έναντι τους, από τις εισαγωγικές εξετάσεις μέχρι τις διαλέξεις και τις παραδόσεις και από τις τελικές εξετάσεις μέχρι την τοποθέτησή τους σε δουλειές μετά την αποφοίτησή τους.

Ο Λου Πίνγκ και η παρέα του των μοναρχικών απέριπταν και σαμπόταραν το κίνημα για τη σοσιαλιστική μόρφωση. Οι επαναστάτες καθηγητές και φοιτητές στο Πανεπιστήμιο του Πεκίνου έφεραν στο φως ένα μεγάλο αριθμό από δηλώσεις και ενέργειες του Λου Πίνγκ και των άλλων μοναρχικών και παρουσίασαν ένα πλούσιο υλικό που δείχνει τις εκδηλώσεις της ρεβιζιονιστικής τους πολιτικής στην εκπαίδευση. Άλλα αυτοί πρόδωκαν μια πεισματώδη αντίσταση. Κάτω από την άμεση καθοδήγηση της προηγούμενης κομματικής επιτροπής της πόλης του Πεκίνου του Κ.Κ. Κίνας προχώρησαν σε μια ξέφρενη αντιμετώπιση, επιδιώκοντας να πάρουν τη ρεβάνς.

Εξυφάνιναν κατηγορίες ενάντια στους επαναστάτες, επέθεσαν έναντι τους και τους κόλλησαν ρετσινιές, οργάνωσαν τα πράγματα έτσι που να τους περικυκλώσουν και πέρασαν σε ένα αδιάκοπο πόλεμο έναντι τους. Ένας από τους σκληρούς αγώνες έναντι μιας ομάδας δραστήριων επαναστατών διάρκεσε περίπου επτά μήνες. Αυτό ήταν ένα σοβαρό αντεπαναστατικό έπεισόδιο που συνέβηκε το 1965.

Ο Λου Πίνγκ και η παρέα του των μοναρχικών, δεν δίστασαν να καταδιώκουν εκείνους που δεν υπάκουαν στις διαταγές τους, προσάπτοντάς τους τέτοιες κατηγορίες όπως ότι υπονόμωσαν την οργανωτική πειθαρχία και ότι αντιστέκονταν στην ήγηση. Πραγματικά έδειξαν ένα ισχυρό κομματικό πνεύμα, αλλά ήταν το κομματικό πνεύμα των αστών μοναρχικών, το αντεπαναστατικό κομματικό πνεύμα του ρεβιζιονισμού. Πραγματικά, είχαν οργανωτική πειθαρχία και διατηρούσαν το κύρος της καθοδήγησής τους. Άλλα αυτά απορούσαν την οργανωτική πειθαρχία των αστών μοναρχικών και την αντεπαναστατική ήγηση των ρεβιζιονιστών. Πρέπει να πούμε σ' αυτή τη συμμορία των υπεραντιδραστικών ότι το κομματικό προλεταριακό πνεύμα ήταν εκείνο που αντιστρατεύονταν το πνεύμα του κόμματός σας. Ήταν ακριβώς ο συνειδητός σεβασμός για την προλεταριακή επαναστατική οργανωτική πειθαρχία της δικτατορίας του προλεταριάτου που κατέστρεψε την οργανωτική πειθαρχία σας. Ήταν ακριβώς η συνειδητή υποστολή και η περιφρόνηση της ήγησης της Κ.Ε. του Κ.Κ. Κίνας που έχει επικεφαλής της τον Προέδρου Μάο που αντιστρατεύονταν την ήγηση σας. Οι άνθρωποι που ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία είναι εξαιρετικοί σύντροφοι. Είναι προλεταριακοί επαναστάτες. Είναι οι πρωτοπόροι της προλεταριακής επανάστασης στο Πανεπιστήμιο του Πεκίνου. Η Κ.Ε. του Κ.Κ. Κίνας με επικεφαλής το Μάο Τσέ-τούνγκ θα υποστηρίξει τους προλεταριακούς επαναστάτες για να ανατρέψουν την εξουσία σας και για την πτώση της συμμορίας σας των μοναρχικών.

Ο αγώνας στο Πανεπιστήμιο του Πεκίνου είναι ένας αγώνας ανάμεσα σε προλεταριακούς επαναστάτες και σε αστούς μοναρχικούς. Ανάμεσα στο μαρξισμό - λενινισμό, στη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ από τη μια μεριά και στο ρεβιζιονισμό από την άλλη, ανάμεσα στην προλεταριακή και στην αστική γραμμή στην εκπαίδευση, ανάμεσα στην επανάσταση

και στην αντεπανάσταση και είναι μια δξύτατη ταξική πάλη.

Ο αγώνας της αστικής τάξης για να κερδίσει τις νεότερες γενιές από το προλεταριάτο αποτελεί ένα σημαντικό μέρος της ταξικής πάλης στη σοσιαλιστική κοινωνία. Σε τελευταία ανάλυση, ο αγώνας ανάμεσα στις δύο γραμμές και στους δύο δρόμους, το σοσιαλιστικό και τον καπιταλιστικό στον τομέα της εκπαίδευσης, είναι ένα ζήτημα που θα καθορίσει αν οι νεότερες γενιές θα μεγαλώσουν για να γίνουν συνεχιστές της προλεταριακής υπόθεσης ή της αστικής υπόθεσης. Αυτό το μεγάλο θέμα είναι ένα θέμα πρωταρχικής σημασίας που σχετίζεται με την αποστολή και το μέλλον του κόμματος και του κράτους μας.

Στις αυταπάτες για «ειρηνική εξέλιξη» στη νέα σοσιαλιστική Κίνα, ο ιμπεριαλισμός συγκεντρώνει τις ελπίδες του στη νέα γενιά. Το κόψιο δνερό του είναι ότι η νέα γενιά μας δε θα πάρει το δρόμο του μαρξισμού - λενινισμού και της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ, αλλά το δρόμο του ρεβιζιονισμού. Ο Λου Πίνγκ και συντροφία, που στον εκπαιδευτικό τομέα με ισχυρογνωμοσύνη περνούσαν τη ρεβιζιονιστική γραμμή της προηγούμενης Επιτροπής Πόλης του Πεκίνου, βαναποτούσαν τις ανάγκες του ιμπεριαλισμού.

Η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ ρίχνει όλο και πιο βαθιές ριζές στις καρδιές και στα μυαλά του κινέζικου λαού. Είναι αδύνατο για τον οποιοδήποτε να σταματήσει τη διείσδυση των ιδεών του Μάο Τσέ-τούνγκ στις μάζες. Ακόμα και σ' αυτό το ισχυρό φρούριο όπου ο Λου Πίνγκ και συντροφία είχαν περιχαρακωθεί για τόσα χρόνια, η συντριπτική πλειοψηφία των σπουδαστών, του διδακτικού προσωπικού και του βοηθητικού προσωπικού υποστήριξαν τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ, υποστήριξαν το κόμμα μας και την Κεντρική του Επιτροπή. Ένας μεγάλος αριθμός από σπουδαστές και μέλη του διδακτικού κ. α. προσωπικού κράτησαν ψηλά τη μεγάλη κόκκινη σημαία της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ και διεξήγαγαν αποφασιστικό αγώνα έναντι του Λου Πίνγκ και της παρέας του.

Η πάλη στο Πανεπιστήμιο του Πεκίνου αποτελεί ένα τυπικό παράδειγμα του αγώνα ανάμεσα στην αστική τάξη που επιδιώκει την παλινόρθωση του καπιταλισμού και στο προλεταριάτο που θέλει να αποτρέψει μια τέτοια παλινόρθωση. Κάθε σύντροφος επαναστάτης θα αποχτήσει ανεκτίμητη πείρα από την πάλη αυτή και θα πάρει πολλά διδάγματα.

Η εξέλιξη της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης φέρνει αντιμέτωπους τους εργάτες της εκπαίδευσης, τους νέους και τους σπουδαστές, φέρνει αντιμέτωπους όλους τους εργάτες του πολιτισμού και τον καθένα σ' αυτό το σημαντικό ζήτημα: με ποιόν θα ταχθούν σ' αυτή τη ταξική πάλη ζωής ή θανάτου ανάμεσα στο προλεταριάτο και στην αστική τάξη, ανάμεσα στο σοσιαλιστικό και στον καπιταλιστικό δρόμο; Στον καθένα μπαίνει το ζήτημα: θα γίνει ένας προλεταριακός επαναστάτης ή ένας αστός μοναρχικός; Ο καθένας πρέπει να κάνει την εκλογή του.

Είμαστε πεπεισμένοι πως η συντριπτική πλειοψηφία, πάνω από το 95% του λαού, σίγουρα θα απορρίψει τους αστούς μοναρχικούς και θα σταθεί στο πλευρό των προλεταριακών επαναστατών. Θα συσπειρωθεί σταθερά γύρω από τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ και την Κ.Ε. του Κόμματος και θα φέρει ως το τέλος τη σοσιαλιστική επαναστατική υπόθεση της Κίνας και τη μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση.

Ζήτω η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση

Άρθρο του περιοδικού «Κόκκινη Σημαία» της 11 'Ιουνίου 1966

Κάτω από την άμεση καθοδήγηση του Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ και της Κ.Ε. του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας, μια μεγάλη, μαζική, προλεταριακή, πολιτιστική επανάσταση με μια μορφή χωρίς προηγούμενο στην ιστορία, αναπτύσσεται γρήγορα και ρωμαλέα, και με την άκατανίκητη δύναμη μιας χιονοστιβάδας.

Κρατώντας ψηλά τη μεγάλη κόκκινη σημαία της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ οι μάζες των εργατών, αγροτών και στρατιωτών και οι μάζες των επαναστατικών στελεχών και των επαναστατικών διανοουμένων, σαρώνουν τους εκπροσώπους της αστικής τάξης που έχουν εισδύσει μέσα στο κόμμα, τα τέρατα κάθε είδους και τις διάφορες μορφές της παρακμα-

ομένης άστικής και φεουδαρχικής Ιδεολογίας. Μιά εξαιρετική κατάσταση, χωρίς προηγούμενο, έχει διαμορφωθεί στον πολιτικό, Ιδεολογικό και πολιτιστικό τομέα.

Πρόκειται για μια εξαιρετικά όξεία και περίπλοκη ταξική πάλη για την ύποστηρίξη κάθε τι προλεταριακού και για την εξάλειψη κάθε τι άστικού στον τομέα της Ιδεολογίας, στο έποικοδόμημα, για ένα άγώνα ζωής ή θανάτου ανάμεσα στην άστική τάξη που θέλει να παλινρθώσει τον καπιταλισμό και στο προλεταριάτο που θέλει να την παρεμποδίσει. Ο άγώνας αυτός θα καθορίσει αν μπορεί ή όχι ή δικτατορία του προλεταριάτου και ή οικονομική βάση του σοσιαλισμού στη χώρα μας να στερεωθούν και να αναπτυχθούν, και αν το κόμμα και ή χώρα μας θα αλλάξουν ή όχι χρώμα. Θα καθορίσει τα πεπραγμένα και το μέλλον του κόμματος και της χώρας μας και της παγκόσμιας επανάστασης. Έχει πρωταρχική σημασία το αν θα άντιμετωπίσουμε με την άπαιτούμένη σοβαρότητα ή όχι τον άγώνα αυτόν.

Γιατί είναι άναγκαίο να πραγματοποιήσουμε την προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση; Γιατί αυτή ή επανάσταση έχει τόσο μεγάλη σημασία;

Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ έχει συνοψίσει με έπιστημονικό τρόπο τη παγκόσμια Ιστορική πείρα της δικτατορίας του προλεταριάτου και έχει έπεξεργασθεί τη θεωρία των άντιθέσεων, των τάξεων και της ταξικής πάλης, στη σοσιαλιστική κοινωνία. Μας τονίζει συνεχώς να μη ξεχνάμε ποτέ την ταξική πάλη, να μη ξεχνάμε ποτέ να θέτουμε την πολιτική σε πρώτη γραμμή και να στερεώνουμε τη δικτατορία του προλεταριάτου, και ότι πρέπει να παίρνουμε τα κατάλληλα μέτρα για να παρεμποδίσουμε την περίπτωση σφετερισμού της ήγεσίας από τους ρεβιζιονιστές, για να άποτρέψουμε την παλινρόθηση του καπιταλισμού. Μας ύποδειχνει πώς την άνατροπή της πολιτικής έξουσίας άναπόφευκτα άκολουθεί ή προσπάθεια να διατηρηθεί το έποικοδόμημα και ή Ιδεολογία προς το σκοπό της προετοιμασίας της κοινής γνώμης και πώς αυτό Ισχύει και για τις επαναστατικές και για τις άντεπαναστατικές τάξεις.

Ο σ. Μάο Τσέ-τούνγκ στηριζόμενος στη βάση αυτή, μας κάλεσε να εφαρμόσουμε την ταξική πάλη στον Ιδεολογικό τομέα, να ύποστηρίξουμε κάθε τί το προλεταριακό και να εξαφανίσουμε κάθε τί το άστικό.

Αυτή είναι μια μεγάλη άλήθεια, μια μεγάλη άνάπτυξη του μαρξισμού-λενινισμού. Η Ιστορία μας δείχνει πώς ή άστική τάξη πρώτα επικράτησε Ιδεολογικά πριν να πάρει την πολιτική έξουσία από τη φεουδαρχική τάξη. Ξεκινώντας από την περίοδο της Άναγέννησης ή εθνωπαϊκή άστική τάξη έκανε έπίμονη κριτική της φεουδαρχικής Ιδεολογίας και προπαγάνδιζε την άστική Ιδεολογία. Μόνο το 17ο και 18ο αιώνα, μετά από μερικές εκατοντάδες χρόνια προετοιμασίας της κοινής γνώμης, ή άστική τάξη κατέλαβε την πολιτική έξουσία και εγκαθίδρυσε τη δικτατορία της, στη μια χώρα μετά την άλλη στην Εύρώπη.

Ο Μάρξ και ο Ένγκελς άρχισαν να προπαγανδίζουν την κομμουνιστική θεωρία εδώ και πάνω από ένα αιώνα. Το έκαναν για να προετοιμάσουν την κοινή γνώμη για την κατάληψη της πολιτικής έξουσίας από το προλεταριάτο. Η ρωσική προλεταριακή επανάσταση έφθασε στο άποκορύφωμά της με την κατάληψη της πολιτικής έξουσίας μόνο ύστερα από μερικές δεκαετίες προετοιμασίας της κοινής γνώμης. Η δική μας πείρα είναι ακόμα πιο πρόσφατη στο μυαλό μας. Όταν το κινέζικο προλεταριάτο άρχισε να εμφανίζεται στην πολιτική σκηνή ήταν αδύνατο και άοπλο. Πώς έπρεπε να αρχίσει ή επανάσταση; Άρχισε με την προπαγάνδη του μαρξισμού-λενινισμού και το ξεκέπασμα του Ιμπεριαλισμού και των κινήτων λαέδων του. Ο άγώνας του κινέζικου προλεταριάτου για την κατάληψη της πολιτικής έξουσίας άρχισε άκριβώς με την πολιτιστική επανάσταση της 4 Μαΐου.

Σε τελευταία άνάλυση, ή Ιστορία της κατάληψης της πολιτικής έξουσίας από το κινέζικο προλεταριάτο είναι ή Ιστορία της διεόδωσης της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ στις μάξες των εργατών, άγροτών και στρατιωτών της Κίνας. Όπως πολύ σωστά λέει ο λαός: «Χωρίς τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ δεν θα ύπήρχε νέα Κίνα». Συνδέοντας το μαρξισμό-

λενινισμό με την πρακτική της κινέζικης επανάστασης ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ, ο μεγάλος θεματοφύλακας της επανάστασης άλλαξε ολόκληρη τη φυσιογνωμία της κινέζικης επανάστασης. Η Ιστορική πείρα δείχνει ότι ή σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ μας έκανε έκανους να κερδίζουμε την άξανάμενη ύποστήριξη των μαζών, να άποχτούμε ένοπλες δυνάμεις και όπλα, να δημιουργούμε επαναστατικές βάσεις έρείσματος τη μια μετά την άλλη, να καταλαβαίνουμε την έξουσία ήμα προς ήμα και τελικά να κατακτήσουμε την έξουσία σε πανεθνική κλίμακα.

Έχοντας κατακτήσει την πολιτική έξουσία το προλεταριάτο, έγινε ή κυρίαρχη τάξη, και οι γαιοκτήμονες και ή άστική τάξη έγιναν κυριαρχούμενες άπ' αυτήν τάξεις. Η τάξη των γαιοκτημόνων και ή άντιρραστική άστική τάξη δεν έχουν συμβιβασθεί με την κατάσταση αυτή και δεν την έχουν παραδεχθεί καθόλου. Όνειρεύονται συνεχώς την παλινρόθηση της έξουσίας τους μέσω της άνατροπής της δικτατορίας του προλεταριάτου. Όνειρεύονται να ξανακαθήσουν στο σβέρκο του εργαζόμενου λαού. Διαθέτουν ακόμα μεγάλη δύναμη. Έχουν λεφτά, έχουν εκτεταμένες κοινωνικές σχέσεις και διεθνείς δεσμούς και διαθέτουν άντεπαναστατική πείρα. Ιδιαίτερα, ή Ιδεολογία των εκμεταλλευτριών τάξεων βρίσκει ακόμα μια σημαντική «άγορά». Μερικά άσταθή στοιχεία στις επαναστατικές γραμμές είναι έπιρροπή στη διαφθορά από την Ιδεολογία αυτή και είναι δυνατό σε συνέχεια να γίνουν άντεπαναστάτες. Η αδόκητη έπιρροή της μικροαστικής τάξης γεννάει άσταμάτητα τον καπιταλισμό. Έχοντας καταλάβει την πολιτική έξουσία το προλεταριάτο άντιμετωπίζει πάντοτε τον κίνδυνο να την χάσει. Μετά την εγκαθίδρυση του σοσιαλιστικού συστήματος δεν παύει να άντιμετωπίζει τον κίνδυνο μιας καπιταλιστικής παλινρόθησης. Αν δε δώσουμε την πρόποια σημασία σ' αυτό και δεν πάρουμε τα άναγκαία μέτρα, θα όδηγούμαστε στο να αλλάξει χρώμα το κόμμα και ή χώρα και θα είχε σαν άποτέλεσμα το θάνατο εκατομμυρίων ανθρώπων του λαού μας.

Η φεουδαρχική και ή άστική Ιδεολογία είναι ένα από τα πιο σημαντικά στηρίγματα των τάξεων που άναστράφηκαν, της φεουδαρχικής και της άστικής τάξης ύστερα από το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της Ιδιοκτησίας και των μέσων παραγωγής. Στις προσπάθειές τους για παλινρόθηση κατευθύνονται πρώτα στη χρησιμοποίηση της Ιδεολογίας και μεταχειρίζονται κάθε μέσο για να προβάλουν τις παρακμασμένες Ιδέες και να παραπλανήσουν τις μάξες. Η Ιδεολογική έπιρροή και ή κατάκτηση της κοινής γνώμης εκφράζουν την προετοιμασία της άστικής τάξης για άνατροπή της δικτατορίας του προλεταριάτου. Και όταν έπέλθει ή κατάλληλη στιγμή θα προσπαθήσουν να κάνουν με αυτόν ή εκείνο τον τρόπο ένα πραξικόπημα για να καταλάβουν την πολιτική έξουσία.

Με την εγκαθίδρυση σοσιαλιστικών παραγωγικών σχέσεων, ή Σοβιετική Ένωση έπέτυχε να πραγματοποιήσει μια προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση στο άπαιτούμενο βάθος· ή άστική Ιδεολογία βρωκότανε σε πλήρη έξαρση διαβρώνοντας τα πνεύματα των ανθρώπων και ύπνόνευε σχεδόν ύποχθόνια τις σοσιαλιστικές παραγωγικές σχέσεις. Μετά το θάνατο του Στάλιν άρχισε να γίνεται ένας πιο φανερός άντεπαναστατικός εκμαυλισμός της κοινής γνώμης από τη ρεβιζιονιστική όμάδα του Χρουστώφ που άργότερα πραγματοποίησε ένα «παλιανό» πραξικόπημα και σφετερίστηκε την κομματική, στρατιωτική και κυβερνητική έξουσία, άντρέποντας τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Το 1956, στα ούγγρικά άντεπαναστατικά γεγονότα οι άντεπαναστάτες προετοίμασαν έπίσης την κοινή γνώμη πριν να κατέβουν στους δρόμους για να δημιουργήσουν ταραχές και στάσεις. Τα άντεπαναστατικά αυτά γεγονότα σκαρώθηκαν άπό τον Ιμπεριαλισμό και ξεκίνησαν από μια όμάδα άντικομμουνιστών διανοούμενων της Λέσχης «Πετοέφι». Ο Ίμερ Νάγκυ που την εποχή αυτή φορούσε ακόμα το μανδύα του κομμουνιστή και «είχε φορέσει τη βασιλική πορφύρα» έγινε ο άρχηγός των άντεπαναστατών.

Η παγκόσμια πείρα της δικτατορίας του προλεταριάτου δείχνει ότι αυτή δεν μπορεί να σταθεροποιηθεί, ότι το σοσιαλιστικό σύστημα δεν μπορεί να σταθεροποιηθεί αν δεν γίνει μια προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση και αν δεν καταβληθεί

μιά επίμονη προσπάθεια για τόν εκμηδενισμό της άστικής ιδεολογίας. Μιά ελεύθερη κυριαρχία της άστικής ιδεολογίας οδηγεί αναπόφευκτα στην άνατροπή της δικτατορίας του προλεταριάτου και στην εμφάνιση τέτοιων αντιπροσώπων της άστικής τάξης σαν τόν Χρουστσόφ, πού άρπαξε τήν πολιτική έξουσία μέσω ένός «παλατιανού» πραξικοπήματος ή ένός στρατιωτικού πραξικοπήματος ή ένός συνδυασμού και τών δυό. "Αν ή δικτατορία του προλεταριάτου πρόκειται νά σταθεροποιηθεί σέ μιά χώρα, αν μιά χώρα θέλει νά κατευθυνθεί πρὸς μιά σοσιαλιστική και δομουνιστική κατεύθυνση, ή προλεταριακή ιδεολογία πρέπει νά αναπτυχθεί και ή άστική ιδεολογία πρέπει νά εκμηδενισθεί, οί ιδεολογικές ρίζες του ρεβιζιονισμού πρέπει νά ξεριζωθοῦν ολοκληρωτικά και οί ρίζες του μαρξισμού-λενινισμού και τής σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ πρέπει νά φυτευθοῦν σταθερά.

Ἡ σοσιαλιστική επανάσταση και ή σοσιαλιστική οἰκοδόμηση απαιτοῦν ενεργητική δραστηριότητα σέ μιά σειρά ἀπὸ τομείς: "Ὅλη αὐτή τῇ δραστηριότητα πρέπει νά τῇ διαποτίζει μιά κόκκινη γραμμή πού δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τήν ταξική πάλη ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο και τήν άστική τάξη, τήν πάλη ἀνάμεσα στὸ σοσιαλιστικὸ και τὸν άστικὸ δρόμο, τήν ταξική πάλη ἀνάμεσα στὸν προλεταριάτο και τήν άστική τάξη στὸν τομέα τῆς ιδεολογίας.

Ὁ σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ μᾶς διδάσκει ὅτι: «ή ταξική πάλη ἀνάμεσα στὸν προλεταριάτο και τήν άστική τάξη, ή ταξική πάλη ἀνάμεσα στίς διάφορες δυνάμεις και ή ταξική πάλη στὸν ιδεολογικὸν τομέα ἀνάμεσα στὸν προλεταριάτο και τήν άστική τάξη θά εἶναι παρατεταμένη και σκληρή και μερικές φορές μπορεῖ νά γίνει πολὺ ὀξεῖα. Τὸ προλεταριάτο ἐπιδιώκει νά μετασχηματίσει τὸν κόσμο σύμφωνα με τῇ δικῇ του κοσμοαντίληψη, τὸ ἴδιο και ή άστική τάξη. "Απ' αὐτῇ τήν άποψη τὸ ζήτημα αν θά νικήσει ὁ σοσιαλισμὸς ή ὁ καπιταλισμὸς δέν ἔχει ἀκόμα πρακτικὰ λυθεῖ» (Μάο Τσέ-τούνγκ: «Γιὰ τήν ὀρθή λύση τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στὸ λαὸ»).

Ὁ σκοπὸς τῆς προλεταριακῆς πολιτιστικῆς επανάστασης εἶναι νά λύσει τὸ ζήτημα «ποιός, ποῖον» στὸν ιδεολογικὸν τομέα ἀνάμεσα στὸν προλεταριάτο και στήν άστική τάξη. Πρόκειται γιὰ ἕνα παρατεταμένο και δύσκολο ιστορικὸ καθήκον πού πρέπει νά διαποτίζει κάθε τομέα δουλειᾶς.

Μερικοὶ σύντροφοι ἀντιμετωπίζουν τήν πολεμική στὸν τύπο ἀνάμεσα στὸν προλεταριάτο και στήν ἀντιδραστική άστική τάξη σαν «άσημαντες φιλολογικὲς διαφωνίες στὸν τύπο». Μὲ τὰ κεφάλαια τους σκυμμένα στῇ δουλειᾷ τους μερικοὶ σύντροφοι δέν ἐνδιαφέρονται γιὰ τήν πάλη στὸν ιδεολογικὸν και πολιτιστικὸν μέτωπο δέν δίνουν σημασία στήν ταξική πάλη στὸν ιδεολογικὸν τομέα. Αὐτῇ εἶναι φοβερὰ λαθεμένη και ἐπικίνδυνη στάση. "Αν ή άστική ιδεολογία ἀφεθεῖ νά ξεπλύνεται ἐλεύθερα ή δικτατορία του προλεταριάτου θά ἔφθανε νά μετατραπεί σὲ δικτατορία τῆς άστικῆς τάξης και τὸ σοσιαλιστικὸν σύστημα σὲ ἕνα καπιταλιστικὸν σύστημα ή σ' ἕνα μισοαποικιακὸ, μισοφεουδαρχικὸν σύστημα. Πρέπει νά φωνάξουμε στους συντρόφους αὐτοὺς και νά τοὺς ποῦμε: Σύντροφοι! ὁ ἐχθρὸς τροχίζει τὰ μαχαίρια του! Θέλει νά κόψει τὰ κεφάλια μας. Θέλει νά ἀνατρέψει τήν κρατική μας ἐξουσία. Πῶς μπορεῖτε νά βλέπετε και νά ἀκοῦτε ὅλα αὐτὰ και νά μὴ δίνετε σημασία;

Τόσο ή κατάληψη ὅσο και ή σταθεροποίηση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἐξαρτιοῦνται τόσο ἀπὸ τήν πέννα ὅσο κι' ἀπὸ τὸν τοῦφεκι. "Αν θέλουμε νά διαφυλάξουμε και νά προωθήσουμε τήν επαναστατική ὑπόθεση δέν πρέπει νά κρατᾶμε μόνο τὸν τοῦφεκι ἀλλὰ πρέπει νά ἀδράξουμε τήν προλεταριακή πέννα και νά χτυπήσουμε και νά σαρώσουμε τήν πέννα τῆς άστικῆς τάξης. Μονάχα με τὸ σάρωμα τῆς άστικῆς ιδεολογίας μπορούμε νά σταθεροποιήσουμε τήν προλεταριακή πολιτική ἐξουσία και νά ἀποκτήσουμε τῇ δυνατότητα νά κρατᾶμε πὺδ σταθερὰ τὸν προλεταριακὸν τοῦφεκι.

Ρίξτε μιά ματιά στὴν ταξική πάλη στὸν ιδεολογικὸν και πολιτιστικὸν τομέα και δέστε πόσο σκληρὴ εἶναι και πῶς διεξάγεται χωρὶς ἀνάπαυλα!

Ἡ πάλη στὸν ιδεολογικὸν και πολιτιστικὸν τομέα ἀνάμεσα στὸν προλεταριάτο και στήν άστική τάξη, ἀνάμεσα στὸν μαρξ-

ισμό και στὸν ἀντιμαρξισμό δέν ἔπαψε ὅτε μιά στιγμή ἀπὸ τῇ μέρα τῆς Ἰδρύσεως τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Κίνας. "Απὸ τήν ἐποχὴ τῆς ἐγκαθίδρυσε σοσιαλιστικῶν παραγωγικῶν σχέσεων αὐτῇ ή μορφή ταξικῆς πάλης στὸν τομέα τῆς ιδεολογίας ἔχει γίνει ἀκόμα πὺδ βαθειά, πὺδ περίπλοκη, πὺδ πολὺ-πλοκή και ὀξεῖα.

Τὸ 1957 οἱ δεξιοὶ άστοὶ ἐξαπέλυσαν μιά μανιασμένη ἐπίθεση ἐνάντια στὸν κόμμα και στὸν σοσιαλισμό. Πρὶν ή συμμαχία τῶν ἀντιδραστικῶν πολιτικῶν με ἐπικεφαλῆς τοὺς Τσάנג Πὺ-τσάν και Λὺ Λουνγκ-τσί ἐμφανισθεῖ ἀνοιχτὰ στῇ διάρκειά τῆς ἐπίθεσης αὐτῆς, οἱ άστοὶ δεξιοὶ διανοοῦμενοι σκόρπισαν μιά ἀρχετὰ μεγάλη ποσότητα δηλητηριωδῶν κατασκευασμάτων και τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο ἔξηλθον μιά ὀλόκληρη σειρά ἀπὸ ἀντεπαναστατικὲς ἀπόψεις, πολιτικὰ προγράμματα, φίλμ και μυθιστορήματα. Αὐτὰ ἀποτελοῦσαν προφανῶς προσπάθειες γιὰ τήν προετοιμασία τῆς κοινῆς γνώμης γιὰ τήν κατάληψη τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς δεξιούς άστοὺς.

Κάτω ἀπὸ τῇ σοφῇ καθοδήγησιν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς και τοῦ Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ, ὁ κινέζικος λαὸς ἀπέκρουσε αὐτῇ τήν ἄγρια ἐπίθεση τῶν δεξιῶν άστων και κατήγαγε μιά σημαντική νίκη στὸν πολιτικὸν και ιδεολογικὸν μέτωπο.

Σὲ συνέχεια, τὸ 1958 κάτω ἀπὸ τῇ μεγάλῃ κόκκινῃ σημαίᾳ τῆς γενικῆς γραμμῆς γιὰ τῇ σοσιαλιστικῇ οἰκοδόμησιν, ὁ κινέζικος λαὸς ἀποδόθηκε με ἀπέραντα ἐνθουσιασμοὺς και ενεργητικότητα στὸν μεγάλο ἄλμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, σὲ ὅλους τοὺς τομείς δράσεως και ἐγκαθίδρυσε τίς λαϊκὲς κοινότητες σὲ μεγάλη ἔκταση. Ταυτόχρονα, με μεγάλο ζήλο, οἱ μᾶζες τῶν ἐργατῶν, ἀγροτῶν και στρατιωτῶν, οἰκτῆκαν στῇ ζωντανῇ μελέτῃ και ἐφαρμογῇ τῶν ἔργων τοῦ Προέδρου Μάο. "Αρχισε ἐπίσης ή ἐπανάσταση στὸν ιδεολογικὸν και πολιτιστικὸν μέτωπο.

"Απὸ τὸ 1959 ὥς τὸ 1962, ή Κίνα δοκιμάστηκε ἀπὸ προσωπινὲς οἰκονομικὲς δυσκολίες πού ἦταν ἀποτέλεσμα τοῦ σαιμποντῆ τῶν σοβιετικῶν ρεβιζιονιστῶν και τῶν φυσικῶν θεομηνιῶν πού μᾶστισαν τῇ χώρα γιὰ τρία ὀλόκληρα χρόνια. "Αλλὰ οἱ δυσκολίες δὲ λύγισαν τὸν κινέζικον λαόν. Δούλεψε σκληρὰ και θαρραλέα και προχώρησε πρὸς τὰ ἔμπροσ κάτω ἀπὸ τῇ σοφῇ καθοδήγησιν τῆς ΚΕ τοῦ ΚΚ Κίνας και τοῦ σ. Μάο. Μέσα σὲ λίγα χρόνια ξεπέρασε τίς δυσκολίες και δημιούργησε μιά ἐξαιρετική κατάσταση. "Ὅμως, στὰ λίγα χρόνια τῶν οἰκονομικῶν δυσκολιῶν, τὸ ἕνα τέρας και ἐξάμβλωμα μετὰ τὸ ἄλλο πρόβαλλαν ἀπὸ τίς φωλιές τους. Ἡ ἐπίθεση τῆς ἀντιδραστικῆς άστικῆς τάξης ἐνάντια στὸν κόμμα και στὸν σοσιαλισμὸν ἔγινε λυσσασμένη.

Στὸν τομέα τῶν φιλοσοφικῶν σπουδῶν, ὁ Γιάν Σιέν-τσέν διάδωσε πλατεῖα μιά ἀπατηλὴ άποψη με τήν ὁποία ἀρνεῖται τήν ταυτότητα ἀνάμεσα στῇ ἰδέα και στὸ εἶναι σὲ μιά προσπάθεια νά συγκατῇ τις μᾶζες τῶν ἐργατῶν, ἀγροτῶν και στρατιωτῶν νά ἀποδεσμεύσουν τήν πρωτοβουλία τους και γιὰ νά ἀνταχθεῖ στὸν μεγάλο ἄλμα πρὸς τὰ ἔμπροσ. Σὲ συνέχεια, πρόβαλλε με τήν θεωρία τῶν «δύο πὺδ συγχωνεύονται σὲ ἕνα» παρέχοντας ἔτσι φιλοσοφικὸν ἔδαφος γιὰ τήν ἐξαιρετικὰ ἀντιδραστική πολιτική γραμμή πού ὑποστήριζε τήν ἐπέκταση τῆς παραγωγῆς γιὰ ἀτομική χρήση και τῆς ἐλεύθερης ἀγορᾶς, τήν αὔξηση τῶν μικρῶν ἐπιχειρήσεων πού ἔχουν τήν εὐθύνη γιὰ τὰ κέρδη και τίς ζημιές και τῇ σταθεροποίηση τοῦ τμήματος τῆς παραγωγῆς πού βασίζεται στὸν ἀτομικὸν νοικοκυριόν, ὅπως και τήν ἐξάλειψη τοῦ στοιχείου τῆς πάλης στίς σχέσεις μας με τοὺς ἱμπεριαλιστές, τοὺς ἀντιδραστικούς και τοὺς σύγχρονους ρεβιζιονιστές και τῇ μείωση τῆς βοήθειας και τῆς ὑποστήριξης στοὺς επαναστατικούς ἀγῶνες τῶν ἄλλων λαῶν. Οἱ λεγόμενες «αὐθεντίες», ἀντιπρόσωποι τῆς άστικῆς τάξης πού εἶχαν ἐισδύσει στὸν κόμμα μας, σὲ πλήρη ὄργασμὸν γυαλίζανε τὰ τρία ρόπαλα τοῦ «φιλοσταιτισμοῦ», «τῆς ὑπεραπλούστευσης» και τοῦ «πραγματισμοῦ» γιὰ νά ἀνταχθοῦν στῇ ζωντανῇ μελέτῃ και ἐφαρμογῇ τῶν ἔργων τοῦ Προέδρου Μάο ἀπὸ τοὺς ἐργάτες, ἀγρότες και στρατιῶτες. "Ακόμα, ἐκμεταλλεύμενοι τῇ θέσιν τους και τήν ἰσχύν τους, παρεμπόδιζαν τὸν τύπο νά δημοσιεύει φιλοσοφικά ἄρθρα γραμμένα ἀπὸ ἐργάτες, ἀγρότες και στρατιῶτες. Ταυτόχρονα, κάτω ἀπὸ τὸ κάλυμμα τῆς μελέτης τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας μερικοὶ άστοὶ «σεσιαλιστές», προπαγάνδιζαν πλατεῖα τήν «ἐλευθερία, ἰσό-

τητα, αδελφοσύνη» και έπλεκαν τὸ ἐγκώμιο τοῦ Κουμφοῦκιου, χρησιμοποιοῦσαν τὸν Κομφοῦνιο γιὰ νὰ διαδόσουν ὁλόκληρο τὸ σύστημα τῶν ἀστικῶν ἰδεῶν τους.

Στὸν τομέα τῶν οἰκονομικῶν σπουδῶν, οἱ Σὸν Γιέχ-φάγκ καὶ συντροφία, πρόβαλαν ἕνα ὁλόκληρο σύστημα ρεβιζιονιστικῶν ἀπατῶν. Ἦθελαν νὰ ἀντικαταστήσουν ἀπὸ ἄποψη προτεραιότητας μὲ τὸ κέρδος καὶ τὸ χρῆμα, τὴ σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ καὶ τὴν πολιτική. Προσπάθησαν ἀνῶφελα νὰ ἀλλάξουν τὶς σοσιαλιστικὲς παραγωγικὲς σχέσεις καὶ νὰ μετατρέψουν τὶς σοσιαλιστικὲς ἐπιχειρήσεις σὲ καπιταλιστικὲς ἐπιχειρήσεις.

Στὸν τομέα τῶν ἱστορικῶν σπουδῶν, μιὰ χούφτα «αὐθεντίες» ἀστοί, ἐξάβυσσαν ἐξιδανίστες ἐπιθέσεις ἐναντίον τῆς ἐπανάστασης στὶς ἱστορικὲς μελέτες, ποὺ ἄρχισε τὸ 1958. Καταπολεμοῦσαν τὸ νὰ βάσουμε τὸ μαρξισμὸ-λενινισμὸ καὶ τὴ σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ στὴν πρώτη γραμμὴ στὴν ἱστορικὴ ἐρευνα καὶ διέδιδαν τὴν ἄποψη ὅτι τὰ ἱστορικὰ γεγονότα εἶναι τὸ πᾶν. Χρησιμοποιοῦσαν αὐτὸ ποὺ ὀνόμαζαν «ἱστορικισμὸ» γιὰ νὰ ἀντιτάσσονται στὴ μαρξιστικὴ-λενινιστικὴ θεωρία γιὰ τὴν ταξικὴ πάλη. Ἀντιμετώπιζαν μὲ ἐχθρότητα ὅλους τοὺς ἐπαναστατικοὺς ἐργάτες τῆς ἱστορικῆς ἐρευνας ποὺ ἔκαναν κριτικὲς ἐκτιμήσεις γιὰ τοὺς αὐτοκράτορες, βασιλεῖδες, στρατηγούς καὶ πρωθυπουργούς καὶ πρόβαλαν τοὺς ἀγρότες καὶ τοὺς πολέμους τῶν ἀγροτῶν. Ἐγκωμίαζαν τοὺς αὐτοκράτορες, βασιλεῖδες, στρατηγούς καὶ πρωθυπουργούς μὲ-χοι τὸν οὐρανὸ καὶ κακολογοῦσαν τοὺς ἀγρότες καὶ τοὺς ἀγροτικούς πολέμους. Ἀποτελοῦσαν τοὺς ἀστοὺς «μοναρχικούς» στὸ πεδίο τῶν ἱστορικῶν σπουδῶν. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς, ὅπως ὁ Βαὺ Χάν καὶ ὁ Τσιέν Πι-τσάν, εἶναι βετεράνοι ἀντικομμουνιστές.

Στὸ πεδίο τῆς λογοτεχνίας καὶ τῆς τέχνης, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικῆς τάξης ἔκαναν κάθε προσπάθεια νὰ προπαγανδίσουν ὁλόκληρη τὴν ρεβιζιονιστικὴ γραμμὴ στὴν τέχνη καὶ τὴν λογοτεχνία γιὰ νὰ ἀντιταχθοῦν στὴν γραμμὴ τοῦ Προέδρου Μάο καὶ προπαγανδίζαν ἐντατικά αὐτὸ ποὺ ὀνόμαζαν παράδοση τοῦ 1930. Τυπικὲς τὸν ἀπόψεων τους ἦσαν οἱ θεωρίες τους γιὰ «ἀληθινὸ γράψιμο», τὴν «πλατεῖα ὁδὸ τοῦ ρεαλισμοῦ», «τὸ βάθαιμα τοῦ ρεαλισμοῦ», «τοὺς μέσους χαρακτῆρες», «τὴν συγχώνευση τῶν διαφορῶν τάσεων στὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς» καὶ «τὴν ἀπόρριψη τῶν κλασσικῶν καὶ τὴν ἐπανάσταση ἐναντίον τὴν ὀρθοδοξία» καὶ τῆς ἀντίθεσής τους στὴν «μεταχείριση τῆς ὅλης σὰν τοῦ ἀποφασιστικοῦ παράγοντα» καὶ στὴν «μυρωδιὰ τῆς μαρσοῦτης». Κάτω ἀπὸ τὴν «κοινοδοχήση» αὐτῶν τῶν θεωριῶν, ἐμφάνισαν μιὰ σειρά κακῶν ἀντικομμουνιστικῶν, ἀντισοσιαλιστικῶν ἔργων, φιλμς καὶ μυθιστορημάτων καὶ ἐπίσης ἱστορίας τοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς λογοτεχνίας.

Στὸν τομέα τῆς ἐκπαίδευσης, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικῆς τάξης ἔκαναν τὸ κάθε τί γιὰ νὰ ἀντισταθοῦν στὴν ἐκπαιδευτικὴ πολιτικὴ ποὺ ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τὸν Πρόεδρο Μάο, ποὺ σκοπεύει στὴν διευκόλυνση τῶν σπουδαστῶν νὰ ἐξελιχθοῦν ἡθικά, διανοητικά καὶ φυσιολογικά καὶ νὰ γίνουν σοσιαλιστικὸι σκεπτόμενοι, μορφωμένοι ἐργαζόμενοι. Ἐκαναν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ ἀντιταχθοῦν στὸ ἐκπαιδευτικὸ σύστημα τοῦ συνδυασμοῦ τῆς σωματικῆς δουλειᾶς καὶ τῆς σπουδῆς καὶ τὴν προπαγανδίσουν ἐκπαιδευτικὰ συστήματα καὶ «θεωρίες» τοῦ εἰδους ἐκείνου ποὺ προβάλλονται ἀπὸ τὸν σοβιετικὸ ρεβιζιονισμό. Ἐκαναν ἀπελπισμένους προσπάθειες νὰ μᾶς πάρουν τὴν νέα γενιὰ μὲ τὴν ἀπώτερη ἐλπίδα νὰ ἐκπαιδεύσουν τὰ μέλη της σὰν κληρονόμους τῆς ἀστικῆς τάξης.

Στὸν τομέα τῆς δημοσιογραφίας, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικῆς τάξης ἔφτασαν μέχρι νὰ ἀρνηθοῦν τὸν καθοδηγητικὸ ρόλο τοῦ τύπου, καὶ υἱοθέτησαν τὴν ἀστικὴ ἀντίληψη ὅτι «μεταδίνει γνώσεις». Ἐκαναν μάταιες προσπάθειες νὰ ἐξαλείψουν κάθε καθοδήγηση τῆς δημοσιογραφικῆς δουλειᾶς ἀπὸ τὸν Μαρξισμὸ-Λενινισμό, ἀπὸ τὴν σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ, νὰ δώσουν ἐλευθερὴ κυκλοφορία στὸ λαθρεμπόριο τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ νὰ μᾶς ἀποστερήσουν ἀπὸ τὴν δημοσιογραφικὴ μας βάση.

Τὸ πῶς ἀντιδραστικὸ καὶ φανατικὸ στοιχείο σ' αὐτὸ τὸ ἀντίθετο ρεύμα ἦταν ἡ ἀντικομμουνιστικὴ συμμορία τοῦ «Χωριοῦ τῶν τριῶν Οἰκογενειῶν». Εἶχαν πολλὰς δάσεις, εἶχαν ἐφημε-

ρίδες, περιοδικὰ, αἵθουσες συζητήσεων καὶ ἐκδοτικούς ὁργανισμούς. Τὰ μακρὰ τους χέρια ἔφταναν σὲ ὅλες τὶς γωνίες τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ τομέα καὶ εἶχαν σφετεριστεῖ μερικὲς ἡγετικές θέσεις. Ἡ μὴ τους μυριζόταν καὶ τὴν παραμικρὴ ἀντιδραστικὴ μυρωδιὰ καὶ τὰ γραφτά τους ἔδειχναν ἐξαιρετικά στενὸ καὶ γογγυρὸ συντονισμό μὲ κάθε τί ποὺ ἦταν ἀντιδραστικὸ στὴν πολιτικὴ ἀτμόσφαιρα. Κάτω ἀπὸ καθοδήγηση, καλὰ ὁργανωμένοι, βαδίζοντας σύμφωνα μὲ σχέδιο καὶ μὲ καθορισμένο σκοπὸ, προετοίμαζαν τὴν κοινὴ γνώμη γιὰ τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὴν ἀνατροπὴ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Τὸν κύριο ρόλο σ' αὐτὸ τὸ ἀντίθετο ρεύμα τὸν ἔπαιξαν οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικῆς τάξης ποὺ εἶχαν εἰσδύσει ἔργοναίς μέσα στὸ Κόμμα. Αὐτοὶ κρατοῦσαν «κόκκινες σημαίες» γιὰ νὰ ἀντιταχθοῦν στὴν Κόκκινη σημαία καὶ φοροῦσαν τὸν μανδύα τοῦ Μαρξισμοῦ-Λενινισμοῦ καὶ τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ γιὰ νὰ καταπολεμήσουν τὸν Μαρξισμὸ-Λενινισμό καὶ τὴν σκέψη τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ. Στὴν ἐξειδίκευση τῆς πολιτικῆς τοῦ Κόμματος, θεληματικά σκόρπιζαν δηλητήριο καὶ ἐξαπατοῦσαν τὶς μᾶζες. Ἐκμεταλλεύονταν τὶς θέσεις τους καὶ τὴν ἰσχύ τους, γιὰ νὰ ἐξαπολύσουν, ἀπὸ τὴν μιὰ μεριὰ, ὅλα τὰ εἶδη τεράτων καὶ γιὰ νὰ καταπιέσουν, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ, τὶς ἀντεπιθέσεις τῆς προλεταριακῆς ἀριστερᾶς. Εἶναι μιὰ χούφτα μηχανορῶφων ποὺ προβάλλουν τὴν ταμπέλα τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ πίσω ἀπ' αὐτὴν σερβίρουν ἀντικομματικὸ καὶ ἀντισοσιαλιστικὸ δηλητήριο. Εἶναι μιὰ πολὺ ἐπικίνδυνη χούφτα ἀνθρώπων.

Ἐχομε ἀγωνιστεῖ μὲ συνέπεια ἐναντίον τῆς ἐπιθέσεως ποὺ ἔκανε ἡ ἀστικὴ τάξη ἀπὸ τὸ 1959 κ' ἔδω. Ἰδιαίτερα ἀπὸ τὸν περασμένο Νοέμβριο, ὅταν ὁ σύντροφος Γιὰο Βὲν-γιουὰν δημοσίευσε τὸ ἄρθρο του «Πάνω στὸ καινούριο ἱστορικὸ δόγμα «ὁ Χάι Γιουὲ καθαιρεῖται» καὶ σάλλισε τὴν ἐφοδὸ τῆς μεγάλης προλεταριακῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης, μιὰ μαζικὴ ἀντεπίθεση ἄνοιξε.

Σ' αὐτὴ τὴν ἀντεπίθεση ἡ πολιτικὴ συνειδητότητα τῶν πλατειῶν μαζῶν τῶν ἐργατῶν, ἀγροτῶν καὶ στρατιωτῶν καὶ τῶν πλατειῶν μαζῶν τῶν ἐπαναστατικῶν στελεχῶν καὶ ἐπαναστατικῶν διανοουμένων ἔχει ὑψωθεῖ σὲ ἕνα ἐπίπεδο χωρὶς προηγούμενο καὶ ἡ μαχητικὴ τους δύναμη ἔχει ἀδελφθεῖ τρομερά. Οἱ μάχες ποὺ δόθηκαν ἀπὸ τὶς μᾶζες ἔχουν συντρίψει καὶ ξεριζώσει τὴν ἀντικομματικὴ κλίμα τοῦ «χωριοῦ τῶν τριῶν οἰκογενειῶν». Καὶ οἱ ρίζες της δὲν βρίσκονται πούθενά ἄλλοῦ παρὰ στὴν προηγούμενη Ἐπιτροπὴ Πόλης τοῦ Πεκίνου τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος. Μερικὰ ἀπὸ τὰ ἡγετικά της μέλη δὲν ἦταν Μαρξιστὲς-Λενινιστὲς ἀλλὰ ρεβιζιονιστὲς. Αὐτὰ ἔλεγχαν πολλὰς ὁργανώσεις καὶ διέθεταν πολλὰ μέσα καὶ ἀσκοῦσαν δικτατορία πάνω στὸ προλεταριάτο. Ἦταν μιὰ κλίμα ἀπὸ καριέριστες καὶ συνωμότες. Τὰ σχέδιά τους ἀποκαλύφθηκαν καὶ οἱ ἴδιοι νικήθηκαν. Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κομμουνιστικοῦ μας Κόμματος ἀναδιοργάνωσε τὴν Ἐπιτροπὴ Πόλης τοῦ Πεκίνου καὶ διόρισε μιὰ νέα Ἐπιτροπὴ. Αὐτὴ ἡ ἀπόφαση ἦταν σοφὴ καὶ ἀπόλυτα ὀρθή. Ἦταν μιὰ νέα νίκη τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ.

Ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ περάσαμε σ' αὐτὴ τὴν ἀντεπίθεση μεγάλης κλίμακας τὸν περασμένο χρόνον οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικῆς τάξης ποὺ εἶχαν εἰσδύσει μέσα στὸ Κόμμα καὶ κουνοῦσαν «κόκκινες σημαίες» γιὰ νὰ ἀντιταχθοῦν στὴν Κόκκινη Σημαία, ἔπεσαν σὲ πλήρη σύγχυση. Ἐπικαλέστηκαν διαστροφικὰ τὰ πέντε «φυλαχτὰ» γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν καὶ νὰ προφυλάξουν τοὺς δεξιούς ἀστοὺς καὶ νὰ καταπιέσουν καὶ νὰ κάνουν ἐπίθεση στὴν προλεταριακὴ ἀριστερά.

Τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ τὰ «φυλαχτὰ» προβλήθηκε στὸ ὄνομα τῶν «ἀνοιχτῶν θυρῶν».

Αὐτοὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικῆς τάξης ἔκαναν τὸ πᾶν γιὰ νὰ παραμορφώσουν τὴν πολιτικὴ τῶν «ἀνοιχτῶν θυρῶν» τοῦ Κόμματος ἀφαίρωντας τὸ ταξικὸ της περιεχόμενο καὶ νὰ τὴν διαστρεβλώσουν σὲ ἀστικὸ φιλελευθερισμό. Ἐπὶτρέπανε μόνο στοὺς δεξιούς ἀστοὺς νὰ «μιλᾶνε καθαρά» καὶ δὲν ἐπιτρέπανε στὴν προλεταριακὴ ἀριστερὰ νὰ συγκρουσθεῖ. Ἐπὶτρέπανε μόνο στοὺς δεξιούς ἀστοὺς νὰ ἐπιτίθενται καὶ δὲν ἐπιτρέπανε στὴν προλεταριακὴ ἀριστερὰ νὰ ἀντεπιτεθεῖ. Ἀφῶν τὸν δεξιὸς νὰ ἐνεργοῦν ὅσο «ἀνοιχτὰ» μπορούσαν ἐνῶ εἶτε ἔβα-

ζαν στο ράφι τὰ χειρόγραφα πού περνούσαν σὲ ἀντεπίθεση καὶ ἦταν γραμμένα ἀπὸ τοὺς ἀριστεροὺς ἢ τοὺς ἀνάγκασαν νὰ τὰ ξαναγράψουν κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῶν δεξιῶν τοὺς ἰδεῶν. Ἐλεγαν ὅτι «Ὁ Χάι Γιουὶ καθαίρεται» δὲν πρέπει νὰ κριτικὰρεται ἀπὸ πολιτικὴ σκοπιὰ γιατί αὐτὸ θὰ ἐπηρεάζε τις «ἀνοιχτὲς θύρες» καὶ ὁ κόσμος δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ μιλάει καθαρά. Κύριοι, μήπως ἀφήσατε μόνο λιγάκι «ἀνοιχτά» τὶς πόρτες; Μήπως δὲν ἐπιτεθήκατε πολιτικὰ στὸ Κόμμα μὲ τὸν τρόπο πὺν ἕνας πολεμιστὴς τροχίζει τὸ σπαθὶ του καὶ σηκώνει τὸ τόξο του; Γιατὶ ἐμποδίζατε τὸ προλεταριάτο νὰ ἀντεπιτεθεῖ ἀπὸ τις «ἀνοιχτὲς θύρες» στοὺς δεξιούς ἀστούς, πολιτικά; Στὴν πραγματικότητα οἱ «ἀνοιχτὲς θύρες» σας ἀναψαν τὸ πρῶτο φῶς σ' ὅλη τὴν ἀστικὴ τάξη καὶ τὸ κόκκινο φῶς γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸ προλεταριάτο.

Ἐνα δεύτερο «φυλαχτὸ» εἶχε τὸ ὄνομα «οἰκοδόμησις πρὶν ἀπὸ τὴν καταστροφή».

Παριστάνοντας τοὺς «διαλεκτικούς» αὐτοὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικῆς τάξης πρόβαλαν ἕνα σύνθημα γιὰ «οἰκοδόμησις πρὶν τὴν καταστροφή» ὅταν τὸ προλεταριάτο ἀντεπιτεθῇ στὴν ἀστικὴ τάξη καὶ μὲ τὸ πρόσχημα τῆς «οἰκοδόμησις πρὶν τὴν καταστροφή» δὲν ἐπιτρέπανε στὸ προλεταριάτο νὰ καταστρέφῃ τὴν ἀστικὴ ἰδεολογία, νὰ ἐπιτεθεῖ στὴν ἀντιδραστικὴ πολιτιστικὴ ἀκρόπολιν τῆς ἀστικῆς τάξης. Ἡ «οἰκοδόμησις πρὶν ἀπ' τὴν καταστροφή» εἶναι ἀντίθετη στὴν διαλεκτικὴ καὶ στὴν σκέψιν τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ. Ὁ σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ μᾶς διδάσκει συνεχῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει οἰκοδόμησις χωρὶς καταστροφή. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ καταστροφή πὺν θέλουμε νὰ ἐρθεῖ πρῶτη. Καταστροφή σημαίνει ἐπανάσταση, σημαίνει κριτική. Ἡ καταστροφή χρειάζεται συλλογισμό καὶ αὐτὸς ἔχει μέσα του τὴν οἰκοδόμησις. Ὁ Μαρξισμὸς-Λενινισμὸς καὶ ἡ σκέψιν τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ ἔχει ἀναπτυχθεῖ ἐξ ὁλοκλήρου μέσα στὴν πάλη γιὰ τὴν καταστροφή τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας, τοῦ ὁπορουνισμοῦ καὶ τοῦ «ἀριστεροῦ» ὁπορουνισμοῦ. Ἡ ἱστορικὴ διαλεκτικὴ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλα ἀπὸ καταστροφή πρὶν ἀπὸ τὴν οἰκοδόμησις καὶ ἀπὸ οἰκοδόμησις στὴν πορεία τῆς καταστροφῆς. Δὲν εἶναι ὁ Μαρξισμὸς-Λενινισμὸς, δὲν εἶναι ἡ σκέψιν τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ — ἡ μεγαλύτερη ἀλήθεια πὺν φάνηκε στὴν ἱστορικὴ πορεία — οἰκοδόμησις; Θὰ θέλαμε νὰ ρωτήσουμε αὐτοὺς τοὺς ἀστούς ἀφέντες καὶ δασκάλους, τί θέλετε νὰ οἰκοδομήσετε; Προφανῶς τὴν ἀστικὴ, ἀντιδραστικὴ ἰδεολογία καὶ μόνο καὶ ὅχι τὴν προλεταριακὴ, ἐπαναστατικὴ ἰδεολογία. Ὅταν, ὀπλισμένο μὲ τὸ Μαρξισμὸ-Λενινισμὸ καὶ τὴν σκέψιν τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ, τὸ προλεταριάτο ἀντεπιτεθῇ νικηφόρα στὴν ἀστικὴ τάξη καὶ οἰκτῇκε στὴν δουλειὰ γιὰ νὰ καταστρέφῃ τὴν ἀστικὴ ἰδεολογία, τὸ σύνθημα πὺν οἰκτῇκε γιὰ «οἰκοδόμησις πρὶν ἀπ' τὴν καταστροφή» εἶχε ἀκριβῶς τὸ σκοπὸ νὰ προστατέψῃ τοὺς δεξιούς καὶ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀριστερά νὰ ἀντεπιτεθεῖ. Ἦταν ἀντίσταση στὴν προλεταριακὴ πολιτιστικὴ ἐπανάσταση.

Ἐνα τρίτο «φυλαχτὸ» προβλήθηκε κάτω ἀπὸ τὸ τίτλο τῆς ἀντίθεσης καὶ γιὰ τὴν συγκράτησις τῆς ἀνάπτυξης τῶν «ἀριστερῶν ἀκαδημαϊκῶν-τυράννων».

Ὅταν ἡ προλεταριακὴ ἀριστερά πέρασε σὲ ἀντεπίθεση ἐναντίον στὴν ἀστικὴ τάξη, αὐτοί, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικῆς τάξης, κάτω ἀπὸ τὸ πρόσχημα τῆς «λεπτομερεϊακῆς ἐξέτασης» καὶ τοῦ «βάθους» κατεδίδασαν τοὺς ἀριστεροὺς ὅτι εἶναι «σκληροὶ» καὶ πῶς ἐνεργοῦν σὰν «ρόπαλα». Στὴ μεγάλη ἀντεπίθεσις ἐναντίον στὴν ἀστικὴ ἐπίθεσις χρησιμοποίησαν ἐπίσης τὸ «φυλαχτὸ» τῆς καταπολέμησις καὶ τῆς συγκράτησις ἐναντίον στὴν ἀνάπτυξιν τῶν «ἀριστερῶν ἀκαδημαϊκῶν τυράννων», σὲ μιὰ ἀνώφελη ἀπόπειρα νὰ κρατήσουν καθλωμένη καὶ νὰ συνθλάψουν τὴν προλεταριακὴ ἀριστερά. Αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸ ἐπιτύχετε ποτέ. Ἐμεῖς λέμε πῶς ἡ ἐτικέτα «ἀκαδημαϊκοὶ τυράννοι» ἀρμυεῖ σὲ σὰς ἐντελῶς, ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ «ἀκαδημαϊκὲς αὐθεντίες». Εἰσαστε σεῖς κύριοι πὺν εἰσάγατε μέσα στὸ κόμμα καὶ προφυλάξατε καὶ ὑποστηρίξατε τοὺς ἀστούς ἀκαδημαϊκοὺς τυράννους, εἰσαστε ἐσεῖς οἱ μεγάλοι κομματικοὶ τυράννοι καὶ ἀκαδημαϊκοὶ τυράννοι πὺν δὲ διαβάξατε τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ βιβλία, πὺν ἔχετε ἀποσπασθεῖ ἀπὸ τὶς μάζες καὶ πὺν ἔχετε ξεκόψῃ ἀπὸ τὴν μελέτη καὶ χρησιμοποιοῦτε τὴν ἰσχὺ καὶ τὴν ἐπιρροή γιὰ νὰ καταπιέξετε τὸ λαό. Ἡ προλεταριακὴ ἀριστερά ἐπιμένει πάντοτε στὴν ἀλήθεια τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ, στὴν ἀλήθεια τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ καὶ στηρίζεται στὴν ἐπιστημονική

καὶ συζήτηση καὶ ἀπόδειξις ὅταν κάνει κριτικὴ στὴν ἀστικὴ ἰδεολογία. Ἡ προλεταριακὴ ἀριστερά δὲν ἔχει τίποτα τὸ κοινό μὲ τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς τυράννους. Θὰ περάσουμε στὸ μαυροπίνακα ὅλους τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς τυράννους καὶ θὰ καταγγέλλουμε ἐσᾶς, τὴ μικρὴ χούφτα τῶν μεγάλων τυράννων καὶ ἀκαδημαϊκῶν τυράννων. Σᾶς λέμε, κύριοι, ἐσᾶς πὺν δυσφημίζετε τὴν ἀριστερά, πῶς εἶναι «ρόπαλο», πῶς ἡ ἀριστερά εἶναι ἀτσάλινη, εἶναι τὸ χρυσοῦ ρόπαλο τοῦ προλεταριάτου. Καὶ θὰ χρησιμοποιοῦμε τὸ ρόπαλο αὐτὸ γιὰ νὰ κατακομματιάσουμε τὸν παλὺν κόσμο, νὰ νικήσουμε ἐσᾶς τὴ χούφτα τῶν μεγάλων κομματικῶν τυράννων καὶ ἀκαδημαϊκῶν τυράννων καὶ νὰ καταστρέψουμε τὸ ὑπόγειο βασίλειό σας. Αὐτὸ θὰ πεί δικτατορία τοῦ προλεταριάτου!

Ἐνα ἄλλο «φυλαχτὸ» εἶχε τὸ ὄνομα «καθαρὴ ἀκαδημαϊκὴ συζήτηση». Μὲ τὸ σκοπὸ νὰ καλύψουν τὶς ἐπιθέσεις τῶν δεξιῶν ἀστῶν ἐναντίον στὸ κόμμα καὶ στὸ σοσιαλισμὸ καὶ νὰ συγκρατήσουν ταυτόχρονα τὶς ἀντεπιθέσεις τῆς προλεταριακῆς ἀριστερᾶς, αὐτοὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικῆς τάξης παρίσταναν τὴν ταξικὴ πάλη στὸν ἰδεολογικὸ τομέα σὰν «ἀπλὴ ἀκαδημαϊκὴ συζήτηση». Θὰ θέλαμε νὰ ρωτήσουμε αὐτοὺς τοὺς κύριους: ὑπάρχει τίποτα τὸ ἀκαδημαϊκὸ στὸ ἔργο τοῦ Βοῦ Χάν «Ὁ Χάι Γιουὶ καθαίρεται», καὶ στίς ἀντικομματικῆς, ἀντισοσιαλιστικῆς δολιότητες τῶν κειμένων τοῦ Τένγκ Τού, τοῦ Λιάο Μδ-σά καὶ Σία; Οἱ προφάσεις αὐτὲς γιὰ καθαρὴ ἀκαδημαϊκὴ συζήτηση εἶναι μιὰ καθαρὴ ἀπάτη πὺν τὴ μεταχειρίζεται συχνὰ ἡ ἀστικὴ τάξη. Δὲν ὑπάρχει τίποτα καθαρὰ ἀκαδημαϊκὸ στὴν ταξικὴ κοινωνία: κάθε τί ἀκαδημαϊκὸ βασίζεται στὴν κοσμοαντίληψιν μιᾶς δοσμένης τάξης, εἶναι ὑποταγμένο στὴν πολιτικὴ καὶ ὑπηρετεῖ τὴν πολιτικὴ καὶ τὴν οἰκονομία μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο μιᾶς δοσμένης τάξης. Στὴν πορεία τῆς ἀντεπίθεσις μεγάλης κλίμακας οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικῆς τάξης πρόβαλλαν τὸ «φυλαχτὸ» τῆς ἀποκαλουμένης «καθαρῆς ἀκαδημαϊκῆς συζήτησις» γιὰ νὰ ἐμποδίσουν νὰ τεθεῖ ἡ προλεταριακὴ πολιτικὴ σὲ πρώτη γραμμὴ μὲ τὸ σκοπὸ τὸ μεγάλο πολιτικὸ θέμα πὺν ἀφορῶσε τὰ «πανδοχεῖα τῶν γκάγκστερς» τοῦ ἀντικομματικοῦ «χωριοῦ τῶν τριῶν οἰκογενειῶν» ἢ «χωριοῦ τῶν τεσσάρων οἰκογενειῶν» νὰ καλυφθεῖ, καὶ νὰ τεθεῖ ἡ ἀστικὴ πολιτικὴ σὲ πρώτη γραμμὴ, ἔτσι πὺν ἡ προλεταριακὴ πολιτικὴ νὰ μὴν εἶναι σὲ πρώτη γραμμὴ καὶ αὐτὸς ὁ μεγάλος ἀγῶνας νὰ ἐκτραπῇ πρὸς τὰ δεξιά καὶ νὰ ἐκφυλισθεῖ σὲ ἕνα ρεβιζιονιστικὸ δρόμο.

Ἀκόμα ἕνα ἄλλο σπουδαῖο «φυλαχτὸ» τοὺς ἦταν αὐτὸ πὺν ἀποκαλοῦσαν: «μπροστὰ στὴν ἀλήθεια εἶναι ὅλοι ἴσοι», «ὁ καθεὶς ἔχει λαθμενὲς ἀπόψεις» καὶ «ὅλα εἶναι μιὰ σύγχυσις».

Στὴν πορεία τῆς προλεταριακῆς ἀντεπίθεσις ἐναντίον στὴν ἀστικὴ τάξη, αὐτοὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀστικῆς τάξης πρόβαλαν τὸ φυλαχτὸ αὐτὸ γιὰ νὰ διατηρήσουν ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς στίς θέσεις τους καὶ νὰ μὴ κάνουν καμια ὑποχώρησις καὶ νὰ δημιουργήσουν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά σύγχυσις ἔτσι πὺν νὰ μποροῦν νὰ ψαρεύουν στὰ θολὰ νερά καὶ νὰ περιμένουν τὴν κατάλληλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἀντεπιτεθοῦν.

Τὸ ὁλοκληρωτικὸ ἀστικὸ σύνθημα «μπροστὰ στὴν ἀλήθεια εἶναι ὅλοι ἴσοι» εἶναι ὑποκριτικὸ. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἰσότης ἀνάμεσα σὲ οποιαδήποτε ἀπὸ τὶς τάξεις πὺν ἀντιτίθενται. Ἡ ἀλήθεια ἔχει τὴν ταξικὴ τῆς φύσις. Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ μόνο τὸ προλεταριάτο ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ κατέχει τὴν ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια γιατί τὰ συμφέροντα τῆς τάξης του βρίσκονται σὲ ἀπόλυτὴ ἀντιστοιχία μὲ τοὺς ἀντικειμενικοὺς νόμους. Ἡ ἀντιδραστικὴ καὶ παρακμασμένη ἀστικὴ τάξη ἔχει ἀπὸ πολὺ καιρὸ ξεκοπῇ τελειῶς ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Ἡ λεγόμενη ἀλήθεια τῆς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἀφηρημένο ἐπιχείρημα πὺν βρίσκεται σὲ σκληρὴ ἀντίθεσις μὲ τὸ ρεύμα τῆς ἐποχῆς καὶ τοὺς ἀντικειμενικοὺς νόμους. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει καμια ἀπολύτως ἰσότης ἀνάμεσα σὲ προλεταριάτο καὶ στὴν ἀστικὴ τάξη, ἀνάμεσα στὴν προλεταριακὴ καὶ στὴν ἀστικὴ ἰδεολογία, ἀνάμεσα στὴν προλεταριακὴ ἀλήθεια καὶ στὸν ἀστικὸ παραλογισμό. Τὸ μόνον ζήτημα πὺν τίθεται εἶναι ἀν ὁ δυτικὸς ἄνεμος εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ τὸν ἀνατολικὸ ἢ ἀντίστροφα. Μπορεῖ νὰ ἐπιτρέπεται ὁ οποιαδήποτε ἰσότης σὲ τέτοια βασικά ζητήματα ὅπως ἡ πάλη τοῦ προλεταριάτου ἐναντίον στὴν ἀστικὴ τάξη, ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου πᾶν στὴν ἀστικὴ τάξη, ἡ δικτατορία τοῦ

προλεταριάτου στη σφαίρα του εποικοδομήματος, συμπεριλαμβανομένων των διαφόρων πολιτιστικών τομέων και της αδιάκοπης εκκαθάρισης των προλεταριακών γραμμών από τους εκπροσώπους της άστικής τάξης που εισδύουν μέσα στο κομμουνιστικό κόμμα και προβάλλουν κόκκινες σημαίες για να καταπολεμήσουν την Κόκκινη Σημαία; Οι παλιοί σοσιαλδημοκράτες στις δεκαετίες που έχουν περάσει και οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές εδώ και πάνω από δέκα χρόνια δεν επέτρεψαν ποτέ στο προλεταριάτο να απολαμβάνει ισοτιμία με την άστική τάξη. "Όταν προβάλλουν το σύνθημα «μπροστά στην αλήθεια όλοι είναι ίσοι» οι εκπρόσωποι της άστικής τάξης που είχαν εισδύσει μέσα στο κόμμα ήθελαν να βοηθήσουν τα αντικομματικά και αντισοσιαλιστικά στοιχεία ενώ συγκατατούσαν τις αντιπεθέςεις της προλεταριακής άριστεράς. Θά θέλαμε να ρωτήσουμε αυτούς τους κυρίους: Δεν μιλούσατε τόσο πολύ για ισοτιμία; Γιατί έμπροσξάτε την δημοσίευση των άρθρων της άριστεράς, ενώ επιτρέπατε μόνο στους δεξιούς να δημοσιεύουν τα δηλητηριώδη τους αγριόχορτα; Τί ισοτιμία ήταν αυτή; Θέλουμε να σάς το πούμε καθαρά, δεν θα σάς επιτρέψουμε καμιά απολύτως ισοτιμία με το προλεταριάτο. 'Ο άγώνας μας έναντιόν σας είναι άγώνας ζωής και θανάτου. Για το ελδος σας των αντικομματικών και αντισοσιαλιστικών συμμοριών η δικτατορία είναι το μόνο που χρειάζεται.

Το επιχείρημα ότι «όλοι έχουν λαθμενές απόψεις» και «όλα είναι μιά σύγχυση» ήταν μιά μεγάλη συνωμοσία. Θεωρούμε ότι πρώτα απ' όλα μιά διαχωριστική γραμμή πρέπει να μπει ανάμεσα στις τάξεις, ανάμεσα στην επανάσταση και στην απεπανάσταση. Στην πορεία της κατανόησης της αντικειμενικής πραγματικότητας, η επαναστατική άριστερά μπορεί να διαφράξει το ένα ή το άλλο λάθος, αλλά αυτά δεν μπορούν να αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο όπως οι αντικομματικές, αντισοσιαλιστικές και απεπαναστατικές όμιλίες και πράξεις των άστων δεξιών τα δυο πράγματα είναι ριζικά διαφορετικά. Στην παρούσα μεγάλη πολιτιστική επανάσταση η κύρια αντίθεση είναι η ανταγωνιστική αντίθεση ανάμεσα, από την μιά μεριά, στις πλατιές μάζες των εργατών, αγροτών και στρατιωτών, στους επαναστατικούς υπαλλήλους και επαναστατικούς διανοούμενους και, από την άλλη μεριά, σε σās, που είσατε μιά χούφτα αντικομματικών, αντισοσιαλιστικών εκπροσώπων της άστικής τάξης. Αυτή είναι μιά αντίθεση ανάμεσα στην επανάσταση και στην απεπανάσταση, μιά ασυμβίβαστη αντίθεση ανάμεσα στον έχθρο και σε μās. "Όσο για τις απεπαναστατικές σας όμιλίες και πράξεις, πρέπει να τις υποβάλλουμε σε άμείλικτη κριτική και να δώσουμε το σύνθημα της επίθεσης. Οι άστικές ακαδημαϊκές ιδέες γενικά, πρέπει φυσικά να περνάνε από κριτική, αλλά αυτό είναι διαφορετικό από την αντιμετώπιση που ταιριάζει σε αντικομματικά και αντισοσιαλιστικά στοιχεία όπως εσείς. "Όταν αντιμετωπίζουμε συνηθισμένους άστους δασκάλους, θα συνεχίσουμε να τους παρέχουμε κατάλληλες συνθήκες δουλειάς και να τους αφήνουμε να αλλάξουν την κοσμοαντίληψή τους μέσα στην πορεία της δουλειάς τους, άρκεί να μην καταπολεμούν το Κομμουνιστικό Κόμμα και τον λαό. "Όταν ανταποδίνουμε χτυπήματα στις επιθέςεις της άστικής τάξης, οι εκπρόσωποι της άστικής τάξης που είχαν εισδύσει μέσα στο Κόμμα μας έριξαν το σύνθημα «ό καθένας έχει λαθμενές απόψεις» και «όλα είναι μιά σύγχυση» για να παρεμβάλλουν δυσκολίες στην άριστερά, για να πάρουν την ρεβάνς τους δημιουργώντας μιά μεγάλη σύγχυση. 'Αλλά όλη αυτή η άπαιρία ήταν γι' αυτούς χαμένος χρόνος. 'Εμείς βαδίζουμε πάντοτε κάτω από την καθοδήγηση του Προέδρου Μάο και κάνουμε διαχωρισμό ανάμεσα στην άριστερά, στο κέντρο και στη δεξιά, στηρίζομαστε στην άριστερά, πολεμάμε τη δεξιά και κερδίζουμε, ενώνουμε και διαπαιδαγωγούμε την πλειοψηφία έτσι που να φέρουμε ως το τέλος τη μεγάλη προλεταριακή πολιτική επανάσταση.

"Όλα αυτά τα «φυλαχτά» των εκπροσώπων της άστικής τάξης που είχαν εισδύσει μέσα στο κόμμα και που κουνώντας κόκκινες σημαίες καταπολεμούσαν την κόκκινη σημαία, κατευθύνονταν σ' έναν στόχο —την ύποταξη του προλεταριάτου στη δικτατορία τους. "Ηδη σφετερισθήκαν ένα μέρος της ήγεσίας και εφάρμοσαν τη δικτατορία πάνω μας σε όριμένα τμήματα της κοινότητας. Πρέπει να ανακατάλθουμε αυτές τις θέσεις και να ανατρέψουμε τους εκπροσώπους της άστικής τάξης.

"Ένα «παράδειγμα» χαρακτηριστικό των εκπροσώπων της άστι-

κής τάξης είναι η αντίθεσή τους στην κόκκινη σημαία την ώρα που την κρατάνε ψηλά.

Πώς μπορούμε να τους αναγνωρίσουμε; 'Ο μόνος τρόπος είναι «να διαβάσουμε τα έργα του προέδρου Μάο, να εφαρμόσουμε τα διδάγματά του και να ενεργούμε σύμφωνα με τις οδηγίες του».

'Η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ είναι η κορωνίδα του μαρξισμού-λενινισμού στην έποχή μας. Είναι ο ζωντανός μαρξισμός-λενινισμός στο ανώτατο σημείο ανάπτυξής του. 'Η θεωρία και η πρακτική του συντρόφου Μάο Τσέ-τούνγκ μπορεί να συνδεθεί με την άσταμάτητη κίνηση του ήλιου και του φεγγαριού στον ούρανο, με την άτελείωτη ροή των ποταμών και των ρευμάτων στη γή. Τα έργα του Μάο Τσέ-τούνγκ είναι οι ανώτατες καθοδηγητικές εντολές για όλη μας τη δουλειά. Το φράγμα ανάμεσα στο μαρξισμό-λενινισμό και στο ρεβιζιονισμό, ανάμεσα στην επανάσταση και στην απεπανάσταση βρίσκεται στο αν υποστηρίζουμε τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ και ενεργούμε σύμφωνα μ' αυτήν ή την απορρίπτουμε και αρνούμαστε να δράσουμε σύμφωνα μ' αυτήν.

'Επιδιοκιμάζουμε και υποστηρίζουμε ό,τι είναι σύμφωνο με τη σκέψη του Μάο Τσέ - τούνγκ. Θά πολεμήσουμε αδιάλλακτα και θα ανατρέψουμε όποιον αντιτάσεται στη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ, όσο ψηλή θέση κι' αν κατέχει και όσοδήποτε μεγάλη κι' αν είναι η «φήμη» του και το κύρος του.

'Ο καθένας απ' αυτούς τους εκπροσώπους της άστικής τάξης που είχαν εισδύσει μέσα στο κόμμα φαινότανε σαν «κολλοσός». "Όμως στην πραγματικότητα σάν όλους τους αντιδραστικούς δεν ήταν παρά μιά χάρτινη τίγρη.

'Η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ είναι το τιμόνι και οι εργάτες, άργότες και οι στρατιώτες είναι η κύρια δύναμη στην προλεταριακή πολιτική επανάσταση. "Αν όλα αυτά είναι έτσι, μπορούμε σίγουρα να νικήσουμε όλα τα είδη των τεράτων και να κερδίσουμε τη μιά νίκη μετά την άλλη στην προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση.

Γεμάτοι μοχθηρία και με φροῦδες ελπίδες οι γαιοκτήμονες, οι πλουσιοχωρικοί, οι απεπαναστάτες, τα κακά στοιχεία και οι δεξιόι στο έσωτερικό, οι ιμπεριαλιστές και οι ρεβιζιονιστές στο έξωτερικό, νομίζουν ότι μπορούν να κερδίσουν δέσεις όταν έμεις ξεσκεπάζουμε και κριτικάρουμε την αντικομματική συμμορία του «χωριού των τριών οικογενειών». 'Εχουμε να πούμε στους αντιδραστικούς του έσωτερικού και του έξωτερικού πώς είναι τόσο ήλιθιοι όσο και όλοι οι γαίδαροι, αν όχι και περισσότερο. 'Ο σκοπός ακριβώς του ξεσκεπάσματος της αντικομματικής συμμορίας του «χωριού των τριών οικογενειών» της υποβολής σε κριτική και του σαρώματος όλων των τεράτων είναι να εκμηδενίσουμε τους εκπροσώπους σας από το κόμμα και τη χώρα μας και να βγάλουμε αυτή την «ωρολογιακή βόμβα» που σπρηξέτε όλες τις ελπίδες σας. "Όπως η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση προχωράει σε βάθος, θα φτεψούμε ακόμα πιο στέρα τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ ανάμεσα στο λαό όλης της χώρας και θα ξεριζώσουμε τελείως τις ρίζες του ρεβιζιονισμού και της παλινόρθωσης του καπιταλισμού. 'Η ιστορία θα σās σαρκάσει σκληρά, γαίδαροι!

Οι αντιδραστικοί στο έσωτερικό και στο έξωτερικό έχουν διασπείρει το ψέμμα πως έμεις κάνουμε επίθεση ενάντια σε όλους τους διανοούμενους. Αυτό είναι άνοησία. 'Η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση στην Κίνα κατευθύνεται ενάντια σε μιά χούφτα από κακούς ανθρώπους που βάζουν την ταμπέλλα του κομμουνισμού και κάτω απ' αυτήν σερβίζουν την αντικομμουνιστική τους πραγματεία. Κατευθύνεται ενάντια σε μιά χούφτα αντικομματικών, αντισοσιαλιστικών και απεπαναστατών άστων διανοούμενων. "Όσον άφορά το μεγάλο αριθμό διανοούμενων που προέρχονται από την παλιά κοινωνία, η πολιτική μας είναι να ενωθούμε μ' αυτούς, να τους διαπαιδαγωγήσουμε και να τους αναμορφώσουμε. Και οι γραμμές των προλεταριακών διανοούμενων αδέχονται σταθερά στην πορεία της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης.

'Επαναστατικό λάε, άς ενωθούμε ακόμα πιο στενά στη βάση της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ.

Κρατώντας ψηλά τη μεγάλη κόκκινη σημαία της σκέψης του Μάο Τσέ-τούνγκ και τη σημαία της μεγάλης προλεταριακής πολιτιστικής επανάστασης, άς βαδίσουμε προς τα έμπροσθ προς το θρίαμβο.

Ζήτω η μεγάλη προλεταριακή πολιτιστική επανάσταση!

δχι της εργατικής αλλά της άστικής τάξης.

Η επίδραση της πολιτικής στη δράση των συνδικάτων είναι άναπόφευκτη. Τα μέλη των συνδικάτων έχουν, σ' αυτό ή στον άλλο βαθμό, τις ιδεολογικές πεποιθήσεις και πολιτικές απόψεις τους και δεν είναι δυνατό να «απομονώσουν» την πρακτική δράση τους στα πλαίσια των συνδικάτων από τις πολιτικές απόψεις τους. Κι' αν ακόμη «δεν θα το ήθελαν», τα μέλη των συνδικάτων βέ θα μπορούσαν να αποφύγουν την αντανάκλαση των πολιτικών ιδεών τους στον τρόπο που αντιμετωπίζουν τα συνδικαλιστικά προβλήματα. Πολύ περισσότερο, που οι ίδιες οι καθημερινές ανάγκες υποχρεώνουν τα συνδικάτα να παίρνουν μια καθορισμένη θέση στις σχέσεις τους με το Κράτος και επομένως θέτουν πρόβλημα άμεσης πολιτικής δράσης των ίδιων των συνδικάτων. Είναι, εξάλλου, έντελως φυσικό, οι όπαδοι μιας όρισμένης πολιτικής παράταξης να θέλουν να ώθήσουν τη δράση των συνδικάτων στην κατεύθυνση της πραγματοποίησης των σκοπών της παράταξης αυτής. "Οποιοι ισχυρίζεται, πως μπορεί «τα συνδικάτα να τεθούν έξω από την πολιτική», αυτός, ή πάσχει από άθεράπευτη μυωπία ή υποκρίνεται και προσπαθεί να καλύψει τους πραγματικά πολιτικούς, άντεργατικούς και αντιλαϊκούς σκοπούς του κάτω από άπατηλά κηρύγματα περί «άπολιτικής».

Οί άντιδραστικοί ούρλιάζουν πως «οί κομμουνισται προσπαθούν να εκμεταλλευθούν τα συνδικάτα για να προωθήσουν τους πολιτικούς σκοπούς των» και προβάλλουν το υποκριτικό σύνθημα της «μη άναμίξεως της πολιτικής εις τα συνδικάτα». Ταυτόχρονα διακηρύσσουν πως ό άγώνας έναντίον του κομμουνισμού «δεν είναι πολιτικός αλλά έθνικός» άγώνας, και «υπερασπιζόμενοι» την «έθνικην άποστολήν» των συνδικάτων επιδιώκουν να τα μετατρέψουν σε όργανα άπροάλυπτου άντικομμουνιστικού άγώνα! Έτσι όμολογούν οί έθιοι όλη την ψευτιά και την άπάτη των περί «μη άναμίξεως της πολιτικής εις τα συνδικάτα» συνημάτων τους. Στην πραγματικότητα, εκείνο που επιδιώκουν είναι να εξαναγκάσουν τους κομμουνιστές και γενικά την άριστερά να παραιτηθούν από τη συνεπή δράση τους ύπέρ των ζωτικών συμφερόντων των εργαζομένων μέσα στα συνδικάτα, και να εξασφαλίσουν έτσι τις προϋποθέσεις για την άνετη επιβολή της δικής τους άντεργατικής και αντιλαϊκής πολιτικής στα συνδικάτα και σ' όλες τις μαζικές λαϊκές όργανώσεις.

Κάτω από το φως της αλήθειας αυτής γίνεται φανερή ή σημασία των διακηρύξεων των σύγχρονων ρεβιζιονιστών για άνεξαρτησία των συνδικάτων από τα πολιτικά κόμματα.

Όπως θγαίνει από την ιγνάπτuξη που έγινε παραπάνω, στον τομέα των εργατικών συνδικάτων διεξάγεται ένας άνειρήνευτος άγώνας άνάμεσα στην άστική και την προλεταριακή ιδεολογία, άνάμεσα στις διάφορες πολιτικές δυνάμεις, που ή ούσία του συμπυκνώνεται στο θεμελιώδες πρόβλημα: τα συνδικάτα θα προσανατολισθούν στη γραμμή της ταξικής πάλης,

θα σταθούν οί πλατειές, μαχητικές όργανώσεις για την υπεράσπιση των συμφερόντων της εργατικής τάξης ή θα στραφούν στο όρόμο της συνεργασίας των τάξεων, θα μετατραπούν σε όργανα εύνοουχισμού των αγωνιστικών διαθέσεων και της πάλης των εργατών, σε όργανα έξυπνέτησης των συμφερόντων της άστικής τάξης; Τί σημαίνει, λοιπόν, ύστερα απ' αυτά, το να κηρύσσει ή ήγεσία της Ε.Δ.Α. την άνεξαρτησία των συνδικάτων «από κάθε κρατική πλουτοκρατική και κομματική εξάρτηση»; Πρώτα - πρώτα, ή αντίθεση σε «κάθε κρατική πλουτοκρατική» εξάρτηση μπαίνει έδω άπλως για να θολωθούν τα νερά και για να προβληθεί πιό «άνετα» ή θέση για την άνεξαρτησία των συνδικάτων από τα κόμματα (ή πιό σωστά από το κόμμα της εργατικής τάξης, όπως θα αποδείξουμε άμέσως παρακάτω). Οί ήγέτες της Ε.Δ.Α., ξέρουν, φυσικά, πως ή εξάρτηση ή ή άνεξαρτησία των συνδικάτων από το Κράτος και από τα κόμματα δεν είναι ζήτημα συμφωνίας ή έπίσημων διακηρύξεων, αλλά υποτάσσεται στους άδυσώπητους νόμους της ταξικής πάλης στην καπιταλιστική κοινωνία. Το (άστικό) Κράτος και τα άστικά κόμματα κινούμενα από την ίδια την ταξική φύση τους επιδιώκουν και θα επιδιώκουν πάντα να θέσουν και να διατηρούν κάτω από την πλήρη εξάρτησή τους τα συνδικάτα. Ό μόνος τρόπος για να άποτραπεί αυτό και για να σταθούν τα εργατικά συνδικάτα πραγματικά συνεπείς ταξικές όργανώσεις του προλεταριάτου, είναι ή νίκη της συνεπούς αγωνιστικής κατεύθυνσης μέσα σ' αυτά και ή από μέρους τους άποδοχή στην πράξη του καθοδηγητικού ρόλου του κόμματος της εργατικής τάξης. Το ζήτημα τελικά δεν κρίνεται από τα όποια μέτρα και μέσα του άστικού κράτους και των άστικών κομμάτων, αλλά από τη βουλή των αγωνιστών του προοδευτικού κινήματος μέσα στα συνδικάτα — δουλειά, που είναι σε θέση να ματαιώσει τα σχέδια της άστικής τάξης, όσες δυσκολίες και έμπόδια κι' αν δημιουργούν τα μέτρα και μέσα της τελευταίας. Άντί, λοιπόν, οί ήγέτες της Ε.Δ.Α. να καλούν τους αγωνιστές και όλους τους προοδευτικούς εργαζόμενους να καταπολεμήσουν την άστική έπιρροή και να δουλέψουν για την έπικράτηση της έπιρροής του προοδευτικού κινήματος μέσα στα συνδικάτα, κηρύσσουν την άνεξαρτησία των συνδικάτων από όλα τα κόμματα. Με τη θέση τους αυτή οί ήγέτες της Ε.Δ.Α. έμφανίζονται να «προτείνουν» όπως όλα τα κόμματα παραιτηθούν από την προσπάθεια έλέγχου των συνδικάτων ή σά να λένε στους άστούς: «παραιτηθείτε έσείς, παραιτούμαστε κι' έμεις — για να αφήσουμε έλεύθερα τα συνδικάτα». Τί θα ήταν όμως, σε μια τέτοια περίπτωση, τα συνδικάτα; Θα μπορούσαν να χρησιμοποιούν σά βασικά όργανα διεξαγωγής της ταξικής πάλης του προλεταριάτου; Όχι, άσφαλως, γιατί έξω από κόμματα σημαίνει έξω από τάξεις. Μια τέτοια αντίληψη θα έσήμαινε, εξάλλου, έξωραϊσμό της καπιταλιστικής κοινωνίας και των νόμων που διέπουν τη λειτουργία της, έξωραϊσμό της άστικής τάξης και των κομμάτων της, καλλιέργεια της αυταπάτης ότι είναι δυνατό ή άστική τάξη να παραιτηθεί από τους σκοπούς της και τα μέσα της. Μαζί με την καλλιέρ-

γεια αυτής της αντίληψης, οι ηγέτες της Ε.Δ.Α. αποδέχονται σε ένα πολύ συγκεκριμένο στόχο. Όταν κηρύσσονται έναντιόν της «παραγωγής» των συνδικατών «σε οποιοδήποτε κόμμα», θέλουν στην πραγματικότητα να δώσουν στην άστική τάξη δείγματα «καλής συμπεριφοράς» και νομιμοφροσύνης στο καθεστώς της, χτυπώντας τον καθοδηγητικό ρόλο της 'Αριστεράς πάνω στα συνδικάτα. Μπροστά στην πίεση του εμποριαλισμού και της αντίδρασης και τα ούρλιαχτά τους για «κομμουνιστική διείσδυση» στα συνδικάτα, οι ηγέτες της Ε.Δ.Α. υποχωρούν, συνθηκολογούν, υποτάσσονται, κηρύσσουν την παραίτηση της 'Αριστεράς από τον καθοδηγητικό της ρόλο, και θέλουν να το σκεπάζουν αυτό μιλώντας για ανεξαρτησία των συνδικατών από «κάθε κόμμα» («κάθε κοινοτική έξαρτηση») αντί να πουν καθαρά από το «κόμμα της 'Αριστεράς». Αυτή είναι η ουσία του ζητήματος, ή συνθηκολόγησης τους και ή προδοσία. Το ίδιο έπως το κήρυγμα της «ταξικής ειρήνης» ή «συνεργασίας των τάξεων» σημαίνει στην πραγματικότητα την υποταγή της εργατικής τάξης στην άστική τάξη (αφού η εργατική τάξη «συνεργαζόμενη» με την άστική τάξη αποδέχεται την κυριαρχία της τελευταίας αντί να παλαίφει για την ανατροπή της), έτσι και η ιδέα της ανεξαρτησίας των συνδικατών από τα κόμματα σημαίνει στην πραγματικότητα την ανεξαρτησία και την απόσπασή τους από το πρωτοπόρο κόμμα της εργατικής τάξης, την άρνηση του καθοδηγητικού ρόλου του Κόμματος της εργατικής τάξης πάνω στα συνδικάτα και την υποταγή τους στα άστικά κόμματα και την πολιτική τους.

Στις «Βάσεις του Λενινισμού» ο Στάλιν ξεσκεπάζει άμειλιντα την όπορτουμιστική θεωρία της ανεξαρτησίας των συνδικατών και των άλλων μαζικών οργανώσεων και κάνει μια ολοκληρωμένη, λαμπρή τοποθέτηση του ζητήματος των σχέσεων ανάμεσα στο Κόμμα και τα συνδικάτα. Προβάλλοντας τη θέση ότι το Κόμμα είναι η άνωτατη μορφή ταξικής οργάνωσης του προλεταριάτου ο Στάλιν γράφει: «Το κόμμα είναι το οργανωμένο τμήμα της εργατικής τάξης. Όμως το κόμμα δεν είναι ή μοναδική οργάνωση της εργατικής τάξης. Το προλεταριάτο έχει ακόμα μια δλάνερη σειρά από άλλες οργανώσεις, που χωρίς αυτές δε μπορεί να διεξάγει με επιτυχία τον αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο: τα συνδικάτα, τους συνεταιρισμούς, τις οργανώσεις στα εργοστάσια και στις φάμπρικες, τις κοινοβουλευτικές ομάδες, τις έξωκομματικές ενώσεις γυναικών, τον τύπο, τις εκπολιτιστικές, διαφωτιστικές οργανώσεις, τις ενώσεις των νέων, τις επαναστατικές - μαχητικές οργανώσεις (τον καιρό των ανοιχτών επαναστατικών ενεργειών), τα Σοβιέτ των αντιπροσώπων σαν κρατική μορφή οργάνωσης (αν το προλεταριάτο βρίσκεται στην εξουσία) κλπ. Η τεράστια πλειοψηφία αυτών των οργανώσεων είναι έξωκομματικές και μονάχα ένα μέρος απ' αυτές ανήκει άμεσα στο κόμμα ή αποτελεί τα παρακλάδια του. Όλες αυτές οι οργανώσεις είναι κάτω από δ-

ρισμένες συνθήκες απόλυτα απαραίτητες για την εργατική τάξη, γιατί χωρίς αυτές είναι αδύνατο να στερεωθούν οι ταξικές θέσεις του προλεταριάτου στις πολύμορφες σφαίρες του αγώνα, γιατί χωρίς αυτές είναι αδύνατο να άτσαλωθεί το προλεταριάτο σαν δύναμη, που έχει την άποστολή να αντικαταστήσει το άστικό καθεστώς με το σοσιαλιστικό. Πώς όμως θα πραγματοποιηθεί ή ενιαία διεύθυνση με μια τέτοια πληθώρα από οργανώσεις; Ποιά είναι ή έγγυρη ό-τι ή ύπαρξη τόσων οργανώσεων δε θα οδηγήσει σε διχογνωμίες στη διεύθυνση; Μπορεί να μάς πουν ότι κάθε μια απ' αυτές τις οργανώσεις δουλεύει στη δική της χωριστή σφαίρα και γι' αυτό δε μπορούν να έμποδίζουν ή μια την άλλη. Αυτό φυσικά είναι σωστό. Είναι όμως επίσης σωστό, ότι όλες αυτές οι οργανώσεις πρέπει να δουλεύουν προς μια κατεύθυνση, γιατί έξυπηρετούν μι ά τάξη, την τάξη των προλεταρίων. Μπαίνει το έρώτημα: ποιός καθορίζει τη γραμμή εκείνη, τη γενική εκείνη κατεύθυνση, που πρέπει να ακολουθήσουν στη δουλειά τους όλες αυτές οι οργανώσεις; Ποιά είναι ή κεντρική εκείνη οργάνωση, που όχι μόνο είναι ικανή, έπειδή έχει την απαραίτητη πείρα, να έπεξεργάζεται τη γενική αυτή γραμμή, μα έχει και τη δυνατότητα, γιατί διαθέτει το απαραίτητο γι' αυτό κύρος, να παρακινεί όλες αυτές τις οργανώσεις να εφαρμόζουν στην πράξη αυτή τη γραμμή για να επιτυγχάνεται ή ένότητα στη διεύθυνση και να αποκλείεται ή δυνατότητα άνωμα- λιών;

Η οργάνωση αυτή είναι το κόμμα του προλεταριάτου.

Το Κόμμα συγκεντρώνει όλα τα δεδομένα γι' αυτό. Πρώτο, γιατί το Κόμμα είναι το σημείο συγκέντρωσης των καλύτερων στοιχείων της εργατικής τάξης, που συνδέονται άμεσα με τις έξωκομματικές οργανώσεις του προλεταριάτου και που πολύ συχνά τις καθοδηγούν. Δεύτερο, γιατί το Κόμμα, σά σημείο συγκέντρωσης των καλύτερων ανθρώπων της εργατικής τάξης, είναι το καλύτερο σχολείο για τη διαμόρφωση ήγερτων της εργατικής τάξης, ικανών να καθοδηγούν κάθε μορφή οργάνωσης της τάξης τους. Τρίτο, γιατί το Κόμμα, σαν το καλύτερο σχολείο ήγερτων της εργατικής τάξης, είναι με την πείρα και το κύρος του ή μοναδική οργάνωση, που είναι ικανή να συγκεντρώνει τη διεύθυνση της πάλης του προλεταριάτου και να μετατρέπει έτσι όλες τις έξωκομματικές οργανώσεις της εργατικής τάξης σε έξυπηρετικά όργανα και λουριά μεταβίβασης που συνδέουν το Κόμμα με την τάξη. Το Κόμμα είναι ή άνωτατη μορφή ταξικής οργάνωσης του προλεταριάτου.

Αυτό δε σημαίνει φυσικά ότι οι έξωκομματικές οργανώσεις, τα συνδικάτα, οι συνεταιρισμοί κλπ., πρέπει τυπικά να υποτάσσονται στην κοινοτική καθοδήγηση. Το ζήτημα είναι τα κοινοτικά μέλη που βρίσκονται σ' αυτές τις οργανώσεις και που είναι άναμφισβήτητα άνθρωποι με έπιρροή, να χρησιμοποιούν όλα τα μέσα της πειθοής, έτσι ώστε οι έξωκομματικές οργανώσεις να πλησιάζουν στη δουλειά τους το κόμμα του προλεταριάτου και να αποδέχονται έθελοντικά την πολιτική του καθοδήγησης.

ναι έντελώς φυσικό, και αποτελεί αναπόφευκτη συνέπεια του γεγονότος ότι, διέστρεψαν, άλλοίωσαν το συνεπὴ ταξικό χαρακτήρα του ίδιου του Κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης, τὸ ἐκφύλισαν σὲ ἓνα ἀστοποιημένο (στὸν ἰδεολογικό προσανατολισμό, τὴν πολιτική κατεύθυνση, τὴν ὀργανωτική συγκρότηση λειτουργίας, και τὴν πρακτική δράση) κόμμα. Ἀποὺ λοιπὸν ἀρνήθηκαν και χτυποῦν «τὸ βασικό πυρῆνα» εἶναι ἐπόμενο νὰ ἀρνοῦνται και νὰ χτυποῦν και τὶς συγκεκριμένες ἐκφράσεις του στὸ μαζικό χῶρο, και πρὶν ἀπ' ὅλα στὸ σπουδαιότατο τομέα τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων. Οἱ ρεβιζιονιστὲς δὲν «διακόπτουν» τὶς σχέσεις τους μὲ τὰ συνδικάτα, δὲν «ἀποσύρονται» ἀπ' αὐτά, ἀντίθετα, ἐπιμένουν και μάλιστα ὅλο και πὶο «ἀποφασιστικά», στὴν ἐκεῖ παρουσία και δράση τους. Ἀλλὰ τὴν ὥρᾳ ἡ παρουσία και ὁ ρόλος τῶν ρεβιζιονιστῶν στὰ συνδικάτα ἔχει ἓνα πολὺ συγκεκριμένο σκοπὸ: τὸ χτύπημα τῆς συνεποῦς προλεταριακῆς ταξικῆς ἰδεολογίας, πολιτικῆς και πρακτικῆς και τὸ πέραςμα τῆς δικῆς τους ρεβιζιονιστικῆς γραμμῆς και πρακτικῆς τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων ποὺ θὰ ἐξασφαλίσει και τὸ προσωπικό τους θόλεμα στὰ πλαίσια ἐνὸς γραφειοκρατικοῦ συνδικαλιστικοῦ μηχανισμοῦ. Ὁ «πρωτοποριακός», «καθοδηγητικός» ρόλος τῶν ρεβιζιονιστῶν στὰ συνδικάτα ἐκδηλώνεται τώρα στὶς λυσσασμένες προσπάθειές τους γιὰ τὴν καταπολέμηση μὲ ὅλα τὰ μέσα τῶν συνεποῦν ἀγωνιστῶν τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος τῆς ἐργατικῆς τάξης, γιὰ τὸν εὐνοχισμό τοῦ ταξικοῦ χαρακτήρα και τῆς συνεποῦς δράσης τῶν συνδικάτων τῆς. Μιὰ τέτοια δραστηριότητα τῶν ρεβιζιονιστῶν στὰ συνδικάτα ὄχι μόνο δὲν ἀντιπροσωπεύει ὁποιοδήποτε κίνδυνο γιὰ τὴν ἀστική τάξη, ἀλλὰ, ἔσασα, ἀνταποκρίνεται ὁλοκληρωτικά στὰ βασικά της συμφέροντα. Ἀν ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἡ ἀστική τάξη ἐξαπολύει ἐπιθέσεις ἐναντίον τῶν ρεβιζιονιστῶν, τὸ κάνει μόνο και μόνο γιὰ νὰ τοὺς τρομοκρατήσει περισσότερο και νὰ τοὺς ἐξαναγκάσει σὲ ἀκόμα μεγαλύτερη συνθηκολόγηση και προδοσία. Οἱ ρεβιζιονιστὲς, ἀπὸ τὴν πλευρὰ τους, «ἀπαντοῦν» στὶς ἐπιθέσεις αὐτές, ὄχι γιατί ἔχουν τὴν πρόθεση νὰ προδῶλουν ἀντίσταση ἀλλὰ μόνο και μόνο γιὰ νὰ ἐξαπατήσουν τὶς ἐργαζόμενες μάζες και νὰ σκορπίσουν τὴ σύγχυση ὅσον ἀφορᾷ τὸ ρόλο ποὺ παίζουν οἱ ἴδιοι. Ἡ καλύτερη ἀπόδειξη γι' αὐτὸ εἶναι τὸ γεγονός ὅτι ὕστερα ἀπὸ κάθε τέτοια «ἀπάντηση» (ποὺ μερικὲς φορές εἶναι ἀρκετὰ θορυβώδης) οἱ ρεβιζιονιστὲς γρήγορα «ξεφουσκώνουν» και κατατλήγουν σὲ μιὰ νέα ὑποχώρηση - συνθηκολόγηση μπροστὰ στὴν ἀντίδραση. Ἀκόμα και στὴ φρασεολογία τους ἔχουν τόσο πολὺ «ἀναπροσαρμοσθεῖ» οἱ ρεβιζιονιστὲς, ὥστε συχνὰ νὰ τοὺς ξεπερνάει σὲ «ἀντικαπιταλιστική» φρασεολογία κι' αὐτὸς ὁ Μακρῆς. Σ' αὐτὸ ὅμως θὰ ἐπανέλθουμε παρακάτω.

Γιὰ νὰ δείξουμε ἀκόμα πὶο καθαρά και ὁλοκληρωμένα τὴν ἀληθινὴ στάση τῶν ρεβιζιονιστῶν στὸ ζήτημα τῶν σχέσεων Κόμματος και συνδικάτων, πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι ἡ στάση αὐτή, ἐνῶ ἔχει σὰν κύριο

χαρακτηριστικὸ τὸ δεξιὸ ὁπορτουισμό, περικλείει ταυτόχρονα και τὸν «ἀριστερὸ» σεκταρισμό. Τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ κόπτονται ὑπὲρ τῆς «αὐτονομίας» και «ἀνεξαρτησίας» τῶν συνδικάτων, οἱ ρεβιζιονιστὲς καταφεύγουν σὲ τέτοιες ἐνέργειες ποὺ καταλύουν και τὴν πὶο στοιχειώδη ὀργανωτικὴ αὐτοτέλεια τῶν συνδικάτων. Ἐχοντας ἐγκαταλείψει τὸ στέρεο ἔδαφος τῆς συνεποῦς προλεταριακῆς ταξικῆς πολιτικῆς και τῶν δοκιμασμένων μεθόδων καθοδήγησης, ποὺ ἐπεξεργάσθηκε και διαμόρφωσε τὸ ἐργατικὸ κίνημα στὴν ἱστορικὴ του ἀνάπτυξη, ἀποστεώθηκαν, κατάντησαν κοινὸι γραφειοκράτες - σεκταριστὲς. Δὲν εἶναι λίγες οἱ περιπτώσεις, ποὺ οἱ ρεβιζιονιστὲς, παραγνωρίζοντας τὶς πὶο στοιχειώδεις ἀπαιτήσεις γιὰ μιὰ προετοιμασία τοῦ ἀγῶνα, κατεδάζουν ἐσπευσμένα, μέσα σὲ λίγες, ὄχι ἰσάνια σὲ μιὰ - δύο, μέρες ἔναν κλάδο σὲ ἀπεργία, μόνο και μόνο γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν «γενικότερες ἀνάγκες» τους. Ἀποὺ ἔχουν τὸ Δ. Συμβούλιο στὰ χέρια τους, δὲ νοιάζονται γιὰ τίποτε ἄλλο! Ἀρκεῖ μιὰ «ἐντολή» μόνο τῆς «ἡγεσίας». Τί εἶναι ὅμως αὐτὸ, ἂν ὄχι χονδροειδὲς παραδίωξη τῆς ἰδίας τῆς ὀργανωτικῆς αὐτοτέλειας τῶν συνδικάτων, μετατροπὴ τῆς Διοίκησης τοῦ σωματείου σὲ ἓνα ἀπλὸ ἐξάρτημα τοῦ καμματικοῦ μηχανισμοῦ, σὲ ἓνα ἄδουλο ὄργανο, ἀνίκανο νὰ ἐπιτελέσει μιὰ δημιουργικὴ ἀποστολή; Ἀλλὰ γιὰ τὸ πρόβλημα αὐτὸ θὰ μιλήσουμε και παρακάτω.

Ἐκεῖνο, ποὺ πρέπει νὰ υπογραμμίσουμε σὰ γενικό συμπέρασμα ἐδῶ, εἶναι ὅτι οἱ ρεβιζιονιστὲς, στὸ ζήτημα τῶν σχέσεων κόμματος και συνδικάτων, ἀναθεωροῦν, ἀνατρέπουν τὶς βασικὲς ἀρχές και κατευθύνσεις ποὺ ἐπεξεργάσθηκαν σχετικὰ μ' αὐτὸ οἱ θεμελιωτὲς τῆς προλεταριακῆς κοσμοθεωρίας και ἐπιθεδαίωσαν ἡ μακρόχρονη πείρα τοῦ παγκόσμιου και τοῦ δικοῦ μας ἐργατικοῦ κινήματος, στὴ διάρκεια ἐκατὸ και πάνω χρόνων πάλης, οἱ λαμπρὲς ἐπιτυχίες ποὺ καταχτήθηκαν στὸ διάστημα αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἐργατικὸ κίνημα χάρις ἀκριβῶς στὴ συνεπὴ ἐφαρμογὴ αὐτῶν τῶν ἀρχῶν και κατευθύνσεων. Ἡ ἀναθεώρηση και ἀντροπὴ τῶν ἀρχῶν και κατευθύνσεων αὐτῶν ἀποτελεῖ τὸ πὶο ἐπικίνδυνο χτύπημα στὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα τῆς ἐργατικῆς τάξης και γι' αὐτὸ τὸ χρέος ὅλων τῶν συνειδητῶν ἀγωνιστῶν τοῦ προλεταριακοῦ κινήματος εἶναι νὰ παλέψουν ἀποφασιστικά γιὰ τὴν ὑπεράσπισή τους και τὴ ματαίωση τῶν ρεβιζιονιστικῶν σχεδίων. Ἡ ἀδιάκοπη, ἐπίμονη και συστηματικὴ δουλειὰ γιὰ τὴ στερέωση και σταθερὴ ἀνάπτυξη τοῦ καθοδηγητικοῦ ρόλου τοῦ Κόμματος πάνω στὰ συνδικάτα, στὸν ἰδεολογικὸ και πολιτικὸ τομέα, και ὁ ταυτόχρονος σεβασμὸς τῆς ὀργανωτικῆς αὐτοτέλειας, ἡ ἀδιάλλακτη πάλη ἐναντίον τοῦ ρεφορμισμού, ἐναντίον τῶν δεξιῶν ὁπορτουιστικῶν και «ἀριστερῶν» γραφειοκρατικῶν - σεκταριστικῶν διαστρεβλώσεων τῶν ρεβιζιονιστῶν, ποὺ ἀποτελοῦν ἀντανάκλαση τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας, εἶναι τὸ κύριο καθήκον τῶν συνεποῦν ἀγωνιστῶν τοῦ προλεταριακοῦ κινήματος, ποὺ δουλεύουν στὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα, και ὅλων τῶν προοδευτικῶν ἐργαζομένων, ἡ βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὸ σωστὸ ταξικὸ προσανατολισμὸ τῶν ἐργατικῶν συνδικάτων και τὴν ἐπιτυχὴ ἐκπλήρωση τῆς ἀποστολῆς τους.

(Συνεχίζεται στὸ ἐπόμενο τεῦχος)